CÂND MOARTEA NU ESTE
DOAR O POVESTE...

FRATELE GRIMM

CRAIG RUSSELL

CRAIG RUSSELL

FRATELE GRIMM

CRAIG RUSSELL

FRATELE GRIMM

Traducere din limba engleză
RUXANDRA ATANASIE

EQ CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSSELL, CRAIG
Fratele Grimm / Craig Russell; trad.: Ruxandra Atanasie.
- București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-375-4

I. Atanasie, Ruxandra (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CRAIG RUSSELL
Brother Grimm
© Craig Russell 2006
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 978-973-103-375-4

Pentru Wendy

Mulțumiri

M-a amuzat ideea de a depăna această poveste întunecată. Aș dori să mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat și au făcut această experiență încă și mai amuzantă:

În primul rând, soției mele, Wendy, care a fost, încă de la început, un adevărat fan al *Fratelui Grimm* și al cărei sprijin și ale cărei comentarii asupra primei versiuni m-au ajutat să o îmbunătățesc substanțial. Copiilor mei, Jonathan și Sophie, mamei mele Helen, mare amatoare de romane polițiste, și surorii mele, Marion. Datorez mulțumiri speciale lui Colin și Bea Black, lui Alice Aird și Tony Burke și lui Holger și Lotte Unger, pentru prietenia, ajutorul și sfaturile lor neprețuite.

Sunt extrem de recunoscător agentului meu, Carole Blake, a cărei energie, angajament și entuziasm au făcut din seria anchetelor lui Jan Fabel un succes internațional, precum și lui Oli Munson și David Eddy, de la agenția literară Blake Friedmann. Paul Sidey, editorul meu, a fost întotdeauna un mare campion al operei mele; îi mulțumesc pentru tot timpul, efortul și ideile dedicate acestei cărți. Mulțumesc de asemenea contabililor mei, Larry Sellyn și Elaine Dyer, care mi-au oferit sfaturi extrem de utile și sprijin de-a lungul întregii mele cariere de scriitor.

De asemenea, datorez sincerele mele mulțumiri dr. Bernd Rullkötter, excelentul meu traducător german, cu care am colaborat atât la versiunea engleză, cât și la cea germană a *Fratelui Grimm*. Îți mulțumesc, Bernd, pentru grija și pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat.

Trebuie să menționez în mod deosebit următoarele persoane care mi-au oferit ajutorul și sprijinul lor, necondiționat și entuziast.

Profunda mea recunoștință pentru: *Erste Hauptkommissarin* Ulrike Sweden de la Polizei Hamburg, care a citit prima versiune a cărții și a corectat inexactitățile, precum și pentru toate informațiile, ajutorul și contactele pe care mi le-a pus la dispoziție; jurnalista Anja Sieg, care mi-a citit manuscrisul pentru a se asigura că amănuntele referitoare la limba frizianã sunt corecte și a făcut o mulțime de comentarii pertinente; dr. Anja Lowit, care, de asemenea, a citit și a făcut comentarii pe marginea primei versiuni; Dirk Brandenburg și Birte Hell, ambii din cadrul detașamentului de criminalistică din Hamburg; Peter Baustian de la secția de poliție Davidwache și Robert Golz din cadrul Hamburger *Polizeipräsidium;* Katrin Frahm, meditatoarea mea de germană, care a făcut o treabă extraordinară reușind să îmi ridice mult nivelul cunoștințelor de limbă germană; Dagmar Förtsch, de la Serviciile Lingvistice GLS (Consul onorific al Republicii Federale Germane la Glasgow) pentru sprijinul și ajutorul entuziast pe care mi l-a acordat; Udo Röbel, fost redactor-șef al revistei *BILD,* la rândul său autor de romane polițiste, pentru entuziasmul și prietenia sa; Menso Heyl, redactor-șef al ziarului *Hamburger Abendblatt,* pentru interesul manifestat față de opera mea și pentru faptul că mi-a trimis în fiecare zi, airmail, câte un exemplar, pentru a mă ține la curent cu evenimentele din Hamburg.

Și mulțumiri absolut speciale editorului meu german, Marco Schneiders, pentru entuziasmul și pentru interesul cu care s-a ocupat de opera mea.

Mulțumesc pe această cale și tuturor celor de la editurile din Anglia, din Germania și din lume, care au contribuit la succesul seriei anchetelor lui Jan Fabel.

Și, bineînțeles, tuturor locuitorilor Hamburgului: *Ich bedanke mich herzlich.*

Pentru mai multe informații cu privire la Craig Russell și la cărțile sale, puteți vizita site-ul *www.craigrussell.com.*

1

Miercuri, 17 martie, ora 09.30 a.m.
Plaja Elbstrand, Blankenese, Hamburg

Fabel o mângâie ușor, cu mâna înmănușată, pe obraz. Un gest stupid, poate nelalocul său, dar un gest pe care îl consideră oarecum necesar. Își văzu degetul tremurând, în timp ce trasa curba obrazului fetei. I se strânse inima în clipa în care realiză cât de mult îi amintea de fiica sa, Gabi. Zâmbi subțire, forțat și își simți buzele tremurând, ca și cum mușchii feței sale s-ar fi încordat de atâta efort. Ea îl privi cu ochii ei mari. Ochi azurii, care nu clipeau.

Fabel fu cuprins de panică. Simțea nevoia să o cuprindă în brațe și să-i spună că totul avea să fie bine. Dar nu putea; și nu avea să fie bine. Fata continua să-i susțină privirea cu ochii ei azurii, care nu clipeau și nu se mișcau.

Fabel simți lângă el prezența Mariei Klee. Își retrase mâna și se ridică în picioare.

– Câți ani are? întrebă el, fără să se întoarcă spre Maria și continuând să o privească pe fată.

– Greu de spus. Cred că cincisprezece, șaisprezece. Nu știm încă nici cum o cheamă.

Briza dimineții ridică ușor câteva fire de nisip de pe plajă și le învârti ca pe o băutură amestecată într-un pahar. Câteva fire intrară în ochii fetei, oprindu-se pe pupile, dar fata nu clipi nici acum. Fabel simți că nu se mai putea uita la ea și își mută privirea în altă parte. Își

vârî mâinile în buzunarele pardesiului și întoarse capul spre farul cu dungi roșii și albe din Blankenese, nu din alt motiv, ci pur și simplu pentru a nu o mai vedea pe fata ucisă. Apoi se întoarse către Maria. Privi în ochii nevinovați, de un albastru-deschis, aproape cenușiu, ochi care nu spuneau niciodată foarte multe despre persoana din spatele lor și care dădeau impresia de răceală, de lipsă a emoțiilor, dar asta numai până când o cunoșteai bine pe Maria. Fabel oftă, ca și cum o durere sau o tristețe imensă i-ar fi golit plămânii de aer.

– Uneori, nu știu dacă mai pot continua să fac asta, Maria.

– Știu ce vreți să spuneți, zise ea, uitându-se la fată.

– Nu... vorbesc serios, Maria. Aproape jumătate din viața mea am făcut meseria asta și uneori simt că nu mai suport... Dumnezeule, Maria... seamănă atât de mult cu Gabi...

– De ce nu mă lăsați pe mine să mă ocup de asta? spuse Maria. Cel puțin, pentru moment. Stau eu de vorbă cu legiștii.

Fabel clătină din cap. Trebuia să rămână. Trebuia să privească. Trebuia să sufere. O privi din nou pe fată. Ochii ei, părul, fața. Avea să-și amintească fiecare amănunt. Acel chip, care era prea tânăr pentru a purta pecetea morții, avea să rămână în galeria amintirilor sale, alături de toate celelalte chipuri – unele tinere, altele bătrâne, toate moarte – din anii de anchete criminalistice. Nu era prima oară când lui Fabel îi repugna relația unilaterală pe care era obligat să o aibă cu acei oameni. Știa că în următoarele săptămâni și luni avea să ajungă să o cunoască pe fată: avea să stea de vorbă cu părinții ei, cu frații și cu surorile, cu prietenii; avea să afle ce obiceiuri avea, ce muzică îi plăcea, care îi erau hobby-urile. Apoi avea să facă cercetări mai amănunțite: avea să afle de la prietenii ei apropiați secrete importante; avea să citească jurnalul pe care ea îl ținuse ascuns de ceilalți; avea să împărtășească gândurile pe care ea nu dorise să le împărtășească nimănui; avea să citească numele băieților pe care ea le mâzgălise la repezeală, în secret. Avea să construiască un tablou complet al speranțelor și al viselor, al spiritului și al personalității fetei care locuise cândva în spatele acelor ochi azurii.

Fabel avea să afle totul despre ea. Dar ea nu avea să-l cunoască pe el. Niciodată. El aflase de existența ei, atunci când fata nu mai putea afla nimic despre nimeni. Moartea ei. Sarcina lui Fabel era aceea de a-i cunoaște pe cei morți.

Fata continua să-l privească de jos, din nisip. Purta haine vechi: nu jerpelite, dar șterse la culoare și uzate. Un tricou foarte larg, cu o fantomă desenată pe piept și blugi prespălați. Și, oricum, erau niște haine ieftine.

Zăcea întinsă pe nisip, cu picioarele sub ea și cu mâinile încrucișate în poală. Ca și cum ar fi îngenuncheat pe nisip și apoi ar fi căzut pe spate, rămânând nemișcată. Dar nu murise acolo. Fabel era sigur de asta. Ceea ce nu știa însă era dacă poziția ei era întâmplătoare sau fusese aranjată de cel care o lăsase acolo.

Apropierea lui Brauner, șeful echipei de tehnicieni legiști Spurensicherung, îl trezi pe Fabel din gândurile sale. Brauner păși pe scândurile puse pe niște cărămizi, care alcătuiau singura cale de acces și de ieșire de la locul crimei. Fabel îl întâmpină încruntat.

– Ce-avem, Holger? îl întrebă el.

– Nu mare lucru, spuse Brauner, abătut. Nisipul este uscat și fin, iar vântul îl poartă de colo-colo. Pur și simplu, șterge toate urmele. Eu personal nu cred că este chiar locul crimei... Tu?

Fabel clătină din cap. Brauner privi în jos, la cadavrul fetei, cu o expresie întunecată. Fabel știa că și Brauner avea o fiică și recunoscu în tristețea din privirea acestuia o umbră a durerii pe care el însuși o simțea. Brauner trase adânc aer în piept.

– O să cercetăm atent locul, după care îi vom preda cadavrul lui Möller, pentru autopsie.

Fabel îi urmări tăcut pe specialiștii legiști din cadrul Spurensicherungsteam, îmbrăcați în salopete albe, cercetând locul crimei. La fel ca niște vechi îmbălsămători egipteni, care înfășurau o mumie, tehnicienii acoperiră fiecare centimetru pătrat al cadavrului cu fâșii de bandă adezivă Tesa, pe care le numerotau și le fotografiau, după care îl puseră pe o folie de polietilenă.

Odată locul crimei cercetat în amănunțime, doi salariați de la morgă ridicară cu grijă trupul fetei, îl puseră într-un sac de vinil, îl urcară pe un cărucior și pe jumătate îl împinseră, pe jumătate îl târâră pe nisipul moale. Fabel fixă cu privirea sacul de vinil, o pată indistinctă pe nisipul aproape alb, până când îl pierdu din vedere. Apoi se întoarse și privi înapoi la nisipul curat și la farul din Blankenese, până dincolo de Elba, spre țărmurile verzi, îndepărtate, din Altes Land, apoi privi în sus, la terasele verzi și îngrijite din Blankenese, cu vilele sale elegante și scumpe.

Fabel își spuse că nu văzuse niciodată un peisaj mai pustiu.

2

Miercuri, 17 martie, 09.50 a.m.
Spitalul Krankenhaus Mariahilf, Heimfeld, Hamburg

Asistenta-șefă *Oberschwester* îl urmărea cu privirea de pe coridor și avu o senzație de apăsare, de greutate pe inimă. El ședea, fără să știe că era privit, pe scaunul de lângă pat, aplecat înainte, cu mâna pe fruntea pământie și brăzdată de riduri a bătrânei. Din când în când o mângâia ușor pe părul alb; și tot timpul îi vorbea la ureche, murmurând încet cuvinte pe care numai femeia le putea auzi. Asistenta-șefă își dădu seama că lângă ea venise o colegă, care zâmbea cu compasiune, urmărind scena dintre fiul de vârstă mijlocie și mama cea bătrână. Asistenta-șefă arătă spre cei doi, cu un gest al bărbiei.

– Vine în fiecare zi... zâmbi ea amar. Nici unuia dintre copiii mei nu-i va păsa de soarta mea, când voi ajunge la vârsta ei, ascultă-mă pe mine.

Cealaltă asistentă zâmbi cu subînțeles. Cele două femei tăcură câteva clipe, fiecare dintre ele uitându-se la cei doi, dar gândindu-se, fiecare, tristă și înspăimântată, la propriul viitor îndepărtat.

– Poate auzi ce-i spune? întrebă după o clipă cealaltă soră.

– De ce nu? Atacul cerebral nu a făcut decât să o paralizeze și să o facă să-și piardă capacitatea de a vorbi, dar, din câte știm noi, nu i-a afectat complet facultățile mintale.

– Dumnezeule... Eu, una, aș prefera să mor. Închipuiți-vă... să fii prizonierul propriului tău corp.

– Cel puțin, ea îl are pe el, spuse asistenta-șefă. Îi aduce în fiecare zi cărțile acelea ale lui, îi citește din ele, apoi mai stă o oră acolo, o mângâie pe păr și îi vorbește încet. Cel puțin, ea are parte de asta.

Cealaltă asistentă încuviință din cap și oftă îndelung, trist.

În rezervă, bătrâna și fiul ei păreau să fi uitat că erau priviți. Ea zăcea pe spate, nemișcată, incapabilă să se miște, în timp ce fiul său îi contempla profilul nobil, cu arcade înalte și cu nas acvilin. Din când în când, din colțurile gurii subțiri i se prelingea câte un firicel de salivă, pe care fiul, grijuliu, i-l ștergea ușor cu o batistă împăturită. Îi dădu din nou părul de pe frunte și se aplecă spre ea, aproape atingându-i urechea cu buzele și vorbindu-i cu voce joasă, rar și blând, și mângâindu-i șuvițele argintii de păr de la tâmple:

– Azi am vorbit din nou cu medicul, mamă. Mi-a spus că starea ta s-a stabilizat. Asta e bine, nu, *Mutti?* Nu se opri ca să aștepte un răspuns, pentru că știa că ea nu i-l putea da. Oricum, medicul spune că, după acest atac puternic, ai avut ceea ce ei numesc o serie de atacuri „bâlbâite"... repetate, care te-au adus în starea asta. Mi-a mai spus că astea au trecut acum și că starea ta nu se va înrăutăți, dacă eu voi avea grijă ca tu să continui tratamentul. Ceea ce înseamnă, adăugă el după o clipă de tăcere, că ar fi posibil ca eu să te pot lua și îngriji acasă. La început, doctorul nu a părut prea încântat de idee. Dar tu nu vrei să te îngrijească niște străini, nu-i așa, *Mutti?* I-am spus asta medicului. I-am spus că te-ai simți mult mai bine cu mine, fiul tău, acasă. I-am spus că aș putea aranja să se ocupe cineva de tine cât timp sunt eu la serviciu... și în restul timpului, o să am eu grijă de tine, nu? I-am spus că asistenta ne poate vizita oricând în micuțul apartament confortabil pe care l-am cumpărat. Medicul zice că este posibil să te iau acasă spre sfârșitul lunii. Nu e grozav?

Tăcu. Se uită în ochii de un cenușiu-deschis, care se roteau încet pe fața imobilă. Chiar dacă dincolo de acei ochi ar fi existat o emoție cât de mică, tot n-ar fi putut nimeni să o sesizeze. El își trase scaunul, apropiindu-l și mai mult de pat.

– Sigur, știm amândoi că nu se va întâmpla așa cum i-am spus medicului, nu-i așa, mamă? Vocea îi rămase blândă și mângâietoare. Dar bineînțeles că nu i-am putut spune doctorului despre cealaltă casă... despre casa *noastră*. Sau despre faptul că o să te las să zaci zile întregi în propriul tău rahat, nu? Sau că o să petrec ore la rând explorând capacitatea care ți-a mai rămas de a simți durerea. Râse ușor, copilărește. Nu cred că doctorul ar fi de acord să te iau cu mine acasă, dacă ar ști toate astea, ce zici? Dar nu-ți face griji, n-o să-i spun. Doar dacă n-o să-i spui tu... dar tu *nu poți*, nu-i așa? Vezi tu, mamă, Dumnezeu te-a redus la tăcere și te-a legat. Ăsta e un semn. Un semn pentru mine.

Capul bătrânei rămase nemișcat, dar în colțul ochiului îi apăru o lacrimă, care se prelinse în cutele pielii de pe tâmplă. El coborî și mai mult vocea, după care continuă, pe un ton conspirativ:

– Vom fi împreună. Tu și cu mine. Singuri. Și vom putea vorbi despre zilele de demult. Despre zilele de demult, petrecute în casa noastră mare și veche. Despre copilăria mea. Despre vremea când eu eram slab, iar tu, puternică. Vocea îi deveni șuierătoare, începând să picure venin în urechea bătrânei. Am făcut-o din nou, *Mutti*. Încă una. Ca acum trei ani. Dar de data asta, întrucât Dumnezeu te-a legat în închisoarea trupului tău hidos, nu te mai poți amesteca, nu mai poți face nimic. De data asta, nu mă poți opri, iar eu voi continua să o fac... iar și iar. Va fi micul nostru secret. Vei fi acolo la sfârșit, mamă, îți promit. Dar acesta nu este decât începutul...

Afară, pe coridor, cele două asistente, neavând cum să bănuiască tot ce se petrecuse între fiu și mamă, se întoarseră cu spatele la camera de spital și la tabloul patetic al unei vieți pe cale să se stingă și al unui devotament filial nemărginit. În clipa aceea, intruziunea într-o viață mai tristă decât a lor luă sfârșit și cele două femei reveniră la planificarea turelor, la grafice și la distribuirea medicamentelor.

3

Miercuri, 17 martie, 04.30 p.m.
***Polizeipräsidium,* Hamburg**

Aerul rece și proaspăt al dimineții cedase în fața aburului umed, alb-argintiu, care își croise alene drum dinspre Marea Nordului. O burniță slabă stropea geamurile ferestrelor din biroul lui Fabel, iar priveliștea parcului Winterhuder Stadtpark părea lipsită de viață și de culoare.

În fața biroului lui Fabel ședeau două persoane: Maria și un bărbat scund și gras, până în cincizeci de ani, al cărui scalp strălucea prin părul cărunt, tuns periuță. *Kriminaloberkommissar* Werner Meyer lucrase cu Fabel mai multă vreme decât oricare dintre ceilalți membri ai echipei. Subordonat ca rang, dar mai în vârstă decât acesta, Werner Meyer nu era numai colegul lui Fabel, era prietenul și, adesea, mentorul său. Werner avea același grad ca și Maria Klee și, împreună, erau mâna dreaptă a lui Fabel. Totuși, Werner era numărul doi în comandă după Fabel. Avea mult mai multă experiență practică în calitate de ofițer de poliție decât Maria, cu toate că aceasta din urmă fusese foarte ambițioasă la universitate, unde studiase dreptul și, mai târziu, la academiile de poliție Polizeifachhochschule și Landespolizeischule. În ciuda expresiei dure și a staturii masive, Werner proceda foarte metodic în investigațiile sale, aborda totul cu meticulozitate și acorda o mare atenție detaliilor. Werner lucra „ca la carte“ și se dovedise nu o dată mai eficient decât șeful său, care se

baza aproape întotdeauna pe propria „intuiție". Werner se considerase întotdeauna partenerul lui Fabel și numai timpul și evenimentele dramatice care avuseseră loc îl făcuseră să se obișnuiască cu ideea de a lucra cu Maria.

Dar în final reușiseră să alcătuiască o echipă. Și asta tocmai datorită diferențelor dintre ei: pentru că reprezentau două generații diferite de ofițeri de poliție, combinând și deosebind experiența de expertiză și teoria de practică. Dar ceea ce îi ajuta cu adevărat să lucreze ca o echipă era ceea ce aveau în comun: un angajament total și ferm față de rolul lor de ofițeri în cadrul Mordkommission.

Fusese ședința preliminară obișnuită. Crimele erau de două feluri: cele care impuneau o urmărire imediată „la cald", atunci când cadavrul era descoperit la scurt timp după moarte sau când existau dovezi clare și incontestabile; apoi erau cele care impuneau o urmărire „la rece", atunci când ucigașul reușise să se distanțeze în timp, în spațiu și din punct de vedere medico-legal de actul criminal, nelăsându-le polițiștilor decât dovezi disparate pe care aceștia să le adune la un loc: un proces laborios și de lungă durată. Uciderea fetei de pe plajă era un caz de urmărire „la rece"; un caz nebulos, amorf. Era nevoie de mult timp și de multă muncă anevoioasă, până să-i dea o formă bine definită. De aceea, ședința de după-amiază fusese una tipică, preliminară, de început de caz: trecuseră în revistă puținele date de care dispuneau și programaseră ședințele ulterioare, în cadrul cărora aveau să examineze raportul medicului legist și rezultatele autopsiei. Punctul de plecare avea să fie cadavrul în sine, care nu mai era o persoană, ci o sursă de informații, în legătură cu ora, *modus operandi* și locul crimei. Iar analiza moleculară a ADN-ului, ca și celelalte date obținute pe baza acesteia aveau să ajute la identificarea cadavrului. Cea mai mare parte a ședinței fusese consacrată alocării de resurse pentru demararea investigațiilor, prioritate având identificarea fetei ucise. Fata ucisă. Fabel era ferm hotărât să-i descopere identitatea, deși momentul de care se temea cel mai mult era tocmai acela când cadavrul devenea o persoană, iar numărul cazului, un nume.

După ședință, Fabel o rugă pe Maria să mai rămână. Werner se uită cu subînțeles la șeful său, subliniind astfel și mai mult situația

jenantă creată. Acum, Maria Klee, îmbrăcată cu o bluză neagră, scumpă, și cu pantaloni gri, ședea picior peste picior și își ținea degetele lungi încrucișate pe genunchi, impasibilă și oarecum protocolară, așteptând ca șeful ei să înceapă să vorbească. Întreaga înfățișare exprima stăpânire de sine, iar ochii albaștri-cenușii păreau impasibili sub arcada întrebătoare a sprâncenelor. Totul la Maria Klee degaja încredere, autocontrol și autoritate. Dar acum, între ea și Fabel apăruse o oarecare stânjeneală. Maria se întorsese la serviciu cu o lună în urmă, iar acesta era primul lor caz major, de după întoarcerea ei. Date fiind împrejurările, între Fabel și Maria se crease un anumit gen de intimitate care îi apropiase mai mult decât dacă ar fi făcut dragoste. Cu nouă luni în urmă, petrecuseră câteva minute singuri, sub un cer plin de stele, pe un câmp părăsit din Altes Land. Respirațiile li se împreunaseră, iar Maria cea sigură de sine devenise o fetiță, îngrozită la gândul că avea să moară. Fabel îi legănase capul și o privise tot timpul în ochi, vorbindu-i pe un ton mângâietor, nelăsând-o să se cufunde într-un somn din care nu avea să se mai trezească, nedându-i voie să-și ia privirea de la el sau să privească în jos, la mânerul hidos al cuțitului cu lamă lată care îi ieșea de sub cutia toracică. Fusese cea mai cumplită noapte din cariera lui Fabel. Dăduseră de urma celui mai periculos psihopat cu care se confruntase vreodată Fabel: un monstru, răspunzător de o serie de crime rituale, neobișnuit de sălbatice. Urmărirea se soldase cu moartea a doi polițiști: unul din echipa lui Fabel, un ofițer tânăr și inteligent, pe nume Paul Lindemann, și un agent în uniformă al SchuPo din cadrul comisariatului local de poliție. Ultimul ofițer pe care îl întâlnise psihopatul, pe când încerca să scape cu fuga, fusese Maria: în loc să o omoare, o lăsase cu o rană potențial fatală, știind că Fabel trebuia să aleagă între a continua urmărirea sau a salva viața ofițerului său. Fabel făcuse singura alegere de care fusese în stare.

Amândoi, și Fabel, și Maria, rămăseseră cu câte o cicatrice, diferită în cazul fiecăruia. Lui Fabel nu i se întâmplase niciodată să piardă un ofițer în timpul unei misiuni, iar în noaptea aceea pierduse doi și fusese cât pe ce să piardă și un al treilea. Maria pierduse foarte mult sânge și fusese cât pe-aci să moară pe masa de operație. Apoi stătuse

timp de două săptămâni la terapie intensivă, acel ținut al nimănui, unde se zbătuse între luciditate și inconștiență, între viață și moarte. Urmaseră după aceea șapte luni de recuperare lentă. Fabel știa că Maria își petrecuse ultimele două luni în sala de gimnastică, pentru a-și recăpăta nu numai forța fizică, dar și ceva din voința de fier care înainte o făcuse să fie cunoscută drept un ofițer de poliție ferm și eficient. Acum, Maria ședea în fața lui Fabel, aceeași Maria cu privirea de neclintit și cu degetele încrucișate pe genunchi. Dar cu toate că îi înțelegea și îi aprecia limbajul corporal, Fabel nu putea uita noaptea în care îi ținuse mâna înghețată într-a lui și îi ascultase respirația întretăiată în timp ce tânăra îl implora, cu o voce de copil, să nu o lase să moară. Era un moment pe care amândoi trebuiau să-l depășească.

– Știi de ce vreau să vorbesc cu tine, Maria, nu?

– Nu, șefu'... Este legat de acest caz?

Dar privirea serioasă, albastră-cenușie, deveni șovăitoare, iar Maria își scutură un fir de praf invizibil de pe pantalonii impecabili.

– Ba cred că știi, Maria. Trebuie să aflu dacă ești pregătită să te ocupi până la sfârșit de acest caz.

Maria dădu să protesteze, dar Fabel îi făcu semn să tacă.

– Uite ce e, Maria, o să fiu sincer cu tine. Aș putea foarte bine să nu spun nimic și să-ți încredințez sarcini de mai mică importanță, colaterale, până în momentul în care mă voi convinge că ești pregătită. Dar eu nu procedez așa, nu e stilul meu. Și tu știi asta. Fabel se aplecă înainte, sprijinindu-se cu coatele de masă. Te apreciez mult prea mult ca ofițer, pentru a te trata cu atâta lipsă de respect. Dar, în același timp, te apreciez prea mult pentru a pune în pericol sănătatea ta... și eficiența echipei... împingându-te în linia întâi a unei investigații pentru care nu ești pregătită.

– Ba sunt pregătită, răspunse Maria, vocea ei lovind aerul cu o mulțime de așchii reci, de oțel. Știu tot ce trebuie să știu. Nu m-aș fi întors la muncă dacă mi-ar fi trecut prin cap că aș putea compromite eficiența echipei.

– La naiba, Maria, eu nu mă îndoiesc de tine. Nu îți pun sub semnul întrebării profesionalismul... Fabel îi întoarse privirea la fel de sincer. Aproape că te-am pierdut în noaptea aceea, Maria. L-am

pierdut pe Paul și a fost cât pe ce să te pierd și pe tine. Este de datoria mea să mă asigur că ești pregătită.

Gheața din privirea Mariei începu să se topească.

– N-a fost vina dumneavoastră, șefu'. La început, am crezut că a fost vina mea. Că nu am reacționat destul de repede sau de corect. Dar noi nu mai avuseserăm niciodată de-a face cu un individ de teapa lui. Un individ de-o răutate nemaiîntâlnită. Știu că este absolut imposibil să mai întâlnesc vreodată pe cineva... *ceva*... la fel ca el.

– Și ce ne facem că individul e încă în libertate? întrebă Fabel, regretând imediat cele spuse.

Era un gând care îl costase multe nopți de nesomn.

– Nu mai e de mult în Hamburg, spuse Maria. Poate nici în Germania sau nici măcar în Europa. Dar dacă mai este aici și va trebui să dăm din nou de urma lui, eu, una, sunt pregătită.

Fabel știa că Maria vorbise serios. Ce nu știa era dacă el era pregătit să-l înfrunte din nou pe Vulturul Însângerat. Acum sau altă dată. Păstră gândul acela pentru el.

– Sunt bine, Jan. Era pentru prima oară că îi spunea pe nume, în birou. Prima oară când îi spusese pe nume fusese în timp ce zăcea între viață și moarte în iarba înaltă de pe un câmp din Altes Land.

Fabel zâmbi.

– Ne bucurăm că ești din nou printre noi, Maria.

Maria tocmai voia să mai spună ceva, când Anna Wolff bătu la ușă și intră fără să aștepte să fie poftită înăuntru.

– Mă scuzați că dau buzna, zise ea, dar tocmai am primit un telefon de la echipa de legiști. Trebuie să ne ducem să vedem ceva.

Holger Brauner nu arăta a om de știință sau cât de cât a intelectual. Era un bărbat de înălțime medie, cu părul de culoarea nisipului și cu o înfățișare neîngrijită. Fabel știa că, în tinerețe, Holger făcuse ceva sport și asta explica oarecum constituția lui robustă. Fabel colabora de zece ani cu șeful unității de legiști SpuSi, care se ocupa de cercetarea locului crimelor, iar respectul lor profesional reciproc se transformase într-o prietenie sinceră. Brauner era angajatul LKA3, divizia din Hamburg a Landeskriminalamt, care răspundea de toate

formele de investigații criminalistice. Petrecea mult timp pe teren, dar avea și un birou la *Präsidium*. Când Fabel intră în biroul lui Brauner, acesta era aplecat deasupra mesei de lucru, examinând ceva cu ajutorul unei lupe atârnate de un braț articulat. Când îl văzu pe Fabel, nu-l salută cu obișnuitul său zâmbet larg, ci îi făcu semn să se apropie.

– Criminalul nostru încearcă să comunice cu noi, spuse el ursuz, dându-i lui Fabel o pereche de mănuși chirurgicale.

Brauner făcu un pas înapoi, lăsându-l să examineze obiectul de pe birou. Era vorba despre un mic dreptunghi de hârtie galbenă, cu dimensiunile de aproximativ zece centimetri pe cinci, pus pe o folie de plastic. Brauner așezase peste el o lamelă de perspex, pentru a-l feri de contaminare. Textul fusese scris cu cerneală roșie, iar scrisul era înghesuit, regulat, ordonat și foarte mic.

– L-am găsit în pumnul fetei. Eu cred că i l-a pus în mână, iar degetele s-au strâns post-mortem, dar înainte de a se instala rigor mortis.

Cu toate că scrisul era mic, dar lizibil cu ochiul liber, Fabel îl examină cu lupa lui Brauner. Prin lentilă, scrisul deveni ceva mai mult decât o înșiruire de cuvinte pe hârtie. Fabel împinse lupa într-o parte și citi mesajul:

> Acum m-ați găsit. Numele meu este Paula Ehlers. Locuiesc pe Buschberger Weg, Harksheide, Norderstedt. Am fost sub pământ, iar acum este timpul să mă întorc acasă.

Fabel se îndreptă de spate.

– Când ai găsit asta?

– Azi-dimineață, am dus cadavrul pe Butenfeld, pentru ca *Herr Doktor* Möller să poată efectua autopsia.

Butenfeld era numele străzii din Eppendorf pe care se afla institutul și devenise sinonim pentru morga locală.

– Tocmai examinam cadavrul, pregătindu-ne să-i facem autopsia, când am găsit bilețelul ăsta strâns în pumnul ei. După cum știi, noi punem saci separați în jurul mâinilor și picioarelor, pentru a fi siguri că nici o probă judiciară nu se pierde pe drum, dar bilețelul ăsta a rămas lipit de palma ei chiar și după ce s-a instalat rigor mortis.

Fabel citi din nou textul și fu cuprins de o senzație de greață. „Paula." Acum avea un nume. Ochii azurii care îl fixaseră cu privirea fuseseră ai Paulei. Scoase un blocnotes din buzunar și își notă numele și adresa. Fabel era sigur că nu victima, ci ucigașul scrisese mesajul. După părerea lui Fabel, dacă fata ar fi fost forțată să scrie, n-ar fi fost în stare să se stăpânească într-atât încât să scrie corect și îngrijit. Se întoarse către Brauner.

– „Am fost sub pământ..." Asta înseamnă că a fost îngropată undeva înainte de a fi scoasă de acolo, transportată și aruncată pe plaja de la Blankenese?

– Și eu m-am gândit la asta atunci când am citit bilețelul... dar nu, pot afirma cu certitudine că acest cadavru nu a fost îngropat înainte de a fi aruncat pe plajă. Oricum, judecând după lividitatea post-mortem și după momentul instalării rigor mortis, fata e moartă de aproximativ o zi. Cel puțin, așa cred eu. Poate se referă la faptul că a fost ascunsă într-o pivniță sau altundeva înainte de a fi omorâtă. Îi examinăm îmbrăcămintea pentru a descoperi eventuale urme de praf sau de alți agenți de contaminare, pentru a ne da seama unde a fost ținută în ultimele douăzeci și patru de ore.

– S-ar putea, spuse Fabel. Altceva ați mai găsit?

– Nu. Brauner luă un dosar de pe birou și îl parcurse în grabă. Sigur că *Herr Doktor* Möller ne va oferi o mulțime de amănunte, dar, pentru început, am conchis că nu plaja a constituit locul crimei și că victima a fost ucisă în altă parte și numai după aceea a fost adusă pe plajă și aruncată acolo.

– Nu, Holger... Lui Fabel i se derulau în minte imaginile de pe plajă. Nu aruncată. *Așezată*. Chestia asta mă preocupă încă de azi-dimineață. Părea că se odihnește. Sau că așteaptă. Nu a fost vorba despre abandonarea întâmplătoare a unui cadavru. Nu. A fost un fel de mărturisire... dar nu știu ce-a vrut să spună.

Brauner părea că analizează vorbele lui Fabel.

– Posibil, spuse el în cele din urmă. Dar trebuie să recunosc că eu, personal, nu văd la fel lucrurile. Sunt de acord că a fost așezată pe plajă cu o oarecare grijă. Dar nu cred că a așezat-o așa cu un

anumit scop. Poate că a avut remușcări pentru ceea ce făcuse. Sau poate că e atât de nebun, încât nici nu și-a dat seama că a omorât-o.

Fabel zâmbi.

– S-ar putea să ai dreptate. Oricum, scuză-mă, spuneai că...

Brauner se întoarse la dosarul său.

– N-ar mai fi multe de spus. Hainele fetei nu erau de calitate și nici foarte noi. Mai mult decât atât, nu erau nici foarte curate... Părerea mea este că, înainte să moară, purtase aceleași haine și aceeași lenjerie de corp timp de cel puțin trei sau patru zile...

– A fost violată?

– Păi... știi că Möller m-ar căsăpi dacă aș lua-o înaintea concluziilor sale – și, ca să fim sinceri, numai el ne poate da un răspuns sigur la această întrebare –, dar nu... n-am găsit nici o urmă de agresiune sexuală pe corpul fetei. De fapt, nu exista nici o urmă de violență, cu excepția semnelor de strangulare de pe gât. Nici pe haine n-am găsit nimic.

– Mulțumesc, Holger, spuse Fabel. Înțeleg că acum o să analizezi tipul de hârtie și de cerneală cu care a fost scris biletul.

– Da. Am scanat-o deja pentru a descoperi un eventual filigran. Nimic. Te voi informa în legătură cu greutatea și cu tipul de hârtie etc., dar va mai dura până să-mi dau seama ce marcă este. Brauner trase aer printre dinți. Am sentimentul ciudat că avem de-a face cu o hârtie obișnuită, așa că ne va fi greu să stabilim cu precizie de unde a fost cumpărată.

– Asta înseamnă și că prietenul nostru s-a gândit la asta și își acoperă urmele, oftă Fabel, după care îl bătu pe Brauner pe umăr. Vezi ce poți să faci, Holger. În timp ce tu te ocupi de mijloace, eu voi studia mesajul... Poți să trimiți câteva fotocopii la Mordkommission? Ideal ar fi de trei ori mai mari decât originalul.

– Nici o problemă, Jan.

– Iar eu îți voi trimite o copie a raportului medico-legal pe care îl va întocmi Möller.

Fabel știa că felul de a fi al lui Möller, sarcastic și mușcător, îl deranja pe Brauner chiar mai mult decât pe el.

– Poate dai peste ceva ce-ți atrage atenția...

Când Fabel se întoarse la Mordkommission, se opri în fața biroului Annei Wolff. Îi dădu numele și adresa scrise pe biletul pe care ucigașul îl îndesase în mâna fetei. Zâmbetul dispăru de pe chipul Annei, în clipa în care aceasta citi biletul.

– Asta este fata moartă?

– Asta vreau să afli tu, spuse Fabel, încruntat. Ucigașul a ascuns un bilet în mâna victimei. Din el reiese că asta ar fi identitatea ei.

– Mă ocup imediat de asta, șefu'.

Fabel intră în biroul său și închise ușa în urma lui. Se așeză la masa de lucru și privi prin geamul de sticlă care îl despărțea de biroul principal, tip open space, al Mordkommission. Nu se instalase niciodată cu totul în noul *Polizeipräsidium;* preferase vechiul sediu din Beim Strohhause, lângă Berliner Tor. Dar în cadrul poliției din Hamburg se produceau multe schimbări, dintre care unele nu erau tocmai pe placul lui Fabel. Acum se aflau într-o clădire nouă-nouță, cu cinci etaje, în formă de stea, cu un atrium în centru. Dar lucrurile nu fuseseră atât de simple pe cât păruseră la început. Inițial, atriumul găzduise un bazin, care, la rândul său, ajunsese să găzduiască roiuri de țânțari. Însă când *Präsidium*-ul a fost invadat de păianjeni, tot un dar din partea bazinului, s-a hotărât umplerea acestuia cu pietriș. Mai apăruseră și alte schimbări: uniformele agenților SchuPo din cadrul poliției din Hamburg, care înainte fuseseră de culoare verde-mușchi, la fel ca ale tuturor forțelor de poliție din întreaga Germanie, erau acum albastru cu alb. Dar ceea ce îl deranja cel mai mult pe Fabel era militarizarea unora dintre departamentele poliției din Hamburg: MEK, Mobile Einsatz Kommando, forțele de supraveghere și unitățile cu arme speciale reprezentau, toate, un rău necesar, cel puțin așa îl asiguraseră pe Fabel superiorii săi. Fabel însuși apelase la ajutorul unităților MEK, mai ales după ce își pierduse unul dintre oameni, dar avea rezerve serioase legate de atitudinea unora dintre ofițerii din MEK.

Fabel și-a privit prin peretele de sticlă membrii echipei, a căror misiune era de a-l prinde pe ucigașul Paulei. Aceștia erau oamenii care aveau să fie trimiși în diverse direcții, pentru a-și îndeplini misiunile încredințate, până când aveau să se reunească toți, ca să tragă concluziile.

Iar el, Fabel, trebuia să privească lucrurile în ansamblu, să nu se împiedice de detalii. Reușita misiunii depindea de deciziile lui, de modul în care el reușea să pună cap la cap elementele disparate ale investigației. Era o răspundere extrem de mare, dar nu voia să se gândească la asta, pentru că, de câte ori o făcea, i se părea că nu va putea duce la bun sfârșit misiunea. În acele momente, punea sub semnul întrebării alegerile pe care le făcuse. Ar fi fost oare chiar atât de rău să aleagă o carieră de profesor la o universitate de provincie? Sau de profesor de engleză ori de istorie la o școală din Friesland? Dacă ar fi fost așa, poate că mariajul cu Renate ar fi supraviețuit. Și poate că ar fi dormit în fiecare noapte fără să viseze cadavre.

Anna Wolff bătu la ușă și intră. O expresie sumbră înnegura chipul ei drăguț, ochii negri și buzele prea roșii. Încuviință dând din cap, ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Fabel.

– Da. Paula Ehlers a dispărut în timp ce se întorcea de la școală. Am intrat în baza de date, după care am vorbit cu cei de la Norderstedt Polizeidirektion. Ca vârstă, se potrivește. Dar mai e ceva care nu se potrivește deloc.

– Ce anume?

– După cum vă spuneam, ca vârstă se potrivește cu fata moartă... acum. Paula Ehlers a dispărut cu trei ani în urmă, când avea treisprezece ani.

4

Miercuri, 17 martie, 07.50 p.m.
Norderstedt, nordul Hamburgului

În mod normal, îți lua o jumătate de oră de mers cu mașina ca să ajungi de la *Präsidium* la Norderstedt, însă Fabel și Anna Wolff opriră în drum, să mănânce. Cafeneaua Rasthof era aproape goală, cu excepția a doi bărbați, care, presupuse Fabel, erau șoferii camionului și ai dubiței papuc parcate afară. Cei doi șoferi ședeau la aceeași masă, tăcuți și posomorâți, în fața a două farfurii pline ochi cu mâncare. Fabel îi observă în treacăt: amândoi aveau abdomenul proeminent, revărsat peste curea, caracteristic bărbaților de vârstă mijlocie; dar, trecând pe lângă ei, Fabel observă că unul din șoferi nu avea mai mult de douăzeci și ceva de ani, cel mult treizeci. Această irosire a tinereții îl deprimă pe Fabel. Se gândi la ceea ce îi aștepta pe el și pe Anna: o viață și o tinerețe nu irosite, ci furate, și o familie destrămată. Dintre toate lucrurile de care trebuia să se ocupe în calitate de detectiv de omucideri, cel mai mult îi repugna faptul că trebuia să ia legătura cu familiile persoanelor dispărute. Mai ales atunci când persoana dispărută era un copil. Acele familii trăiau întotdeauna cu sentimentul că le lipsea ceva, că nu erau complete. Și, cel mai adesea, erau pur și simplu înnebunite de așteptare: așteptare ca soțul, soția, fiul sau fiica să se întoarcă acasă. Și doreau să pună cineva capăt acelei așteptări, spunându-le că persoana dispărută era, de fapt, moartă. Cineva ca Fabel, bunăoară.

Fabel și Anna Wolff se așezară la o masă aflată la o oarecare distanță de cea la care stăteau șoferii, pentru ca aceștia să nu poată auzi ceea ce discutau. Anna comandă un hotdog bratwurst și cafea. Fabel, un sandvici și niște cafea. După ce se așezară, Anna puse pe masă dosarul pe care îl luase din mașină, în așa fel încât Fabel să-l poată deschide și citi.

– Paula Ehlers. Avea treisprezece ani atunci când a dispărut – de fapt, a dispărut a doua zi după ce a împlinit treisprezece ani –, ceea ce înseamnă că acum ar trebui să aibă șaisprezece ani. După cum scria și în bilețel, fata locuia pe Buschberger Weg, în cartierul Harksheide din Norderstedt. Locuia la numai zece minute de mers pe jos de școală și, conform raportului KriPo din Norderstedt, fata dispăruse în timp ce se întorcea de la școală acasă.

Fabel deschise dosarul. Din fotografie îi zâmbea o fetiță pistruiată. Un copil. Fabel se încruntă. În minte îi apăru din nou trupul fără viață de pe plajă și chipul care îl privise inexpresiv de pe nisipul rece. Compară cele două fotografii ale fetei, făcute una înainte și cealaltă după pubertate. Cele două chipuri semănau, însă ochii păreau diferiți. Era doar deosebirea dintre androgenia copilăriei și feminitatea adolescentei de șaisprezece ani? Erau oare modificările produse de trei ani de Dumnezeu știe ce fel de suferințe? Ochii. Se uitase atât de mult în ochii fetei, care zăcea lipsită de viață, dar ca și cum ar fi fost vie, pe plaja de la Blankenese. Ochii îl intrigau pe Fabel.

Anna mușcă din bratwurst înainte de a continua. În timp ce vorbea, arăta cu un deget spre dosar și ținea cealaltă mână în dreptul gurii, nevrând să lase firimiturile să cadă pe coperta de plastic.

– Poliția din Norderstedt a făcut tot ceea ce trebuia. Au reconstituit până și drumul ei spre casă. După o lună de cercetări, timp în care nu au reușit să o găsească, au sfârșit prin a acorda cazului un dublu statut, acela de dispariție de persoană și de posibilă crimă.

Fabel frunzări dosarul. Brauner trimisese șase fotocopii mărite ale bilețelului. Una dintre ele fusese lipită pe panoul de afișaj din biroul principal al Mordkommission, iar o alta fusese pusă la dosar.

– După un an de zile, au redeschis cazul, continuă Anna. Au oprit și au interogat absolut toate persoanele care au străbătut, pe jos sau cu mașina, zona respectivă în ziua în care se împlinea un an de la dispariția Paulei. Dar din nou, eforturile lor n-au dus la nici un rezultat. Investigația a fost condusă de către *Kriminalkommissar* Klatt, de la KriPo Norderstedt. I-am telefonat azi după-masă... Omul s-a pus cu totul la dispoziția noastră, ne-a dat chiar și adresa lui de acasă, în caz că am vrea să trecem pe la el după ce vom fi stat de vorbă cu familia Ehlers. Din spusele lui Klatt, reiese că nu a existat nici o pistă reală, deși tot el mi-a mărturisit că, la un moment dat, unul dintre profesorii Paulei i s-a părut oarecum suspect... Anna întoarse dosarul cu fața spre ea și răsfoi raportul pe care poliția din Norderstedt îl trimisese prin fax la *Präsidium*. Da... un anume *Herr* Fendrich. Klatt a recunoscut că nu are nici o dovadă concretă împotriva lui, cu excepția unui sentiment ciudat, de neliniște, legat de relația dintre Fendrich și Paula.

Fabel privi chipul pistruiat din fotografie.

– Dar nu avea decât treisprezece ani...

Anna se uită la el, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Dumneavoastră ar trebui să știți mai bine". Fabel oftă: era un comentariu naiv, chiar prostesc. După mai bine de zece ani de când se afla la conducerea unei echipe de criminaliști, nu-l mai impresiona aproape nimic din ceea ce erau în stare să facă oamenii, cu atât mai puțin posibilitatea ca un profesor pedofil să fi făcut o fixație pentru una dintre elevele sale.

– Dar Klatt n-a găsit nimic concret care să-i confirme bănuielile? întrebă Fabel.

Anna mușcă din nou din bratwurst și clătină din cap.

– L-a interogat de mai multe ori, răspunse Anna cu gura plină, acoperindu-și-o iar cu mâna. Dar Fendrich a început să vorbească de hărțuire. Klatt a trebuit să o lase mai moale. Ca să fiu corectă față de Fendrich, în absența oricărei alte piste de urmat, eu cred că ei s-au agățat pur și simplu de un pai.

Fabel privi pe fereastră, la parcarea luminată și la reflexia întunecată a propriului chip. Un Mercedes opri și din el coborî un cuplu

de vreo treizeci de ani. Bărbatul deschise portiera din spate și o fetiță de zece ani sări din mașină, după care, automat, îl luă de mână pe tatăl său. Un gest instinctiv și obișnuit: nevoia înnăscută a copiilor de a fi protejați.

Fabel se întoarse spre Anna.

– Nu sunt convins că este aceeași fată.

– Poftim?

– Nu spun că nu este. Pur și simplu, nu sunt sigur. Există unele deosebiri. Mai ales ochii.

Anna se lăsă pe spate țuguindu-și buzele.

– Atunci înseamnă că avem de-a face cu o coincidență mult prea mare, șefu'. Dacă nu este Paula Ehlers, atunci cineva e cineva care seamănă al naibii de bine cu ea. Și cineva care avea numele și adresa ei în mână. După cum am mai spus, a naibii coincidență... Și dacă există ceva în care am învățat să nu cred, acelea sunt coincidențele.

– Știu. După cum am spus, ceva nu se potrivește.

Autostrada B433 trece prin Norderstedt, o ia spre nord, străbate Schleswig-Holstein și duce până în Danemarca. Cartierul Harksheide se află la nord de centrul orașului, iar Buschberger Weg, în dreapta autostrăzii B433. În timp ce se pregăteau să cotească spre Buschberger Weg, Fabel observă că școala Paulei se afla mai departe, în susul străzii principale, drept înainte și apoi la stânga. Probabil că, pentru a se duce acasă, Paula traversase porțiunea aceea aglomerată de stradă, apoi mersese o vreme de-a lungul ei. Acolo dispăruse. Pe o parte sau pe cealaltă a străzii: cel mai probabil, pe partea dinspre Hamburg.

Era exact așa cum se așteptase Fabel. O energie negativă învăluise locuința familiei Ehlers, ceva între anticipare și teamă. Casa în sine era dintre cele mai obișnuite: un bungalow cu un singur nivel și cu acoperișul din țiglă roșie; genul de locuințe pe care le întâlnești peste tot, din Olanda și până pe coastele Mării Baltice, de la Hamburg și până în nordul Peninsulei Iutlanda. Casa era înconjurată de o grădină curată și îngrijită, dar banală.

Frau Ehlers avea puțin peste patruzeci de ani. Părul ei fusese cu siguranță la fel de blond ca și al fiicei sale, dar, cu vârsta, își pierduse

din strălucire. Avea aspectul nordic, caracteristic celor născuți în regiunea Schleswig-Holsteiner, locuitorii din nordul Germaniei: ochi albastru-deschis și piele îmbătrânită prematur de soare. Soțul ei era un tip cu o înfățișare serioasă, care, după părerea lui Fabel, avea în jur de cincizeci de ani. Un bărbat înalt și puțin prea slab: *schlaksig,* cum se spune în nordul Germaniei. Și el era blond, însă avea părul mai lipsit de strălucire decât cel al soției. Ochii erau de un albastru mai închis, iar pielea, albă. În momentul în care se făcură prezentările, Fabel compară imaginile din fața sa cu cele din memorie: ale celor doi soți Ehlers, ale fetei din fotografia aflată la dosar și ale fetei din nisip. Și din nou i se păru că nu se leagă ceva... că nu se potrivește ceva.

– Ați găsit-o pe fetița noastră?

Frau Ehlers se uită la Fabel cu o insistență și cu o intensitate care acestuia i se părură aproape de nesuportat.

– Nu știu, *Frau* Ehlers. Este posibil. Dar este nevoie ca dumneavoastră sau *Herr* Ehlers să identificați cadavrul.

– Deci există șansa să nu fie Paula? întrebă *Herr* Ehlers pe un ton ușor sfidător.

Fabel se uită la Anna cu coada ochiului.

– Cred că da, *Herr* Ehlers, dar se poate foarte bine și să fie Paula. Victima este mai înaltă decât era Paula în momentul dispariției, dar gândiți-vă că de atunci au trecut trei ani, timp în care fata a crescut. Și, în afară de asta, a existat și o probă care pare să o lege de această adresă.

Fabel nu le spuse că ucigașul dăduse o identitate victimei.

– Cum a murit? întrebă *Frau* Ehlers.

– Nu cred că e cazul să vorbim despre asta până nu suntem siguri că este într-adevăr Paula, spuse Fabel.

Expresia de disperare de pe chipul lui *Frau* Ehlers păru să se intensifice. Buza de jos începu să-i tremure. Fabel se înduioșă.

– Victima pe care am găsit-o noi a fost strangulată.

Trupul lui *Frau* Ehlers se zgudui de suspine. Anna se apropie de ea și o luă pe după umeri, dar *Frau* Ehlers se trase înapoi. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Fabel își plimbă privirea prin încăperea în care

se aflau. Pe unul dintre pereți, văzu o fotografie înrămată. Fusese făcută cu un aparat obișnuit și apoi mărită mai mult decât ar fi trebuit. Textura era granulată, iar fata din centrul fotografiei avea pupilele roșii din cauza blițului. Era Paula Ehlers; zâmbea către aparatul de fotografiat din spatele unui tort mare, cu treisprezece lumânări. Fabel se înfioră, în clipa în care își dădu seama că fata îl privea din fotografie, chiar cu o zi înainte de a fi fost răpită.

– Când putem să o vedem?

– Am vorbit cu cei de la poliția locală, răspunse Anna în locul lui Fabel. Vă vor duce acolo diseară, dacă nu aveți nimic împotrivă. Venim și noi. O mașină o să vă ia pe la ora 21.30. Știu că este târziu...

– Este în regulă, o întrerupse *Herr* Ehlers. Vom aștepta.

În timp ce se întorceau la mașină, Fabel sesiză o oarecare încordare în mișcările Annei. Femeia era tăcută.

– Ești bine? o întrebă el.

– Nu chiar. Anna privi înapoi spre căsuța tristă, cu acoperișul roșu, și spre grădina îngrijită. A fost dureros... foarte dureros. Nu știu cum de au putut rezista atâta timp. Toată așteptarea asta... Toate speranțele astea... S-au bizuit pe noi că o să le găsim fetița și, atunci când, în sfârșit, am găsit-o, nu le-o putem aduce înapoi vie.

Fabel dezactivă alarma și încuietorile portierelor și nu răspunse decât după ce se urcară amândoi în mașină.

– Mă tem că așa se întâmplă întotdeauna. Happy-endurile se întâlnesc doar în filme, nu și în viața reală.

– Dar am avut senzația că ne urăsc.

– Așa și este... Ne urăsc, spuse Fabel, resemnat. Și cine îi poate condamna? După cum spui și tu, se așteptau ca noi să le-o aducem înapoi vie, nu să le spunem că i-am găsit cadavrul abandonat cine știe unde. Sperau ca noi să le oferim un happy-end. Fabel porni motorul. Oricum, hai să ne concentrăm asupra cazului. Este timpul să-i facem o vizită comisarului Klatt.

Norderstedt este o localitate cu un statut oficial destul de ciudat. Face parte din Marele Hamburg, numerele de telefon sunt precedate

de prefixul Hamburgului – 040 –, iar în timp ce Fabel și Anna treceră cu mașina prin Fuhlsbüttel și Langenhorn, îndreptându-se spre Norderstedt, avură sentimentul unui continuum metropolitan. Cu toate acestea, poliția din Hamburg nu are jurisdicție aici: în Norderstedt operează Landespolizei din Schleswig-Holstein. Totuși, din cauza proximității și a întrepătrunderii continue a cazurilor, poliția din Norderstedt are mai multe legături cu poliția din Hamburg decât cu propriile forțe din orășelele din landul Schleswig-Holstein. Anna telefonase din timp, stabilind să-l întâlnească pe *Kommissar* Klatt la Polizeirevier Norderstedt-Mitte, de pe Rathausallee.

Când ajunseră la Polizeirevier, nu fură conduși, așa cum se așteptau, în birourile principale ale secției; în schimb, o tânără în uniformă îi conduse într-o cameră de interogatoriu dezolantă, fără ferestre. Femeia îi întrebă dacă doreau cafea, la care amândoi răspunseră afirmativ. Anna privi în jur și, după plecarea polițistei, ea și Fabel schimbară priviri cu subînțeles.

– Acum îmi dau seama cum te simți când ești suspect, spuse Anna.

Fabel zâmbi ironic.

– Mda. Crezi că vor să ne transmită un mesaj?

Anna nu apucă să răspundă: ușa se deschise brusc și în camera de interogatoriu intră un bărbat cu puțin trecut de treizeci de ani. Era scund, dar solid și avea o față mare, prietenoasă, destul de comună, părul negru și o barbă țepoasă. Le zâmbi larg celor doi polițiști din Hamburg și se prezentă ca fiind *Kriminalkommissar* Klatt. Puse un dosar pe masă și le făcu semn celor doi să ia loc.

– Îmi cer scuze că trebuie să stăm aici, spuse Klatt. Eu, de fapt, nu lucrez aici, ci la Europaallee Revier, dar m-am gândit că v-ar fi mai ușor să ajungeți aici. Ei îmi fac mie un serviciu... dar mă tem că, aici, condițiile sunt mai modeste decât mă așteptam. Se așeză. Jovialitatea de pe chipul său făcu loc unei expresii mai întunecate. Cred că ați găsit-o pe Paula...

– Adevărul este, *Kommissar* Klatt, că nu vom ști sigur decât după ce părinții vor fi identificat cadavrul... dar da, se pare că este vorba despre Paula.

– Nu a fost decât o chestiune de timp, spuse Klatt cu o tristețe resemnată. Dar speri întotdeauna că aceasta este persoana pe care o vei aduce înapoi vie.

Fabel încuviință. Sentimentele lui Klatt se făceau ecoul propriilor sale sentimente. Însă, spre deosebire de el, Klatt avea o șansă: în general, avea de-a face cu persoane vii, în timp ce munca lui Fabel, ca detectiv de omucideri, presupunea ca el să nu intervină decât atunci când murea cineva. Pentru o clipă, Fabel se întrebă ce-ar fi fost dacă s-ar fi transferat înapoi la un birou al KriPo. Polițista în uniformă se întoarse cu cafelele.

– Vă gândeați că exista o șansă de a o găsi în viață? întrebă Anna.

Klatt se gândi o clipă.

– Nu, cred că nu. Dumneavoastră cunoașteți statistica. Dacă nu-i găsim în primele douăzeci și patru de ore de la dispariție, șansele de a-i găsi în viață sunt minime. Numai că Paula a fost pentru mine primul caz de copil dispărut. M-am implicat în acest caz. Poate că m-am implicat prea mult. Era cumplit să vezi o familie atât de îndurerată.

– Era singurul copil? întrebă Anna.

– Nu, au și un băiat... Edmund. Mai mare decât Paula.

– Nu l-am văzut acasă la familia Ehlers, spuse Fabel.

– Nu. Este cu aproape trei ani mai mare. Are acum nouăsprezece sau douăzeci de ani. Face armata la Bundeswehr.

– Presupun că l-ați cercetat atent, spuse Fabel.

Fusese o afirmație, nu o întrebare.

Ori de câte ori se comite o crimă, primii posibili suspecți sunt membrii familiei victimei. Fabel avu grijă să nu-i dea de înțeles lui Klatt că nu-și cunoștea meseria. Dar, chiar dacă pe Klatt îl deranjase remarca, nu lăsase să se vadă acest lucru.

– Bineînțeles. Am stabilit cu precizie tot ce a făcut în ziua aceea. Totul se potrivea. Și l-am cercetat nu o dată, ci de mai multe ori. În afară de asta, băiatul era sincer îngrijorat de soarta surorii sale. Nu te poți preface chiar atât de bine.

„Ba da, poți", își spuse Fabel. Văzuse o mulțime de iubiți, de prieteni sau de rude ale unei victime, sincer distruși de moartea acesteia, dar care, în final, se dovediseră a fi, de fapt, adevărații ucigași. Dar

nu punea la îndoială faptul că membrii familiei Paulei Ehlers fuseseră cercetați cu maximă atenție.

– Dar l-ați suspectat pe profesorul Paulei... spuse Anna, frunzărind copia dosarului pe care o avea asupra sa.

– Fendrich. Era profesorul de germană al Paulei. N-aș merge până într-acolo încât să spun că a fost suspect... doar că era ceva la el care nu se lega. Însă avea un alibi inatacabil.

Klatt parcurse raportul împreună cu Fabel și cu Anna. Era clar că o mare parte din aspectele legate de investigație continuau să-l obsedeze pe Klatt. Fabel știa cum este să ai un caz ca acela: nopțile când încercase cu disperare să doarmă, dar fusese obligat să se holbeze la tavanul întunecat, în timp ce întrebări fără răspuns se amestecau cu imagini ale cadavrelor, ale celor înnebuniți de durere și ale suspecților, în vâltoarea unei minți istovite și neliniștite. După ce Klatt termină, iar Fabel și Anna epuizară toate întrebările, cei doi se ridicară și îi mulțumiră pentru timpul acordat.

– Ne vedem mai târziu... Diseară, spuse Klatt. Veți fi și dumneavoastră de față când familia Ehlers o să identifice cadavrul, nu?

Anna și Fabel se uitară unul la celălalt.

– Da, zise Fabel, vom fi acolo. Veniți și dumneavoastră?

Klatt zâmbi trist.

– Da, dacă nu aveți nimic împotrivă. Eu îi voi aduce pe părinți la Hamburg. Dacă acesta reprezintă sfârșitul cazului Paula Ehlers, atunci aș vrea să fiu și eu prezent. Să-mi iau rămas-bun.

– Bineînțeles, zise Fabel.

„Dar, își spuse el, acesta nu este sfârșitul cazului Paula Ehlers: nu, este doar începutul."

5

Miercuri, 10.10 p.m., 17 martie
Institut für Rechtsmedizin, Spitalul Universitar Eppendorf, Hamburg

Universitätsklinikum Hamburg-Eppendorf, care găzduiește principalele activități și utilități medicale ale universității din Hamburg, se întinde dinspre Martinistrasse ca un orășel alcătuit din clădiri înalte, din clădiri joase, mai vechi sau mai noi, legate între ele de o rețea de alei și de străduțe. Cel mai mare dintre puținele locuri de parcare se află chiar în inima complexului, dar, datorită orei târzii, Fabel știa că va putea parca foarte aproape de Institut für Rechtsmedizin – Institutul de Medicină Legală. Fabel cunoștea bine locația, care, cu timpul, devenise centrul tuturor ramurilor științelor cu aplicații în medicina legală: serologia și testarea ADN, medicina judiciară și un serviciu de expertiză judiciară și psihiatrică. Dar Fabel nu avea contact cu Institutul numai prin natura muncii sale; de un an de zile, avea o relație cu un medic psihiatru, Susanne Eckhardt. Susanne, specialistă în psihologia judiciară, lucra, în mod oficial, la Clinica de Psihiatrie și de Psihoterapie, situată la etajul treisprezece, dar majoritatea timpului își desfășura activitatea în afara Institutului.

Fabel nu coti pentru a parca în fața intrării principale, ci rulă mai departe pe Martinistrasse, și abia apoi viră spre Lokstedter Steindamm și intră pe Butenfeld. Așa cum se așteptase, în parcare se aflau câteva locuri libere. Fabel opri mașina chiar în fața pavilionului cu

două etaje al Institutului. Clădirea fusese extinsă recent, pentru că Institutul, care se bucura de o reputație internațională, începuse să organizeze cursuri pentru medici legiști și chimiști stagiari, veniți din întreaga lume. În fiecare an, erau examinate aici, din punct de vedere judiciar, trei mii de cadavre și erau efectuate o mie de autopsii. Aici, în întuneric, într-unul dintre sertarele frigiderului de la morgă, se afla cadavrul fetei, așteptând să fie identificat.

Fabel observă că una dintre celelalte mașini aflate în parcare era Porsche-ul lui Susanne. Se părea că, măcar de data asta, el și Susanne lucrau la aceleași ore, ceea ce, cu puțin noroc, însemna că aveau să se vadă ceva mai mult decât de obicei.

La intrarea în Institut, Fabel și Anna fură întâmpinați de un ofițer de securitate, mai în vârstă, pe care Fabel îl recunoscu drept un fost *Obermeister* din cadrul brigăzii în uniformă. Când ajunseră la recepție, găsiră un ofițer de poliție din Hamburg, care aștepta, împreună cu Klatt și cu soții Ehlers. Fabel îi salută și îl întrebă pe Klatt dacă așteptau de mult, la care acesta răspunse că sosiseră doar de zece minute. Apoi își făcu apariția un infirmier care conduse micul grup în camera de identificare. Căruciorul mortuar pe care se afla cadavrul fusese acoperit cu un cearșaf albastru-închis, iar pe față fusese pusă o pânză albă, curată. Fabel îl lăsă pe Klatt să-i conducă pe *Herr* și pe *Frau* Ehlers lângă cadavru. Anna făcu un pas înainte, își trecu un braț pe după umerii lui *Frau* Ehlers și încercă să o liniștească, după care îi făcu semn infirmierului să ridice cearșaful. *Frau* Ehlers icni scurt și se clătină pe picioare. Fabel îl văzu pe *Herr* Ehlers încordându-se, ca și cum un șoc electric i-ar fi contractat simultan toți mușchii.

Urmă o clipă de tăcere, suficientă însă pentru a-l face pe Fabel să-și dea seama că fata de pe cărucior nu era Paula Ehlers. Iar strigătul prelung, trist și îndurerat al doamnei Ehlers, care sparse tăcerea, nu era un țipăt de jale sau de pierdere a cuiva drag, ci de disperare renăscută.

Ceva mai târziu, ședeau cu toții la recepție și beau cafea. *Frau* Ehlers privea în gol, complet absentă la ce se petrecea în jur. În

schimb, soțul ei părea cuprins de un amestec de furie și de perplexitate.

– De ce, *Herr* Fabel? întrebă el, căutând privirea comisarului. De ce să ne facă asta tocmai nouă? Semăna atât de mult cu Paula... atât de mult... De ce ar fi cineva atât de crud?

– Sunteți siguri că nu este fiica dumneavoastră?

– A trecut mult timp. Și, după cum vă spuneam, seamănă atât de mult cu Paula, dar...

– Fata aceea nu este fiica mea, îl întrerupse *Frau* Ehlers.

Privirea îi rămăsese tot visătoare, însă vocea îi devenise hotărâtă. Era mai mult decât o părere: era o certitudine incontestabilă. Duritatea tonului ei îl străpunse pe Fabel ca un pumnal de oțel. Se simți cuprins de furie și de ură. Cineva nu numai că luase o viață tânără, dar răsucise, cu atâta cruzime, un cuțit lung și ascuțit în inima altei familii. Și acela era doar începutul: acum aveau toate motivele să creadă că ucigașul fetei de pe plajă o răpise într-adevăr și o omorâse pe Paula Ehlers cu trei ani în urmă. Altfel, de ce ar fi implicat familia Ehlers în acest joc macabru? Un cadavru, două cazuri de crimă. Se întoarse cu gândul la părinții, atât de încercați, ai Paulei Ehlers: o familie reîntoarsă la tortura incertitudinii și a speranțelor irațională, nefondate.

– Avem de-a face cu o personalitate foarte instabilă emoțional și de-a dreptul diabolică, spuse Fabel. Indiferent cine a ucis-o pe această fată a vrut ca noi să stăm aici așa cum stăm acum, furioși, îndurerați, răniți, întrebându-ne de ce a făcut una ca asta. Aceasta este una dintre scenele crimei sale, la fel ca și plaja unde a abandonat cadavrul fetei.

Herr Ehlers se uită pur și simplu la comisar, fără să înțeleagă nimic, ca și cum acesta i-ar fi vorbit în japoneză. Soția sa îl fixă cu privirea pe Fabel.

– Vreau să-l prindeți. Apoi se uită la Klatt și din nou la Fabel, ca și cum ar fi vrut să le împartă celor doi, în mod egal, povara vorbelor sale. Ceea ce vreau într-adevăr de la dumneavoastră este să-l

găsiți și să-l omorâți. Știu că nu vă pot cere asta... dar puteți, cel puțin, să-l prindeți și să-l pedepsiți... nu?

– Vă promit că voi face tot ce-mi va sta în putință ca să-l găsesc pe acest monstru, spuse Fabel.

Și vorbea foarte serios.

Fabel și Anna îi însoțiră pe Klatt și pe soții Ehlers până în parcare. Soții Ehlers se urcară în Audi-ul lui Klatt. Acesta din urmă se întoarse către Fabel; tristețea se așternuse din nou pe chipul lui Klatt, numai că de data asta era mai vizibilă, amplificată de un sentiment de furie neputincioasă.

– Această fată moartă este cazul dumneavoastră, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Dar există cu siguranță o corelație între moartea ei și cazul Paula Ehlers. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați putea comunica toate elementele care ar putea avea vreo legătură cu cazul Ehlers.

În vocea lui Klatt se deslușea un ton aproape provocator: avea și el un interes în asta și bineînțeles că nu intenționa să-l lase pe Fabel să uite acest lucru. Fabel îl privi: un ofițer tânăr, cam plinuț și nu foarte înalt. Totuși, pe chipul său șters și nesofisticat se citeau o hotărâre de neclintit și o inteligență ascuțită. Și, stând acolo, în parcarea Institutului de Medicină Legală, Fabel luă o hotărâre.

– *Kommissar* Klatt, s-ar putea foarte bine ca ucigașul acestei fete să fi ales identitatea Paulei Ehlers pentru că auzise de caz. Poate că a citit despre el la vremea respectivă. Singura legătură dintre cele două cazuri este aceea că avem de-a face cu un psihopat care citește ziarele.

Klatt păru să cântărească vorbele lui Fabel.

– Mă îndoiesc. Dar ce spuneți de uluitoarea asemănare dintre cele două fete? Eu cred că a studiat în amănunțime cazul Ehlers. Și sunt aproape sigur că cel sau cea care și-a ales-o drept victimă pe această fată și i-a atribuit identitatea Paulei trebuie să o fi văzut pe Paula în viață. Eu nu am experiența dumneavoastră criminalistică, *Herr Hauptkommissar,* dar cunosc cazul Ehlers. De trei ani mă ocup

de el. Știu că trebuie să fie mai mult decât alegerea identității unei fete moarte.

– Deci dumneavoastră doriți ca noi să vă furnizăm toate amănuntele privitoare la ancheta noastră? întrebă Fabel.

– Nu... Doar ceea ce credeți că ar putea avea o oarecare legătură cu cazul Ehlers, răspunse Klatt calm și relaxat.

Fabel zâmbi. Klatt nu era un om care să se fâstâcească ușor sau să se lase intimidat de autoritatea unui ofițer superior.

– De fapt, *Kommissar* Klatt, cred că ai dreptate. Instinctul îmi spune că dumneata și cu mine suntem în căutarea aceleiași persoane. De aceea, ți-aș propune să te alături, temporar, echipei mele, pe durata acestei investigații.

Klatt fu surprins de propunerea lui Fabel, apoi zâmbi.

– Nu știu ce să spun, *Herr* Fabel. Adică, aș fi încântat... dar nu știu cum o să facem...

– De hârtii mă voi ocupa eu. Aș vrea ca dumneata să continui cercetările în cazul Ehlers și să asiguri legătura dintre noi și forțele de poliție din Norderstedt. Dar aș vrea să te implici direct și în acest caz. S-ar putea să apară ceva legat de cazul fetei găsite pe plajă care nouă să ne scape, dar care dumitale să-ți spună ceva tocmai pentru faptul că ai studiat în amănunt cazul Ehlers. Asta înseamnă că aș prefera să te muți pentru moment la Mordkommission din Hamburg. O să-ți fac rost și de un birou. Dar, repet, este un aranjament ad-hoc, exclusiv pe perioada cât va dura această anchetă.

– Bineînțeles, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Va trebui să vorbesc cu superiorul meu, *Hauptkommissar* Pohlmann, ca să încredințeze o parte din cazurile curente altor colegi...

– O să vorbesc eu cu șeful dumitale și o să iau totul asupra mea.

– Nu va fi nevoie, spuse Klatt. *Herr* Pohlmann va fi încântat să afle că voi avea ocazia de a participa direct la rezolvarea acestui caz.

Cei doi bărbați dădură mâna. Klatt arătă cu capul spre cuplul care ședea tăcut în Audi-ul său.

– Pot să le spun soților Ehlers că vom colabora? Cred că asta îi va mai... – își căută cuvântul – ... liniști.

Fabel și Anna nu scoaseră o vorbă până când Audi-ul lui Klatt nu se îndepărtă, cotind-o pe Butenfeld.

– Deci avem un nou coleg... spuse Anna, pe un ton neutru, situat undeva între afirmație și întrebare.

– Numai pe durata acestei anchete, Anna. Nu-i va lua locul lui Paul.

Paul Lindemann, membru al echipei lui Fabel care fusese împușcat mortal cu un an în urmă, fusese partenerul Annei. Durerea pierderii lui nu se vindecase, era la fel de vie, mai ales pentru Anna.

– Știu, se zbârli Anna. O să-l evaluați?

– Da, răspunse Fabel. Eu cred că „miroase" cazul. Și în afară de asta, el este deja cu un pas înaintea noastră. Cred că ne va fi de folos. Îi dădu Annei cheile BMW-ului. Așteaptă-mă, te rog, în mașină. Trebuie să mă întorc o clipă la Institut.

– În regulă, șefu', surâse Anna atotcunoscător.

Fabel o găsi pe Susanne la biroul ei, citind, tristă, un raport pe calculator. Își prinsese la spate părul negru ca pana corbului și își pusese ochelarii, în spatele cărora ochii îi erau umbriți de oboseală. Văzându-l pe Fabel, zâmbi ostenit, dar cu căldură. Se ridică, străbătu încăperea și îl sărută pe buze.

– Pari la fel de obosit ca și mine, spuse femeia, cu accentul ei münchenez. Eu o să strâng pe-aici și o să plec. Tu? Vii mai târziu?

Fabel o privi cerându-și parcă scuze.

– O să încerc. S-ar putea să întârzii. Nu mă aștepta... culcă-te.

Se prăbuși pe scaunul din fața biroului lui Susanne. Ea pricepu aluzia și se așeză din nou la birou.

– În regulă... dă-i drumul.

Fabel îi povesti tot ce se întâmplase în ziua respectivă. Îi povesti despre o fată dispărută de mult, despre o fată găsită, despre o familie reunită prin lacrimi și prin moarte, numai pentru a fi din

nou sfâșiată de durere. După ce termină, Susanne rămase câteva clipe tăcută.

– Deci tu vrei să știi dacă eu cred că persoana care a ucis-o pe fata găsită azi-dimineață a ucis-o și pe cealaltă fată, care a dispărut acum trei ani.

– Doar o părere. Nu-ți pot pretinde mai mult.

Susanne oftă încet.

– Tot ce se poate. Dacă perioada care desparte cele două evenimente n-ar fi atât de lungă, aș putea spune chiar că este foarte probabil. Dar trei ani înseamnă foarte mult. După cum știi și tu, prima manifestare a comportamentului unui criminal este și pasul cel mai mare... saltul de la fantezie la acțiune.

– Comiterea primei crime.

– Exact. Apoi totul devine mai ușor. Iar crimele se vor înmulți. Dar asta nu e o regulă generală. Uneori, prima crimă este comisă în copilărie sau în tinerețe, după care pot trece și zeci de ani până la comiterea celei de-a doua. Trei ani înseamnă mult. Susanne se încruntă. Asta m-ar putea face să cred că avem de-a face cu ucigași diferiți, dar mă intrigă asemănarea perfectă dintre cele două fete și faptul că ucigașul i-a atribuit celei de-a doua identitatea primeia.

– Bine, spuse Fabel. Să presupunem pentru moment că avem de-a face cu același criminal. Ce ne spune intervalul de trei ani?

– În cazul în care este vorba despre același criminal, atunci cred că, dată fiind cruzimea premeditată a gestului de a amesteca identitățile celor două fete, este foarte puțin probabil ca întârzierea să fi fost autoimpusă. Nu cred că acest hiat este rezultatul unui sentiment de vină sau de repulsie față de ceea ce a făcut. Cred mai curând că este vorba despre o presiune externă... o anumită reținere sau vreun obstacol care a împiedicat escaladarea psihozei sale.

– Ca de exemplu?

– Păi... ar putea fi o reținere fizică, geografică sau personală. Când spun fizică, mă refer la faptul că a fost poate închis – într-un spital sau în închisoare. Obstacolul geografic ar însemna că, în ultimii trei ani, a lucrat și a locuit în altă parte și nu s-a întors decât

recent. Dacă așa stau lucrurile, eu, una, m-aș aștepta ca el să fi comis și acolo crime similare. Prin reținere personală, înțeleg că, poate, în anturajul subiectului nostru a existat cineva care a fost în stare să împiedice comiterea altor crime. O personalitate dominantă care a putut înfrâna pornirile ucigașe ale subiectului nostru... poate chiar fără să știe de primul omor.

– Iar acum persoana aceea nu mai face parte din peisaj?

– Poate că nu. Ar putea fi un părinte dominant sau un soț... o soție care a murit... sau o căsnicie eșuată. Sau poate că, pur și simplu, psihoza ucigașului nostru s-a agravat în așa măsură, încât nu a mai putut fi controlată din afară. Dacă așa stau lucrurile, atunci Dumnezeu să aibă în pază persoana care îl ținea sub observație. Susanne își scoase ochelarii. Pleoapele grele îi umbreau ochii negri, vocea tărăgănată îi răsuna obosită, iar accentul sudic părea și mai pronunțat, înghițind ultimele litere ale cuvintelor. Ar mai fi o explicație, bineînțeles...

Fabel i-o luă înainte.

– Și anume, că ucigașul nostru nu a fost inactiv în ultimii trei ani... că nu am găsit încă toate victimele sale și, cu atât mai puțin, nu am stabilit o legătură între ele.

6

Joi, 18 martie, 08.30 a.m.
***Polizeipräsidium*, Hamburg**

Fabel se trezise devreme, dar rămăsese în pat, fixând cu privirea tavanul pe care înflorea încet și fără nici o tragere de inimă lumina palidă a dimineții. Susanne dormea când se întorsese el de la *Präsidium*. Relația lor atinsese acel stadiu în care aveau fiecare o cheie de la locuința celuilalt; așa că Fabel intrase în apartamentul lui Susanne, de pe Övelgönne și se strecurase în tăcere în patul ei în timp ce ea dormea. Schimbul de chei fusese un simbol al exclusivității relației lor și al permisiunii pe care și-o acordau reciproc de a pătrunde pe teritoriul cel mai intim al fiecăruia din ei – dar nu se hotărâseră încă să locuiască împreună. Adevărul este că nici măcar nu discutaseră despre asta. Erau amândoi firi extrem de independente, care, dintr-un motiv sau altul, săpaseră în jurul lor și al existenței lor șanțuri invizibile. Nici unul din ei nu era încă pregătit să coboare podul mobil al propriei cetăți.

Când se trezi în dimineața următoare, ea îi zâmbi somnoroasă și îmbietoare și făcură dragoste. Pentru Fabel și pentru Susanne, diminețile erau adevărate clipe de aur, în care nu discutau despre serviciu, ci sporovăiau, glumeau și luau micul dejun, ca și cum fiecare din ei ar fi avut o carieră inofensivă, care nu îi solicita prea mult și care nu le afecta viața particulară. Nu plănuiseră acest lucru. Nu stabiliseră exact când și unde să vorbească despre munca lor. Dar căpătaseră

oarecum obiceiul de a saluta și de a începe fiecare nouă zi împreună. Apoi coborau, fiecare, pe un drum separat, dar paralel cu al celuilalt, spre o lume a tulburărilor mintale, a violenței și a morții, care reprezenta materialul, esența activității lor profesionale cotidiene.

Fabel părăsise apartamentul cu puțin înaintea lui Susanne. Sosise la *Präsidium* imediat după ora opt și parcurse încă o dată dosarele cazului și însemnările sale din ziua precedentă. Timp de o jumătate de oră, adăugă noi date la schița pe care o avea deja în minte. Fabel încercă să privească faptele cât mai obiectiv cu putință, dar nu reuși, continuând să fie obsedat de chipul împietrit și obosit al doamnei Ehlers. Fabel se simți din nou cuprins de furie: cenușa fierbinte a mâniei din seara precedentă se aprinse din nou și arse chiar mai intens în aerul rece și limpede al zilei care tocmai începea. Ce fel de bestie cu chip de om putea găsi plăcere în a aplica unei familii o asemenea tortură psihologică? Cu atât mai mult unei familii a cărei fiică, presupunea Fabel, fusese deja omorâtă. Iar Fabel știa că trebuia să le prelungească agonia: nu se putea baza pe identificarea eșuată a unei victime care dispăruse cu trei ani în urmă. Mai exista o șansă, chiar dacă puțin probabilă, și, indiferent de traumele și de abuzurile la care fusese supusă în cursul celor trei ani, înfățișarea sa nu se schimbase decât foarte puțin.

La ora nouă, Fabel luă telefonul și sună la Institut für Rechtsmedizin. Rugă să i se facă legătura cu *Herr Doktor* Möller, medicul legist cu care Fabel colaborase în majoritatea cazurilor pe care le investigase. Comportamentul arogant și dur al lui Möller atrăsese antipatia celor mai mulți detectivi criminaliști din Hamburg, dar Fabel îl respecta pentru profesionalismul său.

– Möller...

Vocea de la celălalt capăt al firului părea iritată, ca și cum apelul telefonic l-ar fi întrerupt de la ceva mult mai important.

– Bună dimineața, *Herr Doktor* Möller. Sunt *Kriminalhauptkommissar* Fabel.

– Ce este, Fabel?

– Urma să faceți autopsia fetei pe care am găsit-o pe plaja de la Blankenese. Există unele neclarități legate de identitatea sa. Fabel îi relată faptele, inclusiv scena petrecută la Institut cu o seară în urmă și care ar fi trebuit să fie o identificare de rutină. Eu cred că mai există o șansă, chiar dacă minimă, ca această fată moartă *să fie* Paula Ehlers. Aș vrea din tot sufletul să-i scutesc pe soții Ehlers de o suferință în plus, dar trebuie să stabilesc identitatea fetei moarte.

Möller tăcu un moment. Când vorbi, vocea sa păru dintr-odată mai puțin arogantă decât de obicei.

– După cum știi, aș putea face asta pe baza fișei dentare. Dar, din păcate, calea cea mai rapidă și mai sigură ar fi să se preleveze niște puf de pe obrajii mamei fetei dispărute. Cele două structuri ale ADN-ului vor fi apoi comparate aici, în laboratorul Institutului.

Fabel îi mulțumi lui Möller și închise. Apoi îl sună pe Holger Brauner și, știind că se putea bizui pe tactul acestuia, îl întrebă dacă putea să preleveze el însuși un eșantion de puf de pe obrajii mamei.

Când închise din nou telefonul, văzu prin peretele de sticlă care despărțea biroul său de spațiul open plan al Mordkommission că Anna Wolff și Maria Klee se aflau amândouă la locurile lor obișnuite. O sună pe Anna și o rugă să vină în biroul lui. Când aceasta intră, el îi puse în față fotografia fetei moarte, făcută la morgă.

– Vreau să știu cine este în realitate, Anna. Și vreau să o știu până la sfârșitul zilei. Ce-ai aflat până acum?

– Am intrat în baza de date a BKA, în care sunt trecute persoanele dispărute. Am dat căutare pe toate persoanele de sex feminin, între zece și douăzeci și cinci de ani, dispărute pe o rază de două sute de kilometri în jurul Hamburgului. Nu pot fi foarte multe.

– Astăzi te ocupi numai de asta, Anna. Lasă totul deoparte și concentrează-te asupra stabilirii identității fetei.

Anna încuviință.

– Șefu'... Se opri, încurcată, ca și cum nu ar fi fost sigură de ceea ce urma să spună în continuare. A fost dureros. Vreau să spun... aseară. N-am putut dormi azi-noapte.

Fabel o privi trist și îi făcu semn să ia loc.

– N-ai fost singura. Se opri. Vrei să te ocupi de altceva?

– Nu, răspunse Anna cu emfază. Se așează în fața lui Fabel. Nu... Vreau să particip în continuare la anchetă. Vreau să aflu cine este fata și să dau o mână de ajutor la găsirea adevăratei Paula Ehlers. Numai că a fost cumplit de trist să vezi o familie sfâșiată de durere pentru a doua oară. În afară de asta... știu că pare o nebunie... dar aproape că am simțit în casă... mă rog... nu prezența... ci, mai curând, *absența* prezenței sale.

Fabel rămase tăcut. Anna punctase o idee, pe care el voia acum ca ea să o ducă până la capăt.

– În copilărie, în școala noastră învăța o fată. Helga Kirsch. Era cu aproape un an mai mică decât mine și arăta ca un șoricel. Avea o față ștearsă, lipsită de expresivitate, dar pe care ai fi recunoscut-o ca fiind a cuiva, dacă ai fi scos-o din context. Înțelegeți ce vreau să spun... dacă ai fi văzut-o în oraș, în weekend sau cam așa ceva.

Fabel încuviință.

– În fine, continuă Anna, într-o zi, am fost adunați cu toții în sala de festivități a școlii, unde ni s-a spus că Helga dispăruse... că plecase cu bicicleta și, pur și simplu, dispăruse. Îmi amintesc că, după aceea, am început... în fine... să constat că nu mai era acolo. O fată cu care nu vorbisem niciodată, dar care ocupase un anumit spațiu în lumea mea. După o săptămână, i-au găsit bicicleta și apoi cadavrul.

– Îmi amintesc, spuse Fabel.

La vremea aceea, era un comisar tânăr și nu participase direct la anchetarea cazului. Dar își amintea numele. Helga Kirsch, treisprezece ani, violată și strangulată pe un câmp acoperit cu iarbă deasă, de lângă pista de ciclism. Ucigașul ei nu fusese prins decât după un an și abia după ce mai luase o viață tânără.

– Din momentul în care a fost anunțată dispariția Helgăi și până în ziua în care i s-a găsit cadavrul, în școală a domnit o atmosferă extrem de ciudată. Ca și cum cineva ar fi smuls o părticică din clădire, pe care nu o puteai identifica, dar care știai că nu se mai afla acolo. După ce a fost găsită, a intervenit, cred, *durerea*. Și un sentiment de vinovăție. Noaptea, stăteam în pat și încercam să-mi

amintesc dacă vorbisem vreodată cu Helga, dacă îi zâmbisem sau dacă, într-un fel sau altul, comunicasem cu ea. Și bineînțeles că nu făcusem nimic din toate astea. Dar durerea și vinovăția au fost o adevărată ușurare, după acel sentiment de *absență*. Anna se întoarse și privi pe fereastră la cerul acoperit de nori vineții. Îmi amintesc că am vorbit cu bunica despre asta. Ea mi-a povestit despre copilăria ei, în timpul lui Hitler, înainte ca ea și părinții ei să trebuiască să se ascundă. Mi-a spus cum era pe atunci: se întâmpla ca o persoană pe care o cunoșteau să fie luată, în toiul nopții, de către naziști... uneori, o întreagă familie... și în lume apărea dintr-odată un spațiu gol. Un spațiu pe care nu-l puteau umple nici măcar cu certitudinea morții.

– Îmi închipui, spuse Fabel, cu toate că nu putea.

Faptul că Anna era evreică nu influențase în nici un fel hotărârea lui de a o include în echipă. Radarul lui Fabel pur și simplu nu înregistrase faptul. Dar uneori i se întâmpla să stea, ca acum, în fața ei, conștient de faptul că el era un polițist german, iar Anna o evreică și să se simtă copleșit de povara unei istorii implacabile.

Anna își întoarse privirea de la fereastră.

– Îmi pare rău. Nu știu ce mi-a venit. Se ridică de pe scaun și îl privi pe Fabel în ochi, cu o sinceritate deconcertantă. O să aflu identitatea victimei, șefu'.

După plecarea ei, Fabel scoase din sertar un caiet de desen, îl puse pe birou și îl deschise. Se uită la foaia albă din fața sa. Goală. Curată. Simbolizând începutul unui nou caz. Fabel folosea genul acesta de caiete de peste zece ani de când se ocupa de anchete criminalistice. Pe colile groase, de un alb strălucitor, destinate unui scop mult mai creativ, își nota Fabel, pe scurt, ceea ce se afișa pe panoul din sala de ședințe a Mordkommission, nume prescurtate de oameni, de locuri și de evenimente, trasând și linii între ele. Acelea erau schițele sale: schemele unei anchete criminalistice la care el avea să adauge mai întâi lumini și umbre, apoi alte și alte amănunte. Mai întâi, schiță locațiile: plaja de la Blankenese și casa Paulei, din Norderstedt. Apoi notă numele pe care le întâlnise în ultimele douăzeci și patru de ore. Îi menționă pe cei patru membri ai familiei Ehlers și notă absența pe

care o resimțise Anna: trei membri ai unei familii – tată, mamă și frate –, trei oameni pe care îi puteai urmări și găsi, cu care puteai sta de vorbă și a căror imagine vie ți-o puteai crea în minte. Apoi venea cel de-al patrulea membru al familiei. Fiica. Pentru Fabel, ea continua să fie un concept, un ansamblu imaterial de impresii și de amintiri ale altor oameni; imaginea, imortalizată pe un film, a unei fetițe care sufla în lumânările de pe tort.

Dacă Paula era încă un concept fără formă, mai exista și fata pe care o găsiseră pe plajă, o formă fără concept, un cadavru fără identitate. Fabel scrise în centrul paginii cuvintele: „ochi albaștri". Cazul avea, desigur, și un număr, pe care el l-ar fi putut nota, dar, în absența unui nume, „ochi albaștri" era tot ceea ce îi venise în minte. Suna mai mult a persoană și mai puțin a lucru lipsit de viață, purtând un număr oarecare. Fabel trase o linie între „ochi albaștri" și Paula, dar întrerupând-o la jumătate. În spațiul rămas liber, puse două semne de întrebare. Era convins că în acel spațiu se afla ucigașul fetei de pe plajă și răpitorul și posibilul asasin al Paulei Ehlers. Se putea foarte bine să fi fost doi indivizi. Dar nu doi indivizi diferiți; nu două sau mai multe persoane care acționaseră independent una de alta. Indiferent dacă fusese vorba de un singur individ, de doi sau de o echipă, cel sau cea care o ucisese pe „ochi albaștri" o răpise pe Paula Ehlers.

În clipa aceea sună telefonul.

7

Joi, 18 martie, 06.30 p.m.
Norddeich, estul Friziei

Era un loc pe care îl numea „acasă". Un loc care i se păruse întotdeauna că îl definește. Dar acum, stând acolo, în mijlocul unui peisaj ce însemna numai orizont, Fabel își dădu seama că locul său se afla altundeva. Hamburgul era spațiul care definea cu adevărat omul Jan Fabel. Cine era el acum. Cine devenise. Dislocarea lui Fabel din acel peisaj se produsese în două etape: prima fusese atunci când plecase de acasă și se dusese la Oldenburg, unde studiase engleza și istoria la recent înființata Carl von Ossietzky Universität. Apoi, după absolvire, se înscrisese la Universität Hamburg, să studieze istoria europeană. Și să-și construiască o viață nouă.

Fabel își parcă BMW-ul în spatele casei. Coborî din mașină, deschise portiera din spate și întinse mâna după geanta de voiaj, în care aruncase în grabă câteva lucruri de strictă necesitate. Se opri o clipă să se dezmorțească și să se bucure de lucrurile și de sunetele care, în copilărie, reprezentaseră universul său: pulsul continuu și grăbit al mării ascunse de liziera de copaci din spatele casei, șanțul și dunele îndepărtate; geometria simplă și serioasă a casei părinților săi, ghemuită sub acoperișul de țiglă roșie; iarba de un verde-deschis, care se unduia ca apa în aerul proaspăt al Friziei; și cerul imens care cădea greu peste peisajul neted. Panica acută ce îl cuprinsese atunci când primise telefonul la *Präsidium* se domolise, transformându-se

într-o durere vagă, dar constantă, care nu-l părăsise nici o clipă în cele trei ore și jumătate de mers cu mașina pe autostrada A28, dar care se alinase în clipa când o văzuse pe mama lui ridicându-se în capul oaselor în patul de spital din Norden și spunându-i să nu-și mai facă griji și să se asigure că și fratele lui, Lex, avea să facă același lucru.

Dar acum, înconjurat de atâtea lucruri care îi aminteau de copilărie, fu din nou cuprins de panică. Bâjbâi în buzunarul pardesiului, după cheia de rezervă și descuie ușa grea, de lemn, a bucătăriei. În partea de jos a ușii, se mai vedeau încă, în ciuda numeroaselor straturi de vopsea aplicate în timp, urmele întunecate pe care Fabel și fratele său, cu brațele încărcate de cărți de școală, le făcuseră cu picioarele, pentru a deschide ușa. Chiar și acum, cu o geantă de voiaj în mână în loc de ghiozdan și îmbrăcat cu un pardesiu scump, marca Jaeger, primul său impuls fu acela de a deschide ușa cu piciorul.

Intră în bucătărie. Casa era goală și tăcută. Își puse geanta și pardesiul pe masă și rămase o clipă în picioare măsurând cu privirea tot ceea ce nu se schimbase în bucătărie: șervetele cu motive florale atârnate deasupra blatului cromat de lângă aragaz, vechea masă din lemn de pin, panoul de plută pe care fuseseră prinse cu piuneze straturi întregi de bilețele și de cărți poștale, bufetul de bucătărie, din lemn, de lângă perete. Lui Fabel, redevenit pentru câteva clipe copil, nu-i plăcură puținele modificări făcute de mama sa: un ceainic nou, un cuptor cu microunde, o etajeră nouă de la IKEA, așezată într-un colț. Această „invazie“ de modernitate i se părea aproape o trădare; ca și cum căminul copilăriei nu ar fi trebuit să evolueze, după cum i se întâmplase lui.

Își făcu un ceai. Nici nu-i trecu prin cap să-și facă o cafea: se întorsese acasă, în Frizia, unde băutul ceaiului făcea parte din cotidian. Mama lui, cu toate că nu era friziană prin naștere, adoptase cu entuziasm ritualurile locale ale ceaiului, mai ales pauza de dinaintea amiezii, în timpul căreia se beau trei cești cu ceai, *Elfürtje* în limba friziană, acel dialect local impenetrabil, un amestec de germană, de olandeză și de engleză veche. Găsi cănile de ceai la locul lor, ca de altfel și toate ingredientele de care avea nevoie: ceaiul, tradiționala

Kluntje cu zahăr cristalizat, ceștile alb cu albastru-deschis. Se așează la masă și își bău ceaiul, ascultând ecoul vocilor tatălui și mamei sale, îngropate adânc în liniștea din jur. Țârâitul telefonului mobil sparse tăcerea. Era Susanne; avea vocea sugrumată de îngrijorare.

– Jan... tocmai am primit mesajul tău. Ești bine? Ce face mama ta?

– E bine. Mă rog... a avut o ușoară criză de inimă, dar acum e stabilizată.

– Ești tot la spital?

– Nu. Sunt acasă... Vreau să spun: acasă la mama. Rămân peste noapte și îl aștept pe fratele meu. Trebuie să sosească mâine.

– Vrei să vin și eu? Aș putea pleca acum și aș ajunge în două sau trei ore...

Fabel o asigură că nu era nevoie, că el era bine și că, probabil, mama lui avea să se întoarcă acasă după câteva zile.

– A fost doar un avertisment, îi explică el.

Dar după ce închise telefonul, Fabel se simți brusc foarte singur. Cumpărase niște sandviciuri, dar, dându-și seama că nu putea mânca, le puse în frigider. Își termină ceaiul și urcă în fostul său dormitor, situat sub acoperișul înclinat. Fabel își aruncă geanta și pardesiul într-un colț al camerei și se întinse pe patul de o persoană, fără să aprindă lumina. Rămase așa în beznă, încercând să-și amintească vocea tatălui său, care murise de mult, strigând, de la piciorul scării, la el și la fratele său, Lex, să se trezească. Nu-și putea aminti decât un singur cuvânt: *Traanköppe*. Asta spunea tatăl său dimineața: „Somnorilă“ în limba friziană. Fabel oftă în întuneric. Asta vine o dată cu vârsta: vocile, auzite cândva zi de zi, ți se șterg din amintire, până când nu mai rămân decât două sau trei cuvinte.

Fabel își luă telefonul mobil de pe noptieră și, tot fără să aprindă lumina, căută în memorie numărul Annei Wolff. Telefonul sună de câteva ori, după care intră mesageria vocală. Decise să nu îi lase mesaj, ci să o sune pe telefonul direct de la *Präsidium*. Vocea de obicei veselă a Annei părea acum frântă de oboseală.

– Șefu'... Nu mă așteptam să vă aud... Mama dumneavoastră...

– O să fie bine. A avut o criză ușoară de inimă... sau, cel puțin, așa spun medicii. Am stat la spital aproape toată după-amiaza. Și o să mă duc din nou mai târziu. Ai reușit să afli identitatea fetei?

– Nu, șefu', îmi pare rău. Am intrat în baza de date a BKA, dar nu am găsit nici o persoană dispărută care să corespundă. Am extins căutarea: poate că fata este originară dintr-o altă regiune a Germaniei sau chiar din altă țară. Nu se știe niciodată cu traficul ăsta intens de femei dinspre Europa de Est...

Traficul de femei tinere dinspre Rusia, din Balcani sau din alte zone, atrase de mirajul vestului, devenise o problemă majoră în Hamburg. Momite de tot soiul de promisiuni, de la contracte cu agenții de fotomodele și până la slujbe de menajere, aceste femei și fete deveneau posibile sclave și deseori erau vândute ca prostituate. Nașterea unui nou secol adusese cu sine renașterea unui vechi rău: sclavia.

– Caută mai departe, Anna, spuse Fabel, deși știa că nu era nevoie să o facă, din același motiv pentru care știuse că avea să o găsească la *Präsidium*. O dată ce i se încredința o sarcină, Anna nu se lăsa până nu o ducea la bun sfârșit. Altceva?

– *Kommissar* Klatt și-a făcut apariția azi după-amiază. I-am explicat că mama dumneavoastră s-a îmbolnăvit și că ați fost chemat de urgență acolo. Eu am făcut împreună cu el turul de onoare al *Präsidium*-ului și l-am prezentat tuturor colegilor. A părut impresionat. În afară de asta, nimic. Ah, să nu uit! A sunat Holger Brauner. Mi-a spus că a aranjat cu testele ADN și că mâine-dimineață îi va duce probele lui Möller, la Institut für Rechtsmedizin.

– Mulțumesc, Anna! Te sun mâine și îți spun ce-o să fac.

– Atunci, când o să sunați, să vorbiți și cu Werner. Își face griji pentru dumneavoastră. Pentru mama dumneavoastră.

– Așa am să fac.

Fabel închise, întrerupând astfel legătura cu noua lui lume și cufundându-se în întunericul și în liniștea amintirilor.

Când Fabel se întoarse la Kreiskrankenhaus Norden, medicul cu care vorbise mai devreme ieșise din tură, însă asistenta-șefă mai era

încă acolo. Era o femeie de vârstă mijlocie, cu o față rotundă, sinceră și deschisă. Îi zâmbi lui Fabel și, înainte ca acesta să apuce s-o întrebe, îl informă în legătură cu starea de sănătate a mamei sale.

– Mama dumneavoastră este bine, spuse ea. Azi după-amiază, după ce ați plecat dumneavoastră, a dormit, după care i-am mai făcut o electrocardiogramă. Nu există motive de îngrijorare, cu condiția ca dânsa să nu mai pună totul la suflet.

– S-ar putea să mai aibă un atac?

– Păi... odată ce ai avut o criză, riscul de-a mai face una este mai mare. Dar nu, nu este obligatoriu să mai facă una. Important este ca, în următoarele zile, mama dumneavoastră să se dea jos din pat și să facă mișcare... să fie activă. Cred că mâine va putea fi externată. Dacă nu, cel târziu poimâine.

– Vă mulțumesc foarte mult, soră, spuse Fabel, dând să intre în rezerva mamei sale.

– Nu-ți amintești de mine, Jan, nu? întrebă sora.

El se întoarse către ea. Femeia îi zâmbi timid și nesigur.

– Hilke Tietjen.

Preț de o secundă sau două, Fabel scotoci prin mulțimea de alte nume stocate în memoria sa.

– Dumnezeule! Hilke! Trebuie să fie douăzeci de ani! Ce faci?

– Chiar douăzeci și cinci de ani. Sunt bine. Tu? Am auzit că ești comisar la poliția din Hamburg.

– Acum sunt *Erster Hauptkommissar,* spuse Fabel, zâmbind.

Cercetă fața rotundă, de vârstă mijlocie, încercând să descopere urme ale chipului mai tânăr, mai slab și mai drăguț, pe care îl asociase întotdeauna cu numele de Hilke Tietjen. Urmele se aflau acolo, în structura feței, ca niște vestigii arheologice, acoperite de ani și de surplusul de greutate.

– Tot în Norddeich locuiești?

– Nu, locuiesc aici, în Norden. Acum mă cheamă Hilka Freericks. Ți-l amintești pe Dirk Freericks din școală?

– Bineînțeles, minți Fabel. Aveți copii?

– Patru, râse ea. Și toți băieți. Tu?

– O fată, Gabi.

Fabel își dădu seama, cu ciudă, că nu voia să recunoască faptul că era divorțat. Zâmbi stânjenit.

– Mi-a făcut plăcere să te revăd, Jan, spuse Hilke. Probabil că de-abia aștepți să-ți vezi mama.

– Și mie mi-a părut bine să te văd, zise Fabel.

O urmări cu privirea, în timp ce Hilke se îndepărta de-a lungul coridorului. O femeie micuță, de vârstă mijlocie, cu șoldurile late, pe nume Hilke Freericks, care, cu douăzeci și patru de ani în urmă, fusese Hilke Tietjen, o fată slăbuță, cu o față frumoasă și pistruiată, încadrată de un păr blond-roșcat, lung și lucios, cu care Fabel trăise momente palpitante, printre dunele de nisip de pe coastele din preajma orașului Norddeich. Fabel văzu în acele schimbări profunde, provocate de trecerea a aproape un sfert de secol, un contrast trist și nepermis de deprimant. Și, odată cu el, îl încercă din nou nevoia de a se îndepărta cât mai mult cu putință de Norddeich și de Norden.

Când Fabel intră în rezervă, mama sa ședea pe scaunul de lângă pat și urmărea la televizor serialul *Wetten, Dass...?*[1] Sonorul era dat la minimum, iar Thomas Gottschalk râdea și pălăvrăgea pe mutește. Mama îi zâmbi larg și închise televizorul din telecomandă.

– Bună, dragul meu! Pari obosit.

Vocea ei suna ca o combinație aproape comică între accentul britanic și dialectul frizon, în care i se adresa fiului ei în germană. Îl luă de mână și se întinse ca s-o sărute pe obraz.

– Sunt bine, *Mutti*. Nu pentru mine trebuie să ne facem noi griji. Dar, din fericire, veștile sunt bune... Sora mi-a spus că electrocardiograma a fost normală și că s-ar putea ca mâine să fii externată.

– Ai vorbit cu Hilke Freericks? Din câte îmi amintesc eu, între voi doi a fost la un moment dat ceva.

Fabel se așeză pe marginea patului.

– Asta a fost acum foarte, foarte mult timp, *Mutti*. De-abia am recunoscut-o. În timp ce vorbea, imaginea lui Hilke, fata cu părul

[1] Puneți pariu că...? (în germ. în orig.)

auriu-roșcat, lung și lucios și cu pielea diafană, ce strălucea în soarele unei veri îndepărtate, contrasta cu imaginea femeii de vârstă mijlocie, modestă și îmbrăcată fără gust, cu care vorbise pe coridor. S-a schimbat. Făcu o pauză. M-am schimbat chiar atât de mult, *Mutti*?

Mama lui Fabel râse.

– Nu mă întreba pe mine. Tu și Lex sunteți și acum băieții mei. Dar eu, una, nu mi-aș face griji din pricina asta. Cu toții ne schimbăm.

– Da, dar ori de câte ori mă întorc aici, mă aștept ca totul să fie la fel.

– Asta pentru că *aici* reprezintă pentru tine un concept, un loc din trecutul tău, mai curând decât o realitate. Tu te întorci aici ca să-ți reîmprospătezi amintirile în cele mai mici amănunte. La fel făceam și eu când mă întorceam în Scoția. Dar lucrurile se schimbă, locurile se schimbă. Lumea este într-o continuă mișcare. Zâmbi, ridică mâna și îl mângâie ușor pe tâmplă, trecându-și degetele prin părul lui, așa cum făcea când Jan, copil fiind, se pregătea să plece la școală. Ce face Gabi? Când ai de gând să mi-o aduci pe nepoata mea în vizită?

– Cât de curând... sper, răspunse Fabel. Urmează să vină la mine într-un weekend.

– Și mama ei ce face?

De când se despărțiseră, mama lui Fabel nu pomenise niciodată numele fostei lui soții, Renate; și în timp ce ea vorbea, el parcă și auzea cristalele de gheață din vocea ei.

– Nu știu, *Mutti*. Nu vorbesc prea mult cu ea, iar atunci când o fac, nu-mi face prea mare plăcere. Oricum, hai să nu vorbim despre Renate; n-ar face decât să te supere.

– Și noua ta prietenă? Mă rog, nu chiar atât de nouă. Sunteți deja împreună de ceva vreme... E serios?

– Poftim... Susanne? tresări el. Nu că ar fi fost luat prin surprindere, dar își dădu seama, brusc, că nu știa ce să răspundă. Ridică din umeri. Ne înțelegem bine. Foarte bine.

– Eu mă înțeleg foarte bine cu *Herr* Heermans, măcelarul, dar asta nu înseamnă că avem un viitor împreună.

Fabel râse.

– Nu știu, *Mutti*. E prea devreme să mă pronunț. Acum spune-mi ce ți-a zis doctorul că trebuie să faci după ce ieși din spital.

Fabel și mama sa petrecură următoarele două ore sporovăind, ca să mai treacă timpul. În timp ce vorbeau, Fabel se uita la mama lui mai atent decât o făcuse în ultima vreme. Când îmbătrânise atât de mult? Când albise, iar el de ce nu observase asta? Se gândi la ce îi spusese ea legat de faptul că Norddeich reprezenta pentru el un concept; își dădu seama că și ea era un concept, o constantă pe care nu se aștepta să o vadă schimbându-se, îmbătrânind, murind...

Era ora zece și jumătate când Fabel se întoarse în casa părintească. Luă o bere din frigider și ieși cu ea afară, în noaptea răcoroasă. Merse până în fundul grădinii, apoi trecu de poarta joasă și de liziera de copaci. Urcă malul abrupt, acoperit cu iarbă, al șanțului și, când ajunse în vârf, se așeză pe jos, cu coatele pe genunchi și începu să soarbă încet din bere. Noaptea era rece și senină, iar cerul Friziei, presărat cu stele. În fața lui se întindeau dunele, iar aproape de linia orizontului sclipeau luminile feribotului de seară de la Norderney. Aceea era altă constantă: locul unde ședea acum, situat mai sus decât terenul neted din spate și decât marea netedă din față. Stătuse de atâtea ori acolo: fie că era copil, tânăr sau bărbat în toată firea. Fabel trase adânc aer în piept, încercând să alunge gândurile care îl năpădeau, însă ele continuau să zumzăie la întâmplare în capul său. Imaginea unei Hilke Tietjen, de mult dispărută, se suprapunea peste cea a fetei moarte, găsite pe plaja de la Blankenese; se gândea la căminul părintesc care se schimbase în absența lui și la căminul Paulei Ehlers, care aproape că înghețase în absența fetei. Feribotul, ultimul din seara aceea, se apropia de țărm. Fabel mai luă o gură de bere. Încercă să și-o amintească pe Hilke Tietjen așa cum arăta acum, dar nu reuși: imaginea predominantă era cea a adolescentei Hilke. Cum putuse cineva să se schimbe într-atât? Și oare avea el dreptate în privința fetei moarte? Se putuse ea schimba într-un timp atât de scurt?

– M-am gândit eu că o să te găsesc aici...

Fabel tresări auzind vocea. Se întoarse pe jumătate și îl văzu pe fratele său, Lex, stând în picioare lângă el.

– Dumnezeule, Lex, m-ai speriat de moarte!

Lex râse și îl lovi pe Fabel cu genunchiul în spate.

– Îți petreci prea mult timp cu ucigașii ăia ai tăi, *Jannik,* spuse Lex, folosind diminutivul frizon al prenumelui lui Fabel. Probabil că te aștepți întotdeauna ca unul dintre ei să se apropie de tine pe furiș și să te atace. Ia-o și tu mai încet. Se așeză lângă fratele său. Mai adusese cu el două sticle de bere și îi aruncă una lui Fabel.

– Te așteptam abia mâine, spuse Fabel, zâmbindu-i cu căldură.

– Știu, dar l-am rugat pe ajutorul de bucătar-șef să-mi țină locul în două schimburi succesive. Mai e și Hanna... o să se descurce până mă întorc.

Fabel încuviință din cap. Lex era proprietarul unui restaurant și al unui hotel, situate pe insula Sylt, din nordul Friziei, foarte aproape de granița cu Danemarca.

– Ce face *Mutti?*

– Bine, Lex. Pe cuvânt, e bine. Probabil că mâine o vor externa. A fost o criză minoră... cel puțin așa spun medicii.

– E prea târziu să mă duc la ea acum. Mai bine mâine-dimineață, la prima oră.

Fabel se uită la Lex. „Mai în vârstă decât mine, dar cu o inimă mai tânără", așa obișnuia Fabel să-l descrie pe fratele său mai mare. La fizic, nu semănau deloc: Fabel era un nord-german tipic, în timp ce înfățișarea lui Lex amintea de rădăcinile celtice ale mamei lor. Era mult mai scund decât Fabel și avea părul negru și des. Iar diferențele dintre ei nu erau legate numai de înfățișare. Fabel îl invidiase adesea pe Lex pentru umorul său natural și pentru veselia molipsitoare. Lex zâmbea mai repede și mai ușor decât fratele său, iar buna dispoziție lăsase urme pe fața lui, mai ales în jurul ochilor, care păreau să zâmbească tot timpul.

– Ce fac Hanna și copiii? întrebă Fabel.

– Sunt bine. Mă rog... știi tu... veșnicul haos. Dar suntem cu toții bine și am avut un an bun la hotel. Când ai de gând s-o aduci pe-aici pe psihologa ta aia sexi?

– Cât de curând, sper. Dar acum mă ocup de o porcărie de caz și știu că și Susanne are foarte mult de lucru... dar, cu puțin noroc, n-o să dureze prea mult. Numai Dumnezeu știe câtă nevoie am de o vacanță.

Lex sorbi din bere. Se întoarse către fratele său și îi puse o mână pe umăr.

– Pari obosit, Jan. Treaba asta cu *Mutti* chiar că a fost un șoc, nu? Știu că n-o să am liniște până mâine, când o s-o văd.

Fabel îl privi în ochi pe fratele său.

– Am avut așa un șoc, Lex! Mi-am amintit de momentul în care a trebuit să te sun în legătură cu *Papi*. Pur și simplu, nu pot concepe lumea fără *Mutti*.

– Știu. Dar cel puțin știm că nu a fost foarte grav.

– De data asta, spuse Fabel.

– Viața este plină de poduri pe care trebuie să le traversăm, Jan. Tu ai fost mereu un luptător. Lex râse. Ai fost întotdeauna un copil foarte serios.

– Tu n-ai fost niciodată serios, Lex, spuse Fabel fără răutate. Și ești încă un copil.

– Ascultă, Jan, începu Lex, nu e numai din cauza lui *Mutti,* nu-i așa? Ești într-adevăr dat peste cap... Simt asta. Mai mult decât de obicei, este?

Fabel ridică din umeri. Luminile feribotului dispăruseră în spatele promontoriului, iar stelele puseseră stăpânire pe noapte.

– După cum ți-am spus, Lex, cazul de care mă ocup este foarte încurcat.

– De ce nu vrei să-mi spui și mie despre ce este vorba, Jan? Nu vorbești niciodată despre cazurile tale. Nici lui Renate nu-i spuneai mare lucru. Cred că asta era una dintre problemele voastre.

Fabel zâmbi amar.

– Problema noastră a fost că ea a început să și-o tragă cu altul. Și ca urmare, eu mi-am pierdut fiica. Se întoarse spre Lex. Dar poate că tu ai dreptate. Știi... eu văd unele lucruri, cunosc unele lucruri legate de ceea ce oamenii sunt în stare să-și facă unul altuia. Lucruri pe care tu, de exemplu, n-ar trebui să le vezi sau să le știi. Dacă nu vorbesc despre ele nu înseamnă că vreau să vă privez de ceva anume, ci să vă protejez. Renate n-a înțeles asta niciodată. Și n-a înțeles nici că uneori trebuie să mă dedic cu totul unui caz, să-i acord toată atenția și tot timpul meu. Le datorez asta victimelor și familiilor lor. Poate că de-asta eu și Susanne ne înțelegem atât de bine. În calitate de psiholog criminalist, ea trebuie să înoate în aceeași mocirlă ca și mine. Știe ce înseamnă să ai o muncă împuțită ca a noastră. Renate spunea că pentru mine era ca un joc. Eu împotriva băiatului cel rău. Un concurs pe care îl câștigă unul din noi. Dar nu e așa, Lex. Eu nu „mă pun" cu un dușman viclean. Eu alerg contra cronometru, încercând să pun mâna pe un dezaxat, înainte ca nenorocitul să ajungă la următoarea victimă. Aici nu e vorba de a prinde un criminal, ci de a salva o viață.

Lex oftă.

– Nu știu cum o faci, Jan. Cred că înțeleg *de ce,* dar nu înțeleg cum de poți face față la atâta durere și oroare.

– Uneori nu pot, Lex. Uite, bunăoară, cazul ăsta. A început cu o fată... cincisprezece, poate șaisprezece ani... strangulată și aruncată pe o plajă. O fată ca Gabi. Ca și Karin a ta. O viață tânără stinsă. Și asta nu e tot. Nebunul care a omorât-o i-a atribuit identitatea altei fete... a unei fete care a dispărut acum trei ani. Individul e nebun... e bolnav... și incredibil de crud... și-a pus în gând să distrugă o familie care era deja sfâșiată de durere.

– Și probabil că nu e aceeași fată.

– Noi suntem aproape siguri de asta. Dar, pentru mai multă siguranță, trebuie să supun nefericita familie testelor ADN.

– Dumnezeule! spuse Lex, privind pe deasupra dunelor și a valurilor întunecate, ca de mătase. Deci tu crezi că ucigașul fetei de pe plajă a ucis-o și pe cealaltă fată, pe cea dispărută?

Fabel ridică din umeri.

– E posibil.

– Deci iar ești într-o cursă contra cronometru. Trebuie să-l prinzi înainte să apuce să mai ucidă o fată.

– Așa e.

Lex oftă.

– Se face rece afară, iar eu aș mai bea o bere. Se ridică și îl bătu pe Fabel pe umăr. Hai să intrăm în casă.

Fabel mai privi o dată dunele și marea, după care se ridică și își urmă fratele în căminul copilăriei lor.

8

Vineri, 19 martie, 03.30 p.m.
Norddeich, estul Friziei

Fabel nu dormise bine. O visase pe adolescenta Hilke Tietjen alergând pe plaja de la Norddeich și făcându-i și lui semn să o urmeze. Fata dispăruse în spatele unei dune, dar când Fabel o ajunsese din urmă, își dăduse seama că nu Hilke stătea întinsă pe nisip, ci altă adolescentă, de pe altă plajă, care îl privea pe Fabel cu ochi azurii, inerți.

Dimineață, el și Lex se duseseră la Norden să-și viziteze mama. Li se spusese că putea fi externată, dar că un medic avea să o viziteze zilnic, timp de câteva zile. În timp ce se întorceau la mașină, Fabel își dădu seama, cu durere în suflet, cât de fragilă părea mama lui. Lex îi sugerase fratelui său să se întoarcă la Hamburg și se oferi să stea el cu bătrâna în următoarele câteva zile, explicându-i că Fabel tocmai investiga un caz extrem de important. Fabel îi fu recunoscător fratelui său, dar se simți oarecum vinovat că pleca.

– Nu te mai agita atât, îi spusese mama lui. Știi că nu-mi place să se facă vâlvă în jurul meu. Sunt bine. Poți să vii să mă vezi în weekendul următor.

De îndată ce ajunse pe autostrada A28, Fabel îl sună pe Werner la *Präsidium*. După ce Werner îl întrebă cum se simțea mama lui, începură să discute despre caz.

– Am primit confirmarea de la Institut für Rechtsmedizin, îi spuse Werner. ADN-ul fetei de pe plajă nu se potrivește cu ADN-ul lui *Frau* Ehlers. Indiferent cine ar fi ea, în nici un caz nu este Paula Ehlers.

– A reușit Anna să-i afle adevărata identitate?

– Nu. Și-a lărgit aria de investigație și a ales și alte cazuri de dispariții de persoane, dar nici unul dintre ele nu se potrivea cu cazul nostru. A tras tare de când ai plecat tu... Dumnezeu știe la ce oră a plecat azi-noapte de la *Präsidium*. Oh, apropo, când a sunat Möller să ne comunice rezultatele testelor ADN, voia să discute cu tine despre autopsie. Îngâmfat nenorocit... nici nu voia să stea de vorbă cu mine... știi tu cum e el. Zicea că o să găsești raportul pe birou, când o să te întorci. Dar i-am spus că tu vrei neapărat ca eu să-ți comunic principalele puncte ale raportului.

– Ce ți-a spus?

Din tonul lui Werner, se putea deduce că, în timp ce vorbea, își consulta însemnările.

– După Möller, fata moartă are cincisprezece sau șaisprezece ani. Există semne ale unei oarecare neglijențe: dinți stricați, urme de fracturi vechi, chestii de genul ăsta.

– Deci e posibil să fi fost supusă unor abuzuri îndelungate. Ceea ce ar însemna că ucigașul a fost un părinte sau un tutore.

– Și tocmai de aceea îi este atât de greu Annei să-i dea de urmă ca persoană dispărută, spuse Werner. Dacă ar fi vorba despre un părinte, cu siguranță, acesta ar amâna să raporteze dispariția fetei sau n-ar raporta-o deloc, pentru ca, astfel, noi să nu-i putem da de urmă.

– Până acum, merge. Fabel se opri o clipă pentru a analiza informațiile pe care i le oferise Werner. Singura problemă este că majoritatea copiilor au o viață și dincolo de pereții casei lor. Trebuie să fie o școală, undeva, care să fi semnalat absența fetei. Probabil că a avut prieteni sau rude care i-au simțit lipsa.

– Anna ți-a luat-o înainte, șefu'. Știi ce face acum? Verifică foile de prezență de la școlile din zonă. Dar, din nou, nimic. Și, în afară de asta, am mai putea adăuga la listă și un posibil prieten. Möller

spune că fata moartă era sexual activă, dar că nu există nici o urmă de contact sexual în ultimele două zile de dinaintea decesului.

Fabel oftă. Își dădu seama că trecuse de Ammerland și văzu un semn de circulație, care arăta că șoseaua se bifurca spre Oldenburg. Vechiul său oraș universitar. Nici nu ieșise bine din Frizia, că se și cufunda din nou în mlaștina a ceea ce oamenii sunt în stare să-și facă unul altuia sau copiilor lor.

– Altceva?

– Nu, șefu'. Adică... Möller zice că fata nu a mâncat mare lucru în ultimele patruzeci și opt de ore de dinaintea decesului... Te întorci la *Präsidium*?

– Da. În câteva ore sunt acolo.

După ce închise telefonul, Fabel dădu drumul la radio. Era pe NDR Eins. Un profesor universitar critica acerb un scriitor, autor al unui roman extrem de controversat. Fabel pierduse mare parte din dezbatere, dar deduse că romancierul folosise o premisă fictivă, care acuza un celebru personaj istoric că ar fi fost ucigaș de copii. Pe măsură ce dezbaterea continua, Fabel înțelese că personajul era unul dintre frații Grimm, filologii din secolul al XIX-lea care culeseseră folclor, povești, legende și mituri germane. Profesorul devenea din ce în ce mai furios, în timp ce autorul rămânea de un calm imperturbabil. Din câte înțelegea Fabel, numele acestuia era Gerhard Weiss, iar titlul romanului era *Die Märchenstrasse* – „Strada poveștilor". Romanul fusese scris sub forma unui *Reisetagebuch* – jurnal de călătorie – fictiv, al lui Jacob Grimm. Moderatorul programului explicase că, în roman, Jacob Grimm îl însoțește pe fratele său, Wilhelm, și împreună culeg povești, pe care le vor publica sub titlul de *Povești pentru copii și pentru întreaga familie (Poveștile fraților Grimm)* și *Deutsche Sagen* („Mituri germane"). Romanul începea descriindu-l pe Jacob Grimm ca pe un criminal în serie, care ucidea copii și femei adulte, în orașele și satele pe care le vizita împreună cu fratele său, fiecare dintre crime reproducând o poveste culeasă de ei. În roman, argumentul nebunului de Jacob era acela că el putea menține vie realitatea poveștilor. Jacob Grimm cel fictiv ajunge, în cele din

urmă, să creadă că miturile, legendele și fabulele dau glas întunericului din sufletul uman.

– Este o alegorie, explică autorul, Gerhard Weiss, o figură de stil. Nu există și nu a existat niciodată o dovadă sau măcar o aluzie la faptul că Jacob Grimm a fost pedofil sau criminal. Cartea mea, *Die Märchenstrasse,* este o poveste, o pură ficțiune. L-am ales pe Jacob Grimm pentru că el și fratele său s-au ocupat de culegerea și de studierea poveștilor din folclorul german, precum și de analiza mecanismelor limbii germane. Dacă a înțeles cineva forța mitului și a folclorului, atunci aceia au fost frații Grimm. În ziua de azi, nu-i pierdem din ochi pe copiii noștri atunci când se joacă. Vedem amenințări și pericole în toate aspectele vieții moderne. Ne ducem la cinematograf ca să ne speriem, cu bună știință, de miturile moderne, care – încercăm noi să ne convingem – ne domină astăzi viața și societatea. Adevărul este că pericole au existat dintotdeauna. Ucigașul de copii, violatorul, criminalul dezaxat au fost cu toții constante ale experienței umane. Singura deosebire este că, în timp ce noi obișnuiam să ne speriem de povestea cu lupul cel mare și hain sau cu vrăjitoarea cea rea, de răul care ne pândește în întunericul pădurii, acum ne speriem de miturile cinematografice ale superinteligentului criminal în serie, ale personajului diabolic care ne dă târcoale la tot pasul, ale extraterestrului, ale monstrului creat de știință... Noi nu am făcut decât să reinventăm lupul cel mare și rău. Acum avem alegorii moderne pentru spaimele noastre perene...

– Și credeți că asta vă dă dreptul de a păta reputația unui mare german? întrebă profesorul.

În vocea lui se citea un amestec de mânie și de neîncredere.

În schimb, autorul rămânea în continuare de un calm desăvârșit. Iritant de calm, constată Fabel. Aproape indiferent.

– Sunt convins că am trezit antipatia și furia multor instituții literare germane, ca și a urmașilor lui Jacob Grimm, dar eu nu îmi fac decât datoria de scriitor de fabule moderne. Și, ca atare, mi-am propus să continui tradiția de a-l speria pe cititor cu pericolele din afară și cu întunecimile din interior.

Gazda emisiunii puse întrebarea următoare.

– Dar ceea ce i-a înfuriat în mod special pe urmașii lui Jacob Grimm este modul în care, deși ați precizat foarte clar că prezentarea lui Jacob Grimm ca ucigaș în serie este pur fictivă, v-ați folosit de acest roman pentru a vă promova teoria cu privire la „ficțiune ca adevăr". Ce înseamnă asta? Este ficțiune sau nu?

– După cum spuneți și dumneavoastră, răspunse Weiss, pe același ton calm și impasibil, romanul meu nu are o bază reală. Dar, la fel ca atâtea și atâtea opere de ficțiune, nu mă îndoiesc că generațiile viitoare vor crede că romanul meu conține și o parte de adevăr. Un viitor mai puțin educat și mai leneș își va aminti ficțiunea și o va accepta ca pe un fapt. Este un proces care are loc de sute de ani. Luați de pildă portretul pe care William Shakespeare i l-a făcut regelui scoțian Macbeth. În realitate, Macbeth a fost un rege iubit și respectat. Dar din cauză că Shakespeare a vrut să facă pe plac monarhului britanic de atunci, Macbeth a fost demonizat într-o operă de ficțiune. Astăzi, Macbeth este o figură monumentală, o icoană a ambiției lipsite de scrupule, a avariției, a violenței și a setei de sânge. Dar acestea sunt trăsăturile personajului shakespearian, nu realitatea istorică. Noi nu trecem pur și simplu de la istorie la legendă sau la mit... noi inventăm, elaborăm, născocim. Mitul și fabula devin un adevăr solid și de durată.

Profesorul răspunse, ignorând punctul de vedere al autorului și repetând faptul că romanul punea la îndoială reputația lui Jacob Grimm; apoi dezbaterea se încheie, întrucât timpul alocat emisiunii expirase. Fabel închise radioul și începu să se gândească la ce spusese scriitorul. Că răul existase întotdeauna, sub forma violenței crude, întâmplătoare, și a morții. Dezaxatul care o strangulase pe fată și îi aruncase cadavrul pe plajă era cel mai recent dintr-un lung șir de psihopați. Fabel știuse întotdeauna că asta era perfect adevărat. Citise odată despre Giles De Rais, nobilul francez din secolul al XVI-lea, a cărui putere absolută asupra domeniului său feudal însemna că putuse să răpească, să violeze și să ucidă, timp de ani de zile, băieți tineri, fără teama de a fi pedepsit; se estima că numărul

victimelor sale era de ordinul sutelor, dacă nu chiar de al miilor. Dar Fabel încercase să se convingă că ucigașul în serie era un fenomen modern: produsul unei ordini sociale destrămate, al unor minți bolnave, alimentate de pornografia violentă din stradă sau de pe internet.

Fabel își pusese un CD. În timp ce vocea lui Herbert Groenemeyer umplea mașina, care înghițea acum kilometru după kilometru, Fabel încerca să-și abată gândurile de la existența unui rău peren, ce stătea la pândă în păduri.

Primul lucru pe care îl făcu Fabel atunci când se întoarse la birou fu să îi telefoneze mamei sale. Aceasta îl asigură că se simțea bine și că Lex se agita tot timpul în jurul ei și îi pregătea cele mai gustoase feluri de mâncare. Vocea ei la telefon păru să restabilească echilibrul în universul lui Fabel. Auzite de la distanță, accentul și timbrul vocii aparțineau unei mame mai tinere. O mamă a cărei prezență o considerase întotdeauna ca pe o constantă de nezdruncinat din viața lui. După ce închise, o sună pe Susanne, îi spuse că se întorsese și stabiliră să se întâlnească după serviciu, în apartamentul lui.

Anna Wolff bătu la ușă și intră. Ciufulde păr negru și dermatograful de culoare închisă o făceau să arate și mai palidă. Rujul prea roșu părea o flacără, ce contrasta supărător cu paloarea tenului. Fabel îi făcu semn să se așeze.

– Arăți de parcă ai fi rămas în urmă cu somnul, spuse el.

– Și dumneavoastră la fel, șefu'. Cum se simte mama?

Fabel zâmbi.

– Își revine, mulțumesc. Stă fratele meu cu ea câteva zile. Înțeleg că stabilirea identității fetei îți dă mult de furcă.

Anna încuviință.

– Din raportul de autopsie reiese că, în copilărie, a fost neglijată și, probabil, chiar abuzată. Poate că a fugit de acasă, de undeva din Germania sau chiar din străinătate. Dar continui să cercetez. Se opri o clipă, neștiind sigur cum urma să interpreteze Fabel ceea ce avea ea de gând să spună. Sper că nu aveți nimic împotrivă, dar m-am ocupat

puțin și de cazul Paula Ehlers. Nu știu de ce, dar am impresia că, în ambele cazuri, avem de-a face cu același individ.

– Te bazezi pe falsa identitate pe care a lăsat-o în mâna fetei moarte?

– Pe asta și pe faptul că, așa cum ați subliniat și dumneavoastră, cele două fete semănau atât de mult una cu cealaltă, încât se pare că el a văzut-o pe Paula Ehlers în realitate, mai curând decât într-o fotografie apărută în ziare. Vreau să spun, când a trebuit să efectuăm testele ADN pentru a ne convinge că fata moartă nu este Paula Ehlers.

– Înțeleg. Și ce-ai făcut? Concret...

– Am studiat datele cazului, împreună cu Robert Klatt.

Fabel înjură încet.

– Fir-ar să fie, am uitat complet de *Kommissar* Klatt! Cum s-a acomodat?

Anna ridică din umeri.

– Bine. Cred că este un tip de treabă. Și pare foarte încântat să lucreze la Mordkommission. Anna deschise dosarul și continuă: Oricum, am parcurs dosarul împreună cu el. Ne-am oprit în special la acel Fendrich. Vă aduceți aminte? Heinrich Fendrich, profesorul de germană și de literatură al Paulei?

Fabel încuviință din cap. Își amintea că Anna îi vorbise despre Fendrich, la cafeneaua de lângă stația de benzină, pe când se aflau în drum spre casa familiei Ehlers.

Fabel se încruntă.

– Și?

– Fendrich este un singuratic. Are douăzeci și cinci de ani... Mă rog, acum are aproape douăzeci și opt. Este tot celibatar și locuiește împreună cu mama sa. Se pare totuși că, pe atunci, avea o relație, deși intermitentă, cu o tânără. Dar cred că s-au despărțit cam în jurul datei la care a dispărut Paula.

– Deci *Kommissar* Klatt căuta cu disperare suspecți și a găsit un tip gen Norman Bates, constată Fabel.

Anna îl privi uluită.

– Personajul din filmul *Psycho*.

– Da, bineînțeles. Mă rog, presupun că a făcut-o... într-o oarecare măsură. Dar cine ar putea să-l condamne pentru asta? Nu avea prea multe date la dispoziție: o fată dispărută, probabil deja moartă, și acest profesor, cu care se pare că ea avusese o legătură și care, ca să spunem lucrurilor pe nume, nu părea să fi avut relații normale. La asta se adaugă și declarațiile colegilor fetei, care susțineau că, în clasă, Fendrich îi acorda mult prea mult timp Paulei. Sincer vorbind, cred că și noi am fi ajuns să-l suspectăm pe Fendrich.

– Da, posibil, dar răpitorul și prezumtivul asasin al Paulei pare a fi un familist cu un background tipic. Mă rog, ce crede Klatt *acum* despre Fendrich?

– Păi... – începu Anna, oarecum nesigură – cred că și-a dat seama că greșise adresa... La urma urmelor, se pare că Fendrich are un alibi solid pentru ziua în care a dispărut Paula.

– Dar?

– Dar Klatt continuă să susțină că are un presentiment în legătură cu Fendrich. I se pare că relația acestuia cu Paula nu era tocmai nevinovată. Klatt ne-a sugerat să-i mai facem o vizită lui Fendrich, dar ne recomandă să ne ducem fără el. Se pare că Fendrich l-a amenințat pe Klatt cu un ordin de restricție și cu intentarea unui proces de hărțuire.

– Unde îl găsim pe profesor? Mai e la școală?

– Nu, răspunse Anna. S-a mutat la altă școală. De data asta, la Hamburg... (Anna consultă dosarul)... în Rahlstedt. Dar se pare că locuiește în aceeași casă în care locuia și acum trei ani. Și casa este tot în Rahlstedt.

– În regulă, spuse Fabel, uitându-se la ceas și ridicându-se de pe scaun. *Herr* Fendrich locuiește departe de școală. Aș vrea să știu dacă are alibi pentru ziua în care a fost ucisă fata găsită pe plajă. Hai să-i facem o vizită.

Casa lui Fendrich din Rahlstedt era o vilă mare și solidă, construită înainte de război, situată departe de stradă, una dintr-un șir

de cinci clădiri asemănătoare. Pe vremuri, aceste reședințe se bucurau aproape de același prestigiu ca și casele somptuoase din Rotherbaum și din Eppendorf, dar acum, după ce supraviețuiseră bombardamentelor britanice și sistematizării orașelor, din anii 1950, făceau pur și simplu notă discordantă cu locuințele sociale construite după război: Rahlstedt-ul fusese proiectat și dezvoltat pentru a-i adăposti pe locuitorii din centrul Hamburgului, ale căror case fuseseră distruse de bombardamente. Fabel parcă de cealaltă parte a străzii. În timp ce el și Anna se apropiau de șirul de vile, Fabel își dădu seama că, în timp ce celelalte fuseseră transformate în clădiri cu două sau mai multe apartamente, reședința familiei Fendrich rămăsese locuință unifamilială. Clădirea cenușie avea un aer trist și melancolic, iar mica grădină din față, neîngrijită, era plină de gunoaiele aruncate de trecători.

Fabel își puse o mână pe brațul Annei, în timp ce aceasta începuse să urce treptele de piatră ce duceau spre intrarea principală. Îi arătă partea de jos a zidului casei, unde se vedeau două ferestre mici și murdare. În spatele fiecăreia dintre ele, se zăreau trei bare de fier.

– Un subsol... spuse Anna.

– Un loc unde poți ține pe cineva „sub pământ"...

Urcară treptele, iar Fabel apăsă butonul soneriei vechi, de porțelan. Țârâitul se auzi undeva în interiorul casei.

– O să vorbești tu cu el, Anna. Eu nu voi pune întrebări decât dacă voi avea nevoie de informații suplimentare.

Ușa se deschise. Lui Fabel i se păru că Fendrich avea nu aproape treizeci, ci aproape patruzeci de ani. Era înalt și slab, cu tenul pământiu. Părul său blond, lins, subțire și fără luciu, era atât de rar, încât lăsa să i se vadă pielea capului țuguiat. Se uită la Anna, apoi la Fabel și din nou la Anna, cu o expresie de curiozitate indiferentă. Anna îi arătă insigna ovală de Kriminalpolizei.

– KriPo Hamburg, *Herr* Fendrich. Putem sta puțin de vorbă?

Fendrich se întunecă la față.

– Despre ce este vorba?

– Suntem de la Mordkommission, *Herr* Fendrich. Alaltăieri, a fost găsit, pe plaja de la Blankenese, cadavrul unei fete...

– Paula? o întrerupse Fendrich. E... este Paula?

Expresia feței i se schimbă din nou, devenind aproape imposibil de descifrat, dar Fabel sesiză totuși o oarecare teamă, pe care Fendrich nu și-o putea ascunde.

– N-am putea sta de vorbă înăuntru, *Herr* Fendrich? sugeră Fabel, pe un ton calm și liniștitor.

Fendrich păru o clipă încurcat, apoi, oarecum resemnat, se dădu la o parte, lăsându-i să intre. După ce închise ușa, le făcu semn spre prima cameră din stânga.

– Veniți în biroul meu.

Încăperea era mare și dezordonată, părând de-a dreptul dezolantă, în lumina palidă a unui tub de neon, care atârna, în mod cu totul ridicol, de un trandafir din ipsos, ce împodobea tavanul. Pereții camerei erau căptușiți cu rafturi cu cărți, cu excepția celui pe care se afla fereastra ce dădea spre stradă. În mijlocul încăperii se afla un birou mare, pe care erau împrăștiate cărți, hârtii, precum și o adevărată rețea de cabluri și de fire, ce plecau de la computer și de la imprimantă. Sub fereastră, se aflau teancuri de reviste și de ziare, legate cu sfoară, ca niște saci de nisip. Totul părea un haos, însă, privind mai atent, Fabel își dădu seama că era vorba despre o dezordine organizată, ca și cum Fendrich ar fi putut localiza orice, imediat și mult mai ușor decât dacă totul ar fi fost indexat și îndosariat cu grijă. Aspectul camerei sugera concentrare, ca și cum existența lui Fendrich – o existență deprimant de funcțională – s-ar fi derulat exclusiv în acea încăpere. Fabel simți brusc nevoia să cerceteze și restul casei, pentru a vedea ce se afla dincolo de acel punct central.

– Luați loc, spuse Fendrich, golind două scaune de cărțile și hârtiile aruncate pe ele. Înainte ca oaspeții să se așeze, el întrebă din nou: Fata aceasta pe care ați găsit-o... era Paula?

– Nu, *Herr* Fendrich, răspunse Anna. Nu era Paula.

Chipul lui Fendrich păru mai puțin tensionat, dar Fabel n-ar fi luat asta drept o ușurare.

– Dar avem motive să credem, continuă Anna, că există o legătură între moartea fetei și dispariția Paulei.

Fendrich zâmbi amar.

– Deci ați venit să mă hărțuiți din nou. Nu v-a ajuns cât au făcut-o colegii dumneavoastră din Norderstedt. Se așează la birou. Vă rog să mă credeți că n-am avut nici o legătură cu dispariția Paulei. Nu vreau decât să mă lăsați naibii în pace.

Anna ridică mâna într-un gest împăciuitor și zâmbi dezarmant.

– *Herr* Fendrich, știu că acum trei ani ați avut... mă rog... unele *probleme* cu poliția din Norderstedt, dar noi suntem de la poliția din Hamburg. Detectivi de la comisia de criminalistică. Noi nu cercetăm cazul Paula Ehlers decât pentru a stabili dacă acesta are vreo legătură cu fata moartă. Și am venit să vorbim cu dumneavoastră în legătură cu un caz total diferit. S-ar putea să dețineți unele informații relevante pentru acest nou caz.

– Vreți să spuneți că nu sunt suspect în nici unul din cele două cazuri?

– Știți foarte bine că nu vă putem da un răspuns absolut ferm, *Herr* Fendrich, spuse Fabel. Nici noi nu știm încă pe cine căutăm. Dar, în momentul de față, dumneavoastră ne interesați ca martor, nu ca suspect.

Fendrich ridică din umeri și se prăbuși la loc pe scaun.

– Ce vreți să știți?

Anna îi puse câteva întrebări de rutină. Când îl întrebă dacă mama lui mai locuia cu el, Fendrich înlemni.

– Mama a murit, spuse el, luându-și pentru prima oară privirea de la Anna. A murit acum șase luni.

– Îmi pare rău.

Fabel se uită la Fendrich cu empatie, gândindu-se la spaima prin care tocmai trecuse datorită mamei lui.

– Era bolnavă de mult. Fendrich oftă. Acum locuiesc singur.

– V-ați mutat la altă școală după dispariția Paulei, spuse Anna, pentru a se asigura că discuția nu avea să stagneze. De ce ați simțit nevoia să vă schimbați locul de muncă?

Fendrich râse din nou cu amărăciune.

– După ce colegul dumneavoastră – *Kriminalkommissar* Klatt – a dat foarte clar de înțeles că eram suspect, bănuiala a prins. Părinții, elevii, chiar și colegii mei... O vedeam în ochii lor. Îndoiala. Îndoiala apăsătoare. Am primit chiar și câteva telefoane de amenințare. Așa că am plecat.

– Nu v-ați gândit că asta o să dea și mai mult de bănuit? întrebă Anna, zâmbind cu înțelegere.

– Nu mă mai interesa. Mă săturasem până peste cap. Nimeni nu s-a gândit vreodată, nici măcar o clipă, că și eu eram foarte afectat. Țineam foarte mult la Paula. Eram convins că avea un potențial enorm. Dar nimănui nu-i păsa de ceea ce simțeam eu. Cu excepția colegului dumneavoastră, Klatt, care a făcut în așa fel încât eu să apar ca un... – Fendrich își caută cuvântul – ... *desfrânat*.

– Dumneavoastră i-ați predat Paulei limba și literatura germană, așa este? întrebă Anna.

Fendrich încuviință din cap.

– Și spuneți că avea un potențial deosebit, care i-ar fi permis să urmeze fără probleme o facultate... și că asta explica, de fapt, interesul dumneavoastră față de ea.

Fendrich își dădu capul pe spate, într-un gest sfidător.

– Da, așa este.

– Cu toate acestea, nici unul dintre ceilalți profesori ai ei nu părea să fie de aceeași părere. Iar notele fetei, la toate materiile, sugerează o pregătire de nivel mediu.

– Am mai spus asta de nu știu câte ori. *Eu* am fost cel care i-a intuit potențialul. Avea un talent înnăscut pentru limba germană. Este ca muzica. Poți avea ureche pentru ea. Paula avea ureche bună. În afară de asta, se putea exprima de minune... atunci când dorea. Se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe biroul plin de hârtii și privind-o pe Anna cu toată seriozitatea. Paula era o elevă cu rezultate inferioare posibilităților sale reale. Avea potențialul de a deveni cineva, dar risca să devină un nimeni, să se piardă în sistem. Recunosc că alți profesori din școală n-au văzut acest lucru. Și, culmea, nici

părinții ei. De aceea am vrut atât de mult să o ajut, să-i ofer ocazia de a depăși așteptările limitate ale familiei sale.

Fendrich se sprijini de spătarul scaunului și făcu un gest cu palmele deschise, ca și cum și-ar fi încheiat discursul rostit în fața unui tribunal. Apoi își lăsă mâinile să cadă pe birou, de parcă și-ar fi epuizat și ultimul strop de energie. Fabel îl urmări cu privirea, dar nu spuse nimic. Îl deranjase oarecum seriozitatea – aproape pasiunea – cu care Fendrich vorbise despre Paula.

Anna trecu peste subiectul respectiv, rugându-l pe Fendrich să se refere la alibiul pe care îl avea pentru ziua în care dispăruse Paula. Răspunsurile acestuia fură identice cu cele pe care le dăduse cu trei ani în urmă și care erau trecute în dosar. Dar, în timp ce Anna continua să-i pună întrebări, Fendrich devenea din ce în ce mai agitat.

– Credeam că este vorba despre un caz nou, spuse el când Anna termină. Dar până acum nu v-ați referit decât la cazul de acum trei ani. Credeam că este vorba despre o altă fată. Despre o crimă.

Fabel îi făcu semn Annei să-i dea dosarul. Scoase de acolo o fotografie mare și lucioasă, făcută la locul unde fusese găsită fata moartă. O puse în fața lui Fendrich, fără să-l scape din ochi pe profesor, pentru a-i vedea reacția, care fu una extrem de sugestivă.

– Dumnezeule... murmură Fendrich, ducând o mână la gură.

Apoi încremeni, fără să-și ia ochii de la fotografie. Se aplecă înainte și parcurse cu privirea întreaga imagine, de parcă ar fi vrut să examineze fiecare pixel în parte. După care se destinse, vădit ușurat. Se uită la Fabel.

– Am crezut că...

– Ați crezut că este Paula?

Fendrich încuviință.

– Îmi cer scuze. Am avut un șoc. Se uită din nou la fotografie. Dumnezeule, seamănă atât de mult cu Paula! Mai mare, evident, dar... puteam să jur că este ea. De aceea credeți că există o legătură?

– Ar mai fi ceva, spuse Anna. Ucigașul a lăsat ceva care să ne inducă în eroare în privința identității fetei. Să ne facă să credem că este vorba despre Paula.

– *Herr* Fendrich, ne puteți spune ce ați făcut de luni după-amiază și până marți dimineață?

Fendrich strânse din buze și expiră lung, reflectând la întrebarea lui Fabel.

– Mare lucru nu am să vă spun. Și luni, și marți, m-am dus la școală, ca de obicei. Luni seară, am venit direct acasă, am corectat niște lucrări, am citit. Marți... în drum spre casă, am făcut unele cumpărături la MiniMarkt. Am ajuns acasă pe la cinci, cinci și jumătate... Am fost aici toată seara.

– Poate cineva să confirme acest lucru?

Ochii lui Fendrich scoteau scântei.

– Înțeleg... N-ați reușit să-mi puneți în cârcă dispariția Paulei, așa că acum încercați să mă acuzați de crimă.

– Nu este vorba despre asta, *Herr* Fendrich. Anna încercă din nou să-l îmbuneze. Noi trebuie să verificăm toate faptele, altfel riscăm să se spună despre noi că nu ne îndeplinim îndatoririle așa cum se cuvine.

Fendrich se destinse și începu să-i privească oarecum sfidător, dar, cu toate acestea, în ochi i se citea o umbră de îndoială. Privi din nou fotografia fetei moarte.

– Este același individ, spuse el într-un târziu.

Anna și Fabel se uitară unul la celălalt.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Anna.

– Vreau să spun că aveți dreptate... Există o legătură. Dumnezeule, parcă ar fi surori, atât de mult seamănă! Cel care a omorât-o pe fata asta trebuie să o fi cunoscut pe Paula. Și încă foarte bine. Privirea lui Fendrich se întunecă. Paula e moartă, nu?

– Nu știm asta, *Herr* Fendrich, spuse Anna.

– Da, interveni Fabel. Mă tem că este moartă.

9

Vineri, 19 martie, 09.30 p.m.
Naturpark Harburger Berge, la sud de Hamburg

Buxtehude era o glumă. Era un loc *wo sich Fuchs und Hase gute Nacht sagen*. Un loc unde nu se întâmpla niciodată nimic.

Pentru Hanna, să vii din Buxtehude avea un înțeles clar și fără echivoc: însemna să vii din spatele a ceea ce se află dincolo. Să fii un provincial, un nimeni. Hanna Grünn venise din Buxtehude, dar în timp ce ședea și aștepta în Volkswagenul vechi de cinci ani, în mijlocul acelei parcări înfricoșătoare de la marginea pădurii, ea se gândea cu amărăciune că nu venise de undeva foarte departe de Buxtehude. Nu. Venise de la nenorocita aia de patiserie.

Încă de când avea aproape paisprezece ani, Hanna îi atrăsese pe băieți. Înaltă, bine făcută, cu părul lung și blond, ea fusese cea mai curtată fată din școală. Hanna nu era inteligentă, dar, în același timp, era suficient de isteață pentru a-și da seama de asta și pentru a folosi alte resurse, în scopul de a realiza ceea ce își propusese. Iar ceea ce își propusese în primul rând era să plece naibii din Buxtehude. Adunase tăieturi din ziare despre cariera Claudiei Schiffer: cum fusese scoasă din anonimat, în timp ce se afla la o discotecă, cum semnase primele contracte de modelling, despre fabuloasele sume de bani pe care le câștigase, despre locurile exotice în care fusese. Așa că tânăra în vârstă de optsprezece ani lăsase în urmă Buxtehude și pornise, mânată

de ambiția și de optimismul tinereții, să-și clădească o carieră de fotomodel la Hamburg.

Dar nu-i trebuise mult ca să își dea seama că birourile tuturor agenților pe care îi contactase erau pline de clonele Claudiei Schiffer. La primul interviu, Hanna arătase mapa de prezentare, cu pozele pe care i le făcuse o fotografă din orășelul natal, înainte să plece de acasă. În timp ce se uitau la fotografiile Hannei, o femeie înaltă și costelivă, în jur de cincizeci de ani, mai mult ca sigur un fost fotomodel, zâmbise cu subînțeles. Apoi o întrebaseră de unde era. Când le răspunsese că venea din Buxtehude, nenorociții râseseră cu nerușinare.

Același lucru se repetase practic la aproape toate agențiile. Hanna simțise că viața pe care și-o imaginase se evapora. Nu se punea problema să se întoarcă la Buxtehude, dar ceea ce, în mintea ei, fusese certitudinea unei cariere de fotomodel devenise acum un vis, o pură fantezie. În cele din urmă, găsise o agenție situată pe strada Sankt Pauli. Hanna nu era atât de naivă încât să nu înțeleagă de ce birourile acesteia se aflau chiar deasupra unui club de striptease. Firma de pe ușă îi confirmase faptul că era o agenție specializată în „fotomodele, dansatoare exotice și escorte", iar directorul italian scund și gras, îmbrăcat în geacă de piele, arăta mai curând a gangster decât a figură din industria modei. Sincer vorbind, individul i-o spusese clar. Da, era o fată foarte frumoasă, cu un corp superb, iar el îi putea da foarte mult de lucru, dar aproape numai înregistrări video.

– Scene de sex filmate pe viu... înțelegi?

Când Hanna îi răspunsese italianului că asta nu o interesa, individul ridicase pur și simplu din umeri și spusese: „În regulă". Dar îi dăduse cartea lui de vizită, zicându-i că, dacă vreodată avea să se răzgândească, putea lua legătura cu el. Odată întoarsă în apartamentul pe care îl împărțea cu o prietenă, Hanna își înfundase capul în pernă, pentru a înăbuși hohotele de plâns involuntare care îi scuturau trupul. Ceea ce o duruse cel mai tare fusese modul *business* în care italianul îi spusese că „munca" ei ar fi constat din partide de sex înregistrate pe casete video. Individul nu-i vorbise urât, nu fusese vulgar: el îi făcuse pur și simplu o descriere a fișei postului, la fel cum ar fi

făcut și dacă era vorba despre o slujbă de secretară. Însă ceea ce o afectase cel mai mult o reprezenta convingerea omului că asta era tot ce putea ea să facă.

Atunci, Hanna începuse să-și caute o slujbă obișnuită; dar fără experiență de secretară și fără o diplomă, opțiunile sale fuseseră foarte limitate.

Așa că se mulțumise cu slujba de la Backstube Albertus: pe o linie de producție, alături de niște femei de vârstă mijlocie, grase și proaste, cărora cuvântul ambiție nu le spunea nimic. Acum, zi de zi, Hanna stătea acolo, cu părul ei lucios strâns sub o bonetă de patiser și cu trupul ei perfect ascuns sub un halat alb, larg și drept, și glazura torturi, cu sentimentul, din ce în ce mai acut, că ispășea o pedeapsă.

Dar asta nu avea să mai dureze mult. Curând, Markus avea să o scape de toate astea. Curând, ea se va bucura de bogăția și de stilul de viață pe care și le dorise dintotdeauna. Markus era proprietarul patiseriei, și dacă, pentru a-și atinge scopul, trebuia să se culce cu patronul, atunci asta avea să facă. Acum era atât de aproape: Markus îi promisese că avea să divorțeze de vaca aia frigidă de nevastă-sa. Apoi urma să se însoare cu Hanna.

Se uită la ceas. Unde naiba era Markus? Întotdeauna întârzia, mai ales din cauza soției sale. Hanna privi în jur, la pâlcul aproape compact de copaci, care înconjurau parcarea, un întuneric mai negru decât cerul întunecat, fără lună. Nu-i făcea nici o plăcere ca ei să se întâlnească aici: locul îi dădea fiori. I se păru că vede ceva mișcându-se printre copaci. Scrută cu privirea întunericul, apoi se destinse, oftând nerăbdătoare.

Nu era prima oară când o urmărea; dar niciodată nu ajunsese până la parcarea de la intrarea în Naturpark, de teamă să nu bată prea tare la ochi: singurul vehicul – în afară de Volkswagenul ei – de pe o șosea izolată, care ducea numai până la această parcare. De aceea, se întorsese aici ziua, pe lumină și cercetase atent locul. Iar în seara asta, bazându-se pe faptul că o urmărise suficient de mult pentru a ști încotro se îndrepta, i-o luase înainte și ajunsese acolo

primul. Știa că exista undeva un drum forestier îngust, folosit de pădurari. El venise cu motocicleta până la jumătatea acelui drum, apoi stinsese farurile și oprise motorul, lăsând motocicleta să meargă o clipă în gol, după care o ascunsese printre copaci. Apoi străbătuse restul drumului pe jos, având grijă ca toți cei aflați deja în parcare să audă apropierea motocicletei. Acum se afla la liziera pădurii, nevăzut de nimeni, urmărind-o cu privirea pe târfa care își aștepta amantul însurat. Simți fiorul unei anticipații macabre, conștiința faptului că, în curând, furia și ura care mușcau din el ca un cancer aveau să se descătușeze. Cei doi aveau să sufere. Aveau să afle, amândoi, cum este să simți o durere adevărată, o durere vie. Femeia se întoarse spre el. El nu se trase înapoi, nu se mișcă. Ea se uita chiar la el, scrutând întunericul, dar cățeaua asta proastă nu-l vedea. Avea să-l vadă însă cât de curând.

Farurile unei mașini străpunseră întunericul, luminând copacii din preajma lui. El făcu câțiva pași înapoi. Era Mercedesul sport al lui Markus Schiller. Mașina opri chiar lângă Volkswagen, iar Schiller coborî geamul și schiță un gest de scuză.

Din locul unde se afla și de unde nu putea fi văzut, el o zări pe Hanna coborând din Volkswagen, trântind portiera, îndreptându-se, îmbufnată, spre Mercedes și așezându-se pe scaunul de lângă șofer.

Acum era momentul.

10

Sâmbătă, 20 martie, 10.20 a.m.
Krankenhaus Mariahilf, Heimfeld, Hamburg

Razele soarelui strălucitor de primăvară pătrundeau prin fereastra mare, înclinată, împărțind camera de spital în unghiuri de lumini și umbre. Fiul ridicase jaluzelele, lăsând soarele să bată fără milă pe fața lipsită de apărare a mamei sale.

– Așa, *Mutti,* e mai bine, nu?

Se apropie de pat, își trase scaunul, apoi se așeză. Se aplecă înainte, în poziția sa obișnuită de fiu devotat și grijuliu. Cu un gest aparent blând și atent, dar care ascundea, de fapt, o intenție diabolică, el îi puse o mână pe frunte, o mângâie ușor pe păr, apoi îi deschise pleoapele grele și inerte, pentru ca lumina orbitoare a soarelui să ardă ochii palizi ai bătrânei.

– Aseară m-am dus din nou să mă joc, *Mutti.* De data asta, doi. Le-am tăiat gâtul. Mai întâi lui. Apoi ea m-a implorat să-i cruț viața. M-a implorat și m-a tot implorat. A fost așa de amuzant, *Mutti!* Nu spunea decât: „Nu, nu..." Am înfipt cuțitul în ea. Tot în gât. I-am tăiat beregata și a tăcut imediat. Râse ușor. O mângâie pe bătrână pe o sprânceană, apoi pe obrazul fragil și pe gâtul subțire, plin de riduri. Își lăsă capul într-o parte, cu o expresie nostalgică. Apoi își retrase brusc mâna și se sprijini de spătarul scaunului. Îți amintești, *Mutti,* cum mă pedepseai când eram mic? Îți amintești cum mă puneai, drept pedeapsă, să spun pe dinafară poveștile alea? Iar, și iar,

și iar. La nesfârșit. Și dacă greșeam fie și numai un singur cuvânt, mă băteai cu bastonul. Bastonul pe care îl aduseseși ca amintire din vacanța pe care am petrecut-o în Bavaria. Îți amintești ce tare te-ai speriat o dată, când m-ai bătut atât de tare, încât am leșinat? Îmi spuneai că sunt un păcătos. Un păcătos care nu era bun de nimic. Asta îmi spuneai că sunt, îți amintești? Se opri, ca și cum ar fi așteptat un răspuns pe care ea nu era în stare să i-l dea, apoi continuă: Și mă puneai mereu să spun poveștile alea pe dinafară. Îmi lua atâta timp să le memorez... Le citeam din nou, iar și iar, până când literele și cuvintele începeau să-mi joace prin fața ochilor, având grijă să nu uit sau să nu greșesc nici un cuvânt. Dar uitam întotdeauna, nu-i așa? Mereu îți dădeam un pretext ca să mă bați. Oftă, privi pe fereastră, apoi se întoarse din nou cu fața spre bătrână. Curând, foarte curând, va trebui să te întorci acasă la noi, mamă. Se ridică de pe scaun, se aplecă și o sărută pe frunte. Și nu uita că eu mai am încă bastonul.

11

Duminică, 21 martie, 09.15 a.m.
Naturpark Harburger Berge, la sud de Hamburg

Când sosi Fabel, Maria se afla deja acolo de ceva vreme. Era mai mult un luminiș decât o parcare, iar Fabel bănui că locul servea unui dublu scop: ziua, ca punct de plecare pentru excursioniști, iar noaptea, ca loc discret pentru întâlniri amoroase clandestine. Fabel își parcă BMW-ul lângă una dintre mașinile de culoare verde cu alb ale SchuPo. Era o dimineață strălucitoare și răcoroasă de primăvară, iar pădurea deasă care străjuia parcarea părea să respire odată cu briza și cu ciripitul vesel al păsărelelor.

– În plină viață... îi spuse el în engleză Mariei, care se apropia de el, arătând cu mâna spre copaci și spre cerul senin.

Maria păru derutată.

– În plină viață, noi ne confruntăm cu moartea... repetă el, de data aceasta în germană, văzând că Maria ridică nedumerită din umeri. Unde sunt? întrebă Fabel.

– Acolo... Maria arătă spre un loc defrișat, aflat chiar la marginea pădurii. Este un *Wanderweg*... o potecă pentru excursioniști. Trece chiar prin pădure, dar, la circa trei sute de metri de aici, se află un luminiș, cu o masă de picnic în mijloc. Numai până acolo se poate merge cu mașina. Fabel observă că jumătate din suprafața parcării, mai precis jumătatea dinspre intrarea pe *Wanderweg*, fusese împrejmuită cu bandă galbenă.

– Mergem? o întrebă Fabel pe Maria, făcându-i semn să o ia înainte.

În timp ce străbăteau cărarea accidentată, acoperită cu noroi, Fabel observă că echipa de legiști care răspundea de Spurensicherung pusese pe pământ, la intervale neregulate, învelitori de protecție. Se uită întrebător la Maria.

– Urme de cauciucuri, îl lămuri ea. Și câteva urme de pași, care trebuie examinate.

– Cicliști montani? întrebă Fabel.

Maria clătină din cap.

– Motocicletă. Se poate să nu aibă nici o legătură, la fel ca și urmele de pași.

Merseră mai departe. Fabel privea copacii care străjuiau cărarea. Spațiile dintre ei, de un verde întunecat, semănau cu niște peșteri în care nu putea pătrunde lumina zilei. Își aminti de interviul de la radio. Întunericul pădurii la lumina zilei: metafora pentru pericolul care ne pândește în fiecare clipă. Cărarea coti brusc, dând într-un luminiș, unde umblau de colo-colo mai bine de zece polițiști și de tehnicieni legiști. În centrul atenției lor se afla o masă de picnic din lemn, cu bănci, așezată în dreapta cărării. Pe jos, se aflau două cadavre, un bărbat și o femeie, sprijiniți de unul din capetele mesei. Amândoi se holbau la Fabel și la Maria cu ochi goi, din care dispăruse orice urmă de viață. Cei doi ședeau pe pământ, unul lângă celălalt, fiecare cu un braț întins, ca și cum ar fi vrut să-l apuce pe celălalt; mâinile lor fără vlagă se atingeau, dar nu se țineau una de cealaltă. Între ei se afla o batistă despăturită cu grijă și întinsă pe jos. Cauza morții era clară: amândoi aveau gâtul tăiat. Bărbatul avea în jur de treizeci și cinci de ani; părul negru era tuns scurt pentru a ascunde faptul că, în vârful capului, începuse să se rărească. Din cauza tăieturii adânci de la gât, sângele îi țâșnise pe gură, care nu mai era acum decât o masă informă de culoare roșu-închis. Fabel se apropie de cadavru și examină hainele bărbatului. Costumul gri-deschis și pantofii cafenii, din piele, erau cu siguranță foarte scumpi. În mod normal, toate acestea ar fi sugerat un anumit statut social. Acum

însă, costumul nu mai era decât o zdreanță mototolită, pătată de noroi și de sânge. Gulerul cămășii pătate de sânge se afla chiar sub tăietura adâncă, întunecată de la gât. Unul dintre pantofi se afla la jumătate de metru de piciorul care arăta înspre el, ca și cum ar fi vrut să și-l ia înapoi. Șoseta gri, de mătase, pe jumătate căzută, lăsa să se vadă pielea palidă a călcâiului.

Fabel își îndreptă apoi atenția către femeie. Spre deosebire de bărbat, pe hainele ei era mult mai puțin sânge. La ea, moartea venise mai repede și cu ceva mai puțină suferință. Partea de sus a jeanșilor mustea de sânge. Avea puțin peste douăzeci de ani, părul lung și blond, din care, câteva șuvițe, duse de vânt pe rana de la gât, erau năclăite de sânge. Fabel observă că, deși culorile și croiala hainelor fuseseră alese cu grijă și cu gust, acestea erau, evident, mult mai ieftine decât ale bărbatului. Femeia purta un tricou verde-deschis, iar jeanșii erau noi, dar nu de firmă, ci o imitație ieftină. Cei doi nu alcătuiau un cuplu. Sau, cel puțin, nu un cuplu oficial. Fabel se aplecă înainte și examină batista, pe care se aflau firimituri de pâine.

– N-a fost găsită arma crimei? o întrebă el pe Maria.

– Nu... și nici pete de sânge pe pământ, pe masă sau prin împrejurimi.

– Bună, Jan...

Holger Brauner, șeful echipei de legiști de la *Präsidium,* li se alătură.

Fabel zâmbi. De îndată ce văzuse pata de sânge de pe jeanșii femeii, își dăduse seama că nu acela era locul crimei: cei doi fuseseră uciși în altă parte.

– Ai ajuns repede... îi spuse el lui Brauner.

– Ne-a sunat un comisar de la secția locală; omul a crezut de cuviință că ar fi mai bine să vorbească direct cu mine decât să-mi lase un mesaj. Comisarul...

Brauner încerca să-și amintească numele.

– Hermann, îl ajută Maria. Este cel de acolo, adăugă ea, arătând spre un bărbat înalt, în jur de treizeci de ani, îmbrăcat în uniformă. Omul se afla în mijlocul unui grup de SchuPo, dar când își dădu

seama că se vorbea despre el, se scuză față de colegii săi și se alătură ofițerilor de la Mordkommission. Mișcările sale sugerau tenacitate și hotărâre. În timp ce se apropia, Fabel observă că înfățișarea sa greu de descris, părul de culoarea nisipului și pielea albă contrastau puternic cu ochii energici, verde-deschis. Înfățișarea lui îi amintea lui Fabel de Paul Lindemann, ofițerul pe care îl pierduse, dar când Hermann se apropie, Fabel își dădu seama că asemănarea era doar una superficială.

Comisarul se înclină în fața Mariei, apoi dădu mâna, mai întâi cu Fabel, apoi cu Brauner. Fabel observă steaua argintie, de comisar, de pe epoleții scurtei sale negre de piele.

Maria îl prezentă.

– Dumnealui este *Kommissar* Henk Hermann, de la Polizeidirektion locală.

– De ce ne-ați chemat tocmai pe noi, *Herr Kommissar*? întrebă Fabel, zâmbind.

În mod normal, rolul Schutzpolizei era acela de a proteja locul crimei și de a-i ține pe curioși în afara perimetrului încercuit cu bandă galbenă, în timp ce Kriminalpolizei se ocupa de examinarea propriu-zisă a locului crimei. Lagedienst răspundea de informarea KriPo, iar Mordkommission investiga toate morțile subite.

Hermann zâmbi nesigur, subțiindu-și buzele.

– Păi... Bărbatul se uită, pe lângă Fabel, la cadavre. Ăăă, știu că echipa dumneavoastră se ocupă de... ăăă... acest gen de lucruri...

– Ce fel de lucruri? întrebă Maria.

– Păi... sigur nu este vorba despre o sinucidere. Iar acesta nu este adevăratul loc al crimei...

– De ce credeți asta?

Hermann ezită o clipă. Era un lucru neobișnuit ca un SchuPo să exprime o părere, indiferent care ar fi fost aceasta, în legătură cu scena crimei, dar și mai neobișnuit era ca un KriPo și mai ales un ofițer din cadrul Kriminalpolizei, cu rangul lui Fabel, să-l asculte. Hermann se apropie de cadavre, dar nu foarte mult, pentru a proteja

probele și a nu contamina zona. Îngenunche și arătă spre gâtul sfâșiat al bărbatului.

– Este evident. Mi-am dat seama de asta chiar și fără să schimb poziția cadavrelor. Dar mi se pare că bărbatul a fost ucis cu două lovituri de cuțit. Prima i-a fost aplicată dintr-o parte, i-a secționat jugulara și i-a provocat o hemoragie masivă. Cea de-a doua i-a secționat traheea. Hermann arătă apoi spre femeie. După părerea mea, fetei i-a fost tăiat gâtul dintr-o singură lovitură, care, evident, i-a fost fatală. Sângele acesta... – continuă el, arătând spre pata de pe jeanșii victimei – nu este al ei, ci al bărbatului... cel puțin așa cred eu. Ea se afla foarte aproape de el când a fost atacat, așa că sângele care țâșnea din artera de la gâtul lui s-a prelins pe pantalonii fetei. Dar nicăieri aici nu avem o cantitate semnificativă de sânge... ceea ce sugerează că nu acesta este locul crimei, ci că au fost aduși aici de către ucigaș. Iar asta mă face să cred că omul nostru este un individ înalt și solid... sau, cel puțin, cu o mare forță fizică. Există puține urme care să indice faptul că au fost târâți până aici. Poate doar urma lăsată atunci când l-a târât pe bărbat și l-a așezat pe pământ, iar acestuia i-a căzut un pantof. Cu mașina nu se poate ajunge până aici, ceea ce înseamnă că și-a târât victimele.

– Altceva?

– Nu sunt decât presupuneri, dar eu aș spune că omul nostru l-a omorât mai întâi pe bărbat. Poate un atac-surpriză. În felul acesta, victima nu poate opune nici cea mai mică rezistență. Cea de-a doua victimă nu are forța fizică a unui bărbat și nu reprezintă o amenințare.

– Riscantă afirmație, spuse Maria, zâmbind amar.

Hermann se îndreptă de spate și ridică din umeri.

– Ați descris posibilul *modus operandi* al ucigașului, spuse Fabel. Dar tot nu ne-ați explicat de ce ați considerat că acest caz este de competența noastră.

Hermann făcu un pas înapoi și-și aplecă încet capul într-o parte, ca și cum ar fi examinat un tablou sau un exponat.

– De-asta... spuse el. Uitați-vă la asta...

– La ce? întrebă Fabel.

– Păi... acesta nu este numai locul în care ucigașul nostru a decis să arunce cadavrele. Ar fi putut să o facă la doar douăzeci de metri mai departe în interiorul pădurii, iar nouă ne-ar fi luat săptămâni sau luni până să-i găsim. Acesta este un mesaj. Vrea să ne spună ceva... alegerea locului, poziția cadavrelor, batista, firimiturile de pâine. Toate astea sunt indicii... pentru noi... Totul a fost aranjat.

Fabel se uită la Holger Brauner, care zâmbi cu subînțeles.

– Aranjat... repetă Hermann, evident frustrat. Este foarte clar. Și asta înseamnă că aceste crime au fost comise pe baza agendei unui psihopat, ceea ce ne poate face să credem că avem de-a face cu un ucigaș în serie. *De aceea* am considerat că trebuia să vă informez direct și fără întârziere pe dumneavoastră, *Herr Erster Hauptkommissar*. Se întoarse către Holger Brauner. Iar pe dumneavoastră, *Herr* Brauner, v-am contactat pentru că este posibil să găsiți aici, la locul crimei, ceva care echipei noastre ar putea să-i scape. Eu v-am urmărit cu interes activitatea și am participat la câteva dintre seminarele dumneavoastră.

Brauner zâmbi amabil și încuviință din cap cu prefăcută umilință.

– Și este evident că ați fost și foarte atent, *Herr Kommissar*.

Fabel zâmbi și el.

– Vă rog să mă scuzați, *Herr* Hermann, nu am vrut să spun că vă pierdeți timpul. Tot ceea ce ați spus legat de locul crimei este adevărat... Inclusiv faptul că acesta este locul secundar al crimei, nu cel primar. Eu am vrut doar să vă înțeleg raționamentul.

Încet-încet, încordarea dispăru de pe chipul greu de descris al lui Hermann, dar în ochii lui verzi i se citea în continuare o hotărâre de neclintit.

– Problema noastră acum este să găsim adevăratul loc al crimei... acolo unde au fost, de fapt, uciși.

– Am o teorie și în legătură cu asta, *Herr Hauptkommissar,* interveni Hermann, înainte ca vreunul dintre cei prezenți să apuce să spună ceva. Brauner râse.

– Îmi închipuiam eu.

– Părerea mea este că aceste două cadavre au fost *aduse* aici. Avem urmele de pași. Amprentele sunt mari, deci este vorba despre un bărbat înalt. Pământul este moale, dar nu noroios, iar urmele sunt adânci. De ce? Simplu... Căra ceva greu.

– Poate că nu ducea decât un surplus de greutate, spuse Brauner. Putea fi cineva care se plimba prin pădure, doar ca să mai ardă niște calorii.

– Atunci înseamnă că persoana a ales o metodă extrem de eficientă, răspunse Hermann. Și asta pentru că avem cel puțin două rânduri de urme, unele care vin și altele care pleacă. Cele care duc spre parcare sunt mai puțin adânci. Iar asta mă face să cred că, până aici, a cărat, cel puțin o dată, ceva greu, după care s-a întors în parcare fără nimic.

– Vreți să spuneți că victimele au fost ucise în parcare? întrebă Fabel.

– Nu. Nu neapărat. Este posibil să-i fi omorât acolo, dar noi nu am găsit încă urme care să confirme acest lucru. De aceea, am dispus ca jumătatea dinspre *Wanderweg* a parcării să fie încercuită cu bandă. Părerea mea este că victimele au fost ucise în altă parte și apoi aduse aici cu mașina. Sau poate că au fost omorâte într-o mașină aflată chiar în parcare. Dar dacă i-a adus până aici, bănuiesc că și-a parcat mașina foarte aproape de cărare.

Fabel încuviință apreciativ. Brauner râse zgomotos și îl bătu ușor pe Hermann cu palma pe umăr. Un gest pe care Hermann nu păru să-l aprecieze foarte mult.

– Subscriu, *Herr Kollege*. Cu toate că ne va lua ceva timp până să stabilim dacă aceste urme de pași aparțin sau nu ucigașului nostru. Dar ați făcut o treabă foarte bună. Puțini oameni s-ar fi gândit să izoleze porțiunea aceea din parcare.

– Parcarea era goală atunci când au fost găsite cadavrele? întrebă Fabel.

– Da, răspunse Hermann. Singurul vehicul staționat acolo era Opelul albastru al excursionistului care a descoperit cadavrele, azi-dimineață, pe la ora șapte și jumătate. Ceea ce mă face să cred că

vehiculul în care au fost uciși cei doi sau în care au fost aduși părăsise de mult parcarea. Poate a fost chiar aruncat undeva și ars, pentru a se șterge orice urmă. Arătă spre *Wanderweg*, în direcția opusă celei din care veniseră. Această potecă duce spre altă parcare, aflată la trei kilometri de aici. Am trimis acolo un echipaj, să verifice, dar n-au găsit nimic.

Fabel realiză brusc că Maria tăcuse pe toată durata discuției. Ea se apropiase de cadavre și acum o privea, ca atrasă de un magnet, pe femeia moartă. Fabel ridică o mână, rugându-i pe ceilalți să-l scuze, după care se apropie de Maria.

– Te simți bine? o întrebă el.

Maria îl privi absentă câteva clipe. Era trasă la față și extrem de palidă.

– Poftim? Ah... da. Apoi, cu ceva mai multă hotărâre: Da, sunt bine. Nu sunt în stare de șoc posttraumatic, dacă la asta vă referiți.

– Nu, Maria, nu la asta mă refer. Ce-ai văzut?

– Încercam să înțeleg ce a încercat să ne spună. Apoi m-am uitat la mâinile lor.

– Da... Se țin de mână. Este evident că ucigașul i-a pus în această poziție, tocmai ca să pară că se țin de mână.

– Nu... Nu asta, spuse Maria. Celelalte mâini. Dreapta lui și stânga ei. Au pumnii strânși. Nu mi se pare normal. Cred că, din nou, totul a fost regizat.

Fabel se întoarse brusc.

– Holger... vino să te uiți la asta.

Brauner și Hermann se apropiară, iar Fabel le spuse ce observase Maria.

– Cred că ai dreptate, Maria... zise Brauner. Se pare că au fost așezați așa post-mortem, dar înainte de a se instala rigor mortis... Pe Brauner îl fulgeră o idee. Se întoarse imediat spre Fabel. Dumnezeule, Jan... Fata de pe plajă...

Brauner scoase din buzunarul de la geacă un pachet de mănuși chirurgicale. Își puse o mănușă de latex, apoi scoase din buzunarul de la piept o sondă. Se mișca foarte repede. Făcu câțiva pași înainte și

încercă să întoarcă mâna fetei. Dar nu reuși, din cauza rigidității cadaverice, așa că îl chemă pe Hermann să-l ajute. Înainte de asta însă, îi dădu și lui o pereche de mănuși.

– Puneți-vă astea înainte de a atinge cadavrul. Vă rog să-i țineți mâna cu pumnul în sus.

Hermann se execută. Brauner încercă să folosească sonda drept pârghie pentru a desclești degetele femeii, dar nu reuși. În cele din urmă, fu nevoit să le desclești cu degetele lui. Se întoarse către Fabel și clătină din cap încruntat, după care luă o pensă chirurgicală și scoase din palma femeii o bucățică de hârtie galbenă, împăturită strâns. Se ridică în picioare și se îndepărtă cu grijă de cadavre. Hermann îl urmă.

– Ce zici?

Brauner îi dădu lui Fabel punga de plastic în care pusese proba. Comisarul se simți scuturat de un fior. Din nou, un mic dreptunghi din aceeași hârtie galbenă. Zece centimetri pe cinci. Recunoscu scrisul mic, regulat, cu cerneală roșie: era același cu cel de pe bilețelul din mâna fetei moarte, găsite pe plaja de la Blankenese. De data aceasta, nu era scris decât un singur cuvânt: „Gretel". Fabel îi arătă hârtia Mariei.

– La dracu'... e același individ.

Ea se uită din nou la cadavre. Brauner tocmai desfăcea degetele încleștate ale bărbatului.

– Și se pare că acesta este „Hänsel", spuse el, ridicându-se și punând o altă bucățică de hârtie galbenă într-o pungă de plastic.

Fabel simți că i se strânge stomacul. Privi în sus, la cerul albastru, la cărarea ce ducea spre parcare, la cavoul verde al pădurii, apoi la bărbatul și la femeia care zăceau pe pământ, cu gâturile tăiate și cu mâinile atingându-se și, în cele din urmă, la batista mare, plină de firimituri de pâine, întinsă pe iarbă, între ei. *Hänsel și Gretel*. Nenorocitul credea că are simțul umorului.

– Ați făcut foarte bine că ne-ați chemat pe noi, *Kommissar* Hermann. În felul acesta, ați scurtat distanța dintre noi și un

criminal în serie care știm deja că a mai ucis o dată, poate de două ori până acum.

Hermann radia de satisfacție. Fabel nu-i întoarse zâmbetul.

– Acum v-aș ruga să vă adunați întreaga echipă în parcare, pentru o scurtă informare, continuă Fabel. Trebuie amprentată toată zona. Și apoi trebuie să găsim locul originar al crimei. Trebuie să știm cine sunt acești oameni și unde au fost uciși.

12

Duminică, 21 martie, 10.00 a.m.
Blankenese, Hamburg

Ședea pe scaunul ei și îmbătrânea.

Ședea dreaptă și nemișcată, ascultând ticăitul ceasului, conștientă de faptul că fiecare secundă care trecea era un val care îi eroda tinerețea și frumusețea. Iar frumusețea ei era într-adevăr ieșită din comun. Grația rafinată a Laurei von Klosterstadt depășea moda trecătoare a genului copilăros sau a frumuseții voluptuoase. Era o frumusețe pură, clasică: o perfecțiune situată în afara timpului, glacială și crudă. Nu era o înfățișare pe care să o poată „descoperi" un fotograf, ci o imagine născută din noblețe adevărată și cultivată din generație în generație. În același timp, se dovedise a fi și comercializabilă, un bun pentru care casele de modă și firmele de produse cosmetice plătiseră uriașe sume de bani.

Dar pe cât era Laura de frumoasă, pe atât era de singură. Persoanelor cu o înfățișare obișnuită, ștearsă, le vine greu să creadă că frumusețea poate respinge la fel de mult ca și urâțenia. O înfățișare urâtă stârnește dezgust; frumusețea perfectă inspiră teamă. Înfățișarea Laurei înălțase în jurul acesteia un gard pe care puțini bărbați erau îndeajuns de curajoși încât să-l depășească.

Laura ședea pe scaun și simțea că îmbătrânește. Peste o săptămână, avea să împlinească treizeci și unu de ani. În curând, urma să sosească și Heinz, agentul ei. Venea să o ajute să pregătească petrecerea de aniversare. Heinz urma să aibă grijă ca totul să se desfășoare așa

cum trebuie. Era un tip extravagant, exuberant, foarte energic, hotărât și eficient. Era un agent bun; dar, mai mult decât atât, era și cel mai bun prieten al Laurei. Femeia știa că grija lui Heinz față de ea nu însemna numai faptul că el îi punea în valoare talentul; Heinz fusese singura persoană care reușise să se apropie de Laura și îi înțelegea tristețea. Și, curând, vila avea să debordeze de exuberanța lui Heinz. Dar, pentru moment, rămânea tăcută.

Camera în care ședea reprezenta unul din cele două locuri unde îi plăcea să se refugieze. Ambele se aflau în imensa vilă din Blankenese: unul era această cameră mare, extrem de luminoasă și intenționat nefuncțională, cu scaunul său tare, cu podeaua tare, de lemn, și cu pereții albi; celălalt era piscina acoperită, în care, dacă înotai spre ferestrele mari din capăt, aveai senzația că înoți spre cer. În aceste locuri se regăsea Laura von Klosterstadt pe sine însăși.

Dar în cameră nu se aflau decât scaunul pe care ședea ea și un bufet lipit de unul dintre pereți. Combina audio de pe bufet era singura alinare sau plăcere pe care ea le îngăduise în acest spațiu.

Era o cameră luminoasă. Tocmai această încăpere o convinsese să se mute aici. Era mare, cu un tavan înalt, tencuit, mărginit de cornișe ornamentale și cu atât mai strălucitor, cu cât pe el se reflecta lumina ce pătrundea prin ferestrele cu arcade. O cameră ideală pentru copii, își spusese ea și, în clipa aceea, se hotărâse să cumpere vila.

Dar nu era o cameră pentru copii. O lăsase goală și albă, transformându-i luminozitatea în ceva absolut steril. Aici ședea Laura, gândindu-se la un copil de zece ani, care nu exista. Care nu existase niciodată cu adevărat. Laura ședea pe scaunul tare din camera albă și sterilă, gândindu-se cum ar fi arătat colorată și plină de jucării. Cu un copil în ea. Dar era mai bine așa. După experiența avută cu propria mamă, Laura ajunsese la concluzia că a avea un copil nu însemna altceva decât să transmită unei alte generații suferința pe care o trăise ea. Nu că mama ei fusese rea. Nu o bătuse și nici nu o umilise. Doar că Margarethe von Klosterstadt, mama Laurei, nu simțise pur și simplu nimic special pentru fiica sa. Uneori, Margarethe o privea pe Laura într-un mod deconcertant și oarecum dezaprobator, ca și cum ar fi vrut să o evalueze, să stabilească cine și ce era Laura și în ce

măsură făcea ea parte din viața ei. Laura era conștientă de faptul că, dintr-un anumit punct de vedere, care însă era exclusiv al mamei sale, ea fusese, probabil, o fetiță rea. Un copil obraznic. Încă de pe vremea când era copil, mama ei îi descoperea defecte, pe care le scotea apoi în evidență cu o dezaprobare de-a dreptul glacială. Cu toate acestea, mama ei fusese de acord că Laura era extrem de frumoasă. Adevărul este că, pentru ea, frumusețea reprezenta singura calitate a fiicei sale. La început, chiar se ocupase de cariera Laurei, înainte de a-l fi angajat pe Heinz. Muncise mult, chiar cu zel, pentru a promova cariera fiicei sale și pentru ca aceasta să devină o membră marcantă a cercului social căruia îi aparținea familia von Klosterstadt. Dar Laura nu-și amintea ca mama ei să se fi jucat cu ea, să-i fi păsat de ea sau să-i fi zâmbit cu căldură maternă.

Apoi se întâmplase.

Aproape cu zece ani în urmă, când frumusețea Laurei tocmai începuse să înflorească, iar primele contracte de modelling fuseseră deja încheiate, cineva se strecurase dincolo de sârma ghimpată cu care Margarethe von Klosterstadt o înconjurase pe fiica sa. Cu care Laura însăși se înconjurase.

Mama Laurei preluase controlul, aranjase totul. Laura nu-i spusese că era însărcinată; aflase singură, dar prin mijloace aproape mistice, pe care fata nu le atribuise instinctului matern. Laura nu își mai revăzuse niciodată iubitul, nu îi mai pomenise niciodată numele și nici măcar nu se mai gândise la el. Ea știa că mama ei făcuse în așa fel încât el să dispară pentru totdeauna: familia von Klosterstadt avea puterea de a-i supune pe ceilalți voinței sale și dispunea de o avere cu care îi putea cumpăra pe cei ce refuzau să i se supună. Cu o săptămână înainte ca Laura să împlinească douăzeci și unu de ani, ea plecase într-o scurtă vacanță: o clinică particulară din Londra. După care, cariera ei socială și de fotomodel continuase ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar, lucru ciudat, Laura își închipuise tot timpul că ar fi fost băiat. Nu știa nici ea de ce, dar așa și-l imagina tot timpul pe copilul pe care nu-l avusese niciodată.

Auzi o mașină pe alee. Heinz. Oftă, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre holul de la intrare.

13

Duminică, 21 martie, ora prânzului.
Naturpark Harburger Berge, la sud de Hamburg

Făcuseră descoperirile aproape simultan. *Kommissar* Hermann le comunicase prin stație că fuseseră descoperite două mașini – un Mercedes nou-nouț și un Volkswagen Golf ceva mai vechi –, pe jumătate ascunse în pădure, în partea de sud a parcului. Individul era genial. Metodic. După ce condusese prima mașină până acolo, îi luase douăzeci de minute de mers pe jos până la cea de-a doua. Fabel dorea amănunte, dar nu voia să discute despre asta prin stație, așa că îl sună pe Hermann de pe telefonul mobil.

– Voi trimite acolo echipa lui *Herr* Brauner, de îndată ce vor fi terminat aici. Aveți grijă ca locul să rămână izolat.

– Bineînțeles, răspunse Hermann, pe un ton ușor ofensat.

– Îmi cer scuze, spuse Fabel. Ați dovedit, prin tot ceea ce ați făcut aici, că știți cum să protejați locul unei crime. V-a frapat ceva anume?

– Așa cum mi-am închipuit, Mercedesul este scena crimei. Cu alte cuvinte, tapițeria nu va mai fi niciodată aceeași. În spate, se află o servietă diplomat. S-ar putea să ne ajute la identificarea cadavrelor, dar bineînțeles că nu am atins-o. Am verificat numerele de înmatriculare ale mașinilor. Proprietara Mercedesului este o firmă, Backstube Albertus, cu sediul în Bostelbeck, în apropiere de orașul Heimfeld. Am trimis pe cineva acolo, să afle cine conduce Mercedesul. Pentru moment, spunem doar că a fost găsită abandonată.

Golful aparține unei anume Hanna Grünn. Mașina a fost înregistrată în Buxtehude.

– Bun. O să vin și eu împreună cu *Herr* Brauner, după ce terminăm aici.

– Ciudat, spuse Hermann. Parcă nici n-ar fi vrut să ascundă mașinile. Ar fi putut să le dea foc.

– Nu, spuse Fabel. Încerca doar să câștige puțin timp. Să pună o distanță între noi și el. Voia ca noi să vedem unde i-a omorât. Dar să o vedem numai atunci când îi convenea lui.

Holger Brauner făcu cealaltă descoperire. Îl conduse pe Fabel înapoi în parcarea principală și la liziera pădurii. Într-un anumit punct, arbuștii se răreau și cei doi bărbați împinseră crengile înapoi și dădură de o potecă îngustă, nici măcar îndeajuns de lată încât să poată fi folosită, pentru a opri extinderea incendiilor din pădure. Aceea fusese, cândva, o a doua cale de acces spre luminiș, dar era atât de îngustă, încât nu putea fi folosită decât de excursioniști sau de bicicliști sau, pur și simplu, pe post de cale de acces. Fabel trase o înjurătură atunci când pantofii săi cafenii, pentru care plătise atât de mult la Londra, se afundară în pământul de turbă.

– Aici... Brauner îi arătă lui Fabel câteva urme de cizme. Bine conservate. Și, după mărime, e clar că aparțin unui bărbat. Îl conduse pe Fabel mai departe, de-a lungul potecii, arătând spre altă urmă de cizmă. Ai grijă să nu calci pe ea, Jan. N-am încă o fotografie sau un mulaj.

Fabel îl urmă, înaintând cu greu pe marginea acoperită cu iarbă a potecii. La un moment dat, Brauner se opri în dreptul altor urme.

– Iar astea sunt urme de cauciucuri... și tot foarte proaspete.

Fabel se așeză pe vine și examină urmele.

– Motocicletă?

– Mda... Brauner arătă spre porțiunea în care poteca se înfunda printre copaci, în întunericul pădurii. Părerea mea este că, dacă îi pui pe câțiva dintre oamenii tăi să urmeze poteca asta, o să iasă undeva în apropiere de șoseaua principală. Cineva a venit cu motocicleta până aici, la o distanță de circa 150 de metri de parcare. Dacă modul

în care am interpretat eu toate aceste semne este corect, individul a oprit motorul și tot restul drumului a împins motocicleta. Arătă cu mâna spre urmele de cizme. Și astea arată că a stat undeva în apropierea parcării, fără să fie văzut, dar, poate, observând.

– Criminalul nostru?

– Posibil. Brauner zâmbi larg, așa cum îi era obiceiul. Sau poate că n-a fost decât un iubitor al pădurii, care admira, noaptea, din parcare, natura sălbatică.

Fabel zâmbi și el, dar undeva, în minte, îi sună un clopoțel de alarmă. Se întoarse și examină din nou urmele de pași, atent să nu le strice. Crengile pe care trebuia să le împingă înapoi pentru a putea înainta de-a lungul potecii îi protejau corpul. Încercă să-și închipuie ce se întâmplase acolo cu o noapte în urmă. „Aici așteptai, nu? Erai aproape invizibil, te confundai cu pădurea. Te simțeai în siguranță, ascuns aici, în timp ce stăteai la pândă și așteptai. I-ai văzut sosind, mai mult ca sigur pe rând, nu împreună. L-ai urmărit pe unul dintre ei, în timp ce el sau ea îl aștepta pe celălalt. Îi cunoșteai sau, cel puțin, le cunoșteai mișcările. Ai așteptat până a sosit și cealaltă victimă. Apoi ai lovit."

Fabel se întoarse către Brauner.

– Ascultă, Holger. Individul ăsta n-a venit aici ca să-i urmărească pe cei doi în timp ce făceau dragoste. Omul s-a aflat aici cu un scop.

14

Duminică, 21 martie, 03.20 p.m.
Hausbruch, sudul Hamburgului

Până să sosească Fabel și Werner, SchuPo locală o anunțase pe Vera Schiller că fusese descoperit un cadavru și că, după toate probabilitățile, era vorba despre soțul ei. Într-unul din buzunarele de la haina acestuia se găsise un portofel și o carte de identitate eliberată pe numele Markus Schiller. Holger Brauner și echipa lui de legiști examinaseră cele două vehicule abandonate și confirmaseră că bărbatul fusese ucis în interiorul Mercedesului. Pe scaunul de lângă șofer, acolo unde stătuse fata, se descoperise o „umbră": probabil că fata încercase să împiedice sângele care țâșnea din artera deschisă a bărbatului să păteze tapițeria de piele. De asemenea, se găsiseră dâre de sânge pe capota mașinii și Brauner presupunea că ucigașul scosese fata din mașină și o pusese cu capul pe capotă, după care îi tăiase gâtul. Ca și cum ar fi fost butucul unui măcelar, îl descrisese Brauner. Tehnicienii legiști scoseseră servieta diplomat din mașină. Nu conținea decât un teanc de bonuri de benzină, o amendă pentru depășirea vitezei legale și câteva broșuri despre utilaje și despre produse de patiserie.

Reședința familiei Schiller se afla pe un teren uriaș, situat aproape de liziera pădurii Staatsforst. Drumul până acolo trecea mai întâi printre copacii deși, care îl înconjurau din toate părțile, după care dădea în niște peluze întinse, foarte îngrijite. Fabel avu din nou

senzația că intră într-un luminiș de pădure. Casa era o vilă impunătoare, construită în secolul al XIX-lea, cu fațada de culoare crem-deschis și cu ferestre mari.

– Da' știu că ăștia fac bani din cornuri, bombăni Werner, în timp ce Fabel parca pe aleea impecabilă, acoperită cu pietriș.

Vera Schiller deschise ea însăși ușa și îi conduse printr-un hol cu podeaua de marmură și străjuit de coloane, într-un salon spațios. La invitația doamnei Schiller, cei doi polițiști se așezară pe o sofa de epocă. Fabel aprecia mai mult mobila contemporană, dar putea recunoaște o piesă de valoare. Și nu era singura din cameră. Vera Schiller se așeză în fața lor, picior peste picior și cu mâinile în poală. Era o femeie frumoasă, brunetă, până în patruzeci de ani. Totul la ea – fața, ținuta, zâmbetul subțire, politicos, cu care îi întâmpinase – sugera o stăpânire de sine exagerată.

– Întâi de toate, *Frau* Schiller, știu că trebuie să fie cumplit de greu pentru dumneavoastră, începu Fabel. Evident, va trebui să identificați oficial cadavrul, cu toate că suntem aproape siguri că este vorba despre soțul dumneavoastră. Vă asigurăm că ne pare extrem de rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

Se mișcă stângaci pe sofa.

– Chiar așa? întrebă Vera Schiller, fără ostilitate. Fabel nu-și dădea seama dacă acela era un zid în spatele căruia își ascundea durerea sau femeia era pur și simplu un sloi de gheață. Scoase din buzunar o pungă de plastic. Prin polietilena transparentă, se vedea destul de clar fotografia lui Markus Schiller de pe *Personalausweis*[1]. Îi dădu femeii punga.

– Este soțul dumneavoastră, *Frau* Schiller?

Ea aruncă o privire scurtă la legitimație, apoi se uită, poate prea lung, la Fabel.

– Da, este Markus.

– Aveți vreo idee de ce s-ar fi aflat *Herr* Schiller, seara târziu, în Naturpark? întrebă Werner.

[1] Carte de identitate (în germ. în orig.)

Femeia râse amar.

– Credeam că este evident. Bănuiesc că ați găsit și o femeie, nu?

– Da, răspunse Fabel. O femeie pe nume Hanna Grünn, din câte știm până acum. Vă spune ceva acest nume?

Pentru prima oară, în ochii Verei Schiller se putea citi ceva vecin cu durerea. Dar reuși să se stăpânească, iar râsul ei fals și răspunsul pe care îl dădu picurară venin în vorbele sale.

– Pentru soțul meu, fidelitatea era un concept la fel de abstract și de greu de înțeles ca și fizica nucleară. Era ceva situat mult sub capacitatea sa de înțelegere. Erau multe, nenumărate alte femei, dar sigur, recunosc numele. Știți, *Herr Hauptkommissar*, ceea ce mi se pare într-adevăr dezagreabil nu este gândul că Markus avea o legătură cu altă femeie... Dumnezeu știe că m-am obișnuit cu asta... ci faptul că nu a avut demnitatea sau imaginația, sau bunul-gust de a-și ridica privirea ceva mai sus de podeaua fabricii noastre.

Fabel și Werner schimbară o privire rapidă.

– Fata lucra pentru dumneavoastră?

– Da. Hanna Grünn era la noi de aproape șase luni. Lucra pe linia de producție, în subordinea lui *Herr* Biedermeyer. Dumnealui v-ar putea spune mai multe despre ea decât mine. Dar mi-o amintesc bine. Foarte drăguță, dar, evident, o frumusețe de provincie. Mi-am dat seama imediat că era genul lui Markus. Dar nu credeam că va merge până într-acolo încât să reguleze o cofetăreasă.

Fabel îi susținu privirea. Obscenitatea nu se potrivea deloc cu demnitatea și cu stăpânirea de sine specifice Verei Schiller.

– Sunt sigur, *Frau* Schiller, că veți înțelege că trebuie să vă întreb unde ați fost azi-noapte.

Din nou un râs amar.

– Soția înșelată, furioasă, căutând răzbunare? Nu, *Herr* Fabel, nu a fost nevoie să recurg la violență. Nu știam de Markus și de *Fräulein* Grünn. Și chiar dacă aș fi știut, nu mi-ar fi păsat. Markus știa că existau niște limite dincolo de care nu mă putea obliga să trec. Vedeți, eu sunt proprietara firmei Backstube Albertus. A fost a tatălui meu. Markus este... Se opri și se încruntă, apoi clătină din cap, ca și cum

ar fi deranjat-o faptul că nu se putea obișnui cu noua stare de fapt. Markus nu *era* decât un simplu angajat. Și casa este a mea. Nu aveam nici un motiv să-l ucid pe Markus. Dintr-o singură lovitură, l-aș fi putut lăsa și fără venit, și fără casă. Pentru cineva cu gusturi scumpe ca ale lui Markus, aceasta era suprema amenințare.

– Unde ați fost azi-noapte?

– Am fost la o recepție, la Hamburg, un eveniment organizat de industria de catering, până la ora unu dimineața. Vă pot oferi detalii complete.

Fabel se mai uită o dată prin cameră. Erau bani, nu glumă, acolo. Foarte mulți bani. În Hamburg, dacă aveai niște relații și bani suficienți puteai cumpăra orice. Inclusiv un ucigaș. Se ridică de pe sofaua cea scumpă.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, *Frau* Schiller. Dacă nu aveți nimic împotrivă, aș vrea să trec pe la sediul firmei dumneavoastră, să vorbesc cu o parte dintre angajați. Înțeleg că veți închide, probabil, timp de câteva zile, Backstube Albertus, dar...

Vera Schiller îl întrerupse.

– Mâine va fi deschis, ca de obicei. Eu voi fi în biroul meu.

– Vă duceți mâine la lucru?

Werner încercă să-și ascundă consternarea, dar eșuă în mod lamentabil.

Frau Schiller se ridică în picioare.

– Îmi puteți comunica acolo toate detaliile legate de identificarea formală a cadavrului.

În timp ce ieșeau de pe alee și intrau pe șoseaua principală, copacii păreau să se închidă ca o poartă în spatele lor. Fabel încercă să și-o închipuie pe *Frau* Schiller, acum singură în salonul bogat ornamentat, în timp ce zăgazul se spărgea, lăsând să răbufnească toată durerea și toate lacrimile pe care, până atunci, și le reținuse. Dar... nu reuși.

15

Duminică, 21 martie, 09.00 p.m.
Pöseldorf, Hamburg

Când Fabel deschise ușa apartamentului său, înăuntru se auzea muzică clasică și zgomote ce veneau din bucătărie. Fu cuprins de un amestec ciudat de sentimente. Îl liniștea faptul că se întorcea la ceva mai mult decât un spațiu gol. Că îl aștepta cineva. Dar, în același timp, nu putea să nu aibă și un oarecare sentiment de intruziune. Era bucuros că el și Susanne nu hotărâseră încă să locuiască împreună sau, cel puțin, credea că era bucuros. Poate că, în curând, aveau să o facă. Dar nu încă. Și credea că și ea simțea la fel. Dar pe undeva îl îngrijora ideea de a amâna decizia: în viața profesională, datoria lui era aceea de a lua decizii, dar, în viața personală, părea incapabil să facă același lucru; nu era în stare să ia hotărâri bune și, de aceea, avea tot timpul tendința de a le amâna. Și era conștient de faptul că șovăiala lui contribuise, cel puțin parțial, la eșecul căsniciei cu Renate.

Își scoase geaca Jaeger, apoi pistolul și tocul, pe care le puse pe canapeaua de piele. Se duse în bucătărie. Susanne făcea o omletă, care să meargă cu o salată pe care deja o pregătise. Pe masă, se aflau două pahare cu picior, aburite de vinul Pinot Grigo, abia scos din frigider.

– Mă gândeam că o să-ți fie foame când te întorci, spuse ea, în timp ce el veni în spatele ei și o prinse cu mâinile de talie.

Susanne își ridicase părul lung și negru, iar el o sărută pe ceafă și îi adulmecă mirosul senzual. Era mirosul vieții. Al vigorii. Asemenea unui vin bun, după o zi de confruntare cu moartea.

– Mi-e foame, spuse el. Dar mai întâi trebuie să fac un duș.

– A telefonat Gabi, strigă ea în urma lui. Nimic important. Voia doar să vorbească puțin cu tine. A sunat-o și pe mama ta: se simte bine.

– Perfect. Le sun mâine pe amândouă.

Fabel zâmbi. Se temuse că fiica lui, Gabi, nu avea să o agreeze pe Susanne. Dar nu era așa: se simpatizaseră chiar de la început. Lui Susanne îi plăcuseră din primul moment inteligența și istețimea lui Gabi, iar pe Gabi o impresionaseră frumusețea, stilul și „profesia supermișto" ale lui Susanne.

După ce mâncară, Fabel și Susanne se așezară și stătură de vorbă despre toate și despre orice altceva, dar nu despre serviciu. Singura referire la evenimentele zilei fu aceea că Fabel o invită pe Susanne să participe la prezentarea de caz din după-amiaza următoare. Apoi se duseră în pat și făcură dragoste, pe îndelete, după care adormiră.

Când se trezi, ședea în capul oaselor, încordat. Simțea broboane reci de sudoare șiroindu-i pe spate.

– Te simți bine? îl întrebă Susanne, vădit îngrijorată. Probabil că o trezise. Alt vis?

– Da... Nu știu... Fabel se încruntă, privind în afară, prin ușa dormitorului și prin ferestrele largi, dincolo de luminile ce se reflectau în apele râului Aussenalster, ca și cum ar fi vrut să zărească acolo, departe, coșmarul care fugea. Cred că da.

– Se întâmplă prea des, Jan, spuse ea, punându-i o mână pe braț. Visele astea arată că nu reușești să faci față... ăăă... lucrurilor cărora trebuie să le faci față.

– Sunt bine. Vocea lui era prea rece și prea aspră. Se întoarse spre ea și îi vorbi pe un ton ceva mai blând. Sunt bine. Sincer. Probabil că a fost din cauza omletei tale cu brânză...

Râse și se lungi la loc. Susanne avea dreptate: visele se înrăutățeau. Fiecare caz părea să invadeze peisajul somnului său.

– Nici măcar nu pot să-mi amintesc despre ce era, minți el.

Doi copii fără chip, un băiat și o fată, se așezaseră într-un luminiș de pădure, să mănânce o gustare sărăcăcioasă. Printre copaci se zărea vila Verei Schiller. În vis nu se întâmplase nimic, dar simțise prezența unei forțe malefice.

Stătea întins în întuneric, reflectând. Gândurile sale se îndreptau spre parcarea singuratică de la marginea pădurii. *Hänsel și Gretel*. Copii rătăciți în întunericul pădurii. Apoi spre nisipul alb al plajei de la Blankenese. O fată zăcând moartă lângă țărm. Acela fusese începutul. Fabel trebuia să o găsească. Acelea fuseseră notele uverturii, dar el nu le sesizase înțelesul.

Mintea sa obosită nu reacționase, amestecând la un loc lucruri fără legătură între ele. Se gândi la Paul Lindemann, tânărul polițist pe care îl pierduse, în timp ce lucrau la ultimul lor caz important, apoi la Henk Hermann, cel care protejase locul crimei din Naturpark, și la Klatt, comisarul din Norderstedt. Doi polițiști care nu făceau parte din Mordkommission, dintre care unul, credea el, avea să devină un membru permanent al echipei sale. Dar încă nu știa exact care anume. Afară, se auziră râsete. Undeva pe Milchstrasse, niște oameni ieșeau de la vreun restaurant. Alte vieți, alte existențe.

Fabel închise ochii. *Hänsel și Gretel.* Un basm pentru copii. Își aminti de interviul pe care îl ascultase la radio, în timp ce se întorcea de la Norddeich, dar creierul său obosit nu-și putea aminti numele autorului. O să-l întrebe pe prietenul său, Otto, care avea o librărie în centru, în Alsterarkaden.

Un basm.

Fabel adormi.

16

Luni, 22 martie, 10.00 a.m.
Alsterarkaden, Hamburg

Jensen Buchhandlung era situată în elegantele Arcade acoperite, de pe malurile Alsterului. Librăria, puternic luminată, avea un aer nord-european și ar fi arătat la fel de bine și la Copenhaga, la Oslo sau la Stockholm. Interiorul era simplu și modern, cu rafturi și cu finisaje din lemn de fag. Totul în jur sugera organizare și eficiență, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Fabel să zâmbească, întrucât știa foarte bine că proprietarul, Otto Jensen, reprezenta dezordinea întruchipată. Otto și Fabel erau prieteni din studenție. Otto era înalt, greoi și excentric: punctul central al unui haos. Dar în dezordinea unui fizic pe care nu dădeai doi bani, se ascundea o minte de supercomputer.

În Jensen Buchhandlung nu se afla prea multă lume, iar Otto stătea cu spatele la ușă, întinzându-se cât era de lung – aproape doi metri – pentru a așeza în rafturi niște cărți noi, pe care le scotea dintr-o cutie. Una îi căzu din mână, iar Fabel făcu un pas înainte, se aplecă și o prinse.

– Presupun că reacțiile-fulger reprezintă una dintre condițiile prealabile ale profesiei de ofițer criminalist.

Otto îi zâmbi prietenului său și cei doi bărbați își dădură mâna. Se interesară, fiecare, de sănătatea celuilalt, de partenerii de viață și

de copii, apoi sporovăiră câteva minute despre una-alta, după care Fabel îi explică lui Otto motivul vizitei sale.

– Caut o carte nou apărută. Un roman. Un *Krimi*[1], presupun. Nu-mi amintesc nici titlul, nici autorul, dar știu că se bazează pe ideea că unul dintre frații Grimm ar fi fost un criminal...

Otto zâmbi cu înțeles.

– *Die Märchenstrasse*. Gerhard Weiss.

Fabel pocni degetele.

– Asta e!

– Nu trebuie să te impresioneze uluitoarele mele cunoștințe în materie de beletristică. Adevărul este că romanul face mare vâlvă în momentul de față. Și cred că ai răni sensibilitatea literară a lui *Herr* Weiss, dacă ai caracteriza romanul drept un *Krimi*. Cartea se bazează pe premisa: „arta care imită viața care imită arta". Idee care câștigă din ce în ce mai mulți adepți în rândul scriitorilor. Otto se încruntă. De ce naiba vrei tu să cumperi un thriller istoric? Nu-ți oferă Hamburgul o realitate mai ceva ca în filmele de groază?

– Ce n-aș da să nu fie așa, Otto! E ceva de cartea asta?

– Este incitantă, asta e sigur. Iar Weiss, pe lângă faptul că e filolog, cunoaște bine și folclorul, și opera fraților Grimm. Dar are un stil bombastic. De fapt, romanul nu e decât un thriller obișnuit, fără pretenții literare. Mă rog, asta e părerea mea... Hai să bei o cafea.

Otto îl conduse pe Fabel în secțiunea de artă a librăriei. De la ultima vizită a lui Fabel acolo, se făcuseră unele modificări: se desființase un perete interior, pentru a lărgi spațiul, ocupat acum de canapele de piele și de măsuțe de cafea, pe care se aflau teancuri de ziare și de cărți. Într-un colț, văzu o tejghea și un automat pentru făcut cafea.

– Asta se caută în zilele noastre, spuse Otto, zâmbind amar. M-am apucat de afacerea asta pentru că îmi place literatura. Pentru că vreau să vând cărți. Acum, servesc *caffé lattes* și *macchiatos*. Îi făcu semn lui Fabel să ia loc pe una dintre canapele, iar el se îndreptă spre bar. Se întoarse după câteva minute, cu o carte sub braț și cu două cafele. Puse una din ele în fața lui Fabel. În mod cu totul nesurprinzător,

[1] Roman polițist (în germ. în orig.)

Otto vărsase puțină cafea din ceașcă pe farfurioară. Apoi îi dădu cartea, vărsând și din cafeaua lui pe farfurioară.

– Asta este. *Die Märchenstrasse*. „Strada basmelor".

Era o carte cu coperte groase. Supracoperta era întunecată și dezolantă. Titlul era scris cu litere gotice. În mijlocul copertei se afla o mică ilustrație, datând din secolul al XIX-lea și înfățișând o fetiță cu o pelerină roșie, cu glugă, ce mergea printr-o pădure. În spatele ei, în întuneric, străluceau doi ochi roșii. Pe spatele cărții se găsea o fotografie a lui Weiss: fața, care nu zâmbea, era mare, lată și aspră, aproape sălbatică.

– Ai mai citit ceva scris de el, Otto?

– Nu chiar... Am frunzărit câteva dintre cărțile sale. Același gen ca și asta de acum. Individul e destul de consecvent. Vreau să spun: consecvent în ciudățenia lui. Dar de data asta, se pare că s-a întrecut pe sine.

– Cum adică în „ciudățenia lui"?

– Cărțile lui anterioare au fost romane fantastice, pe care le-a numit *Wahlwelten Chronik* – „Cronicile alese ale lumii". Toate plecau de la același tip de premisă ca și acest ultim roman, dar acțiunea lor se petrecea într-o lume absolut fictivă.

– Science-fiction?

– Nu chiar, răspunse Otto. Lumea creată de Weiss era o copie aproape fidelă a lumii noastre, doar că țările aveau nume diferite, istorii diferite etc. Presupun că era un fel de lume paralelă. În orice caz, el îi invita pe fanii lui să-și „cumpere" un loc în această carte. Dacă îi trimiteau o mie de euro, el îi includea în povestea sa. Cu cât plăteau mai mult, cu atât primeau un rol mai important în roman.

– De ce ar fi plătit cineva pentru asta?

– Este ceva legat de teoriile literare aiurite ale lui Weiss.

Fabel se uită la chipul de pe spatele cărții. Ochii erau incredibil de negri. Atât de negri, încât îți venea greu să distingi pupilele de irișii.

– Explică-mi și mie cum e cu teoriile astea.

Otto făcu o față care sugera că sarcina respectivă nu era tocmai ușoară.

– Dumnezeule, nu știu, Jan! Cred că e vorba despre un amestec de superstiții și de fizică cuantică. Sau, mai bine zis, superstiții deghizate în fizică cuantică.

– Otto...

Fabel zâmbi nerăbdător.

– Bine... Hai să încerc. Unii fizicieni cred că în univers există o infinitate de dimensiuni. Corect? Și că, în consecință, există și o infinitate de posibilități și de variații ale realității.

– Mda... cred...

– Astfel, continuă Otto, ipoteza științifică a reprezentat întotdeauna, pentru mulți scriitori, o credință artistică. E vorba despre scriitorii superstițioși. Eu știu sigur că o seamă de autori cunoscuți evită să-și construiască personajele plecând de la oameni pe care îi cunosc, pentru că se tem ca imaginea personajelor lor să nu se reflecte în realitate. Într-o carte, ucizi un copil, și un copil moare în realitate, chestii de genul ăsta. Sau, încă și mai înfricoșător, scrii un roman despre crime abominabile și undeva, într-o altă dimensiune, ficțiunea devine realitate.

– E absurd! Deci, într-o altă dimensiune, eu și tu am putea fi personaje fictive?

Otto ridică din umeri.

– Eu nu fac decât să-ți explic premisa lui Weiss. Și, în completarea acestui fetiș metafizic, Weiss susține că istoria tinde să se bazeze mai curând pe personajele literare sau pe portretele ecranizate, decât pe mărturiile istorice și pe cercetările istorice și arheologice.

– Deci, în ciuda faptului că el neagă acest lucru, Weiss susține că, scriind pur și simplu acest roman despre Jacob Grimm, personajul *este* vinovat de acele crime într-o altă dimensiune inventată. Sau că Grimm va fi judecat și considerat vinovat de către generațiile viitoare, care vor crede mai curând ficțiunea lui Weiss decât realitatea.

– Exact. În orice caz, Jan... Otto arătă spre carte. Îți doresc lectură plăcută. Te mai pot ajuta cu ceva?

– De fapt, da... N-ai niște cărți de basme?

17

Luni, 22 martie, 03.00 p.m.
***Polizeipräsidium,* Hamburg**

Sala de ședințe a Mordkommission ar fi semănat cu sala de lectură a unei biblioteci, dacă n-ar fi fost fotografiile de la locurile crimelor, prinse pe panoul de afișaj și copiile mărite ale bilețelelor găsite în mâinile celor trei victime. Masa din lemn de cireș era acoperită cu cărți de toate dimensiunile. Unele dintre ele aveau încă, la fel ca orice carte recent apărută, copertele lucioase, altele purtau urmele cititorilor prin mâinile cărora trecuseră, iar altele erau, evident, cărți de anticariat. Fabel contribuise cu cărțile pe care le cumpărase de la Jensen Buchhandlung – trei exemplare din thrillerul lui Weiss, un exemplar din *Poveștile fraților Grimm,* un volum de Hans Christian Andersen și unul de Charles Perrault. Anna Wolff adusese celelalte cărți de la Hamburg Zentralbibliothek.

Când sosi Fabel, Anna Wolff, Maria Klee și Werner Meyer se aflau deja acolo. *Kommissar* Klatt, de la KriPo Schleswig-Holstein era și el acolo, dar, deși toți membrii echipei sporovăiau prietenește cu el, ceva din limbajul lor corporal îl făcea pe Klatt să se simtă stingher. Când sosi Susanne Eckhardt, Fabel tocmai se așezase la unul din capetele mesei. Ea se scuză față de Fabel pentru întârziere, cu formalismul pe care cei doi îndrăgostiți îl adoptau în mod automat ori de câte ori drumurile li se intersectau în viața profesională.

– Bine, spuse Fabel, pe un ton hotărât. Haideți să începem. Avem două locuri și trei victime. Și, dat fiind că prima victimă avea legătură directă cu persoana dispărută acum trei ani, caz anchetat de către *Kommissar* Klatt, trebuie să conchidem că, din păcate, există și o a patra victimă. Se întoarse către Werner. Ce avem până acum?

Werner trecu în revistă toate datele de care dispuneau în momentul acela. Prima victimă fusese descoperită de o femeie din Blankenese, care ieșise dis-de-dimineață pe plajă, să-și plimbe câinele. În cel de-al doilea caz, poliția fusese anunțată printr-un apel telefonic anonim. Persoana sunase dintr-o cabină telefonică situată într-un service de pe autostrada B73.

Fabel se gândi la urmele de cauciucuri de motocicletă, pe care le descoperiseră pe poteca din Naturpark. Dar de ce ar fi ascuns bărbatul acela mașinile, ca să câștige timp, pentru ca după aceea să sune la poliție și să le spună unde să găsească cele două cadavre? Werner explică apoi că Brauner le atrăsese atenția asupra celor două rânduri de urme de cizme. Cele descoperite de Hermann pe *Wanderweg* nu se potriveau cu cele din apropierea parcării.

– Și, lucru ciudat, spuse Werner, deși era vorba despre cizme diferite, mărimea era aceeași. Uriașă... 50.

– Poate că, dintr-un motiv sau altul, și-a schimbat cizmele, zise Anna Wolff.

– Ne concentrăm asupra motociclistului care a folosit poteca pădurarilor, spuse Fabel. Individul a stat la pândă și i-a așteptat să sosească.

– Așteptăm încă rezultatele autopsiei primei victime, continuă Werner, precum și rapoartele medico-legale cu privire la mașinile pe care le-am găsit abandonate în pădure. Dar știm sigur că prima victimă a fost strangulată, iar celelalte două au fost ucise cu o armă albă, criminalul schimbându-și deci modul de operare. Singura legătură dintre cele trei crime o reprezintă aceste bilețele, îndesate în mâinile victimelor.

Werner se ridică în picioare și citi cu voce tare textul celor trei bilețele.

– Ceea ce trebuie să stabilim cu precizie, spuse Susanne, este dacă această ultimă *referință* – folosirea basmului *Hänsel și Gretel* – este un fel de glumă proastă, singulară, pentru că ucigașul și-a abandonat victimele în pădure, sau dacă face într-adevăr un fel de legătură cu anumite basme.

– Dar, în primul bilețel, nu se face nici o referire la vreun basm, remarcă Fabel întorcându-se și uitându-se la copiile mărite ale bileţelelor, ca și cum, concentrându-se asupra lor, ar fi reușit să descifreze sensul scrisului de mână mic și obsesiv de ordonat.

– Doar dacă nu ne lipsește referința, spuse Susanne.

– Haideți să ne oprim pentru moment asupra basmului *Hänsel și Gretel,* propuse Fabel. Să presupunem că omul nostru încearcă să ne spună ceva. Ce-ar putea fi acest ceva? Cine sunt Hänsel și Gretel?

– Doi copii nevinovați, rătăciți în pădure. Susanne se sprijini de spătarul scaunului. Nici unul din ei nu se potrivește cu ceea ce știm noi despre victime. Este o poveste populară tradițională germană... una dintre cele culese și înregistrate de către frații Grimm... Este și o operă de Humperdinck. Hänsel și Gretel erau frați – din nou, ceva ce nu se potrivește cu cele două victime. Ei personifică inocența amenințată de corupție și de răutate, asupra cărora, în final, vor triumfa.

– Am găsit-o!

Anna Wolff frunzărea una dintre cărțile de pe masă și se oprise la o anumită pagină.

– Ce-ai găsit? întrebă Fabel. Legătura cu *Hänsel și Gretel?*

– Nu... nu... îmi pare rău, șefu'. Mă refeream la prima fată. Cred că am găsit legătura cu o poveste. O fată tânără, găsită pe plajă, corect? Lângă apă.

Fabel încuviință, nerăbdător.

Anna ridică repede cartea, ca să o vadă toți. Pe o pagină întreagă, se putea vedea o ilustrație desenată în cerneală, cu peniţa, înfățișând o fată tristă, care ședea pe o stâncă, lângă țărmul mării. Ilustrația îi aminti lui Fabel de celebra statuie pe care o văzuse atunci când vizitase Copenhaga.

– *Mica sirenă?* Hans Christian Andersen? întrebă Fabel, oarecum neîncrezător, cu toate că toți cei din sală îl aprobară în cor.

Se uită din nou la ilustrație. Picioarele fetei se împreunau sub trup, ca în povestea sirenei. Ucigașul și-ar fi putut așeza victima într-o poziție foarte ușor de recunoscut. Totuși, fata de pe plajă nu ședea pe o stâncă. În afară de asta, nu se afla nici o stâncă prin apropiere. Dar exista bilețelul. Era identitatea falsă. Și mai era și afirmația că „am fost sub pământ".

– Nu știu, Anna, spuse Fabel în cele din urmă. Este o posibilitate. Dar atât de multe lucruri nu se potrivesc. Putem să mai căutăm?

Fiecare dintre membrii echipei luă câte un volum și începu să-l răsfoiască. Fabel alese poveștile lui Andersen și citi în fugă *Mica sirenă*. Se gândi din nou la fata moartă, la ochii ei albaștri. Zăcând pe plajă și așteptând să fie găsită. Anna luă un exemplar din *Povești pentru copii* de frații Grimm, în timp ce Susanne se opri asupra volumului de *Legende germane*. Brusc, încremeni.

– Vă înșelați, *Frau Kriminalkommissarin,* i se adresă ea Annei. Ucigașul nostru îi folosește ca referință literară pe frații Grimm, nu pe Andersen, și nici pe Perrault. Fata moartă nu este *Mica sirenă*... ci un copil schimbat, înlocuit de spiriduși.

Pe Fabel îl trecu un fior.

– Continuați...

– Este aici o poveste culeasă de frații Grimm, intitulată *Copilul schimbat*... Și mai este una intitulată *Oamenii-de-sub-pământ*. Fiorul se transformă într-o lamă care îi cresta pielea. Potrivit notelor care însoțesc aceste povești, exista, la vremea respectivă, un întreg sistem de credințe, conform cărora mulți copii – mai precis, cei nebotezați – erau răpiți de către „oamenii-de-sub-pământ", care lăsau în locul lor alți copii. Dar ascultați aici: acești „oameni-de-sub-pământ" foloseau apa ca mediu de transport și multe dintre aceste povești vorbesc despre copii schimbați, lăsați pe malurile Elbei sau ale râului Saale...

– Iar Blankenese se află pe malul Elbei, spuse Fabel. Mai mult decât atât, în bilețelul lăsat în mâna fetei, sunt menționați

„oamenii-de-sub-pământ“, iar fata a fost lăsată acolo cu identitatea altei fete dispărute. Un copil schimbat.

Werner oftă adânc.

– Dumnezeule, asta e tot ce ne lipsea! Un ucigaș psihopat, iubitor de literatură. Credeți că are de gând să regizeze câte o crimă pentru fiecare dintre poveștile fraților Grimm?

– Să ne rugăm la Dumnezeu să nu fie așa, spuse Susanne. Potrivit tablei de materii a acestei versiuni, frații Grimm au cules peste două sute de povești.

18

Luni, 22 martie, 05.10 p.m.
Institut für Rechtsmedizin, Eppendorf, Hamburg

Möller era înalt; mai înalt decât Fabel, și slăbuț. Avea părul bălai, cu șuvițe de culoarea fildeșului, și trăsături ascuțite. Fabel avusese întotdeauna impresia că Möller era unul dintre acei oameni a căror înfățișare se schimbă în funcție de hainele pe care le poartă: Möller avea o față care putea fi a unui pescar din Marea Nordului sau a unui aristocrat, aceasta depinzând de cum era îmbrăcat. Ca și cum ar fi știut și el acest lucru și pentru a-și păstra o imagine conformă cu firea sa arogantă, Möller adopta de obicei stilul vestimentar al unui gentleman englez. Când Fabel intră în biroul medicului legist, Möller tocmai își punea o haină verde, cu cordon, peste cămașa Jermyn Street. Când ieși din spatele biroului, Fabel aproape că se aștepta să-l vadă încălțat cu acele cizme verzi de cauciuc pe care familia regală britanică pare să le prefere pantofilor Gucci.

– Ce vrei, Fabel? întrebă Möller, fără bunăvoință. Plec acasă. *Feierabend!*[1] Orice ar fi poate aștepta până mâine.

Fabel nu spuse nimic, dar rămase în pragul ușii. Möller oftă, dar nu se așeză la loc pe scaun.

– Bine. Ce e?

– Ai terminat autopsia fetei găsite pe plaja de la Blankenese?

[1] Timp liber (în germ. în orig.)

Möller încuviință scurt, deschise un dosar de pe birou și extrase de acolo un raport.

– Aveam de gând să ți-l dau mâine. Lectură plăcută!

Zâmbi obosit și nerăbdător, îl plesni pe Fabel cu raportul peste piept, apoi se îndreptă spre ușă. Dar Fabel tot nu se mișcă din pragul ușii, aruncându-i un zâmbet cât mai dezarmant cu putință.

– Vă rog, *Herr Doktor!* Doar punctele principale.

Möller oftă.

– După cum l-am informat deja pe *Kriminaloberkommissar* Meyer, cauza morții a fost asfixierea. Dovadă, faptul că o parte dintre micile vase de sânge din jurul nasului și al gurii au fost sparte, precum și urmele de ligatură de pe gât. Se pare că a fost strangulată și asfixiată în același timp. Nu există semne de traumă sexuală sau de activitate sexuală în ultimele douăzeci și patru de ore dinaintea morții. Deși era sexual activă.

– Abuz sexual?

– Nimic care să sugereze altceva decât o activitate sexuală normală. Nu există cicatrici interne care să sugereze abuzuri sexuale precoce. Autopsia a evidențiat faptul că fata avea dinții stricați. I-am explicat și asta lui *Herr* Meyer. Nu s-a dus prea des la dentist, iar atunci când s-a dus, a fost, evident, pentru tratamente de urgență. Avea multe carii, gingia roasă și molarul stâng de jos extras. Avea și două fracturi mai vechi. Una la încheietura mâinii drepte și cealaltă, la mâna stângă. Au fost lăsate să se vindece de la sine. Ele sugerează nu numai neglijență, dar și abuz. Fractura de la încheietură evidențiază faptul că mâna i-a fost răsucită cu putere.

– Werner mi-a spus că nu mâncase mare lucru în cele două zile dinaintea morții.

Möller smulse raportul din mâna lui Fabel și răsfoi paginile.

– Și în nici un caz în ultimele douăzeci și patru de ore... în afară de puțină pâine de secară, pe care a mâncat-o cu o oră sau două înainte de a muri.

Vreme de o clipă, Fabel fu cu gândul în altă parte: într-un loc întunecat și înspăimântător, lângă o fată care își mănâncă, speriată,

ultima masă, neconsistentă. Nu știa nimic legat de viața fetei, dar știa că fusese pe cât de nefericită, pe atât de scurtă. Möller îi dădu înapoi raportul, ridică sprâncenele și arătă spre ușă.

– Oh, mă scuzați, *Herr Doktor!* Fabel se dădu într-o parte. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Fabel nu se întoarse la Mordkommission. Se duse acasă și își parcă BMW-ul în spațiul subteran rezervat apartamentului său. Tot nu-și putea lua gândul de la ochii albaștri ai fetei. Mai cumplită decât oroarea de la locul celei de-a doua crime, era privirea, aproape vie, a fetei de pe plaja de la Blankenese, care îl obseda. Copilul schimbat. Copilul nedorit și cu identitate falsă, substituit celui iubit și adevărat. Își imagină din nou ultimele ore din viața ei: masa frugală pe care o luase, servită, mai mult ca sigur, de către însuși criminalul; apoi fusese strangulată și asfixiată. Asta îl făcu să se gândească la sacrificiile din vechime care se săvârșeau atât de des în turbăriile din nordul Germaniei și din Danemarca: trupuri conservate timp de trei milenii sau mai mult în solul întunecat, tare și umed. Multe dintre victimele sacrificiilor fuseseră strangulate sau înecate. Chiar și trupurile care aparținuseră, evident, unor demnitari de rang înalt sugerau că oamenii primiseră o ultimă masă rituală, frugală, constând din fiertură de cereale. Pentru cine fusese sacrificată această fată? Nu existau dovezi care să ateste că ar fi fost vorba despre un mobil de natură sexuală. Atunci de ce a trebuit să-și piardă viața? Numai pentru faptul că semăna foarte mult cu o altă fată, care era și ea, mai mult ca sigur, moartă?

Fabel intră în apartamentul său. Susanne urma să lucreze până târziu la Institut și nu mai venea la el în seara aceea. Adusese cu sine cărțile pe care le cumpărase de la librăria lui Otto și le puse pe măsuța de cafea. Își turnă un pahar de vin alb, rece și se prăbuși pe canapeaua de piele. Apartamentul lui Fabel se afla la mansarda a ceea ce fusese cândva o vilă mare și solidă, situată în Pöseldorf, zona ultramodernă a cartierului Rotherbaum. Clădirea se afla la un minut de mers pe jos de unele dintre cele mai bune restaurante și cafenele

din Hamburg. Fabel făcuse eforturi pentru a cumpăra acest apartament, renunțând la spațiu în favoarea unei vederi superbe și a unei poziții privilegiate. Îl cumpărase într-o vreme în care economia era destul de instabilă iar prețurile proprietăților imobiliare scăzuseră: Fabel își spusese adesea, cu amărăciune, că economia germană și căsnicia sa se prăbușiseră în același timp. El știa foarte bine că acum nu și-ar mai fi putut permite să cumpere un apartament ca acesta, nici măcar din salariul său de *Erster Kriminalhauptkommissar*. Apartamentul se afla la o stradă de Milchstrasse, iar ferestrele mari, înalte cât peretele, dădeau spre Magdalenen Strasse, spre Alsterpark și spre marele lac Aussenalster. Fabel privi pe fereastră la oraș și la cerul imens. Hamburgul se întindea în fața lui. O pădure întunecată, în care se puteau rătăci milioane de suflete.

O sună pe mama lui. Aceasta îi spuse că se simțea bine și se plângea că amândoi fiii făceau prea mult caz de starea ei. Se temea ca Lex să nu-și piardă afacerea, din cauză că stătea cu ea în loc să se întoarcă la restaurantul său de pe insula Sylt. Auzind vocea mamei sale la telefon, Fabel se simți mai liniștit. O voce fără vârstă, pe care o putea disocia de părul alb și de mobilitatea din ce în ce mai redusă. După ce termină de vorbit cu mama sa, o sună pe Gabi. Răspunse Renate, fosta lui soție. În tonul ei se simțea, ca întotdeauna, ceva între dezinteres și ostilitate. Fabel nu înțelesese niciodată de ce Renate se purta așa cu el. Era ca și cum l-ar fi considerat pe el răspunzător de faptul că ea avusese o legătură extraconjugală, din cauza căreia se alesese praful de căsnicia lor. Dimpotrivă, vocea lui Gabi era, ca de obicei, luminoasă. Vorbiră despre mama lui Fabel, despre școală și despre următorul weekend pe care aveau să-l petreacă împreună.

La un moment dat, Fabel o întrebă:

– Ții minte când îți citeam povești, seara, înainte de culcare?

– Da, *Papi*. Să nu-mi spui că, atunci când o să vin la tine, o să mă înveleși cu plapuma până la gât, o să-mi dai un pahar cu lapte cald și o să-mi citești *Struwwelpeter*.

Fabel râse.

– Nu, sigur că nu. Ţii minte că nu mă lăsai niciodată să-ţi citesc poveşti de fraţii Grimm? Nici măcar *Albă-ca-Zăpada* sau *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită?*

– Da, ţin minte. Detestam poveştile alea.

– De ce?

– Nu ştiu nici eu de ce. Erau înspăimântătoare. Nu... mai rău... mi se făcea pielea de găină. Era ca şi cum ar fi fost scrise pentru copii, dar, în realitate, erau pentru adulţi. E ca şi cu clovnii, ştii? Ar trebui să fie caraghioşi şi prietenoşi, dar nu sunt. Sunt... întunecaţi. La fel ca măştile alea cioplite în lemn, pe care le poartă în sud, la *Fasching*[1]. Se poate spune că lucrurile astea au legătură cu tot felul de credinţe vechi ale oamenilor. De ce întrebi?

– Nu... nimic. Mă gândeam şi eu...

Fabel orientă apoi discuţia spre unele chestiuni de familie şi spre weekendul pe care aveau să-l petreacă împreună. Mersese mult prea departe, făcând o aluzie, fie ea şi indirectă, la munca sa, în relaţia cu Gabi. După ce închise telefonul, îşi pregăti nişte paste, îşi mai turnă puţin vin şi se aşeză la masă, ca să citească, în timp ce mânca, introducerea la cartea lui Gerhard Weiss.

> Germania este inima Europei, iar *Märchenstrasse* este sufletul Germaniei. *Märchenstrasse* este istoria Germaniei. *Märchenstrasse* este Germania.
>
> Limba noastră, cultura noastră, realizările şi eşecurile noastre, politeţea şi răutatea noastră: toate acestea se regăsesc pe „Strada Poveştilor". Întotdeauna a fost aşa şi va fi şi de acum încolo. Noi suntem copiii rătăciţi în pădure, călăuziţi numai de inocenţa noastră; dar am fost şi lupii care ies să-i prade pe cei slabi. Mai mult decât orice, noi, germanii am aspirat la măreţie: la binele măreţ şi la răul măreţ. Acestea sunt cotiturile şi salturile pe care le-am făcut, iar

[1] Carnaval creştin, catolic, anual (februarie–martie) în care paradele îmbină unele elemente de circ şi petreceri publice de stradă. (n.tr.)

povestea populară germană este o poveste despre puritate și corupție, despre nevinovăție și viclenie.

Aceasta este povestea unui om extraordinar. Un om care ne-a ajutat să ne înțelegem pe noi înșine și limbajul nostru. Această poveste, pentru că poveste este, îl urmează pe acest om extraordinar de-a lungul *Märchenstrasse,* de-a lungul potecii pe care el a ales să meargă; dar povestea pune și următoarea întrebare: Și dacă se îndepărtează de potecă și intră în întunericul pădurii?

Fabel răsfoi paginile cărții. Romanul era, de fapt, un *Tagebuch* fictiv – jurnalul de călătorie al lui Jacob Grimm, ținut în timp ce străbătea Germania, să culeagă basme populare. Grimm era descris ca un om pedant și dificil, greu de mulțumit, care acorda atenție detaliilor, atât celor legate de crimele pe care le comitea, cât și de activitatea sa de filolog și de folclorist. Apoi, Fabel ajunse la un capitol care îl făcu să lase jos paharul cu vin. Era intitulat *Copilul schimbat.*

Povestea copilului schimbat este un avertisment; este, în același timp, și una dintre cele mai vechi povești ale noastre. Ea nu numai că descrie cea mai cumplită dintre spaime, aceea de a pierde un copil, dar și groaza de a avea în familie și în casă ceva fals, răuvoitor, invidios și distrugător. Mai mult decât atât, povestea îi avertizează pe părinți că vor fi pedepsiți pentru lipsa de vigilență în îngrijirea copiilor. *Povestea copilului schimbat* a apărut sub nenumărate forme, în Germania, în Țările de Jos, în Danemarca, în Boemia, în Polonia și chiar și-n alte țări. Până și Martin Luther credea cu tărie în existența copiilor schimbați și a scris o serie de tratate despre cum trebuiau ei să fie arși, înecați sau bătuți, până când venea diavolul să-i ia înapoi la el.

Nu mă sustrag de la muncă, dar aceasta a fost cea mai fascinantă poveste pe care a trebuit să o recreez ca pe un adevăr viu. La fel cum am procedat și în cazul celorlalte povești pe care le-am repus în scenă, am început prin a mă pregăti asiduu și cu mare entuziasm. Pentru această poveste, a trebuit să găsesc doi copii: unul care să

joace rolul copilului de schimb, iar celălalt trebuia să fie un copil adevărat, pe care puteam să-l fur de la mama sa.

Cercetările mele și ale fratelui meu ne-au dus în nordul Germaniei. Ne-am oprit într-un sat de pe coasta Mării Baltice. De curând, am observat, aici în sat, o femeie tânără, rumenă la față și cu părul bălai, care personifica prostia robustă, cinstită și serioasă a țăranului din nordul Germaniei. Această femeie avea în brațe un copil nou-născut, pe care îl ținea când pe un braț, când pe celălalt. Știam, de la alți folcloriști eminenți, precum și din propriile cercetări, că acest obicei de a schimba brațele era cunoscut sub numele de „purtarea copilului cu schimbul". Din Țara Rinului și Hessen și până în Mecklenburg și Saxonia de Jos, există superstiția că „purtarea copilului cu schimbul" mărește riscul ca acel prunc să fie răpit de către Oamenii-de-sub-Pământ. Mi-am închipuit că nu fusese încă botezat și că avea mai puțin de șase săptămâni, vârstă preferată de răpitori. Mai mult decât atât, nici această țărancă, nici familia ei nu și-au luat cele patru măsuri de precauție, menite să apere un nou-născut de Oamenii-de-sub-Pământ. Eu am enumerat, firește, aceste măsuri în cartea mea *Deutsche Mythologie,* și anume: puneți o cheie lângă copil; nu lăsați niciodată o femeie singură în primele șase săptămâni după naștere, pentru că poate cădea foarte ușor sub influența diavolului; nu lăsați o mamă să doarmă, în primele șase săptămâni, decât dacă vine cineva care să vegheze asupra copilului; ori de câte ori mama iese din cameră, puneți peste copil un articol de îmbrăcăminte de-al tatălui, de preferat pantalonii.

Întrucât mama nu își luase nici una dintre precauțiile de mai sus, atunci acesta avea să fie copilul „adevărat" din poveste și avea să ilustreze perfect adevărul de necontestat al legendei și să le reamintească oamenilor din regiune că este o dovadă de inconștiență să ignore vechile interdicții. Răpirea copilului reprezenta partea ușoară a planului. Am studiat atent programul zilnic al femeii și am notat totul în cele mai mici amănunte. Am stabilit că, puțin înainte de prânz, bebelușul era lăsat să doarmă afară, în timp ce mama lui se ocupa de treburile gospodăriei. Știam că atunci era momentul să fac

substituirea. Odată răpit, nu am mai avut nevoie de copilul „adevărat", așa că l-am omorât imediat. În locul lui, trebuia să las un alt copil; aceasta era o treabă ceva mai grea. Copiii substituiți sunt, în general, mai grosolani decât cei al căror loc l-au uzurpat. Și aceasta, din cauza faptului că sunt progeniturile Oamenilor-de-sub-Pământ, o rasă atât de inferioară neamului omenesc și atât de urâtă la vedere, încât s-au ascuns sub pământ, în noaptea umbrelor întunecate ale pădurii.

Am reflectat timp de câteva zile asupra acestei chestiuni, până când am auzit că, foarte aproape de sat, își așezaseră corturile niște țigani. Știam că sătenii îi priveau cu atâta ostilitate pe țigani, încât aceștia nu îndrăzniseră să-și ridice tabăra în sat. Prin urmare, dacă planul meu ar fi dat greș, iar sătenii nu ar fi pus răpirea și substituirea copilului pe seama Oamenilor-de-sub-Pământ, atunci cu siguranță că ar fi dat vina pe țigani. Nu sunt sigur dacă aceasta ar însemna într-adevăr o abatere de la firul poveștii, așa cum am consemnat-o eu, pentru că, pe parcursul cercetărilor mele, m-am întrebat adesea dacă nu cumva tocmai țiganii sau alți nomazi inspiraseră poveștile cu Oamenii-de-sub-Pământ. Eu, personal, am considerat întotdeauna neîncrederea și ostilitatea pe care le resimțim față de străini și față de necunoscuți ca pe niște potențiale mijloace de manipulare. În cazul de față, prejudecățile și ignoranța m-au pus la adăpost de orice bănuială.

Drept pentru care am decis să fur un copil de aceeași vârstă din tabăra țiganilor.

Fabel puse cartea, deschisă la pagina respectivă, pe măsuța de cafea. I se părea că temperatura din cameră scăzuse cu câteva grade: cartea din fața lui părea să emane o răceală răuvoitoare. Acolo, descris sub formă de ficțiune, era un plan de răpire și de ucidere, bazat pe povestea *Copilului schimbat*, culeasă de către frații Grimm. Planul minuțios pus la cale de fictivul Jacob Grimm se regăsea în planul conceput și pus în aplicare de către criminalul actual, deloc fictiv, ci, dimpotrivă, cât se poate de real. Fabel se gândi din nou la

fata de pe plajă. O viață mult prea tânără, smulsă numai pentru îndeplinirea unei fantezii aberante.

Țârâitul telefonului îl trezi la realitate.

– Salut, șefu', sunt Anna. Am o identitate pentru fata de pe plajă. Și, de data asta, cred că este cea adevărată.

19

Luni, 22 martie, 09.45 p.m.
Polizeipräsidium, Hamburg

„Ochi albaștri" avea acum un nume: Martha.

După ultimul dezastru, Anna Wolff nu-i mai contactase pe părinți. În schimb, obținuse de la Bundeskriminalamt o fotografie a unei fete care dispăruse cu o săptămână în urmă: Martha Schmidt, din Kassel, în Hessen. Fabel se uită la fotografia pe care i-o dăduse Anna. De fapt, o copie mărită a fotografiei originale. De data aceasta, imaginea nu mai trase un semnal de alarmă în mintea lui Fabel; în schimb, îl umplu de o tristețe imensă.

Anna Wolff stătea lângă Fabel. Era palidă și trasă la față, iar ochii ei mari, căprui, își pierduseră strălucirea obișnuită. Fabel își închipui că ea muncise aproape non-stop până când, în sfârșit, reușise să descopere identitatea fetei. Când vorbi, vocea ei părea să târască după ea o oboseală de plumb.

– Dispariția fetei a fost raportată marți, dar probabil că ea a fost răpită mai demult.

Fabel îi puse o întrebare mută, din priviri.

– Părinții sunt amândoi consumatori de droguri, explică Anna. Martha avea obiceiul de a dispărea de acasă pentru câteva zile, după care se întorcea. Poliția din Hessen nu a considerat această ultimă dispariție ca pe o prioritate imediată. S-a raportat deja de două ori că

părinții Marthei își neglijau fiica, dar eu, personal, am impresia că tatăl nu calcă prea des pe acolo.

Fabel trase adânc aer în piept și răsfoi filele dosarului pe care îl primiseră prin fax de la Kassel. Părinții erau consumatori de droguri și hoți mărunți, ca să poată plăti prețul viciului; de asemenea, se știa că mama practica prostituția. Drojdia societății: „oamenii-de-sub-pământ". Și tocmai din Kassel: orașul natal al fraților Grimm. Kassel-ul, un orășel încântător și liniștit, în centrul căruia se afla Altstadt-ul, cu clădirile sale din cherestea și din tencuială, fusese recent cap de afiș din cauza „Canibalului din Rotenburg", caz care șocase o Germanie ce se considerase până atunci imposibil de șocat. Armin Meiwes fusese condamnat pentru că îl ajutase pe Bernd Brandes să se sinucidă. Brandes se oferise în mod voluntar să fie mâncat. Meiwes înregistrase totul pe bandă video: cum amputase penisul lui Brandes, cum stătuseră amândoi la masă și mâncaseră organul sfâșiat în bucăți, cum îl înjunghiase pe Brandes și cum îl tranșase, după care pusese bucățile în congelator. Înainte de a fi arestat, Meiwes consumase deja aproape douăzeci de kilograme din victima sa – asta, în cazul în care Brandes putea fi descris drept o victimă. El fusese, de fapt, un voluntar, unul dintre numeroșii care apelaseră la Miewes, ca să-i mănânce. Se cunoscuseră pe un website pentru canibali homosexuali.

Un website pentru canibali homosexuali. Uneori, în ciuda naturii muncii sale, lui Fabel îi era de-a dreptul imposibil să se împace cu lumea care se năștea brusc în jurul său. Tot felul de dorințe și de pofte bolnăvicioase păreau să găsească un loc unde să fie satisfăcute. Și acum mai apăruse o poveste macabră, asociată cu orașul Kassel.

– Ar fi mai bine să-i anunți pe părinți sau cel puțin pe mamă... care trebuie să identifice cadavrul, spuse Fabel.

– Am luat legătura cu asistenta socială a Marthei, zise Anna. Ea îi va anunța pe părinți, în cazul în care le pasă, și îl va ruga pe unul din ei să facă identificarea formală.

– Presupun că de-asta nu a apărut ea până acum. Cred că nu prea dădea pe la școală.

Fabel se uită din nou la fotografie; la chipul pe care îl privise pe plaja de la Blankenese. În poză, Martha zâmbea, dar ochii ei păreau triști; prea matură și prea versată pentru cei șaisprezece ani ai săi. O fată de vârsta fiicei lui, dar care privise lumea cu ochii ei azurii și văzuse deja prea multe.

– Ai idee când și unde a dispărut?

– Nu. După cum v-am spus, cândva între ora 9 seara... duminică și... marți, presupun... adică ziua în care a fost raportată dispariția. Vreți să mă duc până acolo... vreau să spun, la Kassel, și să mă interesez?

– Nu. Fabel se frecă la ochi cu podul palmelor. Lasă asta în seama poliției din Hessen, cel puțin pentru moment. N-avem mare lucru de aflat acolo, decât dacă băieții de la secția locală nu găsesc vreun martor care să fi văzut când a fost răpită. Dar spune-le să-i verifice pe toți cei din anturajul Marthei, mai ales pe cei care au legături la Hamburg. Eu cred că ucigașul nostru este de aici... din Hamburg sau din împrejurimi... și că nu are nici o legătură directă cu Martha Schmidt sau cu cineva din anturajul ei. Dar află de la ei cât mai multe lucruri legate de ultimele mișcări ale fetei. Îi zâmbi subordonatei sale. Du-te acasă, Anna, și culcă-te! Ne ocupăm de asta mâine-dimineață.

Anna încuviință trist și plecă. Fabel se așeză la biroul său, își scoase blocnotesul, tăie cu o linie numele „Ochi albaștri“ și scrise deasupra „Martha Schmidt“. În drum spre ieșire, prinse fotografia cu un ac pe panoul de afișaj din sala de ședințe.

20

Marți, 23 martie, 11.10 a.m.
Institut für Rechtsmedizin, Eppendorf, Hamburg

Era clar că tatăl dispăruse din peisaj.

Ulrike Schmidt era o femeie scundă, care părea trecută bine de patruzeci de ani, dar Fabel știa, din informațiile furnizate de către poliția din Kassel, că nu avea decât treizeci și cinci. Fusese probabil frumoasă cândva, dar acum avea chipul aspru și obosit, ca al tuturor consumatorilor de droguri. Ochii ei albaștri își pierduseră strălucirea, iar umbrele de sub ei aveau o tentă gălbuie, ca la bolnavii de icter. Părul ei blond părea lipsit de viață; se vedea că femeia îl strânsese repede într-o coadă de cal; geaca și pantalonii pe care îi purta păruseră probabil cândva eleganți, dar nu mai erau la modă de un deceniu sau mai mult. Era clar că își alesese cu grijă hainele dintr-o garderobă vizibil modestă, în încercarea de a se îmbrăca adecvat momentului. Momentul însemnând identificarea cadavrului fiicei sale.

– Am venit cu trenul... spuse ea, ca să zică ceva, în timp ce așteptau să fie adus cadavrul.

Fabel zâmbi trist. Anna nu spuse nimic.

Înainte de a se duce la morga institutului, Fabel și Anna stătuseră cu Ulrike Schmidt în *Polizeipräsidium* și o întrebaseră despre fiica ei. Fabel își aminti cum se pregătise să cerceteze atent fiecare colțișor al vieții acestei fete moarte, al acestei necunoscute, până avea să ajungă să o cunoască îndeaproape. Dar nu ajunsese să o cunoască pe fata de

pe plajă. Timp de câteva ore, ea fusese altcineva, apoi devenise din nou un nimeni. Tot timpul cât stătuseră în camera de interogatoriu a Mordkommission, Anna și Fabel încercaseră să adauge dimensiuni numelui de Martha Schmidt: să facă o fată moartă să mai trăiască o dată, în mintea lor. Autopsia arătase că Martha fusese activă sexual și o întrebaseră pe mama ei despre eventualii prieteni ai fetei, despre ceea ce făcea în timpul liber și în timpul când trebuia să fie la școală. Dar răspunsurile lui Ulrike fuseseră vagi, nesigure; ca și cum ar fi vorbit despre o cunoștință, despre o persoană pe care nu o cunoștea foarte bine, și nu despre fiica sa, sânge din sângele ei și carne din carnea ei.

Acum ședeau în anticamera morgii, așteptând să fie chemați să identifice cadavrul Marthei. Iar Ulrike Schmidt continua să vorbească despre călătoria ei.

– Apoi am luat U-Bahn de la Hauptbahnhof, spuse ea cu tristețe în glas.

În clipa în care fură chemați înăuntru și un angajat al morgii dădu la o parte cearșaful, pentru a lăsa să se vadă fața cadavrului, Ulrike Schmidt se uită la el cu o privire lipsită de expresie. Pentru o clipă, Fabel fu cuprins de panică la gândul că nici de data aceasta nu identificaseră corect trupul „copilului schimbat". Apoi Ulrike Schmidt încuviință din cap.

– Da... Este Martha mea.

Fără lacrimi. Fără suspine. Femeia privi câteva clipe, cu ochi goi, chipul de pe targă, apoi mișcă mâna, ca și cum ar fi vrut să mângâie obrazul fiicei sale, după care se răzgândi și lăsă mâna să-i cadă, moale, pe lângă corp.

– Sunteți sigură că este fiica dumneavoastră? întrebă Anna, pe un ton tăios, dar Fabel îi aruncă o privire ca un mesaj de avertisment.

– Da, este Martha. Ulrike Schmidt nu ridică privirea de la trupul fiicei sale. A fost o fată bună. O fată foarte bună. Avea grijă de lucruri. Avea grijă de ea.

– În ziua în care a dispărut, întrebă Anna, s-a întâmplat ceva neobișnuit? Sau ați văzut vreun necunoscut dând târcoale prin împrejurimi?

Ulrike Schmidt clătină din cap. Se întoarse pentru o clipă spre Anna, cu ochii triști și morți.

– Cei de la poliție m-au întrebat deja despre asta. Vreau să spun: poliția de acasă, din Kassel. Apoi se întoarse din nou cu fața către fata moartă, fata care murise pentru că semăna cu altcineva. Le-am spus. Despre ziua aceea... că avusesem o zi proastă. Martha a ieșit... cred.

Anna se uită la profilul lui Ulrike Schmidt. Sever. Femeia nu sesiză reproșul mut al Annei.

– Vă vom încredința cât de curând cadavrul, *Frau* Schmidt, spuse Fabel. Bănuiesc că doriți să o înmormântați în Kassel.

– De ce neapărat acolo? Oricum este moartă. Nu-i pasă. Pentru ea, nu mai are importanță. Ulrike Schmidt se întoarse către Fabel. Avea ochii roșii, dar nu de durere. Pe-aici nu există vreun loc frumos?

Fabel încuviință.

– Nu vreți să o puteți vizita din când în când? În vocea Annei se citea o consternare amară, dureroasă. Să vă duceți la mormântul ei?

Ulrike Schmidt clătină din cap.

– Nu eram făcută să fiu mamă. Am fost o mamă groaznică atunci când era în viață și nu văd cum aș putea fi o mamă mai bună acum, că e moartă. Merita mai mult decât atât.

– Da, spuse Anna. Și eu cred că merita mai mult.

– Anna! izbucni Fabel, dar Ulrike Schmidt fie ignorase reproșul Annei, fie îl considera ca pe o remarcă de bun-simț.

Se mai uită o clipă la cadavrul Marthei, apoi se întoarse către Fabel.

– Trebuie să semnez ceva? întrebă ea.

După ce Ulrike Schmidt plecă să prindă trenul înapoi spre casă, Fabel și Anna ieșiră din Institut für Rechtsmedizin și la lumina zilei. O pânză lăptoasă de nori difuza razele soarelui, iar Fabel își puse ochelarii de soare. Apoi se opri în loc, cu mâinile în șolduri și privi cerul cu ochii mijiți; pe urmă, se întoarse către Anna.

– Să nu mai faci asta, *Kommissarin* Wolff! Indiferent ce crezi despre *Frau* Schmidt, nu ai voie să-ți exprimi părerile în felul ăsta. Fiecare dintre noi suferă în felul său.

Anna pufni.

– Nu suferea deloc. O toxicomană care nu se gândea decât la următoarea doză de drog. Nici nu-i pasă ce se întâmplă cu cadavrul fiicei sale.

– Nu suntem noi în măsură să o judecăm. Din păcate, a lucra ca ofițer în cadrul Mordkommission implică și asemenea aspecte. Noi nu avem de-a face numai cu moartea, ci și cu ceea ce se întâmplă după moarte. Cu consecințele morții. Și, uneori, asta presupune să fim diplomați. Să ne mușcăm limba. Dacă nu poți face asta, atunci nu ai ce căuta aici. E clar?

– Da, șefu'. Se scărpină în cap, înciudată. Doar că... doar că trebuie să fie mamă, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să existe un fel de... nu știu... instinct. Instinctul de a-ți proteja copiii. De *a-ți păsa* de ei.

– Nu e întotdeauna așa.

– A lăsat să i se întâmple asta Marthei, spuse Anna pe un ton sfidător. Sunt sigură că o bătea atunci când era mică... dovadă, fractura de la încheietura mâinii, de pe vremea când Martha avea cinci ani, și Dumnezeu știe ce-o mai fi fost. Dar, și mai rău decât atât, a lăsat-o pe biata fată să se descurce singură, într-o lume rea și periculoasă. Iar rezultatul este că Martha a fost răpită de un maniac, care a ținut-o Dumnezeu știe cât timp și unde, după care a omorât-o. Iar vaca asta nu are nici măcar inima să-i facă o înmormântare decentă, darămite să se mai și ducă la mormântul ei. Anna clătină din cap, apoi continuă: Când mă gândesc la soții Ehlers, o familie sfâșiată de durere, la gândul că nu au nici măcar un cadavru pe care să-l îngroape și un mormânt la care să plângă... și la nenorocita asta cu inimă de piatră, căreia nici nu-i pasă ce facem noi cu trupul neînsuflețit al fiicei sale.

– Indiferent ce credem noi despre ea, Anna, Ulrike Schmidt este mama unui copil ucis. Nu ea a omorât-o pe Martha, iar faptul că a

neglijat-o nu a contribuit în mod direct la uciderea fetei. Și asta înseamnă că trebuie să o tratăm ca pe orice alt părinte îndurerat. E clar?

– Da, *Herr Hauptkommissar*. Făcu o pauză, apoi continuă: În raportul primit de la poliția din Kassel scria că mama este o prostituată ocazională. Nu credeți că a schimbat rolurile, făcând pe proxeneta pentru fiica ei? Știm deja că Martha își începuse activitatea sexuală.

– Mă îndoiesc. Din raport reiese clar că, așa cum ai spus și tu, nu se prostituează decât ocazional și numai când are nevoie de bani pentru droguri. Mă îndoiesc că *Frau* Schmidt ar fi suficient de organizată să facă și altceva. În orice caz, ai auzit în ce fel vorbea despre Martha. E clar că între ele nu a fost o relație prea strânsă și am convingerea că mama și fiica mergeau fiecare pe drumul său. Își aveau fiecare viața ei.

– Poate că Martha era cea organizată, spuse Anna. Poate că acționa pe cont propriu.

– Mă îndoiesc. Nici unul dintre rapoartele poliției sau ale serviciilor sociale nu pomenește despre așa ceva. Nu se droga, ca să aibă nevoie de bani. Nu. Eu cred că încerca doar să fie o adolescentă normală, pe cât i-o permitea mediul familial din care provenea.

Fabel tăcu o clipă, gândindu-se la fiica sa, Gabi, și la cât de mult îi amintise Martha Schmidt de ea. Trei fete de aproape aceeași vârstă, care semănau între ele: Martha Schmidt, Paula Ehlers și Gabi. Undeva, în adâncul sufletului, Fabel se cutremură. Un univers de posibilități nelimitate.

– Hai să ne întoarcem la *Präsidium*... Trebuie să vizitez o patiserie.

21

Marți, 23 martie, 02.10 p.m.
Bostelbek, Heimfeld, la sud de Hamburg

Vremea se înrăutățise. Promisiunea de primăvară, care începuse cu o săptămână în urmă și durase până în dimineața strălucitoare a acelei zile, făcuse loc unui cer mohorât și amenințător de întunecat, care acoperea nordul Germaniei.

Fabel nu era sigur de ce – poate pentru că știa că era vorba despre o afacere familială de lungă durată și pentru că asociase întotdeauna patiseriile cu un meșteșug tradițional –, dar fu surprins să constate că Backstube Albertus era o unitate industrială de proporții, situată aproape de autostrada A7.

– Pentru a facilita distribuția... îi explicase Vera Schiller, în timp ce îl conducea în biroul ei. Noi livrăm marfă la *Konditoren*[1], cafenele și restaurante din nordul și centrul Germaniei. Avem relații foarte bune cu clienții noștri și, adesea, salariați mai în vârstă sau cu funcții superioare livrează personal produsele mai importante. Bineînțeles că avem și un departament de livrări... avem trei dubițe care sunt aproape tot timpul pe drum.

Fabel avea sentimentul că Vera Schiller le spunea și lor aceleași lucruri pe care le spunea tuturor celor care vizitau patiseria. Era un

[1] Cofetării (în germ. în orig.)

discurs care se adresa mai curând clienților potențiali decât unor detectivi de la Omucideri.

Biroul ei era mare, dar mai degrabă funcțional, decât modern: o ambianță foarte diferită de eleganța clasică a vilei Schiller. În timp ce *Frau* Schiller se așeză, invitându-i pe Fabel și pe Werner să facă același lucru, Meyer îi făcu discret semn cu cotul șefului său, arătând din priviri spre un al doilea birou, situat în celălalt capăt al camerei. Nu ședea nimeni acolo, dar biroul era plin de ziare și de broșuri. Fabel se întoarse către Vera Schiller cu o fracțiune de secundă prea târziu.

– Da, *Herr Kriminalhauptkommissar,* spuse ea, acela este biroul lui Markus. Puteți să... – își căută cuvântul – examinați absolut orice doriți. Vi-l voi prezenta și pe *Herr* Biedermeyer, patiserul nostru șef. Dânsul vă poate spune mai multe despre cealaltă victimă.

– Mulțumim, *Frau* Schiller! Apreciem cooperarea dumneavoastră.

Fabel vru din nou să spună că, pentru ea, era, probabil, foarte dureros, dar simți că ar fi fost de prisos. Nu, nu de prisos, mai curând nepotrivit. Pentru ea, asta nu reprezenta ceva care să doară. Nu, reprezenta ceva inoportun. Fabel îi studie chipul. Sub calmul aparent, nu se putea citi nimic. Nici urme de lacrimi, nici lipsă de somn. Și nici răutate atunci când se referea la Hanna Grünn ca la „cealaltă victimă". Era pur și simplu o descriere corectă. Răceala Verei Schiller era mai mult decât o pojghiță de gheață de suprafață: era o sterilitate absolută, care îi împietrise inima. Fabel o întâlnise de două ori: o dată în casa în care locuise împreună cu soțul ei și acum, în biroul pe care îl împărțise cu acesta. Cu toate astea, la mai puțin de patruzeci și opt de ore de când aflase că soțul ei murise, Vera Schiller nu părea să trăiască acel sentiment de „pierdere a unei părți din sine", întâlnit la familiile victimelor, și despre care pomenise Anna Wolff, într-o discuție avută în urmă cu câteva zile.

Fabel nu se descuraja ușor, dar Vera Schiller era una dintre persoanele cele mai înfricoșătoare pe care le întâlnise vreodată.

– Există cineva care credeți că i-ar fi putut dori răul soțului dumneavoastră, *Frau* Schiller?

Femeia râse, iar buzele, impecabil rujate, schițară ceva ce nu putea fi numit zâmbet.

– Nu în mod concret, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Nu cineva al cărui nume să-mi fie cunoscut, dar, teoretic vorbind, da. Probabil că există o mulțime de soți sau de prieteni încornorați, care i-ar fi putut dori răul lui Markus.

– Hanna Grünn avea un prieten? întrebă Werner.

Frau Schiller se întoarse către el. Zâmbetul subțire dispăru complet.

– Nu mă interesează viața particulară a angajaților mei, *Herr Kriminaloberkommissar* Meyer. Se ridică brusc în picioare. Vă conduc în fabrică. După cum v-am mai spus, *Herr* Biedermeyer vă va putea furniza amănunte despre fata care a fost ucisă.

Hala principală a patiseriei era împărțită în ceea ce părea să fie o serie de mici sisteme de benzi rulante, pe care erau preparate sau asamblate diferite produse. Aerul părea păstos, îngreunat de mirosul de făină și de cocă coaptă. De-a lungul a doi dintre pereți, se aflau cuptoare uriașe din oțel lustruit, iar personalul purta halate albe, bonete și fileuri de păr. Dacă n-ar fi fost aerul aproape comestibil, te-ai fi putut crede într-o fabrică de semiconductori sau într-un film științifico-fantastic din anii 1960. Și din nou, realitatea contrazicea imaginea pe care Fabel și-o făcuse despre o patiserie germană tradițională.

Vera Schiller îi conduse până în fabrică, unde îi prezentă unui bărbat foarte înalt și solid: Franz Biedermeyer, patiserul-șef. Se răsuci pe călcâie, înainte ca Fabel să apuce să-i mulțumească. Urmă un moment de tăcere penibilă, după care Biedermeyer zâmbi amabil și spuse:

– Vă rog să o scuzați pe *Frau* Schiller. Sunt convins că îi vine foarte greu.

– Mie mi se pare că face față destul de bine, zise Fabel, încercând să își reprime sarcasmul.

– Acesta este felul dumneaei de a fi, *Herr* Fabel. Însă e o patroană bună și se poartă foarte frumos cu personalul. Și nu-mi pot închipui că nu o afectează pierderea suferită. *Herr* și *Frau* Schiller alcătuiau un parteneriat foarte eficient, chiar formidabil. În orice caz, în afaceri.

– Și în viața particulară? întrebă Werner.

Patiserul-șef zâmbi din nou, de data aceasta ridicând din umeri.

Ridurile din jurul ochilor lui Biedermeyer sugerau că acesta zâmbea foarte mult. Acest lucru îi amintea lui Fabel de fratele său, Lex, a cărui personalitate era trădată și de ochii lui șugubeți.

– Nu știu nimic legat de relația lor de cuplu. Dar, profesional vorbind, alcătuiau o echipă foarte bună. *Frau* Schiller este o femeie de afaceri abilă și cunoaște tot în materie de strategie comercială. A menținut această patiserie profitabilă, într-o perioadă în general dificilă pentru economia Germaniei. Iar domnul Schiller a fost un comerciant foarte, foarte bun. Știa să fie foarte convingător față de clienți.

– Înțeleg că era foarte convingător și față de femei, adăugă Fabel.

– Au existat zvonuri... nu contest. Dar, după cum am mai spus, nu sunt eu în măsură să fac speculații pe această temă. Așa că nu am idee ce și cât știa *Frau* Schiller și în ce măsură acest lucru le afecta căsnicia... Mă scuzați...

Atunci când se apropiaseră de el, Biedermeyer orna un tort și ținea o figurină de zahăr între degetele sale masive, iar acum se întoarse, ca să o pună cu grijă pe tejgheaua lustruită, din oțel inoxidabil. Fabel observă că, pentru a respecta normele de igienă, Biedermeyer purta mănuși albe de latex, acoperite cu un strat subțire de făină. Mâinile lui păreau prea mari, iar degetele, prea stângace, ca să ți-l poți închipui pe patiserul-șef făcând o muncă delicată, cum ar fi fost ornarea torturilor sau prepararea unor sofisticate produse de cofetărie.

– Și despre legătura sa cu Hanna Grünn ce știți? întrebă Werner. Aveați cunoștință de ea?

– Nu. Dar nu mă surprinde. Știam că Hanna era... cum să spun... puțin *indiscretă* în alegerea prietenilor săi. Din nou, circulau tot felul de zvonuri. Multe dintre ele erau răutăcioase, evident. Dar nu-mi amintesc să fi sugerat cineva că între Hanna și *Herr* Schiller exista ceva.

– Răutăcioase? Ați spus că multe dintre zvonuri erau răutăcioase.

– Hanna era o tânără foarte atrăgătoare. Știți și dumneavoastră cât de rele și de invidioase pot fi femeile. Dar Hanna le-a tăiat-o scurt. Le-a dat de înțeles că nu dădea doi bani pe slujba asta și pe celelalte femei care lucrau în secția de producție.

– Avea dușmani aici?

Fabel făcu un semn din cap spre secția de producție.

– Cine putea să o urască într-atât încât să o omoare? Biedermeyer râse, clătinând din cap. Nimeni nu s-ar fi gândit la așa ceva. Era antipatizată, nu urâtă.

– Dumneavoastră ce părere aveați despre ea?

Zâmbetul lui Biedermeyer deveni trist.

– Eu am fost superviserul ei. Rezultatele muncii sale nu erau aproape niciodată satisfăcătoare și, din când în când, trebuia să vorbesc cu ea.

– De ce?

– Era indolentă. Cred că acesta este cuvântul. Nu-i plăcea să lucreze aici. Să fie aici. Cred că era ambițioasă, dar nu avea cum să-și satisfacă ambițiile.

– Și... alți prieteni? întrebă Werner.

Pe lângă ei trecu un tânăr ucenic, care împingea un cărucior rastel, înalt de doi metri; pe fiecare tavă se aflau spirale din cocă crudă. Înainte ca Biedermeyer să răspundă, cei trei bărbați se dădură la o parte din calea lui.

– Da. Cred că acesta era unul dintre ei. Nu știu nimic despre el, decât că, uneori, o lua de aici cu motocicleta. Biedermeyer făcu o

pauză, apoi continuă. Este adevărat că au fost găsiți împreună? Mă refer la *Herr* Schiller și la *Fräulein* Grünn.

Fabel zâmbi.

– Vă mulțumim pentru timpul acordat, *Herr* Biedermeyer!

Odată ajunși în parcare, Fabel se întoarse către Werner și spuse cu glas tare ceea ce gândeau amândoi.

– O motocicletă! Cred că trebuie să-i punem pe legiști să afle imediat tipul și marca pneurilor ale căror urme le-am găsit în Naturpark.

22

Marți, 23 martie, 06.30 p.m.
Stația U-Bahn, Hauptbahnhof-Nord, Hamburg

Lui Ingrid Wallenstein nu-i plăcea să ia U-Bahn-ul. Lumea se schimbase dincolo de puterea ei de înțelegere și erau atâția oameni indezirabili. Tineri. Oameni periculoși. Oameni nebuni. Ca *S-Bahn Schubser:* maniacul care împingea oamenii sub roțile trenurilor. Poliția îl căuta de luni de zile. Ce fel de om ar face așa ceva? Și de ce se schimbaseră atât de mult lucrurile în ultimii cincizeci de ani? Dumnezeu știe că *Frau* Wallenstein și generația sa trecuseră prin atâtea, încât n-ar fi fost de mirare să înnebunească toți, dar nu înnebuniseră. Problema tuturor generațiilor de după război fusese aceea de a face rost de tot ce doreau, atunci când doreau. De asta nu-i înțelegea pe tineri: ei nu trebuiseră să treacă prin câte trecuse generația lui *Frau* Wallenstein, dar, cu toate acestea, erau nemulțumiți. Deveniseră obraznici, indolenți, ușuratici și nerespectuoși. Să fi trebuit ei să îndure ce îndurase ea în copilărie și în tinerețe!... Războiul, cu teroarea și cu distrugerile pe care le provocase. După aceea, foametea, lipsurile; toți trebuiseră să muncească umăr la umăr pentru a reconstrui, pentru a repara, pentru a pune din nou lucrurile la locul lor. În ziua de azi, tinerii aruncau totul la gunoi. Pentru ei, nimic nu mai avea valoare. Nu apreciau nimic.

Încă de când auzise pentru prima oară de *S-Bahn Schubser, Frau* Wallenstein se asigura întotdeauna că, în timp ce aștepta trenul, ședea sau stătea cu spatele la peretele peronului.

O durea genunchiul, așa că se sprijini de baston, uitându-se în același timp la ceilalți călători de pe peron. Nu erau decât puțini oameni, dintre care unii aveau în urechi căști micuțe, de care spânzurau niște fire. *Frau* Wallenstein detesta acele chestii. Dacă ședeai lângă vreunul dintre ei, în autobuz sau în tren, și dacă se întâmpla să asculte tocmai atunci muzica aceea oribilă, care le place atât de mult, era ca și cum te-ai fi aflat în preajma unui întreg roi de viespi furioase. De ce făceau asta? De ce nu le făcea plăcere să audă lumea din jurul lor și, Dumnezeule Mare, să aibă o discuție cu cineva?

Se uită încă o dată pe peron. Văzu o femeie destul de tânără, șezând pe o bancă. Cel puțin, purta un costum decent. Dacă *Frau* Wallenstein stătea mult în picioare, durerea de la genunchi i se accentua. Așa că, blestemându-și în gând artrita care o chinuia, ea se așeză lângă femeie și spuse:

– *Guten Tag!*

Tânăra femeie îi zâmbi. Un zâmbet atât de trist... *Frau* Wallenstein observă că femeia nu era, poate, chiar atât de curată pe cât crezuse ea inițial și, în plus, era palidă și avea cearcăne negre sub ochi. *Frau* Wallenstein începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșeală așezându-se lângă ea.

– Te simți bine, dragă? întrebă *Frau* Wallenstein. Nu arăți prea grozav!

– Mă simt bine, mulțumesc, răspunse tânăra femeie. Multă vreme nu m-am simțit bine, dar acum mi-a trecut. Acum n-o să mai am nimic.

– Oh, făcu *Frau* Wallenstein, neștiind ce să spună în continuare și regretând pe undeva că intrase în vorbă cu necunoscuta.

Tânăra avea o înfățișare foarte ciudată. Poate că se droga. *Frau* Wallenstein era un fan al serialelor *Adelheid und Ihre Mörder*[1] și

[1] Adelheid și asasinii ei (în germ. în orig.)

Grossstadt-Revier[1]. Vedea mereu acolo oameni care se drogau și care arătau așa. Dar poate că biata femeie fusese pur și simplu bolnavă.

– Am fost să-mi văd fata, spuse femeia, zâmbind tremurat, ca și cum buzele ar fi refuzat să o asculte.

– Ah, ce drăguț! Câți ani are?

– Acum are șaisprezece ani. Da, șaisprezece.

Tânăra femeie se căută prin buzunare, iar *Frau* Wallenstein observă că bluza de sub sacou era decolorată și uzată și că femeia nu părea să aibă o poșetă. Tânăra scoase o fotografie mototolită și cu colțurile îndoite, pe care i-o întinse lui *Frau* Wallenstein. Poza înfățișa un copilaș obișnuit, cu părul blond, lipsit de strălucire, ca al mamei sale.

– Da, spuse femeia. Micuța mea Martha. Fetița mea. A fost întotdeauna atât de plină de energie! O hoțoaică. Așa îi spuneam când era mică: hoțoaica mea cea mititică.

Frau Wallenstein se simți dintr-odată stânjenită, dar își făcea griji pentru tânăra femeie. Părea atât de nenorocită... Fu ceva mai ușurată atunci când auzi trenul apropiindu-se. Tânăra femeie se ridică și privi spre tunelul de unde se auzea huruitul trenului. Deveni brusc foarte atentă. *Frau* Wallenstein se ridică la rându-i, dar mai încet, sprijinindu-se cu greutate în baston.

– Și unde este fata dumitale acum? întrebă ea, mai mult ca să umple ultimele câteva clipe ale conversației lor.

Tânăra femeie se întoarse către ea.

– Acolo mă duc și eu acum... ca să fiu cu micuța mea Martha. Acum o să fiu o mamă bună...

Chipul femeii se însufleți brusc; deveni dintr-odată fericit. Trenul ieși din tunel, înaintând încă destul de repede. Tânăra femeie îi zâmbi lui *Frau* Wallenstein.

– La revedere, doamnă, mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră!

– La revedere, răspunse *Frau* Wallenstein.

---

[1] Poliția municipală (în germ. în orig.)

Vru să mai spună ceva, dar tânăra pornise deja spre marginea peronului și nu se oprea. *Frau* Wallenstein privi spre locul de pe peron unde ar fi trebuit să se afle femeia, dar aceasta dispăruse.

Când trenul izbi trupul, se auzi un zgomot înăbușit, o bufnitură dezgustătoare și reverberantă, urmată de țipetele celor aflați pe peron.

Frau Wallenstein rămase nemișcată și tăcută, sprijinită în baston și uitându-se lung la locul în care stătuse o femeie tânără cu care vorbise cu doar un minut în urmă.

Se aruncase în fața trenului. De ce Dumnezeu făcuse asta? Ce devenise lumea în care trăiau?

23

Miercuri, 24 martie, 01.10 p.m.
Buxtehude, Saxonia de Jos

Fabel și Werner făcură aproape o jumătate de oră până la Buxtehude. Cerul se înseninase și scălda orășelul într-o lumină crudă, dar continua să bată un vânt aspru, care înșfăca și trăgea cu putere de balonzaidul lui Fabel, în timp ce acesta și Werner se îndreptau de la mașină spre un mic restaurant de pe Westfleth, din orașul vechi. Buxtehude arăta ca un orășel olandez care fusese mutat spre est, până când aproape că se ciocnise de Hamburg. Râul Este se împărțea în Ostviver și Westviver, în timp ce străbătea Altstadt, unde apele sale erau dirijate spre o rețea de canale înguste, peste care fuseseră ridicate șase poduri construite în stil olandez. Până și clădirea în care se afla restaurantul părea să fi strâns din umeri, pentru a se înghesui între clădirile vecine, iar Fabel își spuse că ferestrele sale dădeau spre canalele și spre podurile din Altstadt de cel puțin două secole.

În timp ce intrau în oraș, pe Fabel îl surprinse altceva: chiar și numele străzilor, Gebrüder-Grimm-Weg, Rotkäppchenweg și Dornröschenweg – strada Frații Grimm, strada Scufița-Roșie și strada Frumoasa-din-Pădurea-Adormită – păreau să-i amintească de tonurile întunecate care pândeau în umbrele acestei anchete. De fiecare dată când auzea pomenindu-se numele fraților Grimm, el se gândea la Jacob Grimm, ca la personajul fictiv din cartea lui Weiss: figura

istorică respectată și influentă era înlocuită cu monstrul pedant al lui Weiss. Se părea că teoriile lui Weiss își făceau efectul.

Se așezară lângă fereastră și priviră spre canalul Fleth Haven, străjuit de copaci și de garduri albe, până spre Ostfleth. Acolo era expus un mic cargobot de râu, cu pânze, datând din secolul al XIX-lea; fanioanele sale multicolore fluturau neîncetat în briza puternică. Fabel se uită peste meniu și comandă o salată de ton și apă minerală. Pe de altă parte, Werner parcurse întreaga listă, după care comandă un *Schweineschnitzel*[1] și un ibric cu cafea. Fabel zâmbi la gândul că, printr-un gest aparent nesemnificativ, Werner ilustrase atât de bine deosebirea dintre ei. Ca polițiști. Ca oameni. Ca prieteni.

– Am citit niște pasaje dintr-o carte, îi spuse Fabel lui Werner, continuând însă să privească pe fereastră și urmărind cum vântul necăjea bătrânul cargobot încărcat de amintirea vremurilor când făcea parte din flota Ewer și transporta ceai, făină și lemn pe canalele navigabile din nordul Germaniei. Scrisă de un tip pe nume Gerhard Weiss. Se numește *Märchenstrasse*. E vorba despre Jacob Grimm... de fapt, nu... dar este despre o serie de crime inspirate de poveștile fraților Grimm.

– La dracu'! E vreo legătură?

Fabel își luă privirea de la fereastră.

– Nu știu. Totuși, ar fi o coincidență mult prea mare, nu crezi?

– Ba da. Werner își puse ceașca de cafea pe masă și se încruntă. De ce n-ai pomenit despre asta mai demult?

– Abia aseară am început să o citesc. Și am aflat de carte dintr-o pură întâmplare.

Expresia de pe chipul lui Werner lăsa să se înțeleagă că Fabel nu procedase tocmai corect.

– Ar fi cazul să studiem mai atent problema asta... dacă mă întrebi pe mine. Este foarte posibil ca ucigașul nostru să se inspire din cartea asta și nu din *Poveștile fraților Grimm,* din *Deutsche Sagen* sau din toate celelalte materiale culese de frații Grimm.

---

[1] Șnițel de porc (în germ. în orig.)

– Un criminal în serie care să se folosească de un ghid? Fabel râse amar. La urma urmelor, de ce nu?

– Jan, îți dai seama că va trebui să-l verificăm pe autorul ăsta... ăăă...

– Weiss, îl ajută Fabel.

Se întoarse și privi din nou spre cargobot. Vase precum acelea făcuseră curse regulate pe râuri și pe canale chiar înainte ca Jacob și Wilhelm Grimm să înceapă să străbată Germania pentru a culege povești, legende și mituri. Iar înaintea lor, alte vase se întâlniseră deja aici și făcuseră schimb de mărfuri, atunci când acele povești, legende și mituri fuseseră publicate pentru prima oară. Un pământ vechi. Un pământ vechi, în inima Europei, așa obișnuia tatăl său să descrie Germania. Un loc unde lucrurile erau resimțite mai acut și erau trăite mai intens decât oriunde altundeva.

– Da, așa am să fac, spuse Fabel într-un târziu.

Contrastul față de vila Schiller era cât se poate de izbitor. Familia Grünn locuia la marginea orașului, într-un apartament închiriat, situat într-un bloc cu șase etaje. Blocul, terenul din jur și apartamentul familiei Grünn erau curate și bine întreținute. Dar când Fabel și Werner se alăturară soților Grünn și Lenei, sora Hannei, în vârstă de optsprezece ani, în living, capacitatea apartamentului păru dintr-odată depășită.

Dar nu numai apartamentul contrasta cu ultima întrevedere a lui Fabel: spre deosebire de Vera Schiller, aici, sentimentul pierderii definitive a cuiva foarte drag era sincer și spontan. Fabel nu putu să nu facă și o altă comparație: cu soții Ehlers, care, tocmai când credeau că-și găsiseră, în sfârșit, copilul dispărut, își dăduseră seama că fuseseră victimele unei farse de o cruzime inimaginabilă. Spre deosebire de soții Ehlers, familia Grünn știa cel puțin ce se întâmplase. Ei aveau un cadavru pe care să-l îngroape.

Erik Grünn era un bărbat scund și gras, cu o claie de păr blond-cenușiu, care la cei cincizeci și doi de ani nu se rărise încă. Soția sa, Anja, și fiica lor, Lena, aminteau de frumusețea Hannei, dar în proporții mai mici. Toți trei răspunseră la întrebările detectivilor cu

o politețe rece. Era clar că doreau să-i ajute pe polițiști, dar era la fel de limpede că din discuția cu ei nu avea să iasă mare lucru. Hanna nu le dăduse prea multe amănunte legate de viața ei în Hamburg. Nu le spusese decât că spera să încheie cât de curând un contract de modelling. Între timp, îi mergea bine la Backstube Albertus și spera să fie promovată. Fabel știa de la Biedermeyer, șeful direct al Hannei de la Backstube Albertus, că asta nu era adevărat. Deci Hanna păstrase legătura cu familia ei, dar nu le spusese chiar tot, ținând multe lucruri pentru sine. Fabel se simți jenat, aproape vinovat, când trebui să le explice împrejurările morții Hannei: că avea o legătură cu șeful ei, care, de altfel, fusese cealaltă victimă. Le studiase reacțiile: șocul doamnei Grünn fu extrem de sincer, la fel ca și valul de rușine care înnegură chipul domnului Grünn. Lena rămăsese pur și simplu cu ochii în pământ.

– A mai avut și alți prieteni? Ați auzit de vreunul care o interesa în mod special?

De îndată ce puse această întrebare, Fabel simți o tensiune între cei trei.

– Nici unul în mod deosebit. Răspunsul lui *Herr* Grünn veni puțin prea repede. Hanna era parcă într-o continuă căutare. Nu a avut nici o relație cu adevărat serioasă.

– V-a pomenit vreodată de relația ei cu *Herr* Schiller?

– *Herr* Fabel, răspunse de data aceasta *Frau* Grünn, vă rog să fiți convins că noi nu am educat-o pe fiica noastră să... să *se încurce* cu bărbați însurați.

– Deci Hanna n-ar fi vorbit despre asta cu dumneavoastră.

– N-ar fi îndrăznit, spuse *Herr* Grünn.

Fabel își dădea seama că, până și moartă, Hanna își atrăsese mânia tatălui ei. Se întrebă cât de mare fusese acea furie pe când Hanna era copil și în ce măsură contribuise ea la restrângerea legăturilor fetei cu familia.

La plecare, Fabel și Werner exprimară din nou condoleanțe familiei îndoliate. Lena le spuse părinților ei că avea să-i conducă pe polițiști până afară. În loc să-și ia rămas-bun de la ei la ușă, Lena îi

însoți în tăcere până la parterul blocului. Se opri în holul de la intrare și le spuse pe un ton scăzut, aproape conspirativ:

– Mami și tati nu știu, dar Hanna a fost cu cineva. Nu șeful ei... cineva înainte de asta.

– Avea motocicletă? întrebă Fabel.

Lena păru ușor surprinsă.

– Da... de fapt, avea. Știați de el?

– Cum îl cheamă, Lena?

– Olsen. Peter Olsen. Locuiește în Wilhelmsburg. Este mecanic moto. Cred că are afacerea lui. Ochii albastru-deschis ai Lenei se întunecară. Hannei îi plăcea ca bărbații cu care se întâlnea să aibă bani pe care să-i cheltuiască pentru ea. Dar am impresia că relația cu Peter a fost ceva trecător. Pe Hanna o interesau banii, nu mâinile murdare de ulei de motor.

– Tu l-ai cunoscut?

Lena clătină din cap.

– Dar mi-a povestit despre el la telefon. Vinerea seara, mami și tati ies în oraș. Atunci mă suna și îmi povestea o mulțime de lucruri.

– Ți-a pomenit de Markus Schiller? întrebă Werner. Sau de soția acestuia, Vera Schiller?

Pe scară se auzi un zgomot, ca și cum s-ar fi deschis o ușă, iar Lena aruncă o privire speriată în sus.

– Nu, nu chiar. Nu direct. Hanna mi-a spus că a cunoscut pe cineva... dar atât. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că era vorba despre șeful ei. Dar știam sigur că nu voia ca Peter să afle asta. Îmi pare rău, v-am spus tot ce știam. M-am gândit că trebuie să știți de Peter.

– Îți mulțumim, Lena.

Fabel îi zâmbi. Era o fată drăguță, de optsprezece ani, care, de acum încolo, avea să poarte toată viața cicatricea acelei experiențe nefaste. Adâncă, nevăzută, dar întotdeauna acolo.

– Ne-ai fost într-adevăr de mare ajutor.

Lena tocmai dădea să se îndrepte spre scări, când se opri.

– Cred că ar mai fi ceva, *Herr Hauptkommissar*. Cred că Peter era violent. Și cred că din cauza asta nu voia Hanna ca el să afle.

24

Joi, 25 martie, 10.10 a.m.
Wilhelmsburg, Hamburg

Nu le fusese greu să dea de urma lui Olsen. Nu avea cine ştie ce cazier, dar ceea ce descoperiseră sugera faptul că era vorba despre o persoană care îşi rezolva problemele cu ajutorul pumnilor. Fusese condamnat de trei ori pentru acte de violenţă, iar o dată primise un avertisment pentru o infracţiune economică: vânduse piese ce proveneau de la o motocicletă furată.

Wilhelmsburg este sectorul – *Stadtteil* – cel mai mare al oraşului Hamburg.

Este, de fapt, o insulă pe Elba, cea mai mare insulă de pe un râu din Europa, pe care o mulţime de poduri – printre care şi Köhlbrandbrücke – o leagă, la nord, de oraşul principal şi, la sud, de Harburg. Wilhelmsburg are o înfăţişare ciudată, ambiguă, un amestec de rural şi de industrial: păşuni pentru oi alături de uriaşe hale industriale. Wilhelmsburgul are şi o reputaţie dubioasă, fiind numit adesea, în glumă, Bronxul Hamburgului; mai mult de o treime din populaţia sa este alcătuită din imigranţi.

Peter Olsen vindea şi repara motociclete, într-o hală industrială părăsită, situată pe malul râului, chiar lângă rafinăria de petrol. Fabel hotărî să-i ia cu el pe Werner şi pe Anna când se duse să stea de vorbă cu Olsen; de asemenea, ceru unei unităţi a Schutzpolizei în uniformă să-i însoţească. Nu aveau suficiente dovezi pentru a-l

aresta, dar Fabel reușise să obțină un mandat emis de către *Staatsanwaltschaft,* biroul procurorului statului, care îi permitea să confișteze motocicleta lui Olsen, pentru a fi examinată de tehnicienii criminaliști.

Fabel opri mașina în dreptul bordurii aflate lângă gardul din plasă de sârmă, înalt de doi metri, care înconjura atelierul lui Olsen. În timp ce așteptau sosirea unității Schutzpolizei, Fabel aruncă o privire spre atelier și spre curte. Văzu scheletele ruginite a patru sau cinci motociclete și un Rottweiler mare, tolănit pe o parte și care ridica din când în când capul, aruncând priviri indolente asupra domeniului său. Fabel nu-și putea da seama dacă animalul era legat sau nu.

– Werner, ia legătura cu Wilhelmsburg Polizeirevier, spuse Fabel, continuând să observe atelierul lui Olsen. Vezi dacă ne pot trimite un dresor de câini. Nu-mi place privirea cățelușului lui Olsen.

În spatele lor, opri o dubă alb cu verde, a poliției. Și ca și cum câinele de pază al lui Olsen ar fi fost dresat să reacționeze la vederea mașinilor de poliție, de îndată ce văzu duba, Rottweilerul sări în picioare și începu să latre fioros și tare în direcția acesteia. Un bărbat solid, îmbrăcat într-o salopetă albastră, ieși din atelier, ștergându-se pe mâini cu o cârpă. Era masiv, cu umerii lați, în care părea să fi fost înfipt direct capul fără gât: era echivalentul uman al Rottweilerului care îi păzea curtea. Omul se uită la câine și bombăni ceva, apoi privi înspre mașinile de poliție, după care se întoarse și intră din nou în atelier.

– Nu mai chema dresorul, Werner, spuse Fabel. Hai să intrăm și să stăm un pic de vorbă cu omul nostru.

În timp ce se apropiau de poartă, își dădură seama că Rottweilerul nu era legat. Acesta se năpusti asupra grupului de polițiști cu o viteză și cu o agilitate ce veneau în contradicție cu masivitatea sa. Fabel constată, ușurat, că poarta era încuiată cu un lacăt. Rottweilerul mârâia și își arăta colții, lătrând furios. Olsen apăru din nou în ușa atelierului.

– Ce doriți?

Vocea de-abia i se auzea, din cauza distanței și a animalului care continua să latre.

– Avem un mandat, domnule Olsen, spuse Fabel, ținând documentul în așa fel încât Olsen să-l poată vedea. Și am vrea să vă punem câteva întrebări.

Câinele începuse să sară în sus, pe poartă, făcând-o să se zgâlțâie, și să tragă de lanț și de lacăt.

– Vă rog să vă chemați înapoi câinele, domnule Olsen! Trebuie să vă punem câteva întrebări.

Olsen făcu un gest indiferent și dădu să se întoarcă în atelier. Fabel îi făcu un semn lui Werner, care scoase pistolul, făcu un pas înapoi și ținti spre capul Rottweilerului.

– Adolf! strigă Olsen.

Câinele se întoarse, ascultător, și se duse la locul în care stătuse până atunci, dar rămase în picioare, în alertă.

Anna se uită la Fabel.

– *Adolf?*

Fabel îi făcu un semn lui Werner, care își vârî pistolul la loc în toc.

Olsen veni la poartă cu un mănunchi de chei și descuie lacătul. Deschise poarta și se dădu la o parte, lăsându-i să treacă.

– Vă rog să vă legați câinele, *Herr* Olsen, îi spuse Fabel, dându-i o copie a mandatului. Putem vedea motocicleta dumneavoastră? A dumneavoastră, nu a altcuiva. Numărul de înmatriculare este trecut în mandat.

Olsen arătă cu capul în direcția atelierului.

– E acolo. Cât privește câinele, stați liniștiți. Nu va face nimănui nici un rău... decât dacă îi spun eu...

Se îndreptară cu toții spre atelier. „Adolf“ îi urmărea cu privirea din locul în care Olsen îl legase cu un lanț gros. Câinele părea încordat și se uita când la polițiști, când la Olsen, ca și cum ar fi așteptat ordin să atace.

Interiorul atelierului era surprinzător de ordonat și de curat. Într-un colț, se afla un CD-player, la care se auzea un cântec al

trupei Rammstein sau ceva asemănător, în orice caz, un amestec de hard rock, industrial metal și muzică electronică. Olsen dădu muzica mai încet, dar nu opri CD-playerul, ca și cum ar fi vrut să dea de înțeles că aceea nu era decât o întrerupere temporară a programului său. Fabel se așteptase ca pereții să fie acoperiți cu obișnuitele postere soft-core[1] și hard-core[2]; însă imaginile erau fie fotografii artistice ale unor motociclete, fie ilustrații tehnice. În celălalt capăt al atelierului se afla un șir de motociclete, dintre care câteva erau, evident, clasice. Podeaua de beton era și ea curată, semn că Olsen o mătura cu regularitate. De-a lungul unuia dintre pereți se aflau etajere, pe care se găseau piese de schimb, așezate în tăvi și în cutii roșii de plastic și etichetate cu grijă. Fabel se uită lung la Olsen. Era un bărbat masiv, până în treizeci de ani, și ar fi fost chiar prezentabil, dacă la el n-ar fi fost totul atât de mare, dacă n-ar fi avut trăsături atât de aspre. În afară de asta, avea pielea pătată. Lui Fabel i se păru că aranjarea și etichetarea meticuloasă a pieselor de schimb venea în contradicție cu înfățișarea de brută a lui Olsen. Se apropie de rafturile cu piese de schimb și se uită mai atent la etichete.

– Căutați ceva anume? îl întrebă Olsen fără interes. Se hotărâse să fie cooperant, dar indiferent. Credeam că doriți să-mi vedeți motocicleta.

– Da... Fabel se îndepărtă de rafturi. Scrisul de pe etichete era mic și ordonat, dar el nu putea spune cu precizie dacă era același cu scrisul mic de pe biletelele găsite în mâinile victimelor. Da, vă rog!

În mijlocul atelierului, se afla o motocicletă mare, americană. Câteva piese fuseseră scoase din motor și puse pe podea. Pe Fabel îl frapă din nou ordinea și grija cu care piesele fuseseră așezate pe podeaua de beton. Probabil că, atunci când sosiseră ei, Olsen tocmai lucra la motocicleta lui.

– Nu, nu aceea. Aceasta de aici.

Olsen le făcu un semn cu mâna spre o motocicletă cenușie BMW de culoare gri. Fabel nu se pricepea la motociclete, dar remarcă

[1] Postere soft-core: postere care înfățișează femei goale. (n.tr.)

[2] Postere hard-core: postere care înfățișează ipostaze ale actului sexual. (n.tr.)

faptul că modelul respectiv era un R1100S. Trebui să recunoască, în sinea lui, că motocicleta era o frumusețe: avea un aspect amenințător, elegant și lustruit care o făcea să pară foarte rapidă chiar și atunci când stătea pe loc. Lucru ciudat, dar motocicleta îi amintea lui Fabel de câinele de pază al lui Olsen: un animal plin de forță înăbușită, chiar de violență, ce tânjea să fie eliberată. Fabel le făcu semn celor doi ofițeri în uniformă, care împinseră motocicleta spre duba poliției.

– Ce căutați, de fapt? întrebă Olsen.

Fabel nu-i răspunse.

– Știți de Hanna Grünn? Bănuiesc că ați aflat.

Olsen încuviință.

– Da, am auzit.

Încercă să pară cât mai indiferent cu putință.

– Nu păreți prea afectat, *Herr* Olsen, spuse Anna Wolff. Vreau să spun... credeam că ați fost prietenul ei.

Olsen izbucni într-un râs amar.

– Prieten? Nu eu! Eu am fost doar un fraier. Unul dintre numeroșii fraieri ai Hannei. S-a descotorosit de mine acum câteva luni.

– Colegii ei de serviciu ne-au spus altceva. Că o luați de la lucru cu motocicleta. Până de curând.

– Poate. Știa să se folosească de mine. Ce pot să spun?

Fabel își dădu seama că Olsen se ducea cu regularitate la sală: umerii și brațele sale puternice se conturau de pe sub salopeta pe care o purta. Nu era greu să ți-l imaginezi pe Olsen, mult mai puternic și mai solid decât Schiller, ucigându-l pe acesta cu două lovituri de cuțit.

– Unde ați fost, *Herr* Olsen, vineri seară? întrebă Anna. Până sâmbătă dimineață?

Olsen ridică din umeri. „Prea te prefaci că nu-ți pasă, își spuse Fabel.

Înseamnă că ascunzi ceva."

– Am ieșit să beau ceva. În Wilhelmsburg. Apoi, pe la miezul nopții, m-am dus acasă.

– Unde ați fost?

– La *Der Pelikan*. Este un bar nou în *Stadtmitte*[1]. Voiam și eu să văd cum e.

– V-a văzut cineva? întrebă Anna. Cineva care să confirme că ați fost acolo?

Olsen făcu o față care sugera că întrebarea Annei era de-a dreptul prostească.

– Erau sute de oameni. După cum v-am spus, este un local nou și evident că mulți oameni au avut aceeași idee ca și mine, dar n-am întâlnit pe nimeni cunoscut.

– În cazul acesta, mă tem că va trebui să veniți cu noi, *Herr* Olsen, spuse Fabel, aproape scuzându-se. Nu ne oferiți informații suficiente, care să ne permită să vă scoatem de pe lista suspecților.

Olsen oftă resemnat.

– Corect. Dar ce să fac, dacă n-am un alibi? Dacă aș fi fost vinovat, m-aș fi străduit să găsesc ceva cât mai convingător. O să dureze mult? Am ceva de reparat... destul de urgent.

– O să vă ținem doar până când vom afla adevărul. Vă rog, *Herr* Olsen!

– Pot să încui mai întâi?

– Bineînțeles!

În celălalt capăt al atelierului, se mai afla o ușă. Olsen se duse și o încuie. Apoi ieși din atelier, urmat de cei trei detectivi. Câinele adormise în curte.

– Dacă credeți că o să lipsesc și la noapte, va trebui să vorbesc cu cineva, să-i dea de mâncare câinelui. Se opri brusc și privi înapoi, spre atelier. La dracu'. Alarma. Nu pot lăsa motocicletele aici fără să pornesc alarma. Pot să mă duc să-i dau drumul?

Fabel încuviință.

– Werner, du-te, te rog, cu *Herr* Olsen.

Când fu sigură că Olsen nu o mai poate auzi, Anna spuse:

– Nu știu de ce, dar am senzația că avem de-a face cu un învins...

---

[1] Centrul orașului (în germ. în orig.)

– Știu ce vrei să spui. Cred că singurul lucru pe care ni-l ascunde Olsen este în ce măsură l-a afectat moartea Hannei...

În clipa aceea, auziră un răcnet gutural, disperat, venind din interiorul atelierului. Anna și Fabel schimbară repede o privire, apoi începură să alerge spre clădire. Câinele de pază, trezit brusc din somn și mânat de instinctul de prădător, stimulat și de cei doi ofițeri de poliție care alergau, începu să se zbată furios în lanț, mușcând aerul cu colții săi fioroși. Fabel ocoli câinele, sperând că apreciase corect lungimea lanțului de care era legat Rottweilerul. Străbătuseră aproape jumătate din distanța până la atelier, când îl văzură pe Olsen îndreptându-se spre ei, călare pe o motocicletă mare, de culoare roșie. Fabel și Anna înghețară o clipă, în timp ce puternica motocicletă de curse se îndrepta spre ei. Olsen avea pe cap o cască roșie de motociclist, iar vizorul era coborât pe ochi, dar Fabel recunoscu salopeta pătată de ulei. Olsen manevra motocicleta ca pe o armă. Roata din față se ridică ușor, în timp ce motorul, lăsat la ralanti, începu să geamă, supărat. Fabel simți că i se ridică adrenalina. Motocicleta mersese și până atunci cu viteză mare, dar acum părea că înaintează incredibil de repede, aproape ireal, ca și cum Fabel ar fi urmărit-o printr-o lentilă groasă. Fabel și Anna se aruncară în direcții diferite, în timp ce motocicleta trecu printre ei ca un fulger. Fabel se rostogoli de câteva ori pe pământ, apoi se opri. Tocmai se ridicase într-un genunchi, când se ciocni de ceva mare și întunecat la culoare. Pentru o fracțiune de secundă, Fabel crezu că Olsen se întorsese, ca să-i termine definitiv. În clipa următoare însă, văzu colții uriași ai Rottweilerului năpustindu-se asupra lui. Fabel își lăsă capul pe spate, chiar în clipa în care câinele se repezi să-l înșface. Simți pe obraz niște mucozități reci și salivă, dar își dădu seama că animalul nu reușise să-l muște. Se rostogoli din nou, de data aceasta în direcția opusă, dar în clipa următoare simți o durere ascuțită, ca și cum ceva i-ar fi sfâșiat umărul. Fabel continuă să se rostogolească și auzi mârâitul câinelui transformându-se într-un lătrat furios, de neputință, atunci când animalul ajunse la capătul lanțului, dincolo de care nu mai putea înainta.

Fabel se ridică. Anna Wolff era și ea în picioare și se uita la Fabel, să vadă dacă nu pățise ceva. Părea că tocmai se pregătea să pornească în urmărire, iar Fabel încuviință din cap. Anna alergă spre mașina comisarului și spre duba alb cu verde a poliției. Cei doi ofițeri în uniformă, care tocmai urcau motocicleta în dubă, o priviră uluiți. Brusc, Anna își schimbă direcția, îndreptându-se către motocicletă.

– Cheia e înăuntru? strigă ea la cei doi polițiști, care continuau să o privească încremeniți.

Înainte ca aceștia să apuce să-i răspundă, Anna se urcă pe motocicletă, ambală motorul și porni în trombă pe urmele lui Olsen.

Fabel se prinse cu mâna de umăr. Colții Rottweilerului se înfipseseră în scurta Jaeger și o sfâșiaseră în dreptul umărului, pe unde ieșea acum puful din căptușeală. Îl durea brațul, dar helanca era intactă și nu se vedeau pete de sânge. Fabel se uită, furios, la câine, care îi răspunse trăgând de lanț, ridicându-se și înfigându-și, neputincios, ghearele în aer.

– Veniți aici! le strigă el celor doi polițiști în uniformă, alergând spre ușa deschisă a atelierului.

Werner era pe podea. Se ridicase într-o rână și, cu o batistă deja înroșită, încerca, fără succes, să oprească sângele care continua să-i țâșnească din tâmpla dreaptă. Fabel se aplecă lângă el și îndepărtă mâna lui Werner și batista îmbibată de sânge. Tăietura era urâtă și adâncă, iar rana începuse deja să se umfle. Fabel își scoase batista și o puse în locul celei a lui Werner, apăsând din nou mâna acestuia pe rană. Apoi îl luă pe Werner pe după umeri.

– Te simți bine?

Privirea lui Werner era sticloasă și tulbure, dar reuși să dea din cap în semn de încuviințare, ceea ce însă nu fu de natură să-l liniștească pe Fabel. Cei doi polițiști intrară și ei în atelier. Fabel le făcu semn cu capul spre rafturile de pe pereți.

– Tu. Vezi dacă nu găsești pe-acolo o trusă de prim ajutor. Apoi se adresă celuilalt bărbat. Tu. Cheamă prin stație o ambulanță.

Fabel examină podeaua atelierului. Cheia franceză se afla cam la un metru de Werner. Avea un cap greu, iar butoiașul reglabil și

fălcile erau acoperite cu sângele lui Werner. Fabel văzu că ușa din spate a atelierului era deschisă. „Nenorocitul", își spuse Fabel. Olsen era, cu siguranță, un tip foarte calculat. Deschisese, degajat, ușa în fața lor, a tuturor, pretinzând că vrea să asigure securitatea clădirii. Își calculase cu exactitate toate mișcările, intuind că, dacă se arăta nerăbdător să coopereze, polițiștii nu aveau să trimită decât un singur gabor, care să meargă cu el, „să pună alarma". Apoi îl lovise pe Werner cu cheia franceză și ieșise în fugă pe ușa din spate, unde probabil că îl aștepta motocicleta cea roșie. Fabel era sigur că nu văzuse motocicleta roșie printre celelalte aflate în atelier.

Werner gemu și încercă să se ridice. Dar Fabel îl opri.

– Stai pe loc, Werner, până vine ambulanța.

Se uită la polițistul în uniformă, care încuviință din cap.

– Este pe drum, *Herr Kriminalhauptkommissar*.

– N-aș vrea să fiu în pielea lui Olsen, atunci când o să pui mâna pe el, șefu', spuse Werner.

Fabel constată cu ușurare că ochii lui Werner erau mai puțin tulburi, dar asta nu însemna că nu mai trebuia să își facă griji în privința stării lui.

– Cred și eu, zise Fabel. Nimeni nu are voie să-l lovească pe vreunul dintre oamenii mei.

– Nu la asta m-am referit. Werner zâmbi slab și arătă cu capul spre umărul lui Fabel. Nu e asta una dintre scurtele tale preferate?

Luară ultimul colț prea rapid. Anna purta obișnuita ei geacă de piele, dar picioarele nu îi erau protejate decât de drilul jeanșilor, iar la ultima cotitură, aproape că își zdrelise genunchiul de asfalt. Ea știa că, dacă Olsen se pricepea la mersul pe motocicletă la fel de bine ca și la repararea lor – și se părea că așa și era –, atunci ea ar fi trebuit să apese pedala de accelerație la maximum, chiar și numai pentru a nu îl pierde din ochi. Anna nu purta cască și nu avea la ea nici măcar ochelarii de soare, așa că trebuia să mijească ochii din cauza vântului care îi bătea din față. Se aplecase pe șaua motocicletei, în spatele torpedoului, pentru a se feri cât mai mult de vânt. Strada trecea pe

lângă gardul rafinăriei și era destul de goală, așa că Anna acceleră. Intră în viteză pe Hohe-Schaar-Strasse, obligând un Mercedes să frâneze și să facă o mișcare laterală, pentru a o evita. Îl văzu în depărtare pe Olsen traversând podul peste Reiherstieg și se luă după el. BMW-ul mugea sub ea și Anna mătură practic distanța până la următoarea cotitură. Ea și fratele său avuseseră amândoi motociclete și își petrecuseră adesea weekendurile împreună: în Franța, în Bavaria și, o dată, chiar în Anglia. Dar după aceea, când carierele lor deveniseră mai solicitante, excursiile se răriseră și se scurtaseră din ce în ce mai mult. Iar după ce Julius se însurase, ele încetaseră definitiv. Anna păstrase bicicleta până cu un an în urmă, când o schimbase cu o mașină. Acum, singura amintire a acelor vremuri era geaca de piele, mult prea mare pentru ea, pe care o purta aproape zi de zi la serviciu.

Anna încetini, înainte de a coti încă o dată. Se aplecă în direcția cotiturii, apoi ridică încet capul, dar forța gravitațională o smuci din nou, cu putere, în timp ce accelera. Strada era dreaptă și Anna văzu în fața ei motocicleta lui Olsen, ca o pată. Apăsă pe accelerație și BMW-ul începu să galopeze. Anna avea gura uscată și era speriată. Gândul îi dădu fiori. Nu se uită la vitezometru: știa că motocicleta mergea cu aproape două sute de kilometri la oră, care, de altfel, era și viteza maximă pe care o putea atinge. Se apropia de Olsen: era clar că acesta nu se uitase în oglinda retrovizoare și nu își luase nici o măsură de precauție. S-ar fi așteptat ca ei să îl urmărească, probabil, cu mașina și, firește, nu ar fi putut ține pasul cu el, nici ca viteză, nici ca manevre. Distanța dintre ei se micșora. „Nu privi în urmă, îi spuse ea în gând, nu privi în urmă, nenorocitule!“ Dar o văzu. O mișcare aproape imperceptibilă a capului și motocicleta lui Olsen țâșni înainte. Nu putea scăpa de urmărirea BMW-ului, dar putea menține distanța dintre ei, până când el sau Anna avea să facă o greșeală. Parcă era un joc de care pe care.

La următoarea cotitură, Olsen viră mai bine și mai repede decât Anna, mărind din nou distanța dintre ei. Peisajul industrial care îi înconjurase până atunci dispăru, făcând loc unor câmpuri acoperite de bălegar. Șoseaua era îngustă și șerpuită, iar Anna trebui să ia

multe dintre viraje prin stânga, recunoscătoare că din direcția opusă nu venea nimic.

Încă o cotitură bruscă. De data aceasta, Olsen o aprecie greșit, trebuind să încetinească, pentru a se putea încadra din nou în trafic. Anna micșoră distanța dintre ei până la douăzeci de metri. Totul dispăruse în jur, până când nu mai rămăsese decât panglica de șosea din fața sa și motocicleta de sub ea, cu care corpul ei părea să se fi contopit în mod indestructibil. Era ca și cum sistemul ei nervos central era conectat la electronica BMW-ului și toate gândurile și impulsurile ei se transmiteau, în mod automat, motocicletei. Anna nu mai vedea decât motocicleta roșie dinaintea sa, încercând să anticipeze mișcările următoare ale lui Olsen.

Această concentrare totală însemna că Anna nu-și putea lua mâna de pe ghidonul motocicletei. Nu avea cum să întindă mâna după pistol; nu putea telefona, ca să comunice unde era. Brusc, își dădu seama că nu știa unde se afla: se concentrase atât de mult asupra lui Olsen și asupra porțiunii de șosea din fața ei, încât nu mai știa exact unde erau. Nu cunoștea foarte bine Wilhelmsburgul, iar din cauza emoției și a urmăririi, nu se uitase la punctele de reper. Câmpia din jurul său și direcția în care o luaseră însemnau că ajunseseră undeva în Moorwerder: bizara zonă rurală a Wilhelmsburgului, de care civilizația părea să fi uitat.

O altă cotitură, apoi, din nou, drum drept. Olsen acceleră la maximum. În clipa în care își dădu seama că aveau să intre într-o zonă locuită, Annei i se puse un nod în gât. Văzu un indicator care arăta că se apropiau de Stillhorn. Aceasta însemna că Olsen se învârtea în cerc, iar acum se îndrepta spre autostrada A1. Dacă împingea lucrurile prea departe, Anna avea să-l lase în pace și să renunțe la urmărire, ca să nu pună în pericol viața unor oameni nevinovați. Dar nu încă.

Traficul începu să se îndesească, iar Olsen și Anna se strecurau printre mașini și camioane, dintre care multe trebuiră să frâneze brusc, claxonând furios. În timp ce ei se îndreptau de la periferie spre centru, orașul începu să ia o formă mai concretă. Inima Annei

bătea să-i spargă pieptul. Deodată, auzi, undeva în spatele ei, sirena unei mașini de poliție; dar nu știa dacă veneau în ajutorul ei sau fuseseră, pur și simplu, sesizați că două motociclete goneau prin Stillhorn. Oricum ar fi fost, Anna era bucuroasă să știe că poliția avea să fie acolo, atunci când ea îl va încolți pe Olsen. Îl văzu în fața ei, frânând brusc, întorcându-se, cu motocicleta aproape alunecând de sub el și dispărând pe o stradă laterală.

Anna nu apucă să întoarcă și ea, așa că fu nevoită să facă un ocol pe strada principală, atrăgându-și furia celorlalți conducători auto, care începură să o claxoneze dezaprobator. Când se angajă pe strada laterală, îl văzu pe Olsen ieșind prin celălalt capăt și acceleră cât putu de mult. Huruitul BMW-ului reverberă pe străduța îngustă și câțiva pietoni trebuiră să se lipească de zidurile clădirilor, în clipa în care ea trecu în goană pe lângă ei, cu un vuiet asurzitor.

Anna tocmai ajunsese la capătul străzii, când, din capătul opus, își făcu apariția o mașină verde cu alb, de poliție, cu farurile aprinse. Era clar că încerca să-i blocheze înaintarea, cu toate că ea le făcea semne disperate cu mâna, să o lase să treacă. Dar mașina se opri brusc, scrâșnind din frâne, portierele se deschiseră și patru polițiști coborâră în grabă, cu pistoalele îndreptate spre Anna. Fata frână și întoarse motocicleta cu fața spre mașina de poliție. BMW-ul alunecă de sub ea, iar Anna căzu, izbindu-se de asfalt; în clipa următoare, simți o arsură în coapsă, în locul în care i se rupseseră jeanșii. Anna se rostogoli de câteva ori, după care se opri în dreptul unei mașini parcate. Motocicleta alunecă, scrâșnind, pe asfalt, apoi se izbi de mașina poliției.

În spatele Annei, opri o a doua mașină de poliție, iar agenții, năuciți, își vârâră pistoalele la loc în tocuri și se îndreptară spre Anna, care, întinsă pe pavaj, se ținea cu o mână de coapsa zdrelită, iar cu cealaltă le arăta insigna ovală, de bronz, a Kriminalpolizei. O ajutară să se ridice, iar unul dintre ei începu să spună că nu știuseră despre ea că era un ofițer de poliție aflat pe urmele unui suspect.

Anna privi în lungul străzii goale, la capătul căreia dispăruse Olsen, apoi se uită la BMW-ul strivit practic sub roțile din față ale

mașinii de poliție. Cu o voce calmă și stăpânită, ea întrebă dacă ofițerii în uniformă puteau comunica prin stație în ce direcție o luase suspectul și întrebă, totodată, dacă se putea trimite un elicopter care să îl localizeze pe Olsen. Apoi, trăgând aer în piept, răcni la cei patru agenți SchuPo:

– Idioți nenorociți!

25

Joi, 25 martie, 04.30 p.m.
Spitalul orășenesc din Wilhelmsburg, Hamburg

Maria Klee stătea la fereastră. Purta un costum de culoare gri-închis și o bluză neagră, de olandă. Își strânsese părul blond, iar ochii cenușii, reci, îi străluceau în lumina aspră, de spital. Maria era întotdeauna puțin prea elegantă, atât ca înfățișare, cât și ca vestimentație, pentru o *Kriminaloberkommissarin.* Iar aici, în acest salon de spital, unde se aflau colegii ei, epuizați și răniți, contrastul era încă și mai puternic.

– Așa... spuse ea, zâmbind și lovindu-și dinții perfecți cu vârful pixului. Una peste alta, am putea spune că totul a mers bine. Data viitoare când va trebui să interogați pe cineva, cred că ar fi cazul să mă luați și pe mine.

Fabel râse trist. Se prăbușise pe scaunul de lângă patul lui Werner. Mai purta încă scurta Jaeger cu umărul sfâșiat. Werner fusese așezat într-o poziție pe jumătate culcat, pe jumătate șezând. Porțiunea feței unde fusese lovit se umflase în mod grotesc și începuse să se decoloreze. Radiografiile și tomografiile nu evidențiaseră nici fracturi, nici inflamații la nivelul creierului; dar medicii se întrebau, totuși, dacă nu cumva vânătăile indicau o eventuală fractură, chiar și de dimensiuni reduse. Werner se afla într-o țară a nimănui și într-o stare de semiconștiență, undeva, între realitate, vis și somn; i se dăduse un analgezic, care avusese un efect sedativ mai ceva decât

cheia franceză a lui Olsen. Anna, îmbrăcată cu un halat de spital și cu un pansament gros în jurul coapsei, ședea într-un cărucior cu rotile, de cealaltă parte a patului lui Werner.

– Asta o să pună capăt carierei mele de fotomodel pentru costume de baie, spusese ea, atunci când fusese adusă cu căruciorul în salon.

Cursa infernală pe urmele lui Olsen și sfârșitul spectaculos al acesteia îi întinseseră rimelul și rujul, iar una dintre asistente îi dăduse câteva șervețele, ca să se demachieze. Fabel nu o văzuse niciodată pe Anna nefardată și constată, surprins, că așa arăta mult mai tânără decât cei douăzeci și șapte de ani pe care îi avea. Și foarte drăguță. Era o înfățișare ce nu se potrivea cu agresivitatea cu care își îndeplinea sarcinile. O agresivitate pe care Fabel trebuia adesea să o tempereze.

Fabel se ridică obosit de pe scaun și se duse la fereastră, lângă Maria.

Amândoi stăteau acum cu fața spre Anna și spre Werner. Era clar că voia să spună ceva și, dat fiind că Werner era prezent în cameră doar fizic, Fabel se adresă numai Annei și Mariei.

– N-are rost să vă spun că nu e bine. Tonul său sugera că urma să spună ceva ce nu avea să fie acceptat prea ușor. În principiu, n-am rămas decât noi doi, Maria. Werner va fi indisponibil cel puțin o lună. Iar tu, Anna, nu vei fi aptă de muncă timp de o săptămână sau cam așa ceva.

– Sunt bine, șefu'! Mă întorc...

Fabel o opri, ridicând o mână.

– Nu-mi ești de nici un folos, *Kommissarin* Wolff, dacă nu ai mobilitate în mișcări. O să dureze cel puțin o săptămână până să-ți revii complet. Medicii au spus că, deși acum nu simți nimic, atunci când toți mușchii rupți vor începe să se vindece, vei avea niște dureri înfiorătoare. În afară de asta, ai noroc că nu trebuie să ți se facă o grefă de piele la picior.

– N-am vrut altceva decât să nu-l las pe Olsen să ne scape.

– Eu nu te condamn pentru ceea ce ai făcut, Anna, spuse Fabel, zâmbind. Deși pe *Herr* Brauner nu l-a prea încântat faptul că ai

tamponat o probă judiciară. Adevărul este că nu mă pot descurca singur, doar cu Maria. Anna se întunecă la față. Știa încotro bătea Fabel. Mai sunt și alte echipe în Mordkommission, de unde putem lua oameni. Anna, știu că tu și Paul erați apropiați. Paul Lindemann fusese partenerul Annei și, deși, în multe privințe, destul de deosebiți, între cei doi se stabilise un soi de parteneriat strâns și extrem de eficient. Dar trebuie să dispun în permanență de întregul efectiv de care am nevoie. Voi fi nevoit să recrutez un nou membru.

Expresia Annei rămase la fel de întunecată.

– Care va fi partenerul meu, nu?

– Da.

Maria ridică din sprâncene. Și ea, și Anna știau că Fabel era extrem de selectiv atunci când trebuia să recruteze noi membri pentru echipa sa. Și cu ele procedase la fel. Era clar că Fabel se gândea la cineva anume.

– Este cumva vorba despre *Kommissar* Klatt? Tipul de la Poliția din Norderstedt?

Fabel zâmbi enigmatic, atât cât îi permiteau oboseala și durerea din umăr.

26

Joi, 25 martie, 06.00 p.m.
Wilhelmsburg, Hamburg

Dacă există cu adevărat o cale sigură de a motiva poliția să pornească imediat pe urmele cuiva, aceea este atacarea și vătămarea unui ofițer de poliție. La cincisprezece minute după ce Olsen îl atacase pe Werner, fusese emis un mandat de arestare, iar un Mobiles Einsatz Kommando preluase supravegherea apartamentului lui Olsen, situat în Wilhelmsburg, foarte aproape de fosta *Honigfabrik*[1]. Din afară, nu se zărea nici un semn de viață: fie că Olsen se dusese direct acolo și se încuiase pe dinăuntru, ceea ce era puțin probabil și de o prostie monumentală, fie știa că trebuia să stea cât mai departe de casă.

Cerul plumburiu atârna greu deasupra orașului, în timp ce Maria și Fabel opriră chiar în fața blocului în care locuia Olsen. Fabel își schimbase scurta și luase două pastile de codeină, ca să-i treacă durerea din umăr și să reducă pulsațiile care făceau să-i zvâcnească tâmplele. Se dădu jos din mașină și făcu semn către o dubă mare, fără număr de înmatriculare, parcată la jumătatea străzii. Cinci bărbați solizi, îmbrăcați cu jeanși și cu tricouri, săriră din vehicul și porniră repede în susul străzii. Peste hainele civile, purtau combinezoane cu inscripția „POLIZEI“, iar pe cap aveau cu toții cagule și căști. Doi

[1] Fabrică de miere (în germ. în orig.)

dintre ei cărau un berbec scurt și gros. Alți trei bărbați, îmbrăcați la fel, veniră în fugă dinspre o mașină parcată la o distanță de aproximativ cincizeci de metri. Comandantul MEK se opri în fața lui Fabel. Acesta încuviință din cap și spuse:

– Etajul doi... Apartamentul 2 b. Faceți-vă treaba.

Din stradă, Fabel și Maria auziră o bufnitură, atunci când membrii MEK loviră cu berbecul ușa apartamentului lui Olsen. Se auziră câteva țipete, apoi se făcu liniște. Câteva minute mai târziu, comandantul MEK ieși din apartament, cu casca și cagula într-o mână și cu pistolul automat SIG-Sauer în cealaltă. Zâmbi fără veselie.

– Nu este nimeni în casă, spuse el.

– Mulțumesc, *Herr Oberkommissar!* Fabel se întoarse către Maria. Intrăm?

Ușa era încă în balamale, dar rama din jurul broaștei era făcută țăndări. Înainte de a intra în apartament, Fabel și Maria își puseră mănuși albe, din latex. Pătrunseră într-un apartament destul de mare: un living spațios, trei dormitoare, o bucătărie mare și o baie. Mobila era veche și grea, dar Fabel observă cât de ordonat și de curat părea întregul apartament. Televizorul din living era vechi, dar Olsen dăduse lovitura cu combina muzicală. O uriașă stație marca Bang & Olufsen domina unul dintre pereți. Dimensiunile și puterea difuzoarelor păreau disproporționate față de restul camerei, dar, pe undeva, Fabel nu și-i putea imagina pe vecini plângându-i-se lui Olsen în legătură cu zgomotul. Pe perete, chiar lângă combină, se afla un suport de CD-uri, iar Fabel observă că Olsen etichetase toate CD-urile, la fel de meticulos cum procedase și cu piesele de schimb din atelier. Fabel se uită mai atent la CD-uri: Rammstein, Die toten Hosen, Marilyn Manson. Nu era în nici un caz genul de muzică de fundal, pe care le-o pui de obicei oaspeților veniți la cină.

Holger Brauner, șeful echipei de legiști SpuSi, bătu în tocul sfărâmat al ușii, în spatele lui Fabel.

– E cumva o petrecere privată? Sau poate intra oricine? Făcu semn cu capul către CD-ul din mâna lui Fabel. Rammstein? Nu mi-aș fi putut închipui că te dai în vânt după genul ăsta de muzică.

Fabel râse și puse CD-ul la loc în suport.

– Voiam să văd dacă nu are niște James Last. După o zi grea, ar merge puțin *Hansi,* nu?

– Și, din câte am auzit eu, tu chiar ai avut o zi grea. E adevărat că ai cerut să fii transferat la unitatea de dresaj canin?

Fabel rânji sarcastic.

– Și, apropo, *Herr Kriminalhauptkommissar,* ai putea sta puțin de vorbă cu *Frau* Wolff? Cred că nu a înțeles încă foarte bine noțiunea de păstrare a integrității probelor judiciare.

– Îmi pare rău pentru motocicletă, Holger. Se potrivește cu urmele găsite la locul crimei?

– Da. Acolo era vorba despre un cauciuc de motocicletă marca 120/70 ZR17. De fapt, pneul din față, standard, al motocicletelor BMW R1100S. Urmele lăsate de motocicleta lui Olsen se potrivesc cu cele prelevate de noi la locul crimei. Așa că Olsen e omul nostru. Sau, cel puțin, motocicleta lui a fost în Naturpark. Nu ne rămâne decât să găsim cizmele pe care le-a purtat. O să arunc o privire pe-aici.

– Poate că le poartă și acum, spuse Fabel, încercând să-și aducă aminte cu ce era încălțat Olsen.

Maria, care între timp examinase baia, le arătă niște flacoane cu medicamente.

– *Herr* Brauner, aveți idee ce fel de medicamente sunt acestea?

Brauner se uită la sticluțe.

– Isotretinoin și peroxid de benzoil... Știți cumva dacă individul are probleme dermatologice?

– Da, are, răspunse Fabel.

– Acestea sunt medicamente împotriva acneei. Brauner tăcu, uitându-se în continuare la sticluțe, ca și cum i-ar fi trecut ceva prin minte, dar ideea fiind încă destul de neclară, trebuia să se concentreze pentru a o aprofunda. Urmele acelea de cizme erau uriașe. Numărul 50. Omul vostru e înalt? Și musculos?

Maria și Fabel se uitară unul la celălalt.

– Da. Un tip solid... mare.

– Poate că întrebarea mea o să vi se pară stranie, dar mai era și altceva *ciudat,* ca să zic așa, la înfățișarea lui? Avea toracele în carenă? Sau era ceacâr?

– Îți arde de glume? Sau crezi că-l cunoști? râse Fabel.

Brauner se uită în continuare la flacoane, clătinând din cap, ușor iritat.

– Ați observat așa ceva?

– Nu, răspunse Fabel. Nu era nici ceacâr și nu avea nici toracele în carenă. Nu era nici cocoșat, și nu avea nici două capete.

– Nu... Sarcasmul lui Fabel nu-l impresionă pe Brauner, care se adresă mai curând sieși decât lui Fabel. Nu pare să se lege.

– Holger? întrebă Fabel, nerăbdător.

Brauner ridică ochii de la flacoane.

– Scuze! Cred că omul vostru e unul dintr-o mie. Literalmente. Nu a fost condamnat decât pentru violență, nu-i așa? Individul face mai curând gesturi necugetate, decât acte premeditate, nu-i așa?

– Din câte am putut eu să-mi dau seama, da, răspunse Fabel. Plus o condamnare pentru vânzarea de bunuri furate. Tu ce părere ai, Holger?

– Eu, unul, știu că Olsen are un temperament exploziv, este înalt și solid și suferă de acnee, la o vârstă la care cei mai mulți dintre noi am scăpat de mult de asta. Cred că avem de-a face cu cariotipul XYY.

– Sindromul supermasculului? Fabel făcu o pauză, apoi continuă. Da, s-ar putea să ai dreptate. Acum că ai pomenit de asta, îmi dau seama că ar putea fi așa. Eu nu știam de acnee.

Fabel mai avusese de-a face, o dată, cu un mascul XYY.

Sindromul cariotipului XYY apare atunci când, în loc de tipul cromozomial masculin normal, 46XY, un mascul se naște cu un cromozom masculin suplimentar și cu tipul cromozomial 47XYY. Acești „supermasculi“ se caracterizează prin exces ponderal, prin însușiri masculine mai pronunțate, prin maturizare emoțională și socială lentă și printr-un nivel extrem de ridicat al testosteronului. Supermasculii au adesea un temperament de-a dreptul coleric. Nu

există un punct de vedere medical unic privitor la un eventual efect al cariotipului XYY asupra comportamentelor violente sau asupra impulsurilor criminale, dar bărbatul cu cariotipul XYY pe care îl cunoscuse Fabel fusese, la fel ca și Olsen, un om solid și imprevizibil de violent. O serie de cercetări controversate demonstraseră că procentul de bărbați cu cariotip XYY aflați în închisori era disproporționat de mic. Pe de altă parte, mulți bărbați de genul acesta duceau o viață productivă și prosperă, canalizându-și temperamentul agresiv în direcția unor cariere dinamice. Fabel se uită din nou la CD.

– Nu știu, Holger. S-ar potrivi cu rockul agresiv, însă, la atelier, individul a dat dovadă de mult calm... De exemplu, felul în care l-a ademenit pe Werner în celălalt capăt al atelierului. A dat impresia că își pregătise fuga în cele mai mici amănunte.

– Poate că pe dinăuntru fierbea, dar și-a dat seama că trebuia să țină un capac deasupra, până în clipa în care reușea să fugă. În afară de asta, individul este și extrem de puternic. Nici nu a fost nevoie să-l lovească prea tare pe *Kriminaloberkommissar* Meyer. Clasica lipsă de autocontrol, atunci când răbufnește.

– N-ar fi trebuit să scrie asta în cazierul său? întrebă Maria.

– Poate că da, răspunse Brauner. Dar numai dacă, atunci când a fost arestat, i s-ar fi determinat și cariotipul. Și numai dacă are, într-adevăr, cariotipul XYY. Poate că nu e decât un individ coleric și atât.

Se despărțiră și se apucară, fiecare în parte, să cerceteze apartamentul lui Olsen, la fel ca vizitatorii unei galerii de artă sau ai unui muzeu, cuprinzând cu privirea întregul, apoi oprindu-se, pentru a examina mai îndeaproape vreun detaliu care le atrăsese atenția. Nu găsiră nimic care să sugereze natura psihotică a unui criminal în serie; cu toate acestea, pe Fabel îl intriga personalitatea lui Olsen. Totul era îngrijit și ordonat. Fabel intră într-unul dintre dormitoare. Era, evident, cel al lui Olsen. Posterele de pe pereți s-ar fi potrivit mai bine în dormitorul unui adolescent decât în cel al unui bărbat de aproape treizeci de ani. Pe măsuța de toaletă stăteau așezate, în

ordine, câteva obiecte personale: un ceas mare, dar ieftin, un pieptăn și o perie, niște articole de toaletă și câteva flacoane de aftershave. Fabel deschise ușile grele ale unui șifonier masiv. Hainele și încălțămintea dinăuntru erau neobișnuit de mari, iar Fabel avu senzația că se furișase în camera unui uriaș adormit. În ciuda faptului că era masiv, șifonierul lui Olsen era funcțional și eficient: un costum elegant și o pereche de pantofi asortați; o jumătate de duzină de tricouri inscripționate cu numele și cu logourile unor formații de hate-rock, dar împăturite și aranjate atât de frumos, încât ai fi putut crede că mama lui tocmai fusese acolo în dimineața aceea; două perechi de jeanși, unii negri și unii albaștri; două perechi de pantofi de sport, două perechi de cizme. Cizme.

– Holger!... strigă Fabel peste umăr, după care își puse o pereche de mănuși de latex.

Apoi luă una dintre perechile de cizme și îi examină tălpile. Șanțurile nu erau foarte adânci. Cea de-a doua pereche părea mult mai solidă. Fiecare cizmă avea zece perechi de găuri pentru șireturi și două curele mari, închise cu catarame. Erau, evident, cizme de motociclist... Tocmai examina tălpile cizmelor, când intră Brauner. Șeful echipei de legiști îi întinse o fotografie lucioasă, scoasă la imprimantă, a urmei de cizmă găsite în Naturpark. La prima vedere, până și Fabel fu de acord că se potriveau.

Brauner desfăcu o pungă de plastic transparent, pentru probe, iar Fabel luă pe rând cizmele și le puse înăuntru.

– Acum nu ne rămâne decât să o găsim pe Cenușăreasa noastră, spuse Fabel.

27

Vineri, 26 martie, 09.00 p.m.
Pöseldorf, Hamburg

Un moment important într-o relație apare atunci când prietenii fiecăruia din cei doi devin prietenii cuplului. Ideea de a lua masa împreună îi aparținuse lui Fabel, și când îl văzu pe Otto, cel mai vechi prieten al său, sporovăind cu Susanne, cel mai nou element din viața lui, Fabel se simți surprinzător de mulțumit. Stânjeneala inițială, ce însoțește de obicei primele saluturi și prezentările, dispăruse aproape instantaneu, grație căldurii naturale a lui Susanne, tipică oamenilor născuți în sudul țării, și fusese limpede de la bun început că Otto și Else o plăcuseră și o acceptaseră. Nu știa nici el prea bine de ce, dar acea acceptare, acea aprobare tacită era foarte importantă pentru el. Poate pentru că Otto și Else o cunoscuseră bine pe Renate și se întâmplase foarte des ca toți patru să ia masa împreună, la restaurant, la fel ca și acum. Fabel se uită la Susanne și zâmbi. Părul ei negru ca pana corbului era ridicat și strâns într-un coc, ceea ce îi scotea și mai mult în evidență gâtul și umerii. Susanne era incredibil de frumoasă și de naturală, iar fardul discret nu făcea decât să pună în evidență ochii ei minunați și sprâncenele arcuite. Ea îi întoarse zâmbetul, privindu-l cu înțeles. Fabel rezervase o masă într-un restaurant italienesc de pe Milchstrasse, la doar două minute de mers pe jos de locuința lui. Dezavantajul apartamentului său era acela că, datorită felului în care era împărțit, nu permitea

organizarea de petreceri, și, ori de câte ori avea oaspeți, Fabel îi invita la restaurantul italienesc din apropiere. Sporovăiau degajat de una și de alta, când Otto aduse vorba despre cărțile pe care le cumpărase Fabel.

– Cum merge cu romanul lui Weiss? întrebă el.

– Bine... Mă rog, merge. Am înțeles în sfârșit de ce ție ți se pare că are un stil... bombastic. Dar e uimitor cât de mult te poți afunda în lumea pe care o descrie el. Și cum începi pur și simplu să-l asociezi pe Jacob Grimm mai curând cu personajul fictiv decât cu cel istoric. Cred că asta este, de fapt, și teoria lui Weiss. Știam că frații Grimm au cules multe povești, dar habar n-aveam câte anume. Plus miturile și legendele.

Otto încuviință din cap.

– Au fost oameni talentați și devotați. Și o echipă puternică. Operele pe care le-am dedicat limbii germane, lingvisticii, în general, au fost, după cum știți cu toții, deschizătoare de drumuri. Și încă mai sunt considerate lucrări de referință în domeniu. Ele au definit mecanismele limbii și evoluția ei, precum și împrumuturile dintr-o limbă în alta. Culmea ironiei este că ei sunt cunoscuți ca autori ai unor povești pe care, de fapt, nu ei le-au scris. Bine... Sigur că au prelucrat textele și le-au pregătit pentru tipar... ca să le facă mai pe gustul publicului larg.

– Mda, știu... Susanne sorbi puțin vin, apoi puse paharul la loc, pe masă. Ca psiholog, eu găsesc basmele de-a dreptul fascinante. Sunt atât de pline de miez! Și, în primul rând, de conotații sexuale.

– Așa este, spuse Otto și îi zâmbi lui Susanne. Frații Grimm nu au fost scriitori, ci culegători... Lingviști și filologi, care au călătorit departe de Hessen, în nordul și în centrul Germaniei, adunând vechi povești populare și fabule. La început, ei nu au rescris sau înfrumusețat poveștile tradiționale culese. Dar majoritatea poveștilor pe care le-au cules nu erau la fel de frumoase cum au apărut în edițiile ulterioare... sau la fel de gretoase ca dulcegăriile repovestite de Disney și de alții. Atunci când creațiile populare culese de ei au devenit bestselleruri – mă refer în special la poveștile pentru copii –,

frații Grimm le asanaseră, ca să zic așa, eliminând anumite elemente întunecate sau cu conotații sexuale.

– De aceea suntem cu toții un pic speriați de basme, spuse Susanne. Părinții ni le citesc în copilărie, înainte de culcare, dar, în realitate, ele ne avertizează și ne arată cum să ne ferim de pericole și de rău, dar este vorba și despre pericolele care ne pândesc din partea celor pe care îi cunoaștem și în care avem încredere. Fabulele acestea se referă atât la amenințarea care vine dinspre ceea ce cunoaștem, cât și la teama de necunoscut. Și, lucru ciudat, unul dintre motivele cele mai des întâlnite în aceste povești este mama vitregă și rea.

– Weiss susține că aceste povești reprezintă adevărurile fundamentale, aflate în spatele temerilor și prejudecăților noastre sau, după cum a observat și Susanne, psihologia noastră. Fabel se opri și luă o înghițitură de tagliatelle. El susține că, ori de câte ori citim un roman sau ne uităm la un film, mai ales dacă acestea conțin elemente care ne amenință, nu este vorba decât despre repovestirea unor basme.

Otto încuviință din cap și arătă cu furculița spre Fabel.

– Da... Așa este. Se pare că există numai patru scheme narative fundamentale... sau șase?

Ridică din umeri.

– În orice caz, spuse Fabel, toate astea au, într-un mod cât se poate de ciudat, legătură cu un caz la care lucrez în momentul de față. Așa că nu am voie să vorbesc despre asta.

– Bine, spuse Otto, zâmbind răutăcios. Dar dați-mi voie să adaug doar un singur lucru: acum înțeleg de ce îl interesează pe Jan poveștile.

Susanne ridică, întrebător, din sprâncene.

– Frumoasa... – Otto ridică paharul și închină în cinstea lui Susanne, apoi a lui Fabel – ... și Bestia.

28

Duminică, 28 martie, 11.20 p.m.
Blankenese, Hamburg

Piscina acoperită era întunecată și tăcută, iar apa, liniștită.

Laura se dezbrăcă în cabină și rămase goală în fața oglinzii. Pielea ei era tot fără cusur, părul își păstrase luciul auriu, iar liniile trupului rămăseseră întinse și delicate. Făcuse atâtea sacrificii ca să conserve acest trup, acest chip! Se uită lung la idealul de perfecțiune feminină, pentru care mulți fotografi și designeri plătiseră sume uriașe. Își puse palma pe burtă. Era plată. Nu se bombase și nu se întinsese niciodată. Laura își privi propria perfecțiune și nu simți decât dezgust.

Intră, goală, în piscina acoperită. Nu aprinse luminile, lăsând întunericul și liniștea să o învăluie ca o mantie. Trase adânc aer în piept și privi, pe deasupra luciului de obsidian al apei, spre fereastra mare, prin care se vedea cerul greu al nopții. Laura putea înota spre acea porțiune de cer, cu mintea liberă și limpede. Nu aprinse decât luminile de sub apă. O strălucire palidă, albastră, învălui marginile piscinei.

Laura intră în apă prin capătul puțin adânc al piscinei, iar apa rece o înfioră și făcu să i se întărească sfârcurile. Înaintă spre porțiunea mai adâncă a piscinei, cu trupul mângâiat de mici valuri albastre.

Atunci o văzu. O formă. Mai curând, o umbră mare și întunecată, apărută pe fundalul albastru-deschis al apei. Era ceva pe fundul piscinei, ceva ce nu ar fi trebuit să se afle acolo. Laura se îndreptă spre acel obiect, încruntată. Încerca să-și închipuie cum naiba ajunsese lucrul acela acolo și cine l-ar fi putut pune.

Cu toate că se apropie și mai mult, ea tot nu își putea da seama ce anume era acel obiect nemișcat. Laura se afla la aproape doi metri, când forma se desfășură și, dintr-o singură mișcare, se ridică din apă. Se contură, masivă, în lumina palidă, albastră, făcând valuri și dominând-o pe Laura cu statura sa uriașă și străbătând într-o secundă distanța dintre ei. Timpul trecea încet. Creierul Laurei încerca să înțeleagă ce se întâmpla. Silueta unui bărbat? Nu. Era mult prea mare. Prea rapidă. Un bărbat cu trupul întunecat. Întunecat de cuvinte. El – obiectul acela – era acoperit cu cuvinte. Mii de cuvinte în germana veche. Cuvinte care îi acopereau pieptul lat, se răsuceau în spirală și se înfășurau în jurul brațelor. Nu avea sens. Era ca o poveste cu un uriaș ieșit din apă, care, acum, venea spre ea. Care era deja deasupra ei. O mână o prinse de gât, în timp ce cealaltă îi împingea capul în jos, în apa albastră. Da. Un bărbat. Un bărbat, un uriaș, cu trupul acoperit cu cuvinte scrise cu litere vechi. O strângea cu putere, dar fără să-i zdrobească gâtul, ca și cum ar fi știut exact cât de tare să apese, fără însă a-i face rău. Avea mâinile mari... nemăsurat de mari. O ținea cu capul sub apă. Laurei începu să-i fie frică. Încercă să țipe, dar nasul și gura i se umplură de apă cu miros și gust de clor. Frica se transformă în panică, iar panica, în luptă pentru supraviețuire. Se zvârcoli, disperată, înfigându-și unghiile în brațele și în corpul atacatorului, dar acestea păreau făcute din piatră. Încercă să tragă aer în piept, dar apa îi umpluse deja plămânii. Contorsionările trupului firav slăbiră, iar teama dispăru. Membrele sale încetară să se zbată, iar chipul îi redeveni senin și frumos.

Înainte de a muri, pe Laura von Klosterstadt o copleși o bucurie fără margini. Așa era corect. Așa trebuia să se întâmple. Pedeapsă și

iertare. Mama ei avusese întotdeauna dreptate. Laura era rea. O femeie de nimic. Incapabilă să fie mamă. Incapabilă să fie soție. Dar acum era absolvită. Și existau două motive ca să fie extrem de fericită: acum nu avea să mai îmbătrânească niciodată. Acum avea să fie împreună cu copilul său.

29

Luni, 29 martie, 08.40 a.m.
Stadtpark, Winterhude, Hamburg

Fabel se uită lung la clădirea ce se înălța dintre copacii din jur și domina vasta întindere de iarbă din fața sa. Arcadele incredibil de înalte ale fațadei din cărămidă roșie păreau întinse, ca și cum o mână nevăzută ar fi tras întreaga structură în sus, spre cer. Întotdeauna îl fascinase această clădire: dacă nu știai care îi fusese destinația inițială și dacă nu ar fi avut, inscripționată pe fațadă, deasupra arcadelor înalte, cu litere înalte de un metru, numele instituției, atunci ți-ar fi luat ore întregi să ghicești ce anume găzduia clădirea respectivă. Lui Fabel i se părea că semăna cu un templu străvechi, pierdut: parțial egiptean, parțial grecesc, parțial extraterestru.

Planetariul fusese construit, inițial, cu intenția de a servi drept turn de apă. Dar, la vremea aceea, existau certitudinea unei Germanii recent unite și zorii unui nou secol, la care se adăuga și zelul aproape fanatic al construcțiilor civile. Acum, după aproape o sută de ani, clădirea era tot acolo, martoră a tuturor eșecurilor veacului trecut, a dezbinării și a reunificării Germaniei. Uriașul turn de apă devenise Planetariu și cel mai renumit punct de atracție al cartierului Winterhude.

Fabel parcurse cu privirea imensul parc din fața Planetariului. La două sute de metri mai încolo, se afla un gard improvizat, alcătuit

din stâlpi de metal, legați între ei cu bandă galbenă: de o parte a lui, un șir de polițiști, de cealaltă, o mulțime curioasă.

– Se pare că lumea știe deja cine este victima noastră. Maria Klee i se alătură lui Fabel pe trepte. Nu încape îndoială că, nu peste mult timp, presa și televiziunea vor fi aici.

Fabel se îndreptă spre gazonul din fața clădirii. Legiștii înălțaseră acolo un cort mare, alb, pentru a proteja locul crimei; înainte de a deschide ușa cortului și de a pătrunde înăuntru, Fabel și Maria își puseră pantofii de protecție pe care li-i dăduseră tehnicienii legiști de la SpuSi. Holger Brauner era aplecat deasupra cadavrului, dar când intrară ei, se ridică în picioare. O femeie tânără zăcea goală, pe iarbă, cu picioarele apropiate și cu mâinile încrucișate pe piept. Părul ei blond-auriu fusese periat și răsfirat în jurul capului, ca un nimb. Fabel observă că, într-un loc, i se vedea scalpul, ceea ce însemna că cineva îi tăiase o șuviță din părul strălucitor. Chiar și după moarte, extraordinara frumusețe a chipului femeii și a trupului perfect rămăsese intactă. Ținea ochii închiși, iar între mâinile împreunate și sâni avea un trandafir roșu. Tânăra dădea impresia că doarme. Fabel continua să privească acea îmbinare perfectă de oase și de carne: o alcătuire care, în curând, avea să se destrame, prefăcându-se în praf. Dar, deocamdată, paloarea morții de pe chipul ei părea să dea pielii o strălucire și o perfecțiune de porțelan.

– Bănuiesc că nu e nevoie să fac prezentările, spuse Holger Brauner, aplecându-se din nou deasupra cadavrului.

Fabel zâmbi amar. Îi luase ceva timp să stabilească identitatea primei victime; de data aceasta, nu mai era nevoie de atâtea eforturi. Aproape toți locuitorii Hamburgului o puteau recunoaște. De îndată ce îi zări fața, Fabel știu că era vorba despre Laura von Klosterstadt, „supermodelul“ a cărui imagine putea fi văzută în întreaga Germanie, pe panouri, în afișe și în reviste. După cum sugera și particula „von“, Fabel știa că Laura se trăgea dintr-o familie aristocrată. Dar celebritatea ei nu se datora ascendenței nobiliare a membrilor familiei von Klosterstadt, ci rolului important pe care-l jucau aceștia atât din punct de vedere economic, cât și politic. Fabel știa că

moartea Laurei avea să facă mare vâlvă. Deja, nu departe de cortul care proteja locul crimei, se apropia o furtună mediatică, iar acum, radarul lui Fabel înregistra faptul că o întreagă armată de jurnaliști și de reporteri se îndrepta spre el cu surle și trâmbițe.

– Dumnezeule, spuse el într-un târziu, detest uciderea celebrităților!

– Ce-ai zice de o celebritate ucisă de un criminal în serie, pe urmele căruia tocmai vă aflați, tu și oamenii tăi, în momentul de față?

Brauner îi întinse o pungă de plastic transparent, în care se afla o bucățică de hârtie galbenă.

– Of, Doamne, nu, spuse Fabel, spune-mi că nu e adevărat!

– Din păcate, mă tem că e. Brauner se ridică în picioare. Un colț de hârtie îi ieșea dintre mâinile împreunate. De-asta am sugerat primei echipe sosite aici să te cheme și pe tine. E din nou omul tău, Jan.

Fabel examină hârtia, dar fără să o scoată din pungă. Aceeași hârtie. Același scris mărunt, obsedant de îngrijit, aceeași cerneală roșie. De data aceasta, nu fusese scris decât un singur cuvânt: *Dornröschen*.

– „Trandafirul sălbatic"?

Maria se apropiase, ca să examineze și ea bilețelul.

– O poveste a fraților Grimm. Mai cunoscută azi sub numele de *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită,* datorită filmului turnat la Hollywood.

– Uitați-vă la asta... Brauner le arătă mâna femeii moarte, în care aceasta ținea un trandafir. Un spin îi fusese înfipt adânc în degetul mare. Nici o picătură de sânge, continuă Brauner. A fost înțepată intenționat, dar post-mortem.

– Așa a fost adormită eroina poveștii. S-a înțepat la deget.

– Din câte știu eu, s-a înțepat într-un fus, nu într-un spin de trandafir, spuse Maria.

Fabel se ridică. Laura von Klosterstadt zăcea nemișcată, cu toate că Fabel aproape că se aștepta ca ea să ofteze, somnoroasă și mulțumită, după care să se rostogolească într-o parte.

– Amestecă metaforele... sau comprimă elementele poveștii, cum vrei să o iei. Frumoasa adormită s-a înțepat într-un fus, în ziua în

care a împlinit cincisprezece ani, dar, în timp ce dormea, ea și castelul său au fost înconjurate de trandafiri agățători – un gard frumos, dar de nepătruns. Bănuiesc că Planetariul a fost ales ca să simbolizeze tocmai castelul. Se întoarse către Brauner. Ai idee cum a fost omorâtă?

– În momentul de față, nu. Urme de violență nu prea sunt... cu excepția vânătăilor de pe gât, dar și acestea sunt superficiale și nu sugerează strangularea. Möller o să-ți dea mai multe lămuriri, după autopsie.

Fabel arătă spre părul auriu al victimei.

– De ce crezi că i-a tăiat o șuviță de păr? Nu văd nici o legătură cu povestea frumoasei adormite.

– Nici eu, spuse Brauner. Poate a luat-o ca trofeu. Are un păr superb, asta e clar. Poate că, în viziunea lui, asta o și caracterizează.

– Nu... nu, nu cred. De ce să înceapă să colecționeze trofee? De la celelalte trei cadavre nu a luat nimic.

– Poate că a luat și nu știm noi, spuse Brauner. Dar e posibil ca treaba asta cu părul să fie altceva. Un fel de mesaj.

Când Fabel și Maria ieșiră din cort, cerul se mai înseninase, iar în lumina rece, zidurile de cărămidă roșie ale Planetariului păreau spălate de ploaie.

– Nenorocitul ăsta se întrece cu gluma, Maria! Pun pariu că e vorba despre un mesaj. Arătă cu mâna spre un șir de copaci, dar gestul său sugera că el privea dincolo de ei. Locul ăsta poate fi văzut direct de la *Polizeipräsidium*. Mai exact, acoperișul Planetariului poate fi văzut de la etajele superioare ale *Präsidium*-ului. Individul are tupeul de a trece – la propriu – pe sub nasul nostru.

Maria își încrucișă brațele la piept și înclină ușor capul.

– În fine, până în momentul de față, principalul nostru suspect este Olsen și ne-am apropiat foarte mult de el, iar criminalul se apropie de noi și acționează practic sub ochii poliției. Poate că, prin alegerea unei anumite locații, vrea să ne transmită câte un mesaj.

– Posibil. Sau poate că alegerea locației are legătură cu istoria acesteia.

– Istoria Stadtpark-ului?

Fabel clătină din cap.

– Nu neapărat. Dar e ceva cu locul ăsta, Winterhude. E un pământ străvechi, Maria. A existat înainte ca Hamburgul să se dezvolte în jurul său. În Epoca de Piatră, a apărut aici o primă așezare omenească. Cred că există o explicație a faptului că el a acționat atât de aproape de *Präsidium*, dar acest lucru are mai curând legătură cu istoria acestor locuri.

În timpul studenției, Fabel își petrecuse multe vacanțe de vară aici, în Stadtpark, cu un teanc de cărți alături. Nimeni nu știa exact de unde venea numele de *Winterhude*, dar *Hude* era un vechi cuvânt germanic, care însemna „loc apărat", „fortăreață". Fabel se simțise întotdeauna ciudat de liniștit pe un pământ care fusese locuit fără întrerupere timp de șase mii de ani. Era ca și cum asta îl lega de istoria pe care o studia.

– Sau, spuse Maria, s-ar putea foarte bine ca acest loc să se potrivească, în mintea lui, cu locația de care avea nevoie pentru a-și pune în scenă fantezia.

Fabel tocmai voia să-i răspundă Mariei, când văzu un Mercedes mare 4x4 străbătând gazonul și oprindu-se lângă cordonul de polițiști. Din mașină coborâră doi bărbați, pe care Fabel îi recunoscu imediat.

– Rahat... Fabel își dădu seama, cu ciudă, că radarul său nu se înșelase. Asta ne mai lipsea!

Cei doi bărbați se duseră spre Fabel și spre Maria. Primul din ei avea între patruzeci și cinci și cincizeci de ani. Părul și barba, tăiate foarte scurt, erau aproape albe, cu excepția unor șuvițe încă blonde. Era îmbrăcat într-un costum gri-deschis, pe care îl purta, ca de obicei, de parcă ar fi fost o uniformă a SchuPo.

– Bună dimineața, *Herr Kriminaldirektor*, îi spuse Fabel șefului său, Horst van Heiden.

Cel de-al doilea bărbat era mai scund și mai rotofei și avea obrajii rumeni și netezi, de parcă ar fi fost frecați cu peria; Fabel, recunoscându-l pe ministrul de interne din senatul orașului Hamburg, înclină din cap în semn de salut.

– *Herr Innensenator* Ganz...

– Bună dimineața, *Kriminalhauptkommissar* Fabel, răspunse van Heiden, după care făcu semn către cort. Este adevărat?

– Ce să fie adevărat, *Herr Kriminaldirektor?*

Fabel știa exact la ce se referea van Heiden, dar nici de-al naibii nu voia să divulge, în fața lui Ganz, informații legate de caz. Fabel îl cunoștea bine pe ministrul de interne: politician de carieră și responsabil cu infracțiunile și cu securitatea la nivelul orașului Hamburg, Ganz părea să considere poliția răspunzătoare de orice caz mai important, care trezea teama populației sau punea guvernul într-o postură jenantă.

Van Heiden se întunecă la față.

– Este adevărat, *Herr Kriminalhauptkommissar,* că trupul neînsuflețit, descoperit azi-dimineață, este al fotomodelului Laura von Klosterstadt?

– Nu s-a făcut încă identificarea oficială a cadavrului, *Herr Kriminaldirektor.* Fabel se uită fix la Ganz. Și înainte de asta, nu vreau să se facă nici un anunț public.

Fața și așa rumenă a lui Ganz deveni purpurie.

– *Herr* Fabel, eu mă aflu aici atât din motive personale, cât și profesionale. Sunt un bun prieten de familie. De fapt, sâmbăta trecută, am fost invitat la aniversarea zilei de naștere a Laurei. Îl cunosc pe Peter von Klosterstadt de ani de zile. Dacă este, într-adevăr, vorba despre fiica lui, aș vrea să-i anunț personal pe părinți. Se opri, oarecum stânjenit. Dacă vreți, aș putea identifica eu cadavrul.

– Îmi pare rău, *Herr Innensenator,* dar trebuie să protejăm în continuare locul crimei. Sunt sigur că înțelegeți... Oricum, prezența dumneavoastră aici poate fi considerată ca... mă rog, nepotrivită.

– Fabel...

Tonul lui van Heiden era mai degrabă rugător decât amenințător.

Fabel oftă.

– Da, se pare că este cadavrul Laurei von Klosterstadt. Nu cunoaștem încă ora la care a fost comisă crima sau cauza morții, dar

suntem siguri că a fost victima unui criminal în serie, care a luat, până acum, cel puțin trei vieți, poate patru.

Van Heiden se întunecă la față. Ganz clătină din cap, neîncrezător.

– Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cum i s-a putut întâmpla asta Laurei?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, *Herr* Ganz! Cu alte cuvinte, cum de i s-a putut întâmpla asta unei persoane atât de cunoscute? Mai curând decât unei vânzătoare oarecare?

– Ajunge!

Fabel reușise să-l întărâte pe van Heiden, cunoscut, de altfel, pentru temperamentul său coleric. Ganz ridică o mână și îl opri pe *Kriminaldirektor*.

– E în regulă, Horst, spuse el, fără pic de animozitate. Nu e vorba despre asta, *Herr* Fabel. Eu sunt... am fost... nașul Laurei. O cunosc de când era mică.

– Îmi pare rău, *Herr* Ganz. Mi-am ieșit din fire. Spuneți că ați văzut-o sâmbătă?

– Da, la aniversarea zilei sale de naștere. Împlinea treizeci și unu de ani. La vila ei din Blankenese.

– A fost multă lume?

– Oh, da! Cred că peste o sută de invitați. Poate chiar o sută cincizeci.

– S-a întâmplat ceva deosebit? Vreun incident?

Ganz zâmbi slab.

– A fost o reuniune mondenă, *Herr* Fabel. Asemenea evenimente se pregătesc din timp și cu mare grijă. Despre fiecare dintre invitați se știe ce anturaj frecventează și ce fel de afaceri face. Așa că nu, nu a fost nici un fel de *incident*.

– Avea un partener? Un prieten?

– Nu. Nici un prieten. Nici un partener. Sau, cel puțin, pe nimeni de care să-mi amintesc. În ciuda frumuseții și a bogăției sale, biata Laura era o persoană foarte solitară. Singura persoană apropiată ei era Heinz. Heinz Schnauber. Agentul ei.

– Era ceva între ei?

Ganz râse scurt.

– Nu. În nici un caz! Heinz este membru al brigăzii *Schwul ist Cool*[1].

– Homosexual?

– Convins. Dar prieten devotat al Laurei. O să fie distrus când o să afle.

Între timp, sosise la fața locului o echipă de televiziune, iar Fabel văzu că mai mulți fotografi de presă își îndreptaseră spre ei aparatele cu zoom mare, ca niște țintași de elită pregătiți să tragă.

– Cred că începem să atragem atenția asupra noastră. *Herr* Ganz, aș vrea să mai vorbesc cu dumneavoastră despre *Fräulein* von Klosterstadt, dar nu în public. Între timp, v-aș fi recunoscător dacă i-ați putea anunța familia. Și, dacă îmi permiteți să fac o sugestie, *Herr Kriminaldirektor,* cred că ar fi o idee bună să fiți prezent și dumneavoastră.

Van Heiden încuviință din cap. Fabel îi urmări cu privirea pe cei doi, care se îndreptau acum spre Mercedesul 4x4, și observă că Ganz, care de obicei era foarte prietenos cu presa, acum le făcu reporterilor semn cu mâna să se îndepărteze, la fel de iritat ca și van Heiden. Ultima oară când drumurile lui Fabel și ale lui Ganz se încrucișaseră, divergențele dintre ei fuseseră de proporții. Pentru Ganz, criminalul în serie pe urmele căruia se afla Fabel nu făcea decât să încurajeze apariția unor articole de ziar dintre cele mai stânjenitoare; de data aceasta însă, moartea îl afectase mult prea direct, pentru ca să-și mai facă griji în legătură cu presa răuvoitoare.

Fabel privi în sus, spre turnul Planetariului. Aici era un mesaj. Pe care el însă nu-l putea descifra.

---

[1] Gay e cool. (în germ. în orig.)

30

Luni, 29 martie, 10.10 a.m.
***Polizeipräsidium,* Hamburg**

Fabel aruncă o privire în sala de ședințe, conștient de absența lui Werner și a Annei. Din echipa de bază nu rămăseseră decât el și Maria, motiv pentru care cooptase doi comisari, Petra Maas și Hans Rödger, de la Comisia pentru infracțiuni sexuale, condusă de către *Kriminalhauptkommissarin* Ute Walraf, comisie care își avea sediul la același etaj al *Präsidium*-ului. Fabel îi cunoștea bine pe cei doi detectivi și aprecia sprijinul lor, dar ei nu erau membri permanenți ai Mordkommission, ceea ce îl făcea pe Fabel să se simtă expus. Olsen, dacă el era cel care comitea acele crime, devenea din ce în ce mai îndrăzneț și mai prolific, în ciuda faptului că, astfel, risca să fie prins și mai iute. Fabel și echipa sa trebuiau să se miște cât mai repede și mai eficient cu putință, pentru a-l împiedica să ucidă din nou.

În sală se mai aflau Susanne și Klatt, comisarul din Norderstedt. Fabel tocmai o rugase pe Maria să-i informeze pe cei prezenți în legătură cu ultima crimă, când se auzi o bătaie în ușă și un ofițer SchuPo, în uniformă, înalt și cu părul de culoarea nisipului, rămase, stânjenit, în prag.

– Ah... *Kommissar* Hermann. Fabel arătă cu mâna spre un scaun liber. Îți mulțumesc că ai venit! M-am gândit că poate vrei să participi la ședința noastră de informare.

Hermann zâmbi, apoi se așeză, punându-și șapca verde cu alb pe masa din lemn de cireș și scoțându-și blocnotesul.

– *Kommissar* Hermann, le explică Fabel celorlalți, este ofițerul care a ajutat la stabilirea faptului că dubla crimă din Naturpark Harburge Berge este opera unui posibil ucigaș în serie și cel care s-a descurcat atât de bine în ce privește determinarea și izolarea locului crimei.

Hermann îi mulțumi, înclinând din cap. Fabel o rugă pe Maria să continue. Ea prezentă pe scurt ceea ce știau și ceea ce nu știau, până la momentul respectiv, în legătură cu ultimul caz, trecând în revistă și celelalte trei crime.

După ce Maria termină informarea, Fabel interveni și el.

– Avem de-a face cu un suspect violent și imprevizibil, aflat în libertate. Peter Olsen. Douăzeci și nouă de ani. A fost condamnat pentru acte de violență și a avut o relație cu Hanna Grünn, al cărei cadavru l-am găsit, alături de cel al lui Markus Schiller, în Naturpark Harburge Berge. Așa că există o legătură și un posibil mobil al crimei. Dar trebuie să stabilim exact ce legătură, în cazul în care a existat vreuna, era între el și celelalte victime. De asemenea, credem că individul ar putea avea cariotipul XYY... O tulburare genetică, ce l-ar putea predispune la violență. *Frau Doktor* Eckhardt?

– Toți ne naștem cu o anumită combinație cromozomială, explică Susanne. Bărbații au cromozomii XY, iar femeile, cromozomii XX. Cu toate acestea, uneori, există variații ale acestei combinații. Aceasta poate duce la sindromul Down, la sindromul Turner sau la intersexualitate, un exemplu în acest sens fiind hermafroditismul. Alteori, se poate întâmpla să existe un cromozom masculin sau feminin suplimentar. La bărbați, acesta este așa-numitul sindrom XYY sau al „supermasculului". Acești bărbați pot fi foarte înalți, extrem de musculoși și adesea agresivi, cu temperamente greu de stăpânit. Uneori, ei suferă de acnee severă și au probleme scheleto-musculare. Cercetările actuale sugerează că IQ-ul lor se situează în limite normale, deși puțin sub medie. Cu toate acestea, ei pot avea unele probleme educaționale, pentru că sunt și rămân imaturi.

Kriminalhauptkommissar Fabel l-a descris pe Olsen ca având un gust aproape adolescentin în materie de muzică și de decorațiuni interioare. Susanne se opri și se sprijini de spătarul scaunului. Din punct de vedere clinic, trebuie să subliniez faptul că părerile sunt împărțite, legat de procentul în care XYY predispune la apariția tendințelor criminale. Dezbaterea a pornit de la cazul unui criminal în serie din Statele Unite... Chicago, cred... pe nume Richard Speck. Acesta a ucis, în anii 1960, opt asistente medicale, apoi a făcut apel la clemență, pe baza faptului că avea genotipul XYY. Mai târziu, s-a dovedit că diagnosticul fusese eronat, ceea ce a răsturnat întreaga situație. În afară de asta, sunt mulți bărbați XYY care se controlează foarte bine. Am cunoscut un psiholog foarte respectat care avea cariotipul XYY și concepuse adevărate strategii, menite să-l ajute să facă față dificultăților cauzate de acesta, în special să facă față temperamentului.

– Și, adăugă Fabel, nu putem fi siguri că Olsen are cariotipul XYY. Din câte știm noi, el nu și-a făcut niciodată un test de cariotip. Dar mai știm și că individul poate fi extrem de violent și nu se dă înlături de la a ataca ofițeri de poliție sau de la a tăia gâtul cuiva dintr-o singură lovitură.

Fabel observă că Susanne își scosese ochelarii și îi învârtea, gânditoare, în mână.

– *Frau Doktor?*

– Mă scuzați! Mă gândeam la ceva ce mie, personal, mi se pare că nu se potrivește. Dacă Olsen are cariotipul XYY, înseamnă că este un tip iritabil. Cei mai mulți bărbați cu cariotipul XYY, aflați în închisori, au fost arestați fie pentru că și-au bătut nevasta, fie pentru alte acte de violență, total lipsite de control. Atunci când l-a atacat pe *Kriminaloberkommissar* Meyer, l-a lovit cu o violență excesivă, absolut inutilă. Cred că, dacă el ar fi ucigașul, atunci am constata, din partea lui, o furie psihotică excesivă... Înjunghieri repetate, inclusiv răni făcute post-mortem, ceea ce ar însemna că el continuă să-și atace victima chiar și atunci când știe că aceasta este moartă. Să

taie gâtul cuiva dintr-o singură lovitură nu se prea potrivește cu stilul lui.

– Dar nici nu-l exclude, nu?

– Nu. Probabil că nu.

Fabel deschise dosarul din fața sa. Nu numai rezervele lui Susanne îi atrăgeau atenția lui Fabel. Dacă Olsen i-ar fi ucis pe Hanna Grünn și pe Markus Schiller, ar fi făcut-o din gelozie. Ar fi fost o crimă pasională. Iar aceasta nu se potrivea cu bizara aranjare a cadavrelor. Apoi, a mai fost fata găsită pe plaja de la Blankenese și, în sfârșit, această ultimă crimă. Toate cadavrele aveau bilețele scrise, aparent, de aceeași mână.

– Eu nu sunt foarte convinsă că Olsen este omul nostru, spuse Maria, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Cred că, în momentul de față, stă ascuns, știind că jumătate din poliția hamburgheză se află pe urmele lui.

– Nu știu, Maria. Până în prezent, el este principalul nostru suspect, dar nu pot spune că Olsen, ca persoană, îmi reține atenția în mod special. Sau poate că da. Tot aștept să descopăr și altceva în ceea ce-l privește, ceva ce încearcă să ascundă. Dar poate că acest *altceva* nici nu există. Poate că nici nu am ce descoperi. Noi îl suspectăm de comiterea crimelor din Naturpark, asta e sigur. Omul stătea la pândă, îi aștepta. Am descoperit urma cizmelor sale și a cauciucului de motocicletă. Este foarte probabil ca el să fie ucigașul din Naturpark. Dar nu îl văd și ca autor al celorlalte două crime. Și nici să fi imaginat toate acele aluzii la poveștile fraților Grimm. Se întoarse către Susanne. De ce ar comite Olsen două crime cu mobil și două fără?

– Nu există crime fără mobil. Chiar și cele mai întâmplătoare acte de violență sunt cauzate de anumite dorințe sau nevoi. Se poate ca în mintea lui Olsen să nu existe nici un fel de legătură cu celelalte două crime, în afara faptului că individul a pornit într-o cruciadă inspirată din poveștile fraților Grimm, iar includerea, printre victime, a Hannei Grünn și a lui Markus Schiller i-a permis să combine obiectivele. Sau să îmbine afacerile cu plăcerea.

– Să împuști doi iepuri dintr-un foc, spuse Fabel, în engleză. Ceilalți îl priviră mirați. N-are importanță. Se uită din nou la dosarul din fața sa. La figura aproape frumoasă a lui Olsen. Poate că aceste celelalte victime nu au fost alese la întâmplare, așa cum am crezut noi la început. Poate că Olsen le alege în funcție de cine sunt sau de ce anume reprezintă. Ultima victimă a fost un fotomodel celebru pentru frumusețea sa, așezată în așa fel încât să o sugereze pe Frumoasa-din-Pădurea-Adormită. Prima fată provenea dintr-o familie de o condiție socială extrem de modestă – oamenii-de-sub-pământ, care își lăsau copiii în locul celor pe care îi răpeau. Întrebarea care se pune este dacă Olsen a răpit-o pe Paula Ehlers, în urmă cu trei ani.

Klatt, ofițerul din Norderstedt, răspunse:

– Sigur a răpit-o. Este uimitor cât de mult semănau cele două fete. Sunt sigur că individul care a răpit-o și a ucis-o pe Martha Schmidt a răpit-o și pe Paula Ehlers.

Fabel încuviință. Era clar și pentru el: deși nu le văzuse pe nici una din cele două fete în viață, Paula Ehlers și Martha Schmidt semănau mult prea mult între ele pentru a fi o simplă coincidență.

– Dar celelalte victime? Hänsel și Gretel? Dacă Olsen a ales să-și combine gelozia sexuală cu „tema crimelor", atunci probabil că a existat și un conflict. Ucigașul știa foarte bine că victimele alese de el nu erau frate și soră.

– Poate că nici nu ține să fie prea „literal"... spuse Petra Maas, polițista pe care Fabel o cooptase în echipă. Era o femeie înaltă și slăbuță, de aproape patruzeci de ani, cu un păr șaten, ce încadra un chip inteligent. De exemplu, această ultimă victimă s-a potrivit cu Frumoasa-din-Pădurea-Adormită grație frumuseții sale, dar avea de două ori vârsta eroinei din poveste. Psihopații sunt destul de flexibili. Vedem asta și în comisia noastră pentru crime sexuale. Violatorii și ucigașii în serie prezintă psihoze similare. Dacă Olsen este într-adevăr autorul tuturor acestor crime, atunci probabil că pe el îl interesează ca victimele să se potrivească, în general, cu eroii poveștilor, în timp ce amănuntele i se par nesemnificative.

– Sau poate că există ceva în legătură cu victimele din Naturpark care nouă ne scapă, sugeră Susanne.

Fabel se opri, gândindu-se din nou la vila opulentă a familiei Schiller, la biroul lor funcțional, la răceala Verei Schiller.

– În regulă, deci Hanna Grünn era angajata lui Markus Schiller. Sau, mai bine zis, lucra în întreprinderea pe care Markus Schiller o conducea în numele soției sale, Vera. Aceasta se afla în spatele întregii afaceri, pe care o moștenise de la tatăl ei. E aici ceva ce ne scapă?

– Poate că ucigașul a distribuit-o pe Vera Schiller în rolul mamei vitrege rele, iar pe Hanna și pe Markus, în rolul celor doi copii rătăciți în pădure, sugeră Hans Rödger, celălalt ofițer din cadrul comisiei pentru crime sexuale.

– Nu este foarte convingător, spuse Henk Hermann, comisarul SchuPo. Dar dacă este așa, atunci înseamnă că ucigașul știa câte ceva despre viața victimelor sale. Ceea ce ne duce din nou înapoi la Olsen.

– Întrebarea este: ce anume știa ucigașul în legătură cu celelalte victime? spuse Fabel. Ce legătură exista între el și acestea?

Susanne se întoarse complet cu fața spre Fabel.

– Faptul că știe unele lucruri legate de viața lor nu înseamnă neapărat că a și avut vreo legătură cât de cât semnificativă cu ei. Dacă îl scoatem o clipă din calcul pe Olsen, atunci putem spune că ucigașul aștepta ca o pereche de îndrăgostiți – orice pereche de îndrăgostiți – să folosească locul respectiv ca loc de întâlnire, după care să-i omoare, așa cum a făcut Fiul lui Sam în Statele Unite.

Fabel privi pe fereastră, la Winterhuder Stadtpark.

– Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult este faptul că individul devine din ce în ce mai îndrăzneț.

– Dar asta înseamnă că poate deveni și mai neatent.

Vocea venea dinspre ușă. O femeie tânără și drăguță, cu părul negru, tuns scurt, cu un ruj prea roșu pe buze și îmbrăcată cu o geacă de piele destul de uzată, se îndreptă spre masă. Se mișca extrem de degajat, dar Fabel îi sesiză tresărirea de durere, atunci când se așeză.

– Ar trebui să te recuperezi, spuse el.

– Mă simt bine, șefu', spuse Anna Wolff, adăugând, ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Fabel: Și destul de în formă pentru a mă întoarce la treabă.

După ședință, Fabel le chemă pe Anna și pe Maria în biroul său. Fabel era convins că Anna nu putea face față decât unor sarcini ușoare, dar trebuia să recunoască faptul că se bucura să o vadă înapoi. Echipa pe care și-o alcătuise era mai mare decât suma membrilor săi: fiecare ofițer avea propriile abilități și puncte forte, care, combinate cu cele ale colegilor, se amplificau. Atunci când unul dintre membrii echipei se afla în incapacitatea de a acționa, întregul grup slăbea – și nu numai numeric. Fabel știa că Werner, ca și Anna, avea să se întoarcă la serviciu înainte de termenul fixat de medici; dar rana lui era mai serioasă, așa că avea să mai dureze până să revină.

Fabel se uită la cele două tinere, atât de diferite, din fața sa. Anna ședea țeapănă pe scaun, încercând să ascundă durerea pe care încă i-o mai provoca julitura de la coapsă. Lângă Anna, Maria ședea, ca de obicei, calmă și stăpână pe sine, cu toate că, în urmă cu mai puțin de un an, o rană dobândită în timpul unei anchete îi pusese viața în pericol. Un ofițer recuperat, unul în recuperare și unul în spital. Lui Fabel nu-i plăcea asta. Deloc. Investigațiile criminalistice păreau să devină din ce în ce mai periculoase. Știa că trebuia să-și întărească echipa.

– Anna, trebuie să-ți găsesc un nou partener. Și ție la fel, Maria, cel puțin până iese Werner din spital. După cum ați văzut, i-am cooptat în echipa noastră pe Petra Maas și pe Hans Rödger, de la Comisia pentru infracțiuni sexuale. Sunt polițiști buni. Intenționez să-i rog să rămână să lucreze cu noi măcar până la terminarea acestei anchete. Dar avem nevoie, în echipă, și de un nou membru permanent. Am tot amânat luarea unei decizii, pentru că, mă rog, ne-a trebuit ceva timp să ne obișnuim cu ideea că Paul nu mai este printre noi; în afară de asta, n-am găsit pe nimeni care să se potrivească, în opinia mea, cu restul echipei. Până în momentul de față.

– Klatt? întrebă Anna.

Fabel nu răspunse. Se ridică, se duse la ușă, o deschise, apoi se adresă cuiva aflat în biroul principal al Mordkommission.

– Vrei să vii, te rog?

Un ofițer înalt, în uniformă, intră în birou. Maria se ridică și zâmbi.

Anna rămase pe scaun, cu o expresie ursuză de resemnare pe chip.

– *Herr Kommissar* Hermann... spuse Fabel. Ai cunoscut-o deja pe *Kriminaloberkommissarin* Klee. Iar aceasta este *Kriminalkommissarin* Wolff, cu care vei lucra...

31

Marți, 30 martie, 02.40 p.m.
Blankenese, Hamburg

Fabel stabilise cu Maria să se întâlnească la vila Laurei von Klosterstadt din Blankenese. Era, după cum se putea bănui, o proprietate enormă. Vila fusese construită mai târziu decât cele din jurul său, într-un stil arhitectonic influențat de *Jugendstil*. În multe privințe, clădirea îi amintea lui Fabel de vilele opulente din California, construite în stil art déco și care păreau să domine așa-numitele *films noirs* turnate la Hollywood în anii 1930 și 1940. Când parcă pe aleea din fața vilei, Fabel avu impresia că tocmai coborâse dintr-un Oldsmobile și își ridicase gulerul trenciului à la Humphrey Bogart.

Interiorul casei era plin de spații deschise. Fabel și Maria intrară într-o imensă sală de recepții. În fața lor, se afla o fereastră elegantă, cu arcadă, înaltă până în tavan. Geamul cu vitralii, cu un design modern, reprezenta singura pată de culoare într-o încăpere altfel albă ca gheața.

Fabel fu surprins să-l vadă pe *Innensenator* Hugo Ganz așteptându-i în sală. Era și mai roșu la față decât de obicei. Lângă el se afla un tânăr slăbuț, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani, dar care purta un costum cu o croială clasică, menit să-i confere autoritatea pe care nu i-o putea da vârsta. Avea aceleași trăsături fine și același păr blond-deschis ca și femeia moartă, însă ele nu se potriveau unui bărbat.

– *Herr Kriminalhauptkommissar* Fabel, dânsul este Hubert von Klosterstadt, făcu Ganz prezentările. Fratele Laurei.

– Îmi pare extrem de rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, *Herr* von Klosterstadt, spuse Fabel, dând mâna cu tânărul.

Mâna acestuia era rece și moale. Înclină din cap, în semn de mulțumire pentru condoleanțe. Ochii săi albaștri erau limpezi și sinceri. Fie își ascunsese durerea sub o mască de gheață, fie existau anumite limite până la care îl afecta moartea surorii sale.

– Ați mai avansat cu ancheta, *Herr Kriminalhauptkommissar*?

Ganz vorbi înainte ca Fabel să apuce să răspundă.

– Principalul suspect și-a luat zborul, Hubert. Un psihopat pe nume Olsen. Dar nu este decât o chestiune de timp până ce *Herr Kriminalhauptkommissar* Fabel și echipa sa îi vor da de urmă și îl vor aresta.

Fabel tăcu o clipă. Era clar că van Heiden îl ținea la curent pe Ganz cu toate detaliile anchetei, iar, la rândul său, acesta transmitea informațiile după cum considera de cuviință și cui considera de cuviință. În clipa aceea, Fabel luă hotărârea de a nu-i mai da lui van Heiden chiar toate amănuntele legate de anchetă.

– Avem câteva piste, spuse Fabel, uitându-se cu subînțeles la Ganz. Locuiți aici, *Herr* von Klosterstadt?

– Doamne, Dumnezeule, nu! În „Palatul de Gheață"? Acesta era locul unde își petrecea Laura singurătatea. Eu am un apartament pe malul Alsterului. Mă aflu aici ca să vă ajut... în măsura în care voi putea.

– Și... părinții dumneavoastră? Au fost informați?

– Se întorc acum de la New York, spuse Hubert. Au participat acolo la o acțiune de binefacere... pentru victimele germane din 11 septembrie.

– Noi am rugat poliția newyorkeză să-i anunțe, explică Maria.

Fabel încuviință.

– Dacă nu vă supărați, aș vrea să arunc o privire în jur.

Hubert zâmbi rece, dar politicos, făcând semn cu mâna spre una dintre ușile care se deschideau din sală. Eu voi fi în birou, împreună cu *Herr* Ganz. Trebuie să pun în ordine hârtiile Laurei.

– Dacă nu vă supărați, *Herr* von Klosterstadt, spuse Maria, v-am ruga să nu deranjați nimic pentru moment. Trebuie să examinăm mai întâi totul.

– Bineînțeles.

Zâmbetul lui Hubert deveni și mai rece. Ganz puse, împăciuitor, o mână pe umărul fratelui Laurei.

– Așteptăm la mine acasă, Hubert.

Fabel și Maria străbătură întreaga vilă, trecând din cameră în cameră, ca un cuplu de posibili cumpărători. Laura von Klosterstadt avusese, evident, foarte mult bun-gust în materie de mobilă și de decorațiuni interioare. Un gust sobru. Prea sobru. Era ca și cum ținuse cu tot dinadinsul să combine opulența cu stilul spartan. O anumită cameră atrase în mod special atenția lui Fabel: o încăpere mare și aerisită, în care lumina intra printr-o fereastră orientată spre sud. Era genul de cameră pe care în general oamenii o folosesc drept living; dar singura mobilă de acolo o constituia un bufet mare, pe care se afla o combină muzicală și un fotoliu cu speteaza înaltă, așezat, ca un tron, în mijloc și cu fața la fereastră. În ciuda faptului că era aproape nemobilată, se putea spune că încăperea fusese locuită. Dar totul aici îți trezea un sentiment dezolant, de singurătate totală, care-i confirmă lui Fabel că Laura von Klosterstadt fusese o persoană foarte nefericită. Se apropie de combină și se uită la CD-uri. Numai muzică clasică, mai ales contemporană. Fabel fu surprins să constate că preferințele muzicale ale Laurei von Klosterstadt coincideau, într-o anumită măsură, cu ale lui. CD-urile conțineau muzică scrisă de compozitori scandinavi sau baltici: lucrări de Arvo Pärt și Georg Pelecis, precum și *Musica Dolorosa* a lui Peteris Vasks. Fabel examină CD-playerul. Înăuntru se afla un disc: *Cantus Arcticus, Opus 61,* al compozitorului finlandez Einojuhani Rautavaara.

Fabel apăsă pe Play, după care se așeză în fotoliu. Un flaut sugera zborul unei păsări. Apoi începu *Cantusul,* dar nu interpretat de voci omenești, ci de păsări arctice. Cântecul păsărilor se amplifică, țipetele rândunicilor de mare și ale pescărușilor se întrepătrunseră, iar flautul și alămurile lăsară loc sunetelor prelungi, tânguitoare ale unei harpe. Fabel cunoștea bucata respectivă, de fapt, avea acasă același CD, și, ca întotdeauna când o asculta, se simțea transportat într-un imens peisaj arctic, dăltuit în gheață: o priveliște ireală, pe cât de aridă, pe atât de frumoasă. Palatul de Gheață. Fabel își aminti cuvintele folosite de Hubert, fratele Laurei, pentru a descrie această casă; pentru a descrie izolarea glacială a surorii sale.

Mai ascultă puțină muzică, apoi închise CD-playerul. Continuară să cerceteze casa: o invadare tăcută, dar lipsită de remușcări a spațiilor celor mai intime din viața altei persoane. Scotociră printre cărțile Laurei, în noptiere și în dressinguri, printre cosmeticalele de pe măsuța de toaletă, cu oglindă luminată, datând din anii 1930.

Apoi se duseră în partea din spate a casei. O ușă dublă, lambrisată, dădea în piscina acoperită. Bazinul se afla aproape de unul dintre pereți, în timp ce pe celălalt se aflau cabinele și sauna. În capătul îndepărtat al piscinei, se găseau ferestrele, înalte cât peretele. Prin ele nu se vedea decât cerul. Era ca și cum te uitai la un tablou mișcător cu nori.

– Mamă!... exclamă Maria. Asta trebuie să fi costat o avere!

Fabel se închipui înotând în piscină, spre cer. La fel ca și în camera mobilată sumar, de la parter, Laura von Klosterstadt lăsase și aici ceva din ființa ei. Acesta era un alt loc unde femeia își trăia singurătatea. Dintr-un anumit motiv, ideea unei petreceri la piscină, aici, părea ridicolă. Fabel merse până la capătul piscinei, acolo unde se aflau ferestrele. De acolo, văzu, în jos, terasele abrupte de pe malul Elbei și, mai departe, peticele de verdeață din Altes Land. Laura se situase deasupra tuturor. Inaccesibilă.

Țârâitul telefonului, răsunând puternic în piscina cu podeaua și cu pereții acoperiți cu gresie, îi trezi parcă pe cei doi ofițeri la realitate.

– Alo, șefu', mai sunteți încă la vila Laurei von Klosterstadt? întrebă Anna.

– Da. Sunt încă aici, împreună cu Maria. De ce?

– Este cumva pe-acolo o piscină?

Fabel privi în jurul său, derutat, ca și cum ar fi vrut să-și confirme că se afla acolo unde credea că se află.

– De fapt, noi stăm acum chiar pe marginea piscinei.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, eu aș proteja locul, șefu'! Îl trimit imediat acolo pe *Herr* Brauner împreună cu echipa.

Fabel se uită la apa mătăsoasă. Cunoscu răspunsul chiar înainte de a pune întrebarea.

– Ce-ai aflat, Anna?

– *Herr Doktor* Möller tocmai a confirmat cauza morții Laurei von Klosterstadt. Înec. Apa din plămâni și din trahee era clorată. Deci provenea dintr-o piscină.

32

Marți, 30 martie, 02.40 p.m.
Bergedorf, Hamburg

Fabel aprecie greșit numerele caselor și parcă prea departe pe strada Ernst-Mantius. Străbătu o porțiune de drum pe jos, trecând pe lângă trei vile impunătoare, care își expuneau, fiecare în felul său, bunăstarea. Cu toate că se afla în Bergedorf, în celălalt capăt al orașului, și aici, ca și în Blankenese, avea, o dată în plus, ocazia să constate că Hamburgul este cel mai bogat oraș al Germaniei, iar veniturile sale, mai mult decât limitate.

Deși făcea parte din orașul Hamburg, Bergedorf-ul își avea propria identitate, fiind cunoscut sub numele de „oraș în oraș". Iar acesta era Bergedorfer Villenviertel – cartierul de vile –, unde fiecare dintre vilele pe lângă care trecea Fabel valora câteva milioane de euro. Fabel găsi vila pe care o căuta. Asemenea celor din jurul ei, era o clădire cu trei etaje. Pereții erau văruiți într-o discretă nuanță de albastru-cenușiu, pe fondul căreia ornamentele de tencuială albă se reliefau curate și proaspete. Una dintre camerele de la parter se prelungea până în afara casei, în grădină, tavanul său devenind astfel balconul camerei de deasupra. Baldachine vesele, albastru cu alb, protejau ferestrele de razele fierbinți ale soarelui.

Fabel sună la ușă și un bărbat solid, cu ochii întunecați ca smoala, veni să deschidă. Părul său negru, des, presărat cu fire albe, era pieptănat spre spate, lăsând să se vadă o frunte lată și niște sprâncene

groase și stufoase. Maxilarul lat și puternic ieșea destul de mult în evidență, sub gura cărnoasă. Dacă n-ar fi fost strălucirea de inteligență care îi lumina ochii, ar fi arătat aproape ca un om de Neanderthal.

– *Kriminalhauptkommissar* Fabel? întrebă bărbatul, zâmbind.

Fabel îi întoarse zâmbetul.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți, *Herr* Weiss...

Gerhard Weiss făcu un pas înapoi, deschizând larg ușa și invitându-l pe Fabel să intre. Comisarul văzuse poza lui Weiss pe coperta cărții *Die Märchenstrasse:* era același chip, numai că fotografia nu sugera și înălțimea lui Weiss. Era cam de aceeași statură cu Olsen: după părerea lui Fabel, Weiss avea cel puțin 2,05 m. Scriitorul îl conduse pe Fabel într-un birou, îl invită să ia loc, apoi se așeză și el. Era o încăpere mare; Fabel deduse că era camera principală de la parter și, evident, cea care susținea balconul de deasupra. Totul în jur era din lemn scump, închis la culoare, în diverse tonuri: biroul imens părea să fi înghițit o jumătate de pădure de mahon, iar pereții erau acoperiți cu rafturi din lemn de nuc, înalte până în tavan, toate burdușite cu cărți. Numai podeaua era dintr-un lemn ceva mai deschis la culoare, probabil stejar roșu, își spuse Fabel. Spoturile încastrate, din tavan, erau aprinse, la fel și lampa de pe biroul lui Weiss. Această lumină suplimentară era necesară, chiar și acum, după-amiaza: ca și cum lemnul întunecat din birou ar fi absorbit lumina zilei care intra prin ușile cu geam ce dădeau în grădină și apoi în stradă. Pe biroul lui Weiss domnea ordinea. Într-o parte, se afla o ediție mai veche a poveștilor fraților Grimm, iar în mijloc, un laptop. Însă ceea ce atrăgea atenția era o sculptură destul de neobișnuită. Era tot din lemn, dar dintr-unul foarte, foarte negru, ca abanosul. Weiss prinse privirea lui Fabel.

– Extraordinară, nu-i așa?

– Da... într-adevăr.

Fabel se uită lung la sculptură. Era un lup stilizat: corpul era întins și puțin răsucit, iar capul, mare, ușor întors, își arăta colții. Părea că lupul, auzind ceva în spatele său, se întorsese brusc, fiind surprins chiar în clipa aceea încordată, de trecere de la surpriză la

atac. Era o piesă de o execuție artistică deosebită, iar Fabel nu se putea hotărî dacă era frumoasă sau hidoasă.

– Un om foarte talentat... un om remarcabil... a creat-o special pentru mine, explică Weiss. Un artist unic. Și licantrop pe deasupra.

Fabel râse.

– Vârcolac? Nu există așa ceva!

– Ba da, există, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Licantropia există... Nu ca o transformare supranaturală a omului în fiară, ci ca o stare psihiatrică recunoscută. Oameni care *cred* că se transformă în lupi. Weiss își dădu capul pe spate și contemplă sculptura. Artistul a fost un bun prieten de-al meu. Era perfect sănătos la minte, cu excepția nopților cu lună plină. Atunci făcea câte o criză... Se contorsiona și se zvârcolea, smulgându-și hainele de pe el, apoi adormea. Asta era tot. L-au văzut și alții, nu numai eu. Nimic altceva decât o criză provocată de modificarea presiunii lichidului cefalorahidian, în nopțile cu lună plină. Dar ceea ce vedeam noi nu era nici pe departe ceea ce simțea el. Așa că l-am rugat să captureze momentul, așa cum era el. Weiss se uită la sculptură. Și uitați ce a ieșit.

– Mda... Văd... Fabel privi din nou sculptura. Și, hotărât lucru, i se păru hidoasă. Ce s-a întâmplat cu el? S-a vindecat?

– Din păcate, nu. Începuse să stea mai tot timpul prin ospicii. În cele din urmă, nu a mai suportat și s-a spânzurat.

– Îmi pare rău.

Weiss ridică din umeri.

– Aveți un nume interesant, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Fabel. Destul de apropiat domeniului meu de activitate. Mă refer, evident, la fabule.

– Cred că este de origine daneză. Este mai comun în Hamburg decât în oricare alt oraș german... deși eu sunt de origine frizonă.

– Fascinant! Cu ce vă pot fi de folos, *Herr* Fabel?

Weiss pronunță mai accentuat numele lui Fabel, ca și cum ar fi continuat să se joace cu el.

Fabel îi povesti lui Weiss despre crimele pe care le ancheta și despre faptul că fiecare dintre ele trimitea la câte o poveste de-a

fraților Grimm. Nu cumva erau inspirate de romanul lui Weiss, *Die Märchenstrasse?* Urmă o clipă de tăcere, timp în care lui Fabel i se păru că pe chipul lui Weiss se așternuse o expresie de pură satisfacție.

– Este clar că avem de-a face cu un criminal în serie, conchise Fabel.

– Sau cu mai mulți... spuse Weiss. Nu v-ați gândit niciodată că s-ar putea să fie vorba despre două persoane? Dacă aceste crime au ca temă comună poveștile fraților Grimm, atunci să nu uităm că, de fapt, au fost doi frați Grimm.

– Sigur că nu am exclus nici această posibilitate.

De fapt, Fabel nu era prea convins că putea fi vorba despre o echipă. Sigur, nu constituia un lucru neobișnuit ca doi criminali să acționeze împreună – știa asta și dintr-o anchetă recent încheiată. Fabel schimbă subiectul.

– Ați primit recent vreo scrisoare mai *ciudată, Herr* Weiss? Este posibil ca ucigașul – sau ucigașii noștri – să fi încercat să ia legătura cu dumneavoastră.

Weiss râse.

– Scrisoare ciudată? Se ridică și se îndreptă spre un secreter din lemn, lipit de singurul perete pe care nu se aflau rafturi cu cărți. Deasupra lui, pe perete, se aflau câteva ilustrații vechi. Weiss scoase un dosar gros și îl trânti pe birou, după care se așeză. Astea le-am primit numai în ultimele trei sau patru luni. M-aș mira să găsiți aici ceva care să *nu fie* ciudat.

Făcu un gest care voia să însemne: „Serviți-vă".

Fabel deschise dosarul. Se aflau acolo zeci de scrisori, unele însoțite de fotografii, altele, de tăieturi din ziare, care, credeau expeditorii, îi puteau fi de folos lui Weiss. Cele mai multe dintre ele păreau să aibă legătură cu romanele fantastice *Wahlwelten* ale lui Weiss: oameni cu existențe triste și anoste, care se consolau la gândul că puteau duce o viață literară, alternativă, dacă Weiss îi introducea într-una dintre poveștile sale. Se afla acolo, printre altele, o scrisoare cu tentă evident sexuală, primită de la o femeie, care îl ruga pe

Weiss să fie „lupul ei, mare și rău". Scrisoarea era însoțită de o fotografie a expeditoarei, o femeie grasă, de aproape cincizeci de ani, în care aceasta era înfățișată goală și neavând pe ea decât o pelerină roșie, cu glugă.

– Și teancul acesta este mic în comparație cu ceea ce primesc pe adresa de mail și pe website-ul editurii, explică Weiss.

– Le răspundeți?

– Nu, acum nu. Înainte, le răspundeam. Cel puțin, celor care erau sănătoși la minte sau decenți. Dar acum, pur și simplu nu mai am timp. De aceea, am început să pretind anumite taxe pentru a-i include pe oameni ca personaje în romanele mele *Wahlwelten*.

Fabel râse scurt.

– Mie cât mi-ați lua ca să am și eu un rol într-unul dintre romanele dumneavoastră?

– *Herr* Fabel, unul dintre principalele lucruri pe care ar trebui să le învățăm din basme este acela de a fi foarte atenți atunci când ne punem o dorință. V-aș putea include într-una dintre lucrările mele, doar pentru că vă consider un personaj interesant, cu un nume neobișnuit. Spre deosebire de oamenii care plătesc pentru a deveni personaje în cărțile mele, pe dumneavoastră v-am cunoscut personal. Mi-am făcut o *idee* în ceea ce vă privește. Și, odată ce sunteți parte dintr-o poveste, eu voi deține controlul absolut asupra dumneavoastră. Eu și numai eu vă voi putea hotărî soarta. Dacă veți trăi sau dacă veți muri.

Weiss se opri, iar ochii lui negri scăpărară sub sprâncenele stufoase. Pe stradă, se auzi trecând o mașină.

– Dar, în mod normal, cer cinci mii de euro pentru o jumătate de pagină.

Weiss zâmbi.

Fabel clătină din cap.

– Prețul celebrității. Arătă spre dosarul de pe birou. Pot să iau astea cu mine?

Weiss ridică din umeri.

– Dacă credeți că vă vor fi de folos...

– Vă mulțumesc! Apropo, în momentul de față, citesc *Die Märchenstrasse*.

– Vă place?

– Mi se pare interesantă, ca să zic așa, spuse Fabel. Dar mă concentrez prea mult asupra posibilei legături cu aceste crime pentru a-i putea aprecia calitățile literare. Și chiar cred că există o legătură.

Weiss se sprijini de spătarul scaunului și își încrucișă degetele, lipindu-și arătătoarele și lovindu-și ușor cu ele bărbia.

– Mi-ar părea extrem de rău dacă ar fi așa, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Dar tema principală a operei mele este că arta imită viața și viața imită arta. Prin scrierile mele, eu nu pot *inspira* pe cineva să ucidă. Criminalii sau potențialii criminali deja există. Ei pot încerca să imite o anumită metodă, un anumit decor... sau chiar o temă, dar ideea este că oricum vor ucide, chiar dacă citesc sau nu cărțile mele. Deci nu eu îi inspir. Ei mă inspiră pe mine. Așa cum i-au inspirat întotdeauna pe scriitori.

Weiss își puse mâinile pe volumul de povești, legat în piele, de pe biroul său.

– La fel ca pe frații Grimm?

Weiss zâmbi și din nou ceva strălucì, întunecat, în ochii săi.

– Frații Grimm au fost profesori universitari. Ei căutau cunoașterea absolută... originile limbii și culturii noastre. La fel ca toți oamenii de știință din vremea lor, o vreme când știința apărea ca nouă religie a Europei de Vest, ei au pus trecutul nostru sub lupă și l-au disecat. Dar nu există adevăr absolut. Și nici trecut definitiv. Este un timp, nu un loc. Frații Grimm au descoperit aceeași lume în care trăiau și ei înșiși; aceeași lume în care trăim și noi astăzi. Frații Grimm au descoperit că diferențele țin doar de coordonate, de sistemul de referințe.

– Ce vreți să spuneți?

Weiss se ridică din nou de pe scaunul de piele și îi făcu semn lui Fabel să-l urmeze până în dreptul peretelui acoperit cu picturi. Toate erau ilustrații din cărți apărute la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea.

– Basmele nu au inspirat numai interpretarea literară, explică Weiss. O mulțime de artiști renumiți și-au folosit talentul pentru a ilustra povești. Aceasta este colecția mea... Gustave Doré, Hermann Vogel, Edmund Dulac, Arthur Rackham, Fernande Biegler, George Cruickshank, Eugen Neureuther... Fiecare cu o interpretare sensibil diferită.

Weiss atrase în mod special atenția lui Fabel asupra unei ilustrații: o femeie intrând într-o cameră pardosită cu piatră și scăpând, îngrozită, cheia din mână. În prim-plan se aflau un butuc și un topor, ambele acoperite cu sânge, ca și podeaua de piatră din jur. Pe pereți erau atârnate cadavrele mai multor femei, toate îmbrăcate în cămăși de noapte.

– Cred, spuse Weiss, că acest tip de scenă, poate nu chiar atât de crudă, vă este destul de familiar, *Herr* Fabel. Reprezintă scena unei crime. Această biată femeie... – arătă cu degetul pe geamul care proteja ilustrația – a dat întâmplător peste bârlogul unui ucigaș în serie...

Fabel se uită lung la ilustrație. Stilul era tipic pentru secolul al XIX-lea, dar ceva anume îl puse pe Fabel pe gânduri.

– De unde este ilustrația aceasta?

– Este opera lui Hermann Vogel. Anii 1880. Este, *Herr* Fabel, o ilustrație pentru *La Barbe bleue* de Charles Perrault – „Barbă-Albastră". O poveste franțuzească despre un nobil de o cruzime înfiorătoare, care pedepsește curiozitatea femeilor, omorându-le și mutilându-le, într-o cameră încuiată din castelul său. Este o poveste. O fabulă. Dar asta nu înseamnă că nu găsim în ea și un adevăr universal valabil. Atunci când Perrault a scris versiunea sa, amintirea atrocităților săvârșite în viața reală de către nobili era încă vie în amintirea francezilor. Bunăoară, Gilles de Rais, mareșal al Franței și tovarăș de arme al Ioanei d'Arc, care a sodomizat și a ucis sute de băieți, pentru a-și satisface poftele perverse și nestăvilite. Sau Cunmar cel Blestemat, care a condus Britannia în secolul al VI-lea. Cunmar – sau, dacă preferați, Conomor – este, poate, personajul istoric cel mai apropiat de Barbă-Albastră. El și-a decapitat toate soțiile, inclusiv pe ultima dintre ele, frumoasa, evlavioasa

Triphine, care, mai mult decât atât, era și însărcinată. În paranteză fie spus, povestea există peste tot în Europa: frații Grimm au cules-o sub titlul de „Pasărea lui Fitcher", italienii o numesc „Nas de argint", iar englezii – „Domnul Vulpoi". Toate versiunile vorbesc despre curiozitatea feminină, care duce la descoperirea camerei însângerate. Camera crimelor. Weiss se opri, ca și cum ar fi contemplat din nou ilustrația. Hermann Vogel, cel care a pictat-o, era german. Și cu toate că ilustra o fabulă franceză, nu a putut să nu introducă și ceva din propriul fond cultural... Butucul și toporul sunt inspirate din povestea „Pasărea lui Fitcher", scrisă de frații Grimm. Această poveste este răspândită în întreaga Europă, iar detaliile sunt, în mare, aceleași. Probabil că a fost inspirată din fapte reale, fie din atrocitățile comise de către Cunmar cel Blestemat, fie din altceva. După părerea mea, aceste povești pentru copii, aceste fabule și legende vechi... dovedesc, toate, că violatorul sau ucigașul în serie sau răpitorul de copii nu reprezintă un fenomen modern. Lupul mare și rău nu are nici o legătură cu lupii. Weiss râse. Ca o curiozitate, se crede că blestemul care i-a adus lui Cunmar epitetul de „cel Blestemat" a fost acela ca, pentru păcatele sale, să fie transformat într-un vârcolac... În cele din urmă, întreaga istorie se regăsește în mituri și în legende.

Weiss luă un roman de pe raftul din fața sa. Spre deosebire de celelalte, era unul nou: o carte cu coperte cartonate și cu supracopertă lucioasă. Fabel văzu că fusese scrisă de alt autor. Nu recunoscu numele, dar era mai curând englez sau american, decât german. Weiss puse cartea pe dosarul cu corespondență.

– Astăzi, noi continuăm să reinventăm aceste basme. Aceleași povești, personaje noi. Acesta este un bestseller – povestea capturării unui criminal în serie care, executând parcă un ritual, își dezmembrează victimele. Acestea sunt basmele noastre moderne. Acestea sunt fabulele noastre. În loc de spiriduși, de spirite rele și de lupi înfometați pândind în colțurile întunecate ale pădurilor, noi avem canibali, psihopați și răpitori, care pândesc în colțurile întunecate ale orașelor. Este în firea noastră să înfățișăm răul ca pe ceva extraordinar

sau diferit: cărți și filme despre extratereștri, rechini, vampiri, stafii, vrăjitoare. Adevărul este că există o fiară mai periculoasă și mai sângeroasă decât oricare alta de până acum. Noi. Omul nu este numai prădătorul numărul unu al planetei, ci și singura ființă care ucide din pură plăcere, pentru satisfacție sexuală sau, în cazul grupurilor organizate, în numele unor crezuri și dogme abstracte religioase, politice sau sociale. Nimic nu este mai amenințător și mai periculos decât omul obișnuit, de pe stradă. Dar sunt convins că dumneavoastră știți asta mai bine decât mine. Și tot restul. Toate poveștile de groază și fabulele și credința în violență – toate alcătuiesc un văl tras peste oglinda în care trebuie să ne uităm în fiecare zi. Weiss se așează din nou la birou și îl invită pe Fabel să facă și el același lucru. Cel mai mult trebuie să ne temem de vecinul nostru, de părinți, de femeia sau de bărbatul care stă lângă noi în U-Bahn... De noi înșine. Și cel mai greu lucru pe care trebuie să-l facem este să înfruntăm monstruoasa banalitate a faptelor. Weiss întoarse sculptura grea de pe birou cu fața spre Fabel. Asta zace în noi, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Noi suntem lupii mari și răi.

Fabel se uită lung la sculptură, atras parcă de frumusețea hidoasă a acesteia. Știa că Weiss avea dreptate. O constatase „pe viu" în munca sa. Creativitatea de-a dreptul monstruoasă de care era capabilă mintea omenească atunci când venea vorba să-i tortureze pe ceilalți. Să-i ucidă pe ceilalți.

– Deci, după părerea dumneavoastră, ucigașul în serie nu este un fenomen modern... Singura diferență este că se numea altfel.

– Exact. Toți ne naștem aroganți, *Herr* Fabel. Toți credem că reinventăm lumea în care ne-am născut. Adevărul trist este că nu suntem decât variațiuni pe aceeași temă... sau, cel puțin, pe aceeași experiență. Binele și răul au venit în lume odată cu primul om. Și au evoluat odată cu noi. De aceea avem atâtea basme populare și mituri. Frații Grimm au cules poveștile, nu le-au creat. Nici unul dintre basmele lor nu a fost inventat de ei. Toate erau vechi povești populare, pe care ei le-au cules ca parte a proiectelor de cercetare lingvistică. Existența acestor basme și avertismentele implicite pe care le

conțin – de genul: „nu te îndepărta niciodată prea mult de casă“ sau „ferește-te de necunoscuți“ – dovedește că ucigașii în serie nu sunt numai un efect secundar al vieții moderne; ei au existat de-a lungul întregii istorii. Și s-au inspirat din fapte reale. Probabil că la originile acestor basme se află răpiri și crime reale. Așa cum mitul licantropiei, mitul vârcolacului, își are originea în incapacitatea generațiilor anterioare de a recunoaște, de a defini sau de a înțelege psihopatia. Adevărul este că noi transpunem faptele, realitatea în ficțiune. Dar la fel de adevărat este și că transformăm ficțiunea în realitate.

Fabel se uita la Weiss, încercând să înțeleagă ce anume aprinsese focul întunecat, pasiunea din ochii acestuia.

– Deci, atunci când afirmați că Jacob Grimm a fost un ucigaș de copii, credeți că ficțiunea dumneavoastră se transformă într-un fel de adevăr?

– Ce este adevărul?

Weiss zâmbi cu subînțeles și oarecum superior, dorind parcă să sugereze că Fabel nu poseda resursele intelectuale care să-i permită să răspundă la întrebare.

– Adevărul, spuse Fabel, este un fapt absolut, de necontestat. Eu caut adevărul, adevărul absolut, în fiecare zi. Înțeleg ce vreți să spuneți... că, uneori, adevărul este abstract sau subiectiv. Jacob Grimm nu a fost un criminal. Individul pe care îl caut eu este un criminal: acesta este un fapt de necontestat. Adevărul. Ceea ce vreau să stabilesc este în ce măsură l-a inspirat – dacă l-a inspirat – cartea dumneavoastră.

Weiss făcu un gest de supunere cu mâna. O mână mare și puternică.

– Aștept întrebările dumneavoastră, *Herr Kriminalhauptkommissar* Fabel...

Discuția mai dură aproape douăzeci de minute. Cunoștințele lui Weiss în materie de mituri și de fabule erau enciclopedice și, în timp ce scriitorul vorbea, Fabel începu să ia notițe. Dar, cu toate acestea, avea ceva ce nu îi plăcea la Weiss. Un fel de amenințare, nu din pricina staturii – omul nu inspira acea violență stăpânită pe care o

sugera înfățișarea lui Olsen –, ci era ceva în ochii negri ca tăciunele. Ceva aproape inuman.

În cele din urmă, Fabel întrebă:

– Dar acestea toate nu sunt decât povești. Chiar credeți că au fost inspirate de fapte reale?

– N-au fost? răspunse Weiss. Luați, de pildă, basmul rusesc cu coliba Babei Iaga, în care toată mobila este făcută din oase. Ați auzit, sunt sigur, de Ed Gien, criminalul în serie american, care a inspirat cartea și filmul *Psycho,* precum și *Tăcerea mieilor*. Când polițiștii au intrat în casa lui, au găsit scaune și taburete făcute din oase umane, precum și un costum aproape complet, făcut din pielea unor femei moarte. După cum am mai spus, nimeni nu este unic. Probabil că, în trecut, au existat mulți ca Ed Gien. Este foarte posibil ca povestea Babei Iaga să fi fost inspirată dintr-o versiune rusească timpurie. Și nu uitați, *Herr* Fabel, că multe dintre aceste basme au fost „epurate". Gândiți-vă la victima din *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită*. În povestea originală, fata nu era trezită cu un sărut cast... nicidecum... acolo era vorba despre viol, despre incest și despre canibalism.

Când ieși din nou afară, pe strada Ernst-Mantius, cu dosarul lui Weiss sub braț, Fabel simți nevoia să tragă adânc aer în piept. Un aer curat, binefăcător. Nu înțelegea de ce, dar avea sentimentul că tocmai scăpase dintr-o vizuină; că în biroul lui Weiss, cu toate obiectele acelea din lemn negru, lustruit, era cât pe ce să se sufoce. Soarele străpunsese norii și scălda în razele sale călduțe vilele imaculate. Fabel se uită din nou la fiecare dintre ele; câte camere ascunse vederii, câte secrete întunecate nu se aflau în spatele fațadelor elegante? Își deschise celularul.

– Maria? Fabel la telefon. Află, te rog, tot ce poți în legătură cu Gerhard Weiss. Absolut tot.

33

Marți, 30 martie, 08.00 p.m.
Krankenhaus Mariahilf, Heimfeld, Hamburg

– Îmi pare rău, *Mutti*, dar nu pot să mai rămân. Am atâtea pregătiri de făcut... Zilele astea, sunt un băiețel foarte, foarte ocupat. Își apropie scaunul și mai mult de pat, privind circumspect în jur, după care îi șopti la ureche: Am mai făcut una. Am mai transformat o poveste în realitate. Fata aceea era atât de tristă... Mi-am dat seama de asta, atunci când am intrat în vila ei mare și goală. O prințesă într-un turn de fildeș. I-am făcut un mare serviciu, *Mutti!* Chiar îmi părea rău să sufere. Iar acum, bineînțeles, trebuie să mă pregătesc pentru întoarcerea ta acasă. De-asta am și fost atât de ocupat. Se opri și mângâie părul alb al bătrânei. Dar îți garantez că vei suferi îngrozitor.

Afară, se auziră niște zgomote: asistenta de gardă trecea pe culoar. El se sprijini din nou de spătarul scaunului și așteptă ca femeia să se îndepărteze. Apoi continuă:

– Eu fac un lucru minunat, mamă. Îi fac să fie din nou copii. În acele momente, atât de prețioase, pe care le trăiesc alături de ei... vreau să spun, până când mor... tot ceea ce au devenit ei se pierde, se șterge... anii vieții adulte dispar... Și ei devin din nou niște copilași speriați. Sufletele pierdute, îngrozite că nu înțeleg bine ceea ce li se întâmplă. Tăcu o vreme, apoi continuă: Vei suferi îngrozitor! Și clipele acelea se apropie, *Mutti*... Se apropie...

34

Duminică, 11 aprilie, 02.45 a.m.
Pöseldorf, Hamburg

Fabel stătea întins în pat, ascultând respirația regulată și profundă a lui Susanne. Prezența ei i se părea din ce în ce mai liniștitoare – mai ales că, atunci când era lângă el, nici coșmarurile nu îl mai chinuiau atât de des. Era ca și cum prezența ei îl ajuta să doarmă mai adânc și mai bine. Dar în noaptea asta, nu reușea să adoarmă. Erau atâtea de făcut. Cazul acesta creștea, se propaga, ca un rău întunecat, strecurându-se până și în puținele locuri în care Fabel spera să-și poată trăi viața particulară. Atâtea lucruri pe care își propusese să le facă, dar nu reușea. Mama lui îmbătrânea. Fiica lui creștea. Nici uneia din ele nu-i acorda timpul pe care îl merita; timpul pe care Fabel voia să li-l acorde. Relația sa cu Susanne mergea bine, dar nu lua încă forma pe care ar fi trebuit să o ia în stadiul în care ajunsese, iar Fabel știa că nu-i acorda atenția cuvenită. Fu surprins de starea bruscă de panică ce îl cuprinse la gândul că o putea pierde.

În ultimele zile, o sunase de câteva ori pe mama lui, dar trebuia să-și facă timp ca să se ducă la Norddeich, să o vadă. Lex fusese nevoit să cedeze presiunilor afacerii sale și să se întoarcă la Sylt, ca să se ocupe de restaurant. Mama lui îl asigurase că se putea descurca foarte bine și singură, dar Fabel voia să o vadă, ca să se asigure că așa și era.

Fabel se ridică în capul oaselor și se așeză pe marginea patului. Se simțea copleșit de toate lucrurile pe care trebuia să le rezolve. Cel puțin, reușise să umple golul din echipa sa; dar și asta crea probleme. Anna îi făcea instructajul lui Henk Hermann, dar strategiile de recrutare, oarecum neortodoxe, ale lui Fabel stârniseră deja indignarea birocraților din Polizei Hamburg. Tehnic vorbind, ar fi trebuit să-i fie ușor lui Fabel să-l scoată pe Hermann din rândurile brigăzii de ofițeri în uniformă SchuPo – în calitate de *Polizeikommissar,* acesta făcuse trainingul obligatoriu, în cadrul Landespolizeihochschule, de lângă *Präsidium*. Dar SchuPo ducea întotdeauna lipsă de ofițeri, iar Fabel știa că trebuia să se zbată pentru a-l transfera definitiv pe Hermann la Kriminalpolizei. Între timp, Fabel îl „detașase" pe Hermann la Mordkommission până la terminarea cazului. Sudarea unei noi echipe era întotdeauna o chestiune de durată, iar Fabel se întreba cum avea să reacționeze Anna Wolff la ideea de a avea un partener nou. Ea era „inamicul public" din echipă; acționa aproape întotdeauna din impuls – precum atunci când pornise, pe motocicletă, în urmărirea lui Olsen. Dar asta era ceva ce Fabel nu descuraja în totalitate: abordarea intuitivă și impulsivă îi oferea Annei o perspectivă aparte asupra cazurilor, care le scăpa celorlalți. Dar Anna avea nevoie de cineva care să o mai tempereze și, până să moară, Paul Lindemann fusese acela. Chiar și în acel parteneriat existaseră, la început, fricțiuni între cei doi. Fabel spera însă ca Anna să fi căpătat de acum mai multă experiență și să fie mai matură, astfel încât să colaboreze bine cu Henk Hermann. Dar, după reacția ei rezervată la auzul veștii că Hermann avea să facă parte din echipă, Fabel înțelese că trebuia să stea serios de vorbă cu ea. Nimeni nu era mai important decât echipa.

Fabel avea sentimentul că multe aspecte legate de acest caz îi scăpau de sub control. Olsen părea să fi dispărut de pe suprafața pământului: îl căutau de mai bine de o săptămână și nu reușiseră să dea de el. Primele trei crime stârniseră interesul obișnuit al presei, mai ales dublul asasinat din Naturpark. Dar totul se schimbase după

uciderea Laurei von Klosterstadt. Cât timp fusese în viață, Laura avusese un statut social privilegiat, datorită celebrității și frumuseții sale. Ca victimă a unui asasinat, aceste elemente se combinaseră, iar Laura devenise peste noapte subiectul preferat al presei hamburgheze. Ca urmare, discreția și tăcerea pe care Fabel încercase să le păstreze în cazul Laurei von Klosterstadt fuseseră compromise. El era convins că temerile sale legate de faptul că van Heiden îi transmitea informații lui Ganz erau justificate. Nu că Ganz ar fi ținut morțiș să facă publicitate în jurul acestui caz, dar nu își alegea prea bine confidenții. Adevărul este că scurgerea de informații putea avea o mie și una de surse. Dar, oricare ar fi fost aceasta, cu câteva zile în urmă, când Fabel dăduse drumul la televizor, o crainică tocmai anunța faptul că Poliția din Hamburg se afla pe urmele unui *Märchenmörder*, „Ucigașul din basme". În ziua următoare, citi un interviu acordat de Gerhard Weiss ziarului *Hamburger Journal*. Vânzările cărții lui Weiss crescuseră peste noapte, iar el anunța publicul că Poliția din Hamburg îi ceruse deja părerea în legătură cu aceste ultime crime.

Fabel se ridică și se duse în living. Prin ferestrele mari ale apartamentului său, se zărea lacul Aussenalster, scânteind în lumina lunii, precum și luminile de la Uhlenhorst și Hohenfelde. Deși era aproape ora trei dimineața, Fabel zări luminile unei bărci care se îndrepta spre Alster. Pentru el, reprezenta o priveliște întotdeauna liniștitoare. Și-o imagină pe Laura von Klosterstadt înotând în piscină. Dar, în timp ce Fabel îndrăgea acea priveliște, care îi crea sentimentul legăturii cu orașul, Laura cheltuise o avere pentru o arhitectură care s-o îndepărteze de el, creând panorama unui cer și rupându-se de lume și de oameni. Ce anume făcuse ca o tânără atât de frumoasă și de inteligentă să se autosechestreze?

Fabel și-o închipui pe Laura înotând spre cerul nopții, care se vedea prin ferestrele uriașe ale piscinei acoperite. Dar nu o vedea decât pe ea. Singură. Totul în jurul femeii sugera izolare; o retragere din viața petrecută în fața camerelor de luat vederi și a ochiului public. O fată frumoasă, singură, făcând valuri mici,

tăcute, în apa mătăsoasă, în timp ce înota spre infinit. Nimeni altcineva. Dar trebuie să fi fost și altcineva acolo, în apă, împreună cu ea. La autopsie se descoperise că fusese înecată în piscină, iar vânătăile de pe gât sugerau că fusese ținută cu capul sub apă. Möller, medicul legist, sugerase că fusese ținută cu o singură mână, că vânătăile corespundeau, într-o parte, unui police, și în cealaltă, strânsorii celorlalte patru degete. Dar Möller afirmase că anvergura acelei palme era uriașă.

Mâini mari. Ca ale lui Olsen. Dar și ca ale lui Gerhard Weiss.

„Cine a fost, Laura? Cine a fost cu tine în piscină? Cu cine ai ales tu să-ți împarți izolarea pe care ți-ai clădit-o cu atâta grijă?" Fabel continua să privească scena din mintea sa, punând întrebări mute unei femei moarte; familia Laurei nu fusese în stare să răspundă la ele. Fabel îi vizitase pe părinții Laurei, la reședința lor din Altes Land. Fusese o experiență tulburătoare. Hubert, fratele Laurei, venise și el acolo și îl prezentase pe Fabel părinților săi. Peter von Klosterstadt și soția sa, Margarethe, oferiseră un exemplu tipic de răceală aristocratică. Totuși, Peter arăta destul de speriat, iar amestecul de teamă și de suferință i se citea în ochi și în atitudinea apatică. În schimb, Margarethe von Klosterstadt fusese de un calm glacial. Lipsa emoțiilor îi amintise lui Fabel de prima impresie pe care i-o făcuse Hubert. Se vedea clar că Laura moștenise frumusețea mamei sale, numai că, în cazul lui Margarethe, era vorba despre o frumusețe aspră, intransigentă și crudă. Doamna von Klosterstadt putea să aibă puțin peste cincizeci de ani, dar până și o femeie cu douăzeci de ani mai tânără i-ar fi putut invidia silueta și suplețea pielii. Fabel avusese impresia că ea îi privea, pe el și pe Maria, cu o aroganță studiată, până când își dăduse seama că, până și în repaus, trăsăturile femeii aveau aceeași expresie, ca o mască. Margarethe von Klosterstadt îi displăcuse lui Fabel din clipa în care o văzuse. Îl deranjase și faptul că o găsise extrem de atrăgătoare din punct de vedere sexual. Întâlnirea nu le adusese informații noi, în afara faptului că Fabel aflase unde îl putea găsi pe Heinz Schnauber, agentul Laurei, care fusese, probabil, cel mai apropiat confident al acesteia și care era complet

distrus de moartea ei. Ceea ce era de așteptat, de altfel, după spusele lui Margarethe von Klosterstadt.

Fabel își dădu seama dintr-odată că Susanne se afla în spatele lui. Femeia își strecură brațele în jurul taliei sale și își sprijini bărbia de umărul lui, privind în depărtare, spre Alster. Fabel îi simți căldura corpului.

– Îmi pare rău, spuse el cu o voce șoptită. N-am vrut să te trezesc.

– Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat? Alt coșmar?

Fabel întoarse capul și o sărută.

– Nu. Doar gândurile mele.

– La ce te gândeai?

Fabel se întoarse, o luă în brațe și o sărută lung, pe buze. Apoi spuse:

– Aș vrea să vii cu mine la Norddeich. Aș vrea să o cunoști pe mama mea.

35

Miercuri, 14 aprilie, 10.30 a.m.
Norderstedt, Hamburg

Henk Hermann se străduise să întrețină conversația, dar, după atâtea răspunsuri monosilabice, renunțase și se mulțumise să urmărească peisajul urban care se derula prin fața lor, în timp ce Anna șofa spre Norderstedt. După ce parcară în fața casei familiei Ehlers, Anna se întoarse către Hermann și rosti prima frază completă de când plecaseră de la *Präsidium*.

– Eu conduc discuția. Tu te afli aici ca să privești și să înveți, ne-am înțeles?

Hermann oftă și încuviință.

– *Herr* Klatt știe că suntem aici? Ofițerul de la KriPo Norderstedt?

Anna nu răspunse; coborâse din mașină și se afla deja la jumătatea aleii din fața casei atunci când Hermann își desfăcu centura.

Anna Wolff o sunase în prealabil pe *Frau* Ehlers. Nu voia ca ei să-și închipuie că găsiseră cadavrul Paulei sau că apăruseră date noi în cazul dispariției fiicei lor. Voia doar să clarifice unele probleme. Ceea ce însă nu le spusese era că nu înțelegea de ce pe bilețelul găsit în mâna fetei de pe plajă stătea scris numele Paulei. Și, mai mult decât orice, își dorea să fie ea cea care avea să o găsească pe Paula. Să o aducă înapoi acasă, la familie, chiar dacă asta însemna să le-o aducă într-un sicriu.

Anna fu surprinsă să-l găsească acasă și pe *Herr* Ehlers. Acesta purta o salopetă bleu, murdară de praf de cărămidă sau de ceva similar. El aduse din bucătărie un taburet, pe care se așeză, ca să nu murdărească tapițeria din living. Anna își închipui că *Frau* Ehlers îl sunase la serviciu, iar el venise în grabă, fără să mai aibă timp să se schimbe. Cei doi soți erau, evident, extrem de încordați, ceea ce pe Anna o tulbură și o irită: doar le spusese că nu aveau noutăți. Li-l prezentă pe Henk Hermann. *Frau* Ehlers se duse în bucătărie, de unde se întoarse cu o tavă, pe care se aflau un ibric cu cafea, cești și biscuiți.

Anna intră direct în subiect. Iar subiectul era Heinrich Fendrich, fostul profesor de germană al Paulei.

– Am mai discutat nu o dată despre asta, spuse *Frau* Ehlers, cu un aer obosit, ca și cum de trei ani n-ar mai fi dormit suficient. Nu putem crede că *Herr* Fendrich a avut vreo legătură, de orice fel, cu dispariția Paulei.

– Cum puteți fi atât de siguri? întrebă Henk Hermann, care se așezase într-un colț, cu o ceașcă de cafea pe genunchi.

Anna îl fulgeră cu privirea, însă el păru să nu observe.

– Vreau să spun: ce vă face să fiți atât de siguri?

Herr Ehlers ridică din umeri.

– După aceea... vreau să spun, după ce Paula a dispărut, el a fost foarte îndatoritor. Era sincer îngrijorat în legătură cu Paula. Și nu părea să se prefacă. Chiar și atunci când poliția a început să-l interogheze, noi am știut că nu el era omul pe care îl căutau.

Anna încuviință, gânditoare.

– Trebuie să vă pun o întrebare ceva mai... delicată. V-ați gândit vreodată că interesul lui *Herr* Fendrich față de Paula era... mă rog... deplasat?

Herr și *Frau* Ehlers se uitară o clipă unul la celălalt, apoi *Herr* Ehlers clătină din cap.

– Nu. Nu ne-am gândit la așa ceva.

– Din păcate, *Herr* Fendrich părea să fie singurul profesor pentru care avea timp Paula, spuse *Frau* Ehlers. Dumnealui a venit și la noi

acasă... cam cu șase luni înainte de dispariția Paulei. Mi s-a părut ciudat ca un profesor să vină acasă la o elevă, dar a fost foarte... nu știu cum să zic... foarte *categoric* atunci când ne-a spus că Paula era o elevă sclipitoare, mai ales la germană, și ne-a invitat la o ședință cu directorul școlii. Dar nici unul dintre ceilalți profesori ai Paulei nu părea să o considere ieșită din comun, iar noi n-am lăsat-o să-și facă iluzii, pentru ca apoi să nu fie dezamăgită.

Anna și Hermann ședeau în Volkswagenul ei, în fața casei soților Ehlers. Anna apucă volanul și rămase nemișcată, privind afară, prin parbriz.

– Mă înșel eu, sau am ajuns într-un punct mort? întrebă Hermann.

Anna îl privi o clipă, după care băgă cheia în contact.

– Nu încă. Mai întâi, trebuie să fac un ocol...

Dată fiind susceptibilitatea lui Fendrich față de investigațiile poliției, Anna se hotărî să-i telefoneze înainte, de pe mobilul ei, după ce plecară din Norderstedt, îndreptându-se spre sud. Sunase la școala unde preda el, fără să menționeze faptul că lucra la Poliția din Hamburg.

Fendrich nu părea tocmai fericit atunci când a venit la telefon, dar a acceptat să se întâlnească cu ei la o cafenea în Rahlstedt Bahnhosvorplatz.

Parcară într-un Parkplatz, nu departe de cafenea. Fendrich se afla deja acolo când sosiră ei, amestecând, gânditor, cu o linguriță într-un cappuccino. Când intrară în cafenea, Fendrich ridică privirea și se uită la Hermann cu o mină indiferentă. Anna i-l prezentă pe noul ei partener, apoi se așezară la masa rotundă.

– Ce vreți de la mine, *Kommissarin* Wolff? întrebă Fendrich pe un ton de protest, nu foarte convingător.

Anna își ridică ochelarii de soare pe cap.

– Vreau să o găsesc pe Paula, *Herr* Fendrich. Fie este în viață și cineva, Dumnezeu știe cine, o torturează de trei ani de zile, fie – și amândoi știm că acest lucru este mult mai probabil – zace moartă

pe undeva. Ascunsă de lume și de familia care nu vrea decât să o plângă. Nu știu pe ce se baza relația dintre dumneavoastră și Paula, dar cred că ați ținut într-adevăr la ea. Trebuie să o găsesc. Și v-aș ruga, domnule Fendrich, să-mi spuneți tot ceea ce credeți că m-ar putea ajuta.

Fendrich continua să amestece în cappuccino, holbându-se la spuma din ceașcă. Apoi ridică privirea și spuse:

– Ați auzit de dramaturgul George Bernard Shaw?

Anna ridică din umeri.

– Cred că șeful meu ar fi mai în măsură să vă răspundă la întrebare. *Kriminalhauptkommissar* Fabel este pe jumătate englez.

– Shaw a fost, de fapt, irlandez. El spunea: „Cei care pot fac; cei care nu pot îi învață pe alții". Asta însemna că toți profesorii sunt niște ratați. Dar, în același timp, nega faptul că cineva poate „face", învățându-i pe alții. *Frau* Wolff, eu nu m-am făcut profesor pentru că nu eram în stare de altceva. Am avut chemare pentru asta. Îmi place această profesie. În fiecare zi, vin în contact cu minți tinere. Minți care trebuie formate și dezvoltate. Se rezemă de spătarul scaunului și râse amar. Era tot cu linguriță în mână și cu ochii la cafea. Sigur, există multă... poluare ați numi-o dumneavoastră. Poluare culturală... televiziune, internet și toate tehnologiile astea de doi bani care asaltează pur și simplu tineretul din ziua de azi. Dar uneori, se întâmplă să dai peste o minte proaspătă și limpede, care așteaptă să-și lărgească orizontul, să explodeze. Ochii lui Fendrich nu mai erau lipsiți de viață. Aveți idee ce înseamnă să fii suspect într-o crimă precum aceasta? Nu. Habar n-aveți! Și habar n-aveți să vi se întâmple toate astea fiind și profesor pe deasupra! O persoană căreia părinții îi încredințează tot ceea ce au ei mai scump pe lume. Colegul dumneavoastră, *Herr* Klatt, aproape că mi-a distrus cariera. Aproape că m-a distrus. Copiii evită să rămână singuri cu mine. Părinții... chiar și colegii mei mă privesc cu ostilitate nedisimulată. Se opri și se uită, pe rând, la cei doi ofițeri. Nu sunt pedofil. Nu simt nici o atracție sexuală pentru fete sau pentru băieți. Copiii nu mă interesează din punct de vedere *fizic*. Ceea ce mă preocupă este

mintea lor. Iar mintea Paulei era un diamant. Un intelect limpede, pătrunzător și ascuțit. Dar în stare brută. Trebuia șlefuit și finisat, dar, în esență, era remarcabil.

– Dacă este așa, spuse Anna, atunci nu înțeleg de ce se pare că sunteți singurul care a sesizat asta. Toți ceilalți profesori au considerat-o cel mult o elevă mediocră. Până și părinților ei li se părea că exagerați.

– Aveți dreptate. Nimeni altcineva nu a mai văzut asta. Dar pentru că nu își dădeau interesul să vadă. Paula era adesea considerată mai curând leneșă și visătoare, decât înceată. Exact ceea ce se întâmplă atunci când un copil dotat este prins ca într-o capcană într-un mediu educațional – sau domestic – care, din punct de vedere intelectual, nu este de natură să-l stimuleze. Pe de altă parte, talentul Paulei nu se manifesta decât la materia mea... fata avea ureche și un talent înnăscut pentru limba germană. Iar când scria... când scria, o făcea ca și cum ar fi cântat. În orice caz, erau oameni care nu au văzut asta și oameni care nu au vrut să vadă.

– Părinții ei? întrebă Henk Hermann.

– Exact. I-am dat ca temă Paulei să scrie o poveste. A fost... în fine... aproape un basm. Fata dansa pe ritmul limbii germane. Și în rândurile acelea, scrise de o mână de copil, am intuit un talent care mă făcea să mă simt mândru de descoperirea mea. Le-am dat-o și părinților ei, să o citească. Nimic. Nu le-a spus nimic. Tatăl ei m-a întrebat la ce serveau poveștile, atunci când Paula avea să-și caute o slujbă. Brusc, Fendrich păru să-și fi pierdut toată energia care îl însuflețise până atunci. Dar Paula este moartă acum. După cum spuneți și dumneavoastră, o știm cu toții la fel de bine.

– De ce știți? Ce anume vă face să fiți atât de sigur că, simțindu-se atât de sufocată din punct de vedere intelectual, nu a fugit pur și simplu? întrebă Hermann.

– Pentru că nu mi-a scris. Și nici altcuiva. Dacă ar fi fugit de acasă, sunt absolut sigur că ar fi lăsat o scrisoare, un bilet... ceva scris. După cum am mai spus, era ca și cum cuvintele scrise au fost create special pentru Paula. Ea nu ar fi luat o asemenea hotărâre,

fără să lase ceva scris, pentru a marca momentul respectiv. Mi-ar fi scris mie.

Cei trei părăsiră cafeneaua în același timp. Hermann și Anna dădură mâna cu Fendrich și se întoarseră în parcare. Fendrich venise pe jos până la cafenea, iar școala se afla în direcția opusă; totuși, omul rămase în ușa cafenelei, părând că ezită. Anna și Hermann nu se îndepărtaseră prea mult, când îl auziră strigând:

– *Kriminalkommissarin* Wolff!

Din felul în care Fendrich stătea în ușa cafenelei, Anna înțelese că acesta voia să-i mai spună ceva. Dar numai ei. Îi dădu lui Hermann cheile automobilului.

– Fii drăguț...

Hermann ridică din umeri și se duse la mașină. Fendrich se apropie de Anna.

– *Kommissarin* Wolff, pot să vă spun ceva? Ceva ce aș dori să rămână între noi.

– Îmi pare rău. Nu știu dacă pot să vă promit...

Fendrich o întrerupse, ca și cum nu ar fi avut nevoie de scuzele ei.

– A fost ceva. Ceva ce nu le-am spus polițiștilor pentru că... mă rog... presupun că nu ar fi dat bine.

Anna încercă să-și ascundă nerăbdarea, dar nu reuși.

– În relația dintre mine și Paula, nu a fost nimic necuviincios. Vă jur! Dar cu puțin înainte de dispariția Paulei, eu i-am dat un cadou. O carte. Nu am spus nimic la vremea aceea, pentru că știam că detectivul acela, Klatt, avea să deformeze sensul gestului meu.

– Ce era? întrebă Anna. Ce carte i-ați dăruit?

– Voiam să o fac să înțeleagă fundamentele tradiției literare germane. I-am dat un exemplar din *Povești pentru copii*. De frații Grimm.

36

Miercuri, 14 aprilie, 03.30 p.m.
Winterhude, Hamburg

Cerul era acum mai albastru, iar Hamburgul părea scăldat într-o lumină mai puțin sterilă, cu toate că soarele intra din când în când în peticele de nori lăptoși.

Într-un oraș al presei, cum era Hamburgul, Fabel trebuia întotdeauna să fie cât se poate de prudent atunci când vorbea în public despre cazurile pe care le ancheta. Dar existau două locuri pe care îi plăcea să le folosească pentru întâlnirile neoficiale ale echipei sale. Acestea erau snack-barul Schnell-Imbiss, de lângă port, ținut de un fost polițist, prieten de-al lui Fabel și frizian ca și el, și cafeneaua de vizavi de Winterhuder Fährhaus. Înghesuită în spatele podului, cafeneaua avea afară, în față, câteva mese, de unde se putea vedea canalul navigabil Alsterstreek și turla bisericii St Johannis. De cealaltă parte a gardului de fier vopsit în alb, două lebede stăteau, nepăsătoare, cu ciocurile în apă, în locul în care unul dintre clienții cafenelei aruncase firimituri de pâine. Decorul era alcătuit din mese și din scaune din plastic alb și din umbrele de soare care făceau reclamă la țigări. Cafeneaua se afla, în același timp, și aproape de *Präsidium* și destul de departe de acesta, pentru a oferi o schimbare de atmosferă.

Erau șase în total, iar Fabel mai luă două scaune de la o masă liberă, pentru ca toată lumea să aibă unde să stea. Anna și Maria erau

obișnuite cu informările *al fresco* ale lui Fabel, iar cei doi ofițeri de la Comisia pentru infracțiuni sexuale, Petra Maas și Hans Rödger, nu păreau stânjeniți de ambianță. În schimb, expresia de pe chipul lui Henk Hermann sugera că omul avea impresia că tocmai fusese primit într-un club secret și extrem de exclusivist.

Chelnerul veni și luă comenzile de cafea. El îl salută pe Fabel și vorbi puțin cu el despre vreme. Omul nu știa, firește, că persoanele de la masă erau membri ai Mordkommission, considerându-i, probabil, un grup de funcționari aflați în pauza de masă. Fabel nu începu să vorbească decât după plecarea chelnerului.

– Ceva nu merge cum trebuie. Știu că vă dați toată silința, dar se pare că batem pasul pe loc. Avem trei posibili suspecți: Fendrich, profesorul, Weiss, scriitorul, și principalul nostru suspect, Olsen. Dar dacă îi iei pe fiecare în parte, nici unul nu se potrivește în totalitate.

Când chelnerul veni cu cafelele, Fabel se opri.

– Noi ignorăm faptul că s-ar putea să avem de-a face cu doi criminali, acționând în tandem. Asta ar veni în sprijinul teoriei lui Henk, cu privire la cel de-al doilea rând de urme de pași, găsite la locul crimei din Naturpark. Poate că am greșit considerându-le ca neavând nici o legătură între ele.

– Sau poate că avem un ucigaș principal și un al doilea, care îl imită, spuse Hermann, într-o doară.

Fabel clătină din cap.

– După cum avem o „temă" comună tuturor crimelor, așa există între ele și o legătură medico-legală directă. Bucățelele de hârtie galbenă pe care le-am găsit la toate locurile crimelor nu sunt numai identice, dar par și tăiate dintr-o singură coală de hârtie. Și scrisul este identic. Doi ucigași în tandem ar însemna, poate, că Olsen este autorul crimelor din Naturpark, celelalte două fiind comise de altcineva. Dar bilețelele au fost scrise de o singură mână.

– Dar...?

Maria Klee zâmbi cu subînțeles.

– Dar... Dar nu-i văd alcătuind o echipă. Am avut de-a face, într-un caz anterior, cu un tandem, însă ce avem acum nu pare să fie la fel. Aici e o singură mână. Haideți să-l luăm mai întâi pe Olsen. Ce știm despre el?

– Pare îndeajuns de solid pentru a fi autorul crimelor din Naturpark, spuse Maria. Are un mobil pentru a-i ucide pe Grünn și pe Schiller – gelozie sexuală. Dar, după cum spuneți și dumneavoastră, care este legătura dintre crimele din Naturpark și celelalte crime, aparent întâmplătoare?

Fabel sorbi din cafea.

– Nu se potrivește cu impresia pe care ne-am făcut-o despre Olsen. Individul este coleric. Pe când omul nostru îmbină violența cu poezia. Olsen este cap de listă, dar, pentru a afla mai multe, va trebui mai întâi să punem mâna pe el. Despre Fendrich ce știm, Anna?

– Eu, personal, sunt sigură că nu este omul nostru. Chiar dacă ar avea motivații sexuale, ceea ce el neagă, nu cred că acestea l-au împins la crimă. L-am verificat și superverificat. Nu are cazier. Până acum, nu au existat bănuieli sau motive de îngrijorare legate de conduita sa ca profesor. Se pare că, după ce s-a despărțit de prietena sa, Rona Dorff, acum trei ani, nu a mai avut nici o relație de durată. Am stat de vorbă cu Rona. Este profesoară de muzică la altă școală. După spusele ei, relația lor a fost, în cel mai bun caz, una călduță, iar după dispariția Paulei, s-au despărțit.

– Există vreo legătură? întrebă Fabel.

– Da. Însă asta mai curând îl disculpă pe Fendrich, decât să-l incrimineze. Rona mi-a spus că Fendrich era de-a dreptul obsedat să-i ajute pe soții Ehlers să o găsească pe Paula. Apoi, atunci când Klatt de la Poliția din Norderstedt a început să-l acuze direct, Fendrich s-a supărat și a făcut o depresie nervoasă.

– Violent?

– Nu. Distant. Din câte am înțeles de la Rona, ei nu s-au despărțit, în adevăratul sens al cuvântului; relația lor, pur și simplu, s-a stins...

– Se poate ca atitudinea lui Fendrich după dispariția Paulei să fi fost o mască, spuse Henk Hermann, cu înflăcărare. Mulți ucigași își ascund sentimentele de vinovăție și de teamă pe care le trăiesc după comiterea crimelor, sub o mască de durere și de îngrijorare.

Fabel știa foarte bine că așa era. Și, nu o dată, se lăsase convins de lacrimile de crocodil ale unui ucigaș cu sânge rece.

– Apoi mai este și analogia cu poveștile fraților Grimm. Hermann părea să fi fost încurajat de faptul că noul său șef îi apreciase punctul de vedere. Știm că fata găsită pe plajă, Martha Schmidt, care semăna extrem de mult cu Paula, provenea din clasa de jos; de aceea a și făcut ucigașul analogie cu „oamenii-de-sub-pământ". Este posibil ca Fendrich să fi avut impresia că fata era victima speranțelor limitate și înguste pe care părinții și le puseseră în ea. Nu cumva a vrut ca, omorând-o, să o „elibereze"?

Fabel se uită la Hermann și zâmbi.

– Ai citit și tu cartea lui Weiss, nu-i așa?

Hermann roși ușor sub pistruii de pe față, ca și cum ar fi fost prins copiind la teză.

– Da, *Herr Erster Kriminalhauptkommissar*. M-am gândit că îmi va fi de folos.

– Așa și este. Și, te rog, spune-mi șefu'. Scutește timp. Tu ce crezi, Anna?

– Este posibil... cred. Deși i-a ajutat foarte mult pe soții Ehlers, nu și-a putut ascunde disprețul față de speranțele și de aspirațiile lor limitate. Dar Fendrich nu are legătură decât cu dispariția Paulei Ehlers, ceea ce, tehnic vorbind, nu face parte din această investigație criminalistică. Nu are alibi pentru celelalte omucideri, dar, după cum am mai spus, locuiește singur în casa aceea mare, în care a locuit și mama sa, până să moară. Dacă ar avea alibiuri și pentru celelalte crime, atunci aș fi și eu ceva mai bănuitoare. Oricum, instinctul îmi spune că nu e omul nostru. Deși cadoul pe care i l-a făcut Paulei – *Poveștile fraților Grimm* – mă cam pune pe gânduri. Chiar dacă a mărturisit de bunăvoie acest lucru.

– Perfect, dar îl păstrăm încă pe lista suspecților. Și acum, Weiss, scriitorul...

– De ce l-am înscrie pe lista suspecților, șefu'? întrebă Maria.

– În primul rând, pentru că există unele asemănări de-a dreptul suspecte între aceste crime și romanul lui Weiss *Märchenstrasse*. Ambele au ca temă poveștile fraților Grimm, în ambele, un criminal în serie transpune basmele în realitate. Weiss trage foloase de pe urma atenției pe care i-o acordă presa, iar vânzările cărții sale au crescut, tocmai grație acestor asemănări atât de izbitoare.

Anna aproape că pufni în râs.

– Doar nu vreți să spuneți că aceste crime reprezintă, de fapt, o modalitate de a-și populariza cartea!

– Nu neapărat. Dar poate că Weiss este în stare să trăiască în conformitate cu teoriile sale. E un individ arogant și plin de el. Dar, mai mult decât atât, este o prezență care nu-ți inspiră foarte mare încredere. Și e un bărbat solid. Foarte mare și foarte puternic. Iar autopsia Laurei von Klosterstadt a arătat că victima a fost strânsă de gât de cineva cu o anvergură uriașă a palmei.

– Ar putea fi Olsen, spuse Anna. Sau Fendrich, care este și el un bărbat masiv.

Fabel se întoarse către Maria.

– Ce-ai aflat despre Weiss, Maria?

– Nu a suferit condamnări. Are patruzeci și șapte de ani, căsătorit de două ori, divorțat de două ori, nu are copii. S-a născut la Kiel, în Schleswig-Holstein. Mama sa era străină. Italiancă, de origine aristocratică, iar tatăl a fost proprietarul unei companii maritime din Kiel. A învățat într-un internat particular, foarte scump, de aici, din Hamburg, apoi a studiat în Anglia și în Italia. Universitatea din Hamburg... Primul roman, publicat la scurt timp după absolvire, dar fără prea mare succes... Iar prima carte *Wahlwelten* a fost publicată în 1981 și s-a bucurat de un succes răsunător. Cam asta ar fi tot. Ah, și a avut un frate. Un frate mai tânăr. Dar a murit acum zece ani.

Fabel o privi uluit.

– Un frate? Mort? Cum a murit?

– Se pare că s-a sinucis. Suferea de o boală mintală.

– Spune-mi, Maria, nu cumva a fost sculptor?

Maria păru surprinsă.

– Ba da. De unde știți?

– Cred că am văzut una dintre sculpturile sale, spuse Fabel, revăzând cu ochii minții un lup care își arăta colții, o statuetă sculptată în lemn de abanos. Se uită la apă și la cele două lebede, care întorseseră spatele firimiturilor de pâine și se îndreptau, alene, spre pod. Apoi se adresă echipei sale: *Kommissar* Hermann are dreptate. Cred că ar trebui să citiți cu toții cartea lui Weiss, *Die Märchenstrasse*. O să am grijă ca, până la sfârșitul zilei, să primiți fiecare câte un exemplar. Și vreau să o citiți... neapărat.

Fabel o rugase pe Anna să mai rămână, spunându-i că avea să o ducă el la *Präsidium*. Henk Hermann se fâțâise de colo-colo, până când Fabel îi propusese să o ducă pe Maria cu mașina la sediu.

Rămaseră singuri la masă. Fabel mai comandă o cafea și o privi întrebător pe Anna. Aceasta clătină din cap.

– Ascultă, Anna, începu Fabel, după plecarea chelnerului. Tu ești un ofițer de poliție excepțional, un om de bază al echipei. Dar sunt unele lucruri despre care... în fine... ar trebui să stăm puțin de vorbă...

– Ca de exemplu?

Fabel se întoarse cu fața spre ea.

– Ca, de exemplu, agresivitatea ta. În plus, ar trebui să acționezi mai degrabă ca un membru al echipei, și nu individual.

Expresia de pe chipul Annei se înăspri.

– Eu credeam că acesta a fost, de fapt, motivul pentru care ne-ați recrutat... pe toți... Individualitatea noastră. Pentru că eram și suntem diferiți.

– Așa și este, Anna. Dar personalitatea ta, talentul tău nu-mi sunt de folos decât combinate cu cele ale celorlalți membri ai echipei.

– Cred că știu unde vreți să ajungeți... Henk Hermann, nu?

– E foarte inteligent, Anna. Și foarte entuziast. E un polițist bun și cred că voi doi veți lucra bine împreună. Dar numai dacă tu îl accepți și îi dai o șansă.

Anna tăcu o clipă. Apoi îi aruncă lui Fabel o privire sfidătoare.

– Mi se pare mie, sau e o coincidență nenorocită că seamănă atât de mult cu Paul Lindemann? Începusem să mă întreb dacă nu cumva avem și noi un „copil schimbat"...

Gluma Annei îl necăji pe comisar, care nu-i răspunse imediat. Se îndreptară spre BMW-ul lui Fabel. El dezactivă alarma și descuie portierele cu ajutorul telecomenzii, apoi se sprijini cu un cot de capotă și se uită la Anna.

– Eu nu recrutez ofițeri pe criterii sentimentale, *Kommissarin* Wolff.

Tăcu o clipă, apoi râse slab: știa foarte bine la ce se referise Anna. Hermann era înalt și deșirat și avea părul de culoarea nisipului, la fel ca și Paul Lindemann, ofițerul pe care îl pierduseră.

– Seamănă puțin, nu? Dar nu e Paul. Iar eu l-am recrutat pentru meritele și pentru potențialul său... ca să dea tot ce are mai bun în el. Vreau să colaborezi cu el. Depinde și de tine, și de mine să dezvoltăm acest potențial... să-l exploatăm. Știu ce vrei să spui. Nu, nu-ți cer s-o faci pe dădaca. Numai că băiatul are multe de învățat și vreau să-l ajuți, nu să-i pui bețe în roate. Și, fie vorba între noi, cred că și tu ai avea ce învăța de la el.

Se întoarseră la *Polizeipräsidium*. Soarele intra când și când în nori, ca și cum nu era foarte hotărât ce voia să facă. Anna tăcu o vreme, apoi spuse brusc:

– Bine, șefu'. Voi încerca să mă înțeleg cu Hermann. Știu că uneori pot fi o acriturâ, dar tot ce s-a întâmplat anul trecut, cu Paul... cu Maria... toate m-au afectat enorm. Paul era atât de cinstit, de corect și de direct în tot ceea ce făcea! Asta chiar mă enerva. Dar era un om bun: un tip onest, cu care știai întotdeauna la ce să te aștepți.

Se opri. Fabel nu se uită la ea, pentru că știa că Anna nu voia ca el să o vadă necăjită.

– Avea grijă de mine... continuă ea cu voce sugrumată. Mi se întâmplă să nu dorm noaptea din cauza asta. Paul a murit încercând să mă salveze pe mine. Eu am supraviețuit, iar el nu.

– Anna... începu Fabel, dar ea îl întrerupse, încercând să vorbească pe un ton cât mai normal cu putință.

– Îi voi propune lui Henk Hermann să stăm puțin de vorbă. Să bem ceva... în fine... Să ne cunoaștem mai bine. În regulă?

– În regulă, Anna.

Parcară la *Präsidium,* iar Anna puse mâna pe portieră, dar nu o deschise. Îl privi în ochi, sincer.

– De ce nu Klatt? întrebă ea brusc și, văzându-l pe Fabel puțin derutat, adăugă: Eram convinsă că o să-l rugați pe Klatt să se alăture echipei. Probabil că și el s-a gândit la asta. De ce l-ați ales, până la urmă, pe Henk Hermann?

Fabel zâmbi.

– Klatt este un polițist bun, dar nu poate fi ceea ce se cheamă un ofițer criminalist. E obsedat de Fendrich. Nu știu, poate că Fendrich este omul nostru, dar Klatt prea nu lasă loc și altor alternative. Dacă Fendrich nu este ucigașul, atunci înseamnă că în primele zile ale anchetei, poate chiar în primele ore – care sunt atât de importante –, Klatt nu a dat atenție unor amănunte care l-ar fi putut apropia de răpitorul Paulei.

– Nu sunteți prea aspru cu el, șefu'? Klatt s-a concentrat asupra lui Fendrich mai mult din cauză că nu avea nimic altceva și pe nimeni altcineva de care să se lege.

– Poate că nu a văzut nimic altceva și pe nimeni altcineva... Dar, oricum, după cum am spus, este un polițist bun. Însă tu m-ai întrebat de ce l-am ales pe Henk Hermann, și nu pe Robert Klatt. Mai corect ar fi fost să mă întrebi în ce sens este mai bun Hermann decât Klatt. Henk Hermann a fost primul ofițer ajuns la locul crimei din Naturpark. A stat acolo, într-un mic luminiș de pădure, uitându-se la două victime cu gâturile tăiate și primul lucru pe care l-a făcut a fost să meargă cu gândul mai departe fără să se cramponeze de locul respectiv. Și s-a mișcat repede. A acționat invers decât Klatt. Și-a

lărgit sfera de investigație și a urmărit, simultan, două piste: ce s-a întâmplat între momentul morții și momentul când au fost descoperite cadavrele și a căutat să stabilească exact raza pe care puteau fi abandonate mașinile. Și toate astea, după ce și-a dat seama, imediat, că avea de-a face cu o scenă aranjată. Fabel se opri o clipă, aplecându-se înainte și sprijinindu-se cu brațele de volan. Toți suntem alergători într-o cursă, Anna. Noi, toți cei din Mordkommission. Și totul începe atunci când cineva dă semnalul de pornire în cursă, lăsând undeva un cadavru. Henk Hermann este foarte rapid. Și te rog să colaborezi cu el cât de bine poți.

Anna se uită cu atenție la Fabel, ca și cum i-ar fi cântărit bine vorbele, apoi spuse:

– Bine, șefu'.

37

Miercuri, 14 aprilie, 09.30 p.m.
St Pauli, Hamburg

Max era un artist.

Ținea foarte, foarte mult la arta lui. O studiase temeinic, cercetându-i originile, istoria și dezvoltarea. Max era conștient de privilegiul pe care îl avea de a lucra într-un mediu atât de rafinat. Lucra pe aceeași pânză pe care artiștii lucraseră de milenii, de-a lungul evoluției speciei umane: poate chiar înainte de a începe să picteze pe pereții peșterilor. Da, era o artă deosebită, frumoasă și nobilă. Și de aceea era Max atât de furios că, în timp ce lucra, intra în erecție. Făcea tot ce îi stătea în putință ca să nu se mai gândească la penisul care îi împungea pantalonii de piele. Încercă să se concentreze asupra detaliilor muncii sale, dar era cel mai simplu dintre desene, o inimă înfășurată în flori, pe care ar fi putut-o face și cu ochii închiși. Nici nu ar fi acceptat să tatueze pubisul ras al prostituatei, la această oră de seară, dacă nu ar fi primit un telefon de la unul dintre cei mai buni clienți ai săi, care îl întrebase dacă putea trece pe la el la ora zece. Oricum nu avea ce face, așa că, în clipa în care prostituata își făcuse apariția la ușă, Max își dădu seama că avea să câștige niște bani frumoși.

– Auuu... mă doare... se agită prostituata tânără și drăguță, iar Max trebui să scoată repede acul de tatuat. În timp ce se mișca,

pubisul ei se răsuci, apropiindu-se de fața lui Max, care se excită și mai tare.

– Nu mai durează mult... spuse el, nervos. Dar nu te mai mișca atât, să nu fac vreo greșeală.

Fata chicoti.

– O să arate super, spuse ea, după care tresări, în momentul în care Max își reluă treaba. Celelalte fete își fac chestii fără gust, dar am aflat că ești cu adevărat foarte bun. Un fel de artist... ce mai!

– Sunt onorat, replică Max, destul de neconvingător. Dar lasă-mă să termin ce-am început.

Șterse cerneala și sângele de pe tatuaj, atingându-i labiile cu degetul mare. Fata chicoti din nou.

– Știi, scumpule... Ne-am putea înțelege în privința plății. Mmmm... Sunt grozavă la sex oral!

Max se uită la ea. Nu avea mai mult de nouăsprezece ani.

– Nu, mulțumesc, refuză el, întorcându-se la treabă. Dacă nu ai nimic împotrivă, aș prefera banii.

– Cum vrei, spuse ea. Nu știi ce pierzi.

După plecarea fetei, Max trase adânc aer în piept, încercând să-și scoată din minte imaginea organelor ei genitale. Clientul următor avea să vină cât de curând, iar gândul acesta îl făcu să tresară de emoție: individul era un cunoscător. Max considera tatuajul pe care i-l făcuse o adevărată operă de artă. Dar clientul refuzase ca Max să facă o fotografie a tatuajului. Iar Max nu insistase. Omul era un uriaș. Masiv. Și cu un asemenea individ nu e bine să te cerți. Dar mărimea lui fusese un bonus pentru Max, cu alte cuvinte, mai multă suprafață de piele. De fapt, omul îi oferise lui Max cea mai mare pânză pe care lucrase vreodată.

Lucrase luni de zile la tatuaj. Mai mult ca sigur că durerea pe care o îndurase clientul său fusese incredibilă – să-ți simți toată pielea o carne vie! Și totuși revenise, câte o zi pe săptămână, insistând ca Max să închidă studioul și să lucreze ore întregi numai la tatuajul său. Și știa să aprecieze cum se cuvine talentul lui Max. Întreaga lucrare

presupusese cercetări, studii, pregătiri. În timp ce lucra, Max vorbea cu clientul său despre noblețea artei sale, despre faptul că fusese un copil anemic și bolnăvicios, dar cu talent artistic; despre faptul că nimeni nu îi acordase prea multă atenție. Max îi explicase cum, la vârsta de doisprezece ani, luase un ac și niște tuș și făcuse primul său tatuaj. De unul singur. Îi explicase cum, mai întâi, se documentase, studiind *Moko,* meșteșugul tatuajului, al maorilor din Noua Zeelandă. Maorii stăteau întinși, ore în șir, aproape ca în transă, în timp ce *Tohunga,* tatuatorul tribului, care avea același statut cu vracii, le făcea incizii în piele, cu ajutorul unui ac și al unui ciocănel de lemn. *Tohungas* erau, după părerea lui Max, cei mai mari specialiști în arta tatuajului: erau, în același timp, pictori și sculptori, care nu numai că repigmentau pielea, dar îi dădeau și altă formă; arta lor era, pe undeva, tridimensională, sculptând în piele adâncituri și ridicături. Și fiecare *Moko* era unic, special conceput și realizat pentru purtătorul său.

La ora zece seara, Max auzi sunetul interfonului. Descuie și deschise ușa, în pragul căreia se ivi silueta întunecată și impunătoare a unui bărbat uriaș. Acesta trecu încet pe lângă Max și intră în studio.

– Mă bucur să vă văd din nou, spuse Max. A fost o onoare să lucrez pentru dumneavoastră... Cu ce vă pot fi de folos în seara aceasta?

38

Miercuri, 14 aprilie, 09.30 p.m.
Der Kiez, Hamburg

Henk Hermann acceptase cu plăcere, dar și cu o urmă de suspiciune, invitația Annei de a ieși să bea ceva împreună.

– Stai liniștit, spusese Anna, n-o să te violez! Dar lasă-ți mașina la *Präsidium*.

Henk Hermann păruse și mai stânjenit atunci când Anna chemase un taxi care să-i ducă în Kiez[1] și să-i lase la barul Weisse Maus. De obicei, era plin de lume, dar, la ora aceea și într-o seară de la mijlocul săptămânii, nu le fu greu să găsească o masă liberă. Anna comandă whisky și Coca-Cola, apoi se uită la Henk.

– Bere?

Henk ridică mâinile.

– Poate că ar fi mai bine să...

– Atunci un whisky și o bere, îi spuse ea chelnerului.

Hermann râse. Se uită la fetița drăguță din fața sa: putea fi orice altceva, dar nu polițistă. Avea ochi mari și negri, puși și mai bine în evidență de fardul de pleoape. Buzele ei pline, în formă de inimă, erau date cu un ruj roșu ca focul. Avea părul negru, tuns scurt și aproape numai țepi din cauza gelului. Întreaga înfățișare, la care se adăuga obișnuita ei combinație, stil punk, alcătuită dintr-un tricou,

[1] Zonă a Hamburgului unde se găsesc baruri, dar și bordeluri. (n.red.)

jeanși și o geacă de piele mult prea largă pentru ea, părea să fi fost anume aleasă pentru a-i crea o imagine de „fată dură". Dar nu reușea: elementele se combinau, pur și simplu, dar nu făceau decât să-i accentueze feminitatea și tinerețea. Dar Henk auzise că Anna era, într-adevăr, dură. Foarte dură.

Până să vină chelnerul cu comanda, vorbiră despre lucruri lipsite de importanță. Anna se interesă printre altele ce părere avea Henk despre Mordkommission, cu ce se deosebea de SchuPo. Apoi chelnerul le aduse băuturile.

– Știi, nu trebuie să faci asta.

Henk sorbi din bere.

– Adică? întrebă Anna, ridicându-și sprâncenele, cu un aer de școlăriță nevinovată.

– Știu că nu mă poți suferi... mă rog, nu că nu mă poți suferi... e prea mult spus... Știu că nu ești întru totul de acord cu faptul că *Herr* Fabel m-a cooptat în echipa sa.

– Rahat! spuse Anna. Își scoase geaca de piele și o puse pe spătarul scaunului, lăsând să i se vadă lanțul de la gât. El este șeful. Știe foarte bine ce face. Dacă el spune că ești potrivit pentru treaba asta, mie îmi este de ajuns.

– Dar nu te prea încântă ideea.

Anna oftă. Luă o înghițitură mare de whisky și de cola.

– Îmi pare rău, Henk! Știu că nu ți-am așternut la picioare covorul roșu... Dar asta numai pentru că mi-a fost greu să mă împac cu gândul că Paul nu mai este. Cred că Fabel ți-a povestit, nu?

Henk încuviință.

– Știu că trebuie să-i ia locul cineva. Dar nu să ia *locul lui*, dacă înțelegi ce vreau să zic.

– Sigur că înțeleg, spuse Henk. Dar, ca să fiu sincer, asta nu e problema mea. Ține de un trecut și nu mă privește. Trebuie să accepți faptul că am intrat în echipă pentru a da ce am mai bun în mine. Eu nu l-am cunoscut pe Paul Lindemann și nu am fost implicat în ancheta aceea.

Anna sorbi din nou din băutură și strâmbă din nas.

– Nu, n-ai dreptate. Dacă faci parte din echipă, atunci înseamnă că asta te privește și pe tine... adică trebuie să te implici în tot ceea li se întâmplă membrilor echipei. În noaptea aceea... în Altes Land... ne-am schimbat cu toții. Eu, Maria... Dumnezeu știe cât s-a schimbat Maria... chiar și Werner și Fabel. Și am pierdut un om. Încă ne resimțim după asta.

– În regulă, spuse Henk, aplecându-se înainte și sprijinindu-se cu coatele de masă. Povestește-mi cum a fost.

39

Miercuri, 14 aprilie, 09.30 p.m.
Eppendorf, Hamburg

Fabel nu trebui să caute prea mult apartamentul lui Heinz Schnauber.

Cunoștea foarte bine Eppendorf-ul: sediul Institutului de Medicină Legală se afla în clădirea Universitätklinikum Hamburg-Eppendorf, iar apartamentul lui Schnauber era situat într-unul dintre elegantele *Wohnhäuser*[1], construite în secolul al XIX-lea, de pe Landstrasse.

Schnauber îl aștepta, dar, când acesta îi deschise ușa, Fabel îi arătă totuși insigna și legitimația. Era un bărbat în jur de patruzeci și cinci de ani, nu foarte înalt, dar destul de zvelt. Îl conduse pe Fabel într-un salon elegant. Mobila data cam de pe vremea când fusese construit blocul, dar era infinit mai confortabilă decât cea din vila Verei Schiller. Fabel nu știa cum trebuia să se poarte cu un homosexual. Îi plăcea să se considere un om rațional, modern și sofisticat și, cu siguranță, nu avea nimic împotriva homosexualilor, dar educația sa friziană luterană îl făcea ca, în prezența lor, să devină nesigur pe el și stângaci. Constată cu surprindere că Schnauber era cât se poate de masculin ca mod de a se comporta și de a vorbi, iar acest lucru îl făcu să se simtă cât se poate de provincial. Fabel

[1] Blocuri (în germ. în orig.)

sesiză și durerea cumplită din ochii lui Schnauber, atunci când vorbi despre Laura von Klosterstadt. Indiferent dacă era homosexual sau nu, era clar că Schnauber o iubise pe Laura. Cu o dragoste aproape paternă.

– Era prințesa mea, explică Schnauber. Așa îi spuneam eu: „mica mea prințesă cu inima frântă". Pot să spun că îmi era aproape ca o fiică.

– De ce „cu inima frântă"?

Schnauber zâmbi amar.

– Sunt sigur că, în meseria dumneavoastră, *Herr Kriminalhauptkommissar*, dați peste tot felul de familii disfuncționale. Părinți toxicomani, copii criminali, abuzuri, lucruri de felul acesta. Dar există familii care își ascund foarte bine disfuncționalitatea. Schelete bine încuiate în dulapuri. Mă rog, atunci când ai banii și influența familiei von Klosterstadt, îți poți permite să cumperi o mulțime de dulapuri.

Schnauber se așeză pe canapea, invitându-l și pe Fabel să ia loc într-un fotoliu mare, de piele, cu spătar înalt.

– Voiam să vă întreb câte ceva în legătură cu petrecerea, spuse Fabel. Mă refer la petrecerea organizată cu ocazia zilei de naștere a domnișoarei von Klosterstadt. S-a întâmplat ceva neobișnuit? Sau au fost oaspeți nepoftiți?

Schnauber râse.

– *Herr* Fabel, la recepțiile organizate de mine nu apar niciodată oaspeți nepoftiți. Accentuă cuvântul „niciodată". Și nu, din câte știu eu, nu s-a întâmplat nimic neobișnuit sau neplăcut. Previzibila relație glacială dintre Laura și mama ei. Și Hubert, care, ca de obicei, s-a comportat ca un rahat cu ochi, plin de el. Dar în afară de asta, petrecerea a fost de vis. Am avut o mulțime de oaspeți americani. O firmă producătoare de îmbrăcăminte pentru iahting, din New England. Erau interesați ca Laura să devină imaginea lor. Membrilor comunității Amish le place înfățișarea ei de aristocrată europeană. Schnauber se întristă și mai mult. Săraca Laura! În copilărie, fiecare aniversare a fetei era anume aranjată pentru a se potrivi cu agenda

mondenă a mamei ei. Iar la maturitate, aniversările au devenit pretexte pentru a o promova față de potențialii clienți. Eu, personal, detestam asta. Dar era de datoria mea, ca agent, să o promovez cât mai mult și mai eficient cu putință. Privirea sa se încrucișă cu cea a lui Fabel. Avea un aer serios, ca și cum ar fi fost foarte important pentru el ca Fabel să-l creadă. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru ca aceste petreceri să fie mai mult decât niște videoclipuri deghizate. Îi cumpăram de ziua ei mici cadouri-surpriză, un tort mai deosebit, lucruri de genul acesta. Încercam să o fac să se simtă bine de ziua ei.

– Știu, *Herr* Schnauber. Înțeleg. Fabel zâmbi. Îl lăsă o clipă pe Schnauber singur cu gândurile sale, apoi îl întrebă: Spuneați că familia von Klosterstadt are o mulțime de schelete în dulap. Ce fel de schelete? Se petrecea ceva anume în familia Laurei?

Schnauber se duse la bar și își turnă un pahar de Single Malt. Înclină sticla în direcția lui Fabel, cu o privire întrebătoare.

– Nu, mulțumesc... Nu în timpul serviciului.

Schnauber se așeză la loc, pe canapea. Sorbi o înghițitură de scotch.

– I-ați cunoscut părinții? Și pe Hubert?

– Da, răspunse Fabel.

– Tatăl este o jigodie. Pe cât de bogat, pe atât de sărac cu duhul. Și unde mai puneți că este și indiscret. De cincisprezece ani, îi trec prin așternut toate secretarele din Hamburg. Dar, uitându-te mai bine la Margarethe, soția lui, ajungi să îi dai dreptate.

Fabel păru derutat.

– Aș fi putut spune că este o femeie foarte atrăgătoare. Evident, o adevărată frumusețe la vremea ei... ca și Laura acum...

Schnauber zâmbi cu subînțeles.

– Uneori... de fapt, aproape tot timpul... sunt al naibii de recunoscător că sunt homosexual. În primul rând, asta mă face imun la farmecele lui Margarethe. Însă, din câte văd eu, *Herr* Fabel, și pe dumneavoastră v-a dat gata. Dar nu cumva să vă închipuiți că toată această chimie sexuală pe care o emană v-ar putea satisface. Trebuie

să ai cu adevărat boașe ca s-o poți regula; și, toată viața, Margarethe s-a specializat în emascularea bărbaților. De aceea cred eu că tatăl Laurei și-o bagă oriunde i se ivește ocazia. Doar ca să demonstreze că e încă acolo... că o mai are... Mai sorbi o dată și își goli paharul. Dar nu de aceea o urăsc eu pe Margarethe von Klosterstadt. O disprețuiesc pentru modul în care o trata pe Laura. Era ca și cum ar fi încuiat-o undeva și ar fi lăsat-o să moară de foame... Fără mâncare, fără dragoste, fără afecțiune, fără toate acele lucruri mici care constituie legătura dintre o mamă și fiica sa.

Fabel încuviință, îngândurat. Ceea ce afla nu-l ajuta în mod direct la rezolvarea cazului, dar scotch-ul și durerea descătușaseră revolta lui Schnauber față de o moarte nedreaptă, care, evident, pusese capăt unei vieți nedrepte și nefericite. Acum camera goală și priveliștea goală de la fereastra piscinei acoperite începeau să capete sens. Schnauber se ridică, se duse din nou la bar și își mai turnă un pahar cu scotch. Rămase o clipă nemișcat, cu sticla într-o mână și cu paharul în cealaltă, privind pe fereastră, spre Landstrasse.

– Uneori, urăsc acest oraș. Uneori detest faptul că sunt un nenorocit de german din Nord, sufocat de prejudecăți, de vinovăție... Vinovăția este un lucru îngrozitor... cumplit... Nu credeți?

– Ba da, cred că da, spuse Fabel.

Schnauber îl privea cu o expresie pe care Fabel o văzuse de nenumărate ori în cariera sa: nehotărârea și starea de nervozitate a cuiva care este pe punctul de a face o mărturisire. Fabel tăcu, dându-i timp lui Schnauber să se hotărască dacă să vorbească sau nu.

Schnauber se întoarse cu fața spre Fabel.

– Cred că vă confruntați tot timpul cu așa ceva. Vreau să spun... ca polițist. Sunt convins că există oameni care comit cele mai groaznice delicte – crimă, viol, molestarea unui copil – și, cu toate acestea, nu au deloc sentimentul vinovăției.

– Din păcate, da, există și astfel de oameni.

– Asta mă înfurie pe mine... Că, în absența unui sentiment de vinovăție, nu există nici pedeapsă. Ca în cazul unora dintre nenorociții ăia de naziști, care refuză să accepte răul pe care l-au făcut, în

timp ce generația următoare este mutilată de vina a ceva ce s-a întâmplat înainte de a se naște ei. Dar există și reversul medaliei. Schnauber se așează din nou pe canapea. Cei ce fac lucruri pe care majoritatea dintre noi le-ar considera drept păcate scuzabile – chiar minore –, dar pe care sentimentul de vinovăție îi obsedează tot restul vieții.

Fabel se aplecă înainte.

– Laura era obsedată?

– Da. De unul dintre numeroasele schelete din dulapurile familiei von Klosterstadt. Un avort. Cu mulți ani în urmă. Era și ea tot un copil. Nu știe nimeni. A fost păzit cu sfințenie... îngropat. Margarethe e aranjat totul și a avut grijă ca totul să rămână secret. Dar Laura mi-a spus. Nu imediat... după ani de zile. I s-a frânt inima când mi-a povestit.

– Cine era tatăl copilului?

– Nimeni. Acela a fost păcatul lui, să fie un nimeni. Așa că Margarethe a avut grijă ca el să dispară din peisaj. De aceea îi spuneam Laurei „prințesa mea spartă". O procedură medicală care a durat o oră, dar a făcut-o să se resimtă o viață. Schnauber sorbi din nou din pahar. Avea ochii roșii, dar nu din cauza băuturii. Știți ce anume mă întristează mai mult decât orice, *Herr Kriminalhauptkommissar?* Că, atunci când monstrul acela a ucis-o pe Laura, ea a simțit, probabil, că merita să moară.

40

Miercuri, 14 martie, 10.00 p.m.
Der Kiez, St Pauli, Hamburg

Henk Hermann se rezemă de spătarul scaunului. O ascultase pe Anna descriindu-i operațiunea în cursul căreia Paul Lindemann fusese ucis, Maria fusese înjunghiată, iar ea, Anna, fusese cât pe-aci să-și piardă viața.

– Dumnezeule, cred că a fost îngrozitor! Auzisem eu ceva despre operațiunea asta, dar nu cunoșteam toate amănuntele. Acum înțeleg de ce spui că a zdruncinat întreaga echipă și că a afectat însuși modul vostru de a acționa.

– Știu că toate astea l-au afectat enorm pe Fabel. Ai văzut cum a reacționat atunci când Werner a fost bătut de Olsen? Nu ne mai lasă să ne aventurăm în nici un fel de acțiune riscantă, decât după intervenția unei unități a MEK. Cred că simte nevoia... cred că *noi* simțim nevoia de a ne recăpăta încrederea în noi înșine.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Era ca și cum Henk ar fi vrut să întrebe ceva, dar nu știa dacă să o facă sau nu.

– Ce este? se miră Anna. Dă-i drumu'! Ce vrei să mă întrebi?

– Este o chestiune personală. Sper să nu te superi.

Anna păru intrigată.

– În regulă.

– Este vorba despre... lanțul tău... lanțul de la gât...

Anna încetă să mai zâmbească, dar rămase relaxată. Scoase Steaua lui David de sub tricou.

– Care... ăsta? Te deranjează?

– Nu... Doamne Sfinte... Nu. Henk păru dintr-odată agitat. Eram doar curios. Am auzit că ai stat în Israel. Ai lucrat în armată. Și te-ai întors.

– Și ce găsești așa surprinzător în asta? Sunt cetățean german. Hamburgul este orașul meu natal. Locul meu e aici. Se aplecă înainte și șopti pe un ton conspirativ: Să nu spui la nimeni... dar suntem cinci mii de evrei în Hamburg.

Henk păru stânjenit.

– Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să întreb.

– De ce să nu întrebi? Ți se pare ciudat că am ales să locuiesc aici?

– Păi... cu o istorie atât de îngrozitoare... vreau să spun: nu te-aș condamna dacă n-ai dori să trăiești în Germania.

– După cum am spus, eu sunt înainte de toate germană. Apoi evreică. Știai că, până să preia naziștii puterea, Hamburgul fusese unul dintre orașele cele mai puțin antisemite din Europa? Peste tot în Europa, evreilor li se impuseseră restricții în practicarea anumitor profesiuni; și dreptul lor la vot era limitat. Dar nu și în orașul hanseatic Hamburg. De aceea, până la venirea naziștilor la putere, Hamburgul avusese cea mai mare comunitate evreiască din Germania: cinci la sută din populație. Chiar și în timpul „perioadei negre", bunicii mei au fost ascunși de niște prieteni din Hamburg. Asta a fost o dovadă de mare curaj. Sincer vorbind, nu știu dacă eu aș fi fost în stare de așa ceva. Oricum, în ziua de azi, este un oraș în care mă pot simți bine. În care mă pot simți acasă. Nu sunt o floare a deșertului, Henk. Am nevoie de ploi care să mă ude.

– Nu știu dacă eu aș putea ierta cu atâta ușurință...

– Nu e vorba despre a ierta, Henk. E vorba de vigilență. Eu nu eram pe lume atunci când s-au întâmplat toate astea. Nici tu. Nici nimeni de vârsta noastră. Dar n-o să uit niciodată că s-a întâmplat. Se opri, apoi continuă, râzând: Oricum, eu nu iert chiar atât de ușor.

Ai auzit, cred, că, mai nou, am intrat în... *controverse*... bănuiesc că așa le-ai numi tu.

– Da, am auzit, râse Henk. Un conflict cu un skinhead *Rechtsradikale*[1]... niște testicule învinețite...

– Când îi văd pe diletanții ăștia triști cu capetele lor rase și cu gecile verzi ca ale piloților de bombardiere, simt că mă ia cu călduri, ca să zic așa. După cum am spus, eu rămân vigilentă. În schimb, fratele meu, Julius, este o figură marcantă a comunității evreiești din Hamburg. Este avocat civil și un membru important al Societății Germano-Evreiești. Și lucrează cu jumătate de normă la Talmud-Tora-Realschule din Grindelviertel. Julius crede în rolul punților culturale. Eu cred în vigilență... Mă feresc de pericolele care mă pândesc la tot pasul.

– După tonul pe care o spui, reiese că nu prea ești de acord cu punctul de vedere al fratelui tău.

– Noi nu avem nevoie de punți culturale. Cultura mea este germană. Părinții mei, bunicii mei și părinții lor... cultura lor a fost germană. Noi nu suntem diferiți. Dacă eu, personal, mă consider diferită... dacă tu mă consideri diferită... atunci Hitler a câștigat. Eu am moștenit ceva în plus, asta e tot. Sunt mândră de acea moștenire. Sunt mândră că sunt evreică. Dar tot ceea ce mă definește pe mine se află aici... și este de origine germană.

Henk mai comandă băuturi, după care continuară să vorbească liber și degajat. Anna află că Henk avea două surori și un frate, că se născuse la Cuxhaven, dar că, ceva mai târziu, familia lui se mutase la Marmstorf, unde tatăl său fusese măcelar.

– *Metzgerei Hermann*[2]... Cel mai bun măcelar din sudul Hamburgului, spuse Henk, pe un ton mândru și, în același timp, puțin ironic. La fel ca majoritatea cartierelor mărginașe ale Hamburgului, Marmstorf pare mai mult un sat decât un *Stadtteil*. Nu știu dacă îl cunoști... În centru se află numai case vechi, din tencuială și cherestea... *Fachwerk*. Henk se întristă dintr-odată. Încă mai regret că

[1] Radical de dreapta (în germ. în orig.)

[2] Măcelăria Hermann (în germ. în orig.)

nu am preluat afacerea tatălui meu. Celălalt frate al meu este student la Universität Hamburg. Va deveni doctor. Nici pe surorile mele nu le interesează măcelăria: una din ele este contabilă, iar cealaltă locuiește împreună cu soțul și copiii ei lângă Köln. Tatăl meu se ocupă în continuare de afacere, dar acum e prea bătrân. Și speră, cred, că eu o să renunț la poliție și o să preiau măcelăria.

– Pun pariu că n-o să fie așa.

– Mda... Mă tem că nu. De când eram copil doream să mă fac polițist. Știam că asta voi fi. Făcu o pauză. Ce crezi? Am trecut?

– Ce vrei să spui?

– Păi, de-asta m-ai invitat să stăm de vorbă. Să vezi dacă poți lucra cu mine, nu?

Anna zâmbi.

– O să pot... Dar, de fapt, nu asta a fost intenția mea. Va trebui să lucrăm împreună și știu că ți-am făcut o primire nu tocmai... călduroasă. Îmi pare rău. Dar sper să înțelegi că situația este încă destul de... tensionată. Vreau să spun... după moartea lui Paul. Oricum... Ridică paharul. Bine ai venit la Mordkommission...

41

Miercuri, 14 martie, 10.15 p.m.
St Pauli, Hamburg

Ultima oară când îi făcuse un tatuaj, cu un an în urmă, Max se obișnuise cu tăcerile prelungite ale clientului său. Max luase tăcerea lui ca pe o dovadă de interes, de fascinație chiar, față de ceea ce îi spunea legat de meșteșugul său.

Dar în seara asta, uriașul nu spusese nimic de când intrase în studio, iar acum stătea, fără să scoată o vorbă, în mijlocul încăperii. Dominând-o. Umplând-o. Nu se auzea decât respirația gigantului. Înceată. Greoaie.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă Max. Vă simțiți bine?

După încă un moment de tăcere, ce păru nesfârșit, uriașul spuse:

– Când m-ai tatuat ultima oară, te-am rugat să nu-mi fotografiezi tatuajele. Și să nu spui nimănui despre el. Te-am plătit și în plus pentru asta. Ai făcut ce te-am rugat?

– Da, așa am făcut... Și, dacă cineva v-a spus altceva, să știți că v-a mințit! protestă Max.

Își dorea ca uriașul să se așeze. Așa cum stătea în picioare și atât de aproape de el, pe Max îl durea gâtul, tot uitându-se în sus, la el. Gigantul ridică o mână. Își scoase haina și cămașa, arătându-i lui Max propria operă. Torsul său mare și musculos era acoperit cu cuvinte, cu propoziții, cu povestiri, toate tatuate pe pielea sa, cu litere negre,

gotice. La cea mai mică mișcare, la fiecare zvâcnire a unui mușchi, cuvintele se contorsionau, ca și cum ar fi fost vii.

– Nu mă minți? Nu știe nimeni de tatuajul pe care mi l-ai făcut?

– Nu, nimeni. Jur! E ca o înțelegere între medic și pacient... Îmi spuneți să păstrez secretul, iar eu îl păstrez. Totuși... Aș vrea să pot vorbi despre asta. Este cea mai bună lucrare pe care am făcut-o vreodată. Și nu spun asta numai pentru că dumneavoastră sunteți clientul.

Omul tăcu din nou. De data aceasta, tăcerea fu întreruptă numai de sunetul respirației uriașului, care umplea micul studio. O respirație profundă, ce răsuna cavernos în cutia toracică, mare cât un butoi. Gigantul începu să respire din ce în ce mai repede.

– Sunteți sigur că vă simțiți bine? întrebă Max, cu o voce care trăda un amestec de nesiguranță și de frică îngrozitoare.

Din nou, nici un răspuns. Omul își luă haina și scoase ceva dintr-un buzunar. Era o mască mică, de cauciuc, pentru copii. O mască de lup. Și-o puse pe față, iar trăsăturile de lup se întinseră, deformându-se.

– Ce este cu masca asta? întrebă Max, dar gura îi era uscată, iar vocea îi suna ciudat. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Uitați ce este. Sunt foarte ocupat. Am ținut deschis special pentru dumneavoastră. Acum, dacă doriți ceva...

Încerca din răsputeri să-și ascundă teama sub un ton care se dorea cât de cât autoritar.

– Hans cel Deștept...

Uriașul zâmbi și înclină capul într-o parte. Era o poziție copilărească, dar care, la un bărbat cu statura lui, părea de-a dreptul bizară, supranaturală.

– Ce? Pe mine nu mă cheamă Hans. Știți asta. Pe mine mă cheamă Max.

– Hans cel deștept... repetă uriașul, înclinând capul în cealaltă parte.

– Max... Eu sunt Max. Uite ce e, uriașule, nu știu ce ai de gând. Ai băut ceva în seara asta? Cred că ar fi mai bine să vii când...

Uriașul făcu un pas înainte și prinse capul lui Max între mâinile sale enorme, strângându-l și apăsându-l cu putere.

– Oh... spuse el. Hans cel Deștept, Hans cel Deștept...

– Nu mă cheamă Hans! Nu mă cheamă Hans! Max începuse să țipe. Fu copleșit de o spaimă cumplită, electrizantă. Eu sunt Max! Nu-ți aduci aminte de mine? Băiatul cu tatuajele!

În spatele măștii întinse, grotești, uriașul păru să se întristeze brusc, iar tonul îi deveni rugător, plângăreț.

– Hans cel Deștept, Hans cel Deștept... De ce nu te uiți frumos la ea?

Max își simți obrajii împinși spre dinți. Menghina care îi prinsese capul îi zdrobea și îi deforma trăsăturile.

– Hans cel Deștept, Hans cel Deștept... De ce nu te uiți frumos la ea?

Strigătul lui Max se transformă într-un țipăt strident, animalic, în timp ce degetele mari ale uriașului i se înfipseseră în carnea de sub sprâncene, chiar deasupra pleoapelor. Presiunea creștea, provocându-i o durere inimaginabilă. Degetele se înfigeau din ce în ce mai adânc. În orbite. Țipătul strident al lui Max se transformă într-un bolborosit smiorcăit, în timp ce uriașul îi scotea ochii din cap, iar stomacul i se urca în gât.

Orb, Max atârna moale în strânsoarea puternicului său atacator.

Universul său strălucea și scânteia, iar lui Max i se păru chiar că putea distinge, din nou, silueta atacatorului său, care i se părea gravată în neon, în timp ce nervii săi optici și creierul încercau să-și explice brusca dispariție a ochilor. Apoi, întuneric. Strânsoarea menghinei slăbi. Dar înainte ca Max să se prăbușească pe podea, simți o mână care îl apucă de păr și îl trase în sus. În întunericul lui Max, se făcu liniște. Auzi din nou respirația regulată, profundă și sonoră a uriașului care îl orbise. Apoi un sunet de metal scos din ceva. Parcă dintr-un toc de piele.

Max tresări surprins, în clipa în care simți lovitura care îi secționă gâtul. O fracțiune de secundă, în care se întrebă de ce uriașul nu-l lovise mai tare, i se păru nesfârșită. În clipa în care realiză că

gâtul îi fusese tăiat și simți căldura sângelui care îi împroșca umărul și pieptul, Max aluneca deja în moarte.

Ultimul lucru pe care îl auzi fu amestecul ciudat de voce profundă, răsunătoare și de ton copilăresc al atacatorului său.

– Hans cel Deștept, Hans cel Deștept... De ce nu te uiți frumos la ea?

42

Vineri, 16 aprilie, 07.40 p.m.
St Pauli, Hamburg

Ce era mirosul acela? Un miros urât. Slab, difuz și imposibil de identificat, dar neplăcut. Și înțepător. Așa mirosea uneori acasă la el. Dar acum era aici, ca și cum l-ar fi urmărit. Ca și cum l-ar fi bântuit.

Bernd luase S-Bahn-ul. Era greu să găsească un loc de parcare în Kiez și, ori de câte ori pleca într-una dintre excursiile sale, prefera anonimatul transportului în comun. În afară de asta, poate că avea să și bea ceva. După aceea.

În fața sa, ședea o tânără de vreo douăzeci de ani, cu părul tuns scurt, blond și cu șuvițe roz. Purta o haină în stil afgan, lungă până la jumătatea gambei, dar descheiată. Era plinuță, aproape durdulie, iar tricoul, strâns pe corp, i se mula pe sâni. Bernd fixă cu privirea porțiunea de piele netedă dintre tivul tricoului și talia joasă a jeanșilor hipster. Remarcă *piercing*-ul din buric, de care era prins un cercel.

Bernd se uită la ea, la tinerețea ei, ca la un fruct care tocmai dădea în pârg. Și își simți penisul intrând în erecție. Din nou. Fata se uită în direcția lui și privirile li se încrucișară. El zâmbi. Dar, în loc de zâmbetul șmecher cu care își propusese să o cucerească, nu reuși să-i arunce decât o privire pofticioasă. Fata ridică din umeri, scârbită, își încheie geaca și își puse geanta în poală. El ridică din umeri, dar continuă să zâmbească. După câteva minute, în care încercă să

revadă încântătoarele rotunjimi ale trupului ei tânăr, metroul opri în stația următoare, Königstrasse. Când ușile automate se deschiseră, fata se ridică și, uitându-se urât la Bernd, îi spuse:

– Du-te-n mă-ta, jigodie împuțită...

Bernd coborî în stația următoare. În timp ce urcă scările rulante și ieși afară, în noapte, se binedispuse, anticipând momentele plăcute ce aveau să urmeze. Trase adânc aer în piept și constată că mirosul era încă prezent, de data aceasta nu foarte puternic, însinuându-se pe nesimțite între aerul umed al serii și gazele de eșapament. Iar în jurul său, St Pauli strălucea.

Stația de metrou se afla în extremitatea vestică a Sündige Meile – mila păcatului. Reeperbahn traversează în lung și în lat centrul cartierului St Pauli. Acesta fusese cândva cunoscut drept Hamburger Berg, înainte ca zona să primească numele bisericii locale, Sfântul Pavel. Fusese un fel de țară a nimănui, situată între două orașe învecinate și concurente: Hamburgul german și Altona daneză. Era un ținut mlăștinos, îmbibat de apă, unde ambele orașe își aruncau gunoaiele. Și pe cei nedoriți. Acolo erau trimiși leproșii, de care toată lumea voia să se descotorosească: în josul râului, în cea mai puțin ospitalieră parte a unui ținut mlăștinos, și așa neospitalier. Apoi, celor cărora nu le era permis să își practice meseria în Altona sau în Hamburg li se spunea că o puteau face acolo; era vorba, în primul rând, despre frânghieri, cei care făceau frânghii – *Reep,* în germana veche – și de la care vine numele de Reeperbahn, „Calea Frânghierilor". Toți acei mici meșteșugari erau liberi să își practice meseria, anterior neautorizată, iar a doua stradă ca importanță, din zona respectivă, a primit numele de Grosse Freiheit: „Marea libertate".

Dar acea „mare libertate" a zonei a încurajat și apariția altor meserii. Printre acestea, prostituția și pornografia, care au devenit afaceri chiar prospere.

Acum, danezii plecaseră de mult, iar Altona aparținea de orașul Hamburg. Dar zona dintre ele rămăsese o lume a lascivității și a vulgarității. În ultimii ani, St Pauli încercase să-și camufleze

promiscuitatea cu baruri elegante, cu cluburi de noapte, cu discoteci și cu teatre, dar pe străduțele înguste ce pornesc din Reeperbahn se mai făcea comerț cu carne vie... și încă pe bani grei.

Acolo își găsise și Bernd libertatea. Recent i se întâmplase ceva ce nu își putea explica. O eliberare. O rupere de toate constrângerile care îi fuseseră impuse încă din copilărie. Acum venea aici, noaptea, știind că își putea satisface chiar și dorințele cele mai perverse.

Acesta era locul său preferat: locul de unde începea. În dreptul gurii de metrou, având în fața sa Reeperbahn și într-o parte Grosse Freiheit, care își invita clienții cu o mulțime de lumini scânteietoare. Era mai mult decât un loc. Era un timp: minunatul, promițătorul și deliciosul moment care despărțea anticipația de împlinire. Dar în seara asta, nevoia lui Bernd era chiar mai puternică decât altă dată, iar el nu avea timp să savureze momentul. Trezirea poftei animalice, pe care o simțise în U-Bahn, devenise, ca întotdeauna, un disconfort, un fel de presiune ce se cerea eliberată. Un furuncul ce trebuia spart.

O luă pe Reeperbahn, ignorând vitrinele doldora de jucării sexuale, precum și invitația insistentă a portarului unui „salon video". Coti și intră pe Hans-Albers-Platz. Presiunea din vintrele sale, precum și bătăile inimii atinseseră cote alarmante, iar Bernd putea să jure că mirosul acela devenise și mai pătrunzător, ca și cum cele două lucruri ar fi fost legate între ele; ca și cum mirosul ar fi fost o combinație între un element afrodiziac și repulsie. Aproape că își atinsese scopul. Intră pe Herbertstrasse, strada cu bordeluri, lungă de o sută de metri.

După aceea, Bernd traversă Reeperbahn și se îndreptă spre o cârciumă mică de pe Hein-Hoyer-Strasse. Era o *Kneipe*[1] tipică pentru St Pauli. Din tonomate, răzbătea muzica unor șlagăre pop, iar pereții erau decorați cu năvoade, cu vapoare în miniatură, cu șepci Prinz-Heinrich și cu nelipsitele fotografii ale vizitatorilor, mai mult sau mai puțin celebri, ai localului. O fotografie de-a lui Jan Fedder, vedeta, născută în St Pauli, a serialului TV polițist *Grossstadt-Revier,*

[1] Pub, local (în germ. în orig.)

fusese tăiată dintr-o revistă și lipită pe perete, alături de o poză veche a celui mai celebru fiu al cartierului St Pauli, Hans Albers. Bernd își croi drum până la bar, comandă o bere și se sprijini cu coatele de tejghea. Barmanița era foarte grasă, cu o piele urâtă și cu părul de un blond neconvingător; cu toate acestea, Bernd se întrebă ce șanse ar fi avut cu ea. Și din nou i se păru că simte acel miros.

Atunci îl văzu pe uriașul care stătea alături de el la bar.

43

Duminică, 18 aprilie, 11.20 a.m.
Norddeich, Ostfriesland

– Nu înțeleg de ce nu-ți place locul ăsta.

Susanne își ridicase fața spre soare și spre briza care se juca, fără să ia în seamă umbrele sau obstacolele, pe imensele limbi de pământ noroios *Wattenmeer,* care se întindeau, nesfârșite, de la un orizont la celălalt. Se plimbau într-un loc unde plaja nisipoasă se pierdea în limbile de pământ *Watten,* acoperite cu noroi negru, lucios. Susanne era în picioarele goale, iar nisipul ud și mâlul i se strecurau printre degete.

– E minunat! Și are atâtea de oferit!

Fabel zâmbi ironic.

– Poate că, după-amiază, o să ne ducem cu toții la muzeul ceaiului sau sau la Ocean-Wave Wellenpark, să înotăm.

– Să știi că amândouă mă tentează, protestă ea. Nu văd de ce trebuie să fii atât de sarcastic. De fapt, cred că locul ăsta nici nu-ți displace atât de mult pe cât lași să se înțeleagă.

Un alt grup de *Wattwanderer* trecu pe lângă ei și se salutară. Aceștia erau exploratori mai serioși ai ținuturilor mlăștinoase, călăuziți de un ghid local; oamenii, îmbrăcați în șorturi, mergeau în picioarele goale prin nămolul gros. Susanne îl luă pe Fabel de braț, îl trase mai aproape de ea și își puse capul pe umărul lui.

– Nu, răspunse Fabel. Nu-mi displace. Cred că e doar... ceva ce simțim cu toții legat de locul unde am crescut. Nevoia de a fugi de acolo, de a scăpa. Mai ales dacă este în provincie. Mie mi s-a părut întotdeauna că Norddeich este un oraș cât se poate de provincial.

Susanne râse.

– Toată Germania este provincială, Jan! Toți avem Norddeich-ul nostru. Toți avem *Heimat*-ul nostru.

El clătină din cap, iar briza îi ciufuli părul blond. Fabel era și el cu picioarele goale și purta o cămașă veche, de dril, o canadiană și pantaloni kaki, de bumbac, pe care îi răsucise până deasupra gleznelor. Susanne nu-l văzuse niciodată îmbrăcat atât de neoficial. Asta îl făcea să arate ca un adolescent.

– Poate de aceea basmele au și rezistat în Germania mai mult decât oriunde în lume... pentru că noi am ținut seama de avertismentele de a nu ne îndepărta de ceea ce ne este cunoscut, familiar, ușor și confortabil... adică de *Heimat*. Dar, oricum, ăsta nu este *Heimat*-ul meu, Susanne. Hamburgul este *Heimat*-ul meu. Acolo simt eu că mi-e locul. Zâmbi, apoi o întoarse pe Susanne cu fața spre țărm, acolo unde culoarea nisipului devenea, din maro lucios, alb-auriu, și unde orizontul era mărginit de panglica verde a canalelor. Hai să ne întoarcem.

Merseră tăcuți o vreme, după care, la un moment dat, Fabel arătă cu mâna spre canalul din fața lor.

– Când eram mic, stăteam ore în șir acolo și priveam marea. E de-a dreptul uluitor cât de mult se schimbă cerul și marea aici... Și cât de repede.

– Îmi închipui. Mi te și imaginez ca pe un băiețel foarte serios.

– Ai stat de vorbă cu mama.

Fabel râse. Se temuse, din motive pe care nu și le putea explica, să o aducă pe Susanne aici; să o cunoască pe mama lui. Mai ales că hotărâse ca vizita lui Susanne să coincidă cu weekendul pe care urma să-l petreacă împreună cu fiica lui. Dar, la fel ca și în seara petrecută în compania lui Otto și a Elsei, frumusețea lui Susanne,

farmecul și felul ei deschis de a fi o cuceriseră pe mama lui Fabel. Chiar și atunci când Susanne îi spusese acesteia că avea încă un accent britanic fermecător. Fabel tresărise: mamei sale îi plăcea să creadă că vorbea o germană perfectă, fără pic de accent englezesc și, când erau copii, Fabel și fratele său, Lex, obișnuiau să nu o corecteze pe mama lor, care era învățătoare, atunci când greșea vreun articol. Dar Susanne reușise să o facă pe bătrână să ia constatarea ei ca pe un compliment.

Veniseră împreună de la Hamburg. Susanne și Gabi glumiseră mai tot timpul pe socoteala lui Fabel. Drumul până la Norddeich, ca și weekendul petrecut acolo, îl încântaseră și îl tulburaseră pe Fabel în egală măsură: pentru prima oară de când se despărțise de Renate, avusese sentimentul că se afla din nou în familie.

În dimineața aceea, Fabel se trezise primul, lăsând-o pe Susanne să mai doarmă. Gabi plecase devreme la Norden, „orașul-mamă" al Norddeich-ului. Fabel pregătise micul dejun împreună cu mama sa, constatând că aceasta își păstrase aceleași obiceiuri gospodărești pe care le avea și atunci când era el copil; dar acum, în ciuda însănătoșirii sale rapide și aproape complete, femeia se mișca mai încet, mai cu grijă. Și părea mai fragilă. Vorbiseră despre tatăl lui Fabel, care murise, despre Lex și despre familia acestuia și, în cele din urmă, despre Susanne. „Nu vreau decât să te văd din nou fericit", îi spusese ea, punându-și o mână pe brațul lui. Îi vorbise în engleză, care, încă din copilărie, fusese limba apropierii dintre el și mama sa. Pentru ei, era aproape un limbaj secret.

Fabel se întoarse către Susanne și îi confirmă observația.

– Ai dreptate, cred că am fost un băiețel serios... Prea serios. Prea serios ca băiat și ca bărbat. Ultima oară când am venit aici, Lex mi-a spus același lucru... „Întotdeauna un copil atât de serios." Obișnuiam să stau aici, pe malul canalului din spatele casei și să privesc marea, încercând să-mi închipui drakkarurile englezilor și ale saxonilor navigând spre coasta britanică celtică. Pentru mine, tocmai asta definea acest loc, această coastă. Priveam oceanul și

realizam cât de imense erau Europa, care se întindea în spatele meu, și marea, deschisă dinaintea mea. Cred că la asta a contribuit și faptul că mama mea este englezoaică. Multe au început aici. Anglia s-a născut aici. America. Întreaga lume anglo-saxonă, din Canada și până în Noua Zeelandă. S-au adunat cu toții aici. Anglii, iuții, saxonii... ingaeonii... toate popoarele germanice din zona Mării Nordului...

Se opri, ca și cum l-ar fi surprins ceea ce tocmai spusese.

– Ce este? întrebă Susanne.

El zâmbi amar.

– Este... cazul ăsta. „Fratele Grimm". Mă obsedează. Sau, mai bine zis, nu pot să nu mă gândesc la unul sau la celălalt dintre frații Grimm.

– Sper că nu începem din nou să vorbim despre asta, spuse Susanne, pe un ton de avertisment, voit exagerat.

– Eu vorbeam doar de ingaeoni, „oamenii mării", copiii lui Ing. Mi-am amintit brusc unde am citit pentru prima oară despre ei... *Mitologie teutonă* de Jacob Grimm. Orice referire la lingvistica sau la istoria Germaniei te duce, automat, cu gândul la frații Grimm. Făcu un gest de scuză. Îmi pare rău. Nu vorbeam chiar despre caz. Mă gândeam la ce mi-a spus scriitorul. Gerhard Weiss. El susține că noi toți credem că suntem unici, dar, de fapt, nu suntem decât variații pe aceeași temă; și de aceea au fabulele și basmele o rezonanță și o relevanță continuă. Dar nu pot să nu am sentimentul că poveștile fraților Grimm sunt atât de... atât de *germane*. Chiar dacă unele dintre ele își au originea în afara Germaniei. Poate că este la fel cum francezii și italienii au un instinct al mâncării. Poate că noi avem un instinct al miturilor și al legendelor. *Cântecul Nibelungilor*, frații Grimm, Wagner și toate celelalte.

Susanne ridică din umeri, apoi tăcură amândoi. Odată ajunși pe fâșia de pământ acoperită cu nisip alb-auriu și cu dune, se îndreptară spre coșul de plajă de răchită, pentru două persoane, unde își lăsaseră prosoapele și pantofii. Se așezară, la adăpost de briză și se sărutară.

– Bun, spuse Susanne, dacă n-ai de gând să mă duci în minunata lume acvatică de la Wellenpark sau să apreciez bogăția culturală a *Teemuseum*[1], atunci poate ne întoarcem, le luăm pe mama ta și pe Gabi și ne ducem undeva să mâncăm.

[1] Muzeul ceaiului (în germ. în orig.)

44

Duminică, 18 aprilie, 10.20 p.m.
Ottensen, Hamburg

Maria Klee se sprijini de ușa apartamentului său, ca și cum ar fi vrut să sublinieze bariera pe care o reprezenta aceasta între spațiul interior și lumea din afară. Mâncarea fusese grozavă; întâlnirea fusese un dezastru. Se întâlniseră și luaseră masa la Restaurant Eisenstein, un local elegant, situat în clădirea unei foste fabrici de elice pentru vapoare. Era unul dintre restaurantele preferate ale Mariei, cu atât mai mult cu cât, fiind situat în Ottensen, era și foarte aproape de locuința ei. Se întâlnise cu Oskar, un avocat pe care îl cunoscuse prin intermediul unor prieteni comuni. Oskar era inteligent, atent, fermecător și atrăgător. De fapt, avea toate calitățile pe care ar fi trebuit să le aibă un bărbat.

Dar când simțise că era posibil ca tânărul să-i invadeze spațiul intim, Maria bătuse în retragere. Așa se întâmpla întotdeauna de când fusese înjunghiată. Cu toți bărbații pe care îi cunoscuse. Șeful ei, Fabel, nu știa de asta; nu trebuia să știe de asta. Maria era conștientă că exista pericolul ca acest lucru să afecteze eficacitatea ei ca ofițer de poliție. Și indiferent ce-i furase nenorocitul care o înjunghiase, cariera nu avea să i-o fure. Acum, când Werner era în concediu medical, recuperându-se după atacul lui Olsen, Maria rămăsese singurul ofițer numărul doi al lui Fabel. Și nu avea de gând să-l lase baltă tocmai acum.

Dar trăia cu o spaimă care o mistuia fără milă: ce s-ar întâmpla, dacă s-ar afla din nou în situația aceea? Ce s-ar întâmpla dacă ar trebui să se confrunte din nou cu un criminal periculos, ceea ce era aproape sigur că avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu? Ar fi ea în stare să facă față?

Între timp, la fiecare întâlnire, Maria trebuia să-și învingă panica pe care i-o provoca posibila intimitate cu un bărbat. Oskar fusese politicos până la sfârșit, când, în cele din urmă, puseseră capăt întâlnirii, fără ca acest lucru să pară evident și stânjenitor de prematur. O condusese acasă și o lăsase la ușa blocului. Se sărutaseră scurt, iar Maria spusese „noapte bună"; nu îl invitase înăuntru, la o cafea, iar el nici nu se așteptase la așa ceva.

Maria își scoase sacoul și aruncă, reflex, cheile în castronașul de lemn de lângă ușă. Își scoase apoi, distrată, rochia de mătase. Nu simți nimic prin țesătura fină, dar știa că era acolo. Cicatricea. Semnul pe care i-l făcuse criminalul atunci când îi înfipsese cuțitul în abdomen.

Maria tresări, auzind o bătaie în ușă. Apoi oftă, iritată. „Oskar." Probabil că luase atitudinea ei ca pe o invitație. Puse lanțul înainte de a deschide ușa. Fu aproape dezamăgită văzând că nu era el. Scoase lanțul și deschise larg ușa, invitându-i pe Anna Wolff și pe Henk Hermann să intre.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, trăgând deja sertarul bufetului de lângă ușă, unde își ținea pistolul de serviciu SIG-Sauer.

– Prietenul nostru îndrăgostit de literatură a fost din nou ocupat. Avem încă o victimă. Un bărbat. De data asta, în Sternschanzen Park... Sub turnul de apă.

– L-ați anunțat pe Fabel?

– Da. Dar este în Ostfriesland. Mi-a spus să venim să te luăm și să mergem toți trei la locul crimei, ca să începem imediat cercetările. Vine și el încoace și ne vom întâlni cu toții, mai târziu, la *Präsidium*, o informă Anna și zâmbi văzând-o pe Maria cu arma în mână și îmbrăcată în rochie neagră de seară, ca și cum s-ar fi întrebat, brusc,

unde putea să-și prindă tocul pistolului. Frumoasă rochie! Te așteptăm să te schimbi.

Maria zâmbi și se duse în dormitor.

– Oh... De data asta nenorocitul i-a scos ochii victimei, spuse Anna.

Schutzpolizei și Spurensicherungsteam montaseră deja o barieră din panouri albe, la cincizeci de metri de locul crimei. Cadavrul era și el protejat de un al doilea cerc de panouri albe. Locul crimei fusese luminat de lămpi cu arc electric, alimentate de un generator mobil, al cărui bâzâit alcătuia fundalul sonor al întregii scene. Sternschanzen Park era un loc frecventat și de către familiile tinere aflate în ascensiune, care se mutau în zonele din ce în ce mai elegante, dar și de către traficanții și consumatorii de droguri, care bântuiau parcul după lăsarea întunericului. În seara aceasta, arborii luminați de lămpile cu arc electric se conturau amenințător deasupra locului crimei, iar dincolo de copaci se înălța în noapte turnul de apă, din cărămidă roșie. Maria observă că era o „punere în scenă" aproape similară aceleia de la locul crimei precedente, din Winterhuder Stadtpark, în umbra Planetariului – care, pe vremuri, fusese tot un turn de apă. Ucigașul încerca să le spună ceva. Maria constată cu ciudă că nu avea capacitatea lui Fabel de a interpreta vocabularul pervers al psihopatului.

Șeful echipei de legiști SpuSi, de serviciu în seara aceea, nu era Brauner, ci un tânăr pe care Maria nu-l mai văzuse până atunci. Își spuse că aceea era noaptea adjuncților, nu a șefilor plini. Înainte de a intra în zona protejată, femeia își puse mănuși din latex și pantofi de protecție, apoi făcu cunoștință cu șeful echipei de legiști, care se prezentă: se numea Grueber. Purta ochelari, în spatele cărora îi străluceau ochii mari și negri; arăta aproape ca un adolescent cu tenul palid și cu părul foarte negru, care îi cădea neglijent pe sprâncenele groase. Maria îl boteză în gând Harry Potter.

În mijlocul zonei protejate stătea întins un bărbat, pregătit parcă pentru înmormântare, îmbrăcat cu un costum gri-deschis, cămașă

albă și cravată aurie. Avea mâinile încrucișate pe piept, iar între ele fusese pusă o buclă mare de păr blond, la fel cum între mâinile Laurei von Klosterstadt fusese pus un trandafir. Sub mâinile împreunate, pe cămașa albă se putea vedea o pată roșiatică.

Omul nu mai avea ochi. Pleoapele învinețite atârnau peste orbite, fără însă a le acoperi pe de-a-ntregul. În locul unde fuseseră ochii, nu mai era acum decât sânge închegat, dar nu atât de mult cât s-ar fi așteptat Maria. Ea se uita aproape fascinată la fața fără ochi, care își pierduse parcă umanitatea. Dacă ar fi avut ochii închiși, ar mai fi păstrat o urmă de umanitate.

– Împușcat? îl întrebă ea pe Grueber, arătând spre pata roșie de sub mâini.

Pe corp nu se zăreau și alte răni, care să sugereze o luptă sau agresarea cu un cuțit.

– Nu l-am examinat încă, răspunse Grueber. Îngenunche lângă cadavru. Ar putea fi un glonț sau o singură lovitură de cuțit. Dar este clar că ochii nu i-au fost scoși cu un obiect contondent. Părerea mea este că ucigașul i-a scos ochii cu degetele mari. Cred că avem de-a face cu un criminal care ucide cu mâinile goale. Se ridică și se întoarse către Maria. Victima are între treizeci și cinci și patruzeci de ani, este bărbat, evident, are un metru șaptezeci și șapte și, după părerea mea, cântărește cam șaptezeci și cinci de kilograme. În jurul nasului și al buzelor, prezintă rupturi ale vaselor capilare, iar pe gât, semne clare de strangulare... aceasta părând a fi și cauza morții.

– Chestia asta cu ochii... a fost pe când bărbatul încă trăia sau post-mortem?

– Greu de spus în momentul de față, dar relativa absență a sângelui sugerează că ochii i-au fost scoși după ce a murit sau cu puțin timp înainte.

Anna Wolff și Henk Hermann se apropiară la rândul lor de cadavru. Anna se cutremură, iar Hermann îngenunche lângă trupul neînsuflețit.

– Pun pariu că autopsia va dovedi că aceasta este șuvița tăiată din părul Laurei von Klosterstadt. Se întoarse către Grueber. Îi putem

mișca mâinile? Sunt sigur că, sub una din ele, vom găsi un bilețel de la ucigașul nostru.

– Lăsați-mă pe mine, spuse Grueber. După cum am mai spus, cred că avem de-a face cu un criminal „cu mâinile goale". Poate că și victima l-a apucat pe ucigaș. Am putea găsi celule ale pielii sub unghiile sale. Ridică încet una dintre mâinile victimei și o așează cu grijă într-o parte, apoi luă șuvița de păr și o puse într-o pungă de plastic. După aceea ridică cealaltă mână a victimei. Sub ea, se afla o bucățică de hârtie galbenă.

– Asta este, spuse Hermann.

Grueber luă o pensetă, apucă hârtia și o puse în altă pungă de plastic. Apoi îi dădu punga lui Hermann, care o ridică în lumină și se uită atent la ea.

– *Rapunzel, Rapunzel, Lass mir dein Haar herunter!* Din nou scrisul mic, înghesuit și aceeași cerneală roșie. „Rapunzel, Rapunzel, lasă-ți părul în jos", citi Hermann cu voce tare.

– Fantastic, spuse Maria. A mai adăugat o poveste pe listă... Numărul patru.

– Numărul cinci, zise Anna, dacă o luăm în calcul și pe Paula Ehlers.

Grueber examină cămașa victimei, descheind cu grijă un nasture și uitându-se la rana de dedesubt. Clătină din cap.

– Ciudat... Nu a fost împușcat. Pare să fie o singură lovitură de cuțit. De ce oare nu s-a apărat?

– Și ce e chestia asta cu ochii? întrebă Henk Hermann. Se pare că, mai nou, omul nostru colecționează trofee.

– Nu, spuse Maria, uitându-se în sus, la turnul de apă. Nu le-a luat ca pe niște trofee. Acesta... – continuă ea, arătând spre cadavru – ... este Prințul. În povestea lui Rapunzel, Prințesa este încuiată într-un turn de către mama vitregă, care este vrăjitoare. Aflând că Rapunzel și Prințul se întâlnesc în secret, vrăjitoarea îl ademenește pe Prinț, acesta cade de pe turn, în cădere, ochii îi sunt străpunși de spini, iar tânărul orbește.

Anna și Henk părură impresionați.

Maria zâmbi amar.

– Fabel nu este singurul care s-a pus la punct cu basmele...

Când Fabel ajunse la *Präsidium,* ei cunoșteau deja identitatea bărbatului fără ochi din Sternschanzen Park – Bernd Ungerer, un vânzător de echipamente de catering din Ottensen –, iar fotografiile cadavrului și ale locului crimei fuseseră developate și prinse pe panoul de afișaj. Fabel o sunase pe Maria și o rugase să convoace întreaga echipă, inclusiv pe Petra Maas, pe Hans Rödger și pe Klatt, ofițerul KriPo din Norderstedt.

La ora două dimineața, se aflau cu toții în biroul principal al Mordkommission. Arătau de parcă s-ar fi aflat sub influența aceluiași cocteil de oboseală, adrenalină și cafea. Toți în afară de cel mai nou membru al echipei, Henk Hermann, care nu putea arăta mai proaspăt și mai entuziast.

După ce Maria îi puse la curent cu tot ceea ce știau în legătură cu victima și cu constatările legiștilor, Fabel privi cu atenție panoul de afișaj. Se mișcă înainte și înapoi, între fotografiile făcute la locul unde fusese descoperit cadavrul Laurei von Klosterstadt și cele din Sternschanzen Park, apoi între imaginile din Harburger Berge Naturpark și fotografiile cadavrului Marthei Schmidt, de pe plaja de la Blankenese.

– Ucigașul nostru încearcă să ne spună ceva, zise Fabel, după o tăcere care, tuturor, li se păruse interminabilă. Nu-mi dădeam seama ce anume, dar turnurile de apă m-au ajutat să înțeleg despre ce este vorba. Omul leagă crimele între ele. Nu numai prin faptul că toate au ca temă comună poveștile fraților Grimm. El ne spune ce are de gând să facă în continuare... sau, cel puțin, ne sugerează acest lucru. Arătă cu mâna spre una dintre fotografiile cadavrului Marthei Schmidt. Noi am bănuit de la început că el a ucis-o pe Paula Ehlers. Ei bine, acum, m-am convins că așa este. De aceea a apelat, în cazul Marthei Schmidt, la povestea copilului schimbat. A ales-o pe Martha pentru că semăna foarte mult cu Paula Ehlers și a făcut analogia cu *Copilul schimbat* al fraților Grimm... pentru a ne

sugera că există un cadavru pe care noi nu l-am găsit. A folosit chipul Marthei pentru a ne da de înțeles că a ucis-o pe Paula. Fabel arătă apoi spre o a doua fotografie: o imagine de ansamblu a plajei Elbstrand, unde fusese găsită Martha. Dar nu a fost numai retrospectiv în mărturisirile sale, ci și previzibil. Fabel arătă spre fundalul imaginii, acolo unde terasele de la Blankenese se înălțau abrupt dinspre țărm. O parte dintr-o clădire se înălța până deasupra copacilor și a arbuștilor. Aceasta este piscina acoperită a vilei Laurei von Klosterstadt. O alesese deja pe Laura ca victimă și a așezat cadavrul Marthei în așa fel încât acesta să poată fi văzut din casa Laurei. Laura era deja Frumoasa-din-Pădurea-Adormită, răpită de la cei asemenea Marthei copilul schimbat al „oamenilor-de-sub-pământ" și superioară acesteia, prin bogăție și prin statut social. Fabel arătă spre fotografiile trupului neînsuflețit al Laurei von Klosterstadt. Și aici avem o victimă așezată sub o construcție care revine în două dintre poveștile fraților Grimm, turnul. Aici amestecă metaforele, dar o face în mod controlat. Planetariul din Winterhuder Stadtpark se dedublează, devenind, în același timp, și turnul lui Rapunzel și castelul Frumoasei-din-Pădurea-Adormită... Fabel arătă în continuare spre fotografia în care se vedea că din părul Laurei fusese tăiată o șuviță. Apoi, pune părul acesteia în mâinile următoarei victime, căreia îi scoate ochii, pentru a se potrivi cu povestea lui Rapunzel.

– Și dubla crimă din Naturpark Harburger Berge? întrebă Anna. În ce fel se leagă de celelalte?

Fabel își frecă bărbia, gânditor.

– Poate că legătura constă în locație. Două crime, un singur loc: două personaje, o singură poveste. Legătura este însăși povestea, *Hänsel și Gretel*. Dar nu cred că este așa. La început, am crezut că aceste crime din Naturpark nu aveau nici o legătură cu celelalte și că mobilul lor fusese numai gelozia sexuală a lui Olsen. Dar nu e nici așa. Eu cred că omorurile din Naturpark reprezintă un singur act și că au legătură cu altă crimă sau cu altele... dar nu cu cele comise până acum, ci cu o crimă care urmează să fie comisă. După

părerea mea, va fi vorba despre o aluzie încrucișată – o altă trimitere la o poveste – la unul sau mai multe dintre omorurile săvârșite deja. Și am sentimentul că această trimitere are oarecum de-a face cu scoaterea ochilor.

După ședință, Fabel se duse în biroul său. Încăperea nu era luminată decât de lampa de birou, care arunca pe masă un cerc strălucitor. În acea pată de lumină, Fabel își puse caietul de schițe, în care reprodusese deja panoul de afișaj, adăugând și câteva comentarii, mai subiective.

Totul în jur dispăruse. Se concentra întru totul asupra acelui mic petic de lumină. Fabel își adăugă în carnet detaliile legate de ultima crimă. În zilele următoare, aveau să afle mai multe despre această nouă victimă, dar în momentul de față știa că Bernd Ungerer, în vârstă de patruzeci și doi de ani, lucra ca vânzător la o firmă de echipamente de catering din Frankfurt. Se pare că Ungerer era singurul reprezentant de vânzări al firmei pentru orașul Hamburg și pentru nordul Germaniei. Era însurat, avea trei copii și locuia la Ottensen. Fabel se uită la faptele pe care le așternuse pe hârtie: în ce fel de lume era oare posibil ca un reprezentant de vânzări, de vârstă mijlocie, să sfârșească înjunghiat în inimă și cu ochii scoși din orbite?

Fabel se uită lung la pagina albă, strălucitoare, acoperită cu însemnări făcute cu carioca neagră și roșie, legând între ele nume, locații și comentarii. Începu să scrie ciudatele formule ale anchetei:

Paula Ehlers + Martha Schmidt = *Copilul schimbat;* Martha Schmidt „plasată dedesubt" + Laura von Klosterstadt „plasată deasupra" = *Copilul schimbat/Frumoasa-din-Pădurea-Adormită.* Hanna Grünn + Markus Schiller = *Hänsel și Gretel;* Bernd Ungerer + Laura von Klosterstadt = *Rapunzel.*

Lipsea cel puțin o ecuație. Fabel se uită la foaie, dorindu-și ca formula să apară ca prin farmec în fața lui. Scrise:

Grünn/Schiller + Bernd Ungerer? = ?

Tăie cu o linie și scrise:

Grünn/Schiller + ? = ?; Ungerer + ? = ?

Oricât de mult se concentra asupra paginii din fața sa, aceasta refuza să-i ofere mai mult. Simți că i se strânge stomacul: piesele care lipseau aveau să se adune sub forma mai multor morți. Cineva avea să plătească din nou cu spaimă, cu durere și cu viața din cauza incapacității lui Fabel de a vedea imaginea în ansamblu.

Olsen. Fendrich. Weiss. Mai exista și o altă ecuație? Greșea Fabel atunci când își închipuia că nu aveau de-a face decât cu un singur ucigaș? Era oare Olsen plus Fendrich, Weiss sau altul? Trase sertarul biroului și scoase de acolo un exemplar din cartea lui Weiss. Citise *Die Märchenstrasse* din scoarță în scoarță, dar acum îl interesa, în mod special, un anumit capitol: *Rapunzel*. Din nou, cel care povestea era personajul Jacob Grimm.

În *Rapunzel,* ca de altfel în toate aceste povești, există un conflict fundamental între Bine și Rău; o înțelegere a forțelor Creației și ale Vieții; ale Distrugerii și ale Morții. Eu am găsit în aceste fabule și povești vechi teme, extrem de comune, care sugerează faptul că ele își au originea nu numai în trecutul nostru păgân și ignorant, dar chiar în primele conflicte dintre aceste forțe fundamentale. Într-adevăr, unele dintre aceste povești s-au născut în sânul celor mai timpurii comunități omenești, când numărul locuitorilor Pământului era foarte mic. Altfel, cum s-ar putea explica faptul că povestea Cenușăresei există, în forme aproape identice, nu numai în Europa, dar și în China?

Eu am ajuns la concluzia că, dintre toate aceste forțe fundamentale, Natura, cu tot ce are ea mai frumos și cu tot ce are mai distrugător, este cea care capătă formă omenească. Mama. Forțele materne și cele naturale sunt adesea văzute în paralel, iar în vechile povești și fabule populare, Mama le întrupează pe amândouă. Natura dă viață, hrănește și susține; ea poate fi însă și mânioasă, și

haină. Această dihotomie a caracterului naturii este rezolvată în povești prin reprezentarea dual (și uneori triplă, dacă luăm în calcul și motivul bunicii) a Maternității. Avem, pe de o parte, imaginea Mamei, care, de obicei, reprezintă vatra, căminul și tot ce este bun; ea este Siguranță și Protecție; ea hrănește și ajută; ea dă Viață. De cealaltă parte, avem motivul Mamei Vitrege, care reprezintă adesea negarea impulsurilor materne firești. Mama Vitregă este cea care îl convinge pe soțul ei să-i abandoneze pe Hänsel și pe Gretel în pădure; Mama Vitregă este cea care, mânată de un capriciu și de o invidie vecină cu nebunia, dorește moartea Albei-ca-Zăpada. Și sub forma unei Vrăjitoare haine, Mama Vitregă o răpește și o torturează pe Rapunzel.

În orașul Lübeck, trăia o văduvă frumoasă și bogată, pe care o voi numi *Frau* X. *Frau* X nu avea copii, dar deveni tutoarea lui Imogen, fiica răposatului ei soț, dintr-o căsătorie anterioară. Imogen era la fel de frumoasă ca și mama ei vitregă, dar, desigur, avea în plus o bogăție care, la mama ei vitregă, scădea pe zi ce trecea: tinerețea.

Trebuie să spun de la bun început că nici eu, nici altcineva nu ne puteam închipui că *Frau* X era invidioasă pe Imogen sau că nu o putea suferi. Într-adevăr, *Frau* X părea cât se poate de atentă și de afectuoasă față de pupila ei, pe care o trata de parcă ar fi fost propriul copil. Dar acest lucru este lipsit de importanță: era suficient că găsisem o mamă vitregă și o fiică, ambele la fel de frumoase, ceea ce reprezintă unul dintre motivele cele mai comune ale basmelor. Întrucât Imogen nu era brunetă, nu am putut să o folosesc pentru a o incarna pe Albă-ca-Zăpada. Ea avea un păr blond, strălucitor, de care cred că era foarte mândră. O găsisem pe Rapunzel! Am avut grijă să nu vin în contact nici cu *Frau* X, nici cu Imogen – lucru care m-ar fi putut incrimina în viitor –, și am început să-mi pun la cale planul de reconstituire a poveștii.

În ultimele luni, făcusem rost de cantități mari de laudanum, pe care l-am obținut de la mai mulți farmaciști la care m-am dus, plângându-mă de insomnii. Mi-am notat din nou mișcările subiectului meu și am ales momentul cel mai potrivit pentru a ataca.

Imogen se plimba în fiecare zi prin parcul din nordul orașului. Fiind o tânără cu o creștere aleasă, era întotdeauna însoțită de o doamnă. Nu cunosc și nici nu mă interesează identitatea însoțitoarei lui Imogen, dar era genul de prezență ștearsă, pe care o femeie frumoasă și-o alege drept însoțitoare, tocmai pentru a-și pune în evidență propria frumusețe. Eu am început să o laud pe însoțitoarea lui Imogen pentru boneta pe care o purta: o bonetă în culori ridicol de vesele, pe care o alesese, desigur, în ideea, total greșită, că aceasta avea să-i mai îndulcească trăsăturile șterse.

Era în parcul acela o alee, unde cele două femei nu puteau fi văzute – în ziua aceea, cerul care nu părea să promită nimic bun îi făcuse pe mulți să renunțe la plimbare – și care, întâmplător, ducea spre o ieșire din parc, pe care un pâlc de copaci o ascundeau vederii. M-am apropiat de ele pe la spate, am ridicat o bară grea de fier – pe care o ținusem ascunsă în manta – și am lovit-o, cu o oarecare plăcere, pe însoțitoare, în scăfârlia împodobită atât de ridicol. Eram așa de grăbit să o răpesc pe Imogen, încât n-am avut timp să savurez decât prea puțin felul în care înfipsesem boneta aceea penibilă în țeasta zdrobită a femeii. Imogen începu să țipe și a trebuit să-i dau un pumn în falcă. Asta m-a supărat foarte tare, pentru că orice alterare a frumuseții ei ar fi compromis succesul reconstituirii mele. Am ridicat-o și am dus-o în pâlcul de copaci, suficient de departe pentru a nu fi văzută. Apoi, am târât cadavrul însoțitoarei până în pădure. Sub capul său urât, se făcuse o baltă de sânge, care mânjise pavajul, boneta îi căzuse de pe craniul sfărâmat, iar creierul i se împrăștiase pe jos. Mi-e rușine să recunosc că, în timp ce o târam, ca să-i ascund cadavrul, am tras o înjurătură cât se poate de urâtă. Am luat niște crengi pline de frunze și am încercat să curăț locul, dar n-am reușit decât să împrăștii și mai mult sângele și fragmentele de creier. Știam că nu puteam evita descoperirea, aproape iminentă, a cadavrului însoțitoarei, dar nu asta mă interesa pe mine: eu trebuia să o scot cât mai repede pe Imogen din parc, fără să fiu văzut de nimeni. Lăsasem o trăsură în celălalt capăt al pădurii, așa că am săltat-o pe Imogen pe umăr și am cărat-o cât de repede îmi permiteau povara și terenul

oarecum accidentat. Când am urcat-o în trăsură, Imogen a început să se miște, dar am potolit-o, obligând-o să înghită puțin laudanum.

Eu mă îmbrăcasem în haine de vizitiu și, după ce am așezat-o pe Imogen în cabină, m-am urcat pe capră și am părăsit locul fără să mă grăbesc. Am reușit să o răpesc pe Imogen fără să fiu văzut. Într-adevăr, am avut mare noroc că trupul neînsuflețit al însoțitoarei nu a fost descoperit imediat, așa cum mă temusem, ci mult mai târziu, seara, când orășenii au început să le caute pe cele două femei dispărute.

Știind că voi avea nevoie de un loc unde să o ascund pe Imogen, închiriasem în Lübeck o locuință separată de cea a fratelui meu: o căsuță situată la periferia orașului. După lăsarea întunericului, am legat-o fedeleș pe Imogen – pe care, de acum încolo, o voi numi „Rapunzel" – și am dus-o în subsol. Acolo, i-am mai dat să înghită puțin laudanum și i-am pus un căluș în gură, pentru ca, în absența mea, să nu-i poată alerta pe trecători cu țipetele sale.

Apoi, m-am dus la fratele meu, unde am mâncat vânat *direkt von der Jagd*. M-a amuzat ideea de a consuma carne „direct de la vânătoare", mai ales că și eu veneam „direct de la vânătoare". Cu toate acestea, gândul că lăsasem în urma mea un morman de carne însângerată începuse să mă tulbure, așa că am încercat să îl alung.

Când m-am întors acasă, am constatat că Rapunzel se trezise din somn. Rapunzel sau Frumoasa-din-Pădurea-Adormită? Mai avusesem această dilemă și înainte: cele două basme sunt, în esență, variante, mai curând decât povești separate. În ambele, fratele meu a insistat ca noi să „civilizăm" într-un fel narațiunea, făcând ca Frumoasa-din-Pădurea-Adormită să fie trezită de un sărut. În povestea originală, ea cade într-un somn adânc și este descoperită, după o sută de ani, de către un rege însurat, nu de către un prinț, care o posedă de câteva ori, în timp ce ea doarme. Nu se trezește din somnul fermecat decât atunci când, după ce naște doi gemeni, unul din copii, încercând să sugă, îi scoate așchia din degetul mare. În povestea lui Rapunzel, tânăra prințesă din turn nu este chiar atât de castă cum au sugerat-o versiunile ulterioare – printre care, și cea

culeasă de noi. Se trage din nou un văl peste faptul că, după ce se întâlnește de câteva ori, în secret, cu prințul, Rapunzel naște doi copii. Este vorba aici despre moralitatea vremurilor trecute, când nu se punea mare preț pe valorile creștine. Atât Rapunzel, cât și Frumoasa-din-Pădurea-Adormită, în formele lor originale, au copii din flori...

Fabel puse cartea la loc. Își aminti ce spusese Heinz Schnauber despre sarcina secretă a Laurei von Klosterstadt și despre avort. Dacă ucigașul urmărea fie versiunile originale ale basmelor, fie cartea lui Weiss, atunci asta ar fi făcut din Laura o victimă și mai potrivită. Dar fusese un secret extrem de bine păzit: dacă ucigașul îl cunoștea, înseamnă că era un apropiat al familiei von Klosterstadt. Sau poate că era tatăl. Fabel citi mai departe.

În interesul veridicității poveștii, eram nevoit să o violez pe Rapunzel, dar numai în timp ce dormea. Ea s-a uitat la mine cu ochi rugători, ceea ce a făcut-o cât se poate de neatrăgătoare. Când i-am scos călușul din gură, începu să implore milă pentru viața ei. Mi s-a părut interesant faptul că, fiind o femeie cu creștere aleasă, nu a încercat să se roage pentru virtutea ei, pe care mi-am dat seama că ar fi fost în stare să o sacrifice de bunăvoie, dacă în felul acesta ar fi reușit să-și salveze viața. I-am mai dat laudanum, iar chipul și formele sale își recăpătară calmul și frumusețea. După ce am dezbrăcat-o, recunosc că, îmbătat de frumusețea trupului ei, am pătruns-o de mai multe ori în timp ce dormea. Apoi i-am pus o pernă de mătase pe față. S-a mai zbătut o ultimă dată pentru viața ei, apoi și-a dat duhul.

Fabel se întrerupse din nou din citit și luă raportul autopsiei Laurei von Klosterstadt: departe de a evidenția prezența unei traume sexuale, acesta arăta că Laura nu avusese de multă vreme relații sexuale. Fabel se întoarse înapoi la *Die Märchenstrasse*.

În noaptea următoare, m-am întors în parc și am așezat-o pe Rapunzel sub turnul ornamental din mijlocul acestuia. Luna strălucea cu putere, luminându-i frumusețea. I-am periat părul blond, care strălucea ca aurul alb în lumina lunii. Am lăsat-o acolo pe Rapunzel a mea, pentru ca alții să o găsească și să-și reamintească vechile povești.

Reconstituirea odată terminată, m-am simțit foarte mândru de opera mea. M-a surprins plăcut ideea, apărută câteva zile mai târziu, că *Frau* X devenise subiectul unor zvonuri și unor speculații, legate de rolul ei în moartea fiicei vitrege. Bănuielile ce planau asupra femeii au fost atât de puternice – deși nici una confirmată oficial –, încât statutul ei social în cadrul elitei orașului Lübeck a fost complet distrus, ca să nu mai spun că, atunci când ieșea pe stradă, oamenii de rând își băteau joc de ea în chip grosolan. Asta dovedește nu numai că prejudecățile țăranilor se regăsesc și în așa-numita lume civilizată, ci și că aceste povești vechi conțin adevăruri general valabile.

Fabel închise cartea, dar rămase cu mâna pe copertă, ca și cum s-ar fi așteptat ca, prin osmoză, să afle mai multe. Se gândi, dincolo de coperta lucioasă, dincolo de produsul comercial al editorului, la momentul creației. Își imagină statura uriașă și amenințătoare a lui Weiss aplecată deasupra laptopului, cu ochii aceia foarte negri strălucind în biroul care parcă absorbea lumina. Revăzu în minte statueta lupului-vârcolac – sculptată probabil de către fratele cel nebun al lui Weiss – surprins în mârâitul său tăcut, în timp ce Weiss comitea, pe hârtie, crimă după crimă.

Fabel se ridică, își puse geaca Jaeger și stinse lampa de birou. Prin fereastră, văzu Hamburgul scânteind în noapte. Acolo, afară, dormeau un milion și jumătate de suflete, în timp ce altele explorau noaptea. Curând. Următoarea crimă. Fabel știa că avea să fie comisă curând.

45

Luni, 19 aprilie, 11.00 a.m.
Altes Land, la sud-vest de Hamburg

Fabel aștepta.

Din cauză că nu dormise îndeajuns, începea să se simtă aproape mahmur. Ar fi putut să nu plece atât de devreme din Norddeich. Susanne se hotărâse să mai rămână cu Gabi la mama lui încă două zile, după care, miercuri, să se întoarcă la Hamburg cu trenul.

Ucigașul îi suprasolicita. Aveau atâtea crime de rezolvat, atâtea rapoarte medico-legale de studiat și atâtea discuții de purtat, încât Fabel o lăsase pe Maria să se ocupe singură de cazul Ungerer. Nu fusese o hotărâre ușor de luat. O aprecia pe Maria mai mult decât pe oricare altul dintre membrii echipei, poate chiar mai mult și decât pe Werner. Era o femeie surprinzător de inteligentă, care îmbina abordarea metodică și preocuparea pentru detalii cu viteza de gândire. Dar Fabel tot nu avea convingerea că Maria era pregătită pentru asta. Din punct de vedere fizic, da. Fusese declarată sănătoasă și din punct de vedere psihologic. Oficial. Dar Fabel vedea în ochii Mariei ceva ce nu mai văzuse până atunci. Nu putea spune exact ce anume, dar era ceva ce îl deranja.

Din păcate, în momentul de față, nu putea face altceva decât să-i încredințeze Mariei cazul Ungerer. Trebuise să facă o mulțime de compromisuri: o rechemase pe Anna la serviciu, cu toate că aceasta nu putea ascunde durerea pe care o resimțea ori de câte ori se atingea

cu coapsa rănită de ceva; îl adusese pe Hermann, să lucreze cu normă întreagă la Mordkommission, deși acestuia nu i se făcuse un instructaj KriPo complet; și solicitase detașarea la Mordkommission a doi dintre membrii Comisiei pentru infracțiuni sexuale, care să-i ajute pe oamenii lui.

Fabel încă mai aștepta. Erau două lucruri pe care ar fi putut să le prevadă în drum spre Altes Land: primul era că soții von Klosterstadt nu reprezentau genul de oameni care să deschidă ei înșiși ușa de la intrare, iar cel de-al doilea era că aveau să-l lase să aștepte. Ultima oară când fusese el aici, afectați de vestea morții Laurei, îl primiseră imediat. Acum însă, majordomul îmbrăcat într-un costum albastru, care îi deschisese ușa, îl condusese într-o sală de recepții, unde aștepta deja de douăzeci de minute. Își propusese să aștepte o jumătate de oră. După aceea, avea să se ducă să-i caute.

Margarethe von Klosterstadt își făcu apariția dinspre salonul în care îl primiseră pe Fabel cu ocazia primei sale vizite. Închise ușile în urma ei: era clar, discuția urma să se poarte în această încăpere. Fabel se ridică și dădu mâna cu ea. Femeia îi zâmbi politicos și se scuză că îl făcuse să aștepte; nici zâmbetul, nici scuzele nu fuseseră sincere. *Frau* von Klosterstadt purta un taior bleumarin, care îi scotea în evidență talia delicată. Pantofii crem, scumpi, cu toc înalt, îi puneau în valoare gambele, iar Fabel trebui din nou să-și alunge din minte gândul că femeia îl atrăgea. *Frau* von Klosterstadt îl invită să ia loc, după care se așeză lângă el.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, *Herr Kriminalhauptkommissar* Fabel?

– *Frau* von Klosterstadt, trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră. Există în această anchetă elemente care ne fac să credem că moartea fiicei dumneavoastră a fost opera unui criminal în serie. A unui psihopat. A unui om cu o perspectivă deformată și perversă asupra lucrurilor. Aceasta înseamnă că anumite detalii din viața victimelor sale – care nouă ni se par îndepărtate sau nesemnificative – au pentru el o însemnătate aparte.

Margarethe von Klosterstadt își ridică, întrebător, una din sprâncenele perfect conturate, dar Fabel nu sesiză, în ochii de gheață, nimic altceva decât o politețe calmă.

– Trebuie să vă pun câteva întrebări în legătură cu sarcina fiicei dumneavoastră și cu avortul pe care l-a făcut ulterior.

Politețea calmă dispăru din ochii ei de un albastru-deschis; în adâncul lor se stârni o furtună arctică, fără a izbucni încă.

– Ce anume, dacă îmi este permis să întreb, vă face să-mi puneți o întrebare atât de jignitoare, *Herr Kriminalhauptkommissar*?

– Nu negați că Laura a făcut un avort?

Femeia nu răspunse, dar îi susținu privirea.

– *Frau* von Klosterstadt, încerc din răsputeri să fiu cât mai discret cu putință și ar fi mult mai ușor dacă mi-ați răspunde sincer. Nu mă obligați să obțin tot felul de mandate, care să-mi permită să dau buzna în viața familiei dumneavoastră, până când voi afla adevărul. Ar fi... oarecum... neplăcut. Și mai... public.

Furtuna arctică vuia în ochii lui Margarethe von Klosterstadt, dar nu se dezlănțui; mai mult chiar, încetă. Expresia ei, calmul, ținuta perfectă, vocea îi rămaseră neschimbate; dar era clar că femeia se predase. Făcuse ceva ce, evident, nu obișnuia să facă prea des.

– Era chiar înainte ca Laura să împlinească douăzeci și unu de ani. Am trimis-o la clinica Hammond. Este o clinică privată din Londra.

– Cu cât timp înainte de ziua ei?

– Cam cu o săptămână.

– Deci acum aproape zece ani? Fabel își adresase întrebarea mai mult sieși. O aniversare. Cine era tatăl?

Femeia se încordă, dar aproape imperceptibil. Apoi zâmbi.

– Este chiar necesar, *Herr* Fabel? Trebuie să intrăm în amănunte?

– Mă tem că da, *Frau* von Klosterstadt. Aveți cuvântul meu de onoare că voi fi discret.

– Perfect. Se numește Kranz. Era fotograf. Mai bine zis, era asistentul lui Pietro Moldari, fotograful de modă care a lansat-o pe

Laura. Pe atunci era un nimeni, dar cred că, între timp, s-a realizat destul de bine.

– Leo Kranz?

Fabel recunoscuse imediat numele. Dar nu îl asociase cu lumea modei. Kranz era un corespondent de război foarte bine văzut, care, în ultimii cinci ani, fusese trimis în câteva dintre cele mai fierbinți zone de conflict din lume. Margarethe von Klosterstadt sesiză confuzia de pe chipul lui Fabel.

– A renunțat la lumea modei pentru munca în presă.

– Laura a mai avut de-a face cu el? Vreau să spun... după aceea.

– Nu. Nu cred că au fost foarte apropiați. A fost un episod... nefericit... și amândoi l-au dat uitării.

„Oare?" se întrebă Fabel. Își aminti de vila austeră și singuratică de la Blankenese. Se îndoia că Laura von Klosterstadt putuse să își dea uitării tristețea.

– Cine a știut de avort? întrebă el.

Margarethe von Klosterstadt nu răspunse imediat. Îl privi tăcută pe Fabel. Reuși să toarne în acea privire suficient dispreț pentru a-l face să se simtă prost, dar nu îndeajuns pentru a o înfrunta. Fabel se gândi la Möller, medicul legist, care încerca întotdeauna să atingă acest nivel de trufie arogantă: pe lângă Möller, el era un biet amator; în schimb, *Frau* von Klosterstadt era maestră în materie de aroganță. Fabel se întrebă dacă la fel procedează și cu servitorii.

– *Herr* Fabel, noi nu obișnuim să împărtășim celor din afară amănuntele legate de viața noastră de familie. Și sunt sigură că *Herr* Kranz nu avea nici un interes să facă prea cunoscută implicarea sa în această chestiune de familie.

– Hubert a știut de asta?

O altă tăcere de gheață.

– N-am considerat că era necesar să știe. Dacă Laura i-a spus sau nu, nu știu. Dar, sincer vorbind, ei doi nu au fost niciodată foarte apropiați, ca frate și soră. Laura a fost întotdeauna distantă. Dificilă.

Fabel o privi neutru. Era clar cine fusese copilul preferat în această familie. Își aminti disprețul cu care Heinz Schnauber vorbise

despre Hubert. Două lucruri îi erau acum cât se poate de clare: primul era faptul că Heinz Schnauber fusese într-adevăr persoana cea mai apropiată Laurei – mai apropiată chiar decât familia – iar al doilea, că această discuție nu ducea la nimic. Și asta pentru că, încă o dată, el punea întrebări unei cunoștințe, nu unei mame. Se uită la Margarethe von Klosterstadt: era elegantă, de o frumusețe clasică, genul acela de femeie care, cu vârsta, devin din ce în ce mai atrăgătoare. O compară în minte cu Ulrike Schmidt, toxicomană și prostituată de ocazie, îmbătrânită prematur, cu pielea și cu părul lipsite de strălucire. Două femei atât de deosebite, încât păreau să aparțină unor specii diferite. Nu le unea decât un singur lucru: nu știau aproape nimic despre fiicele lor.

Îndreptându-se spre mașină, Fabel se simți covârșit de o povară grea: o tristețe de plumb, sumbră, mohorâtă. Întoarse capul și privi încă o dată casa mare, impecabilă, cu gândul la o fetiță care crescuse acolo. Izolată. Ruptă de orice urmă de sentiment familial. Fabel își spuse că fata evadase din acea închisoare aurită, doar pentru a-și construi una proprie, la Blankenese, pe malurile înalte ale Elbei.

Comisarul trebui să recunoască faptul că ucigașul nu putea face o alegere mai bună pentru prințesa lui din basm. Și acum, era sigur că ucigașul intrase oarecum în contact cu ea.

46

Luni, 19 aprilie, 01.15 p.m.
Ottensen, Hamburg

Fabel îi încredinţase Mariei sarcina de a sta de vorbă cu soţia ultimei victime, Bernd Ungerer. Aceasta se simţea a fi încă nevasta, nu văduva lui. Maria ştia că urma să cunoască o persoană a cărei durere era ca o rană deschisă; o persoană care încerca din răsputeri să facă faţă unei realităţi noi, absurde, dar permanente.

Ochii lui Ingrid Ungerer erau umflaţi de plâns. Dar mai exista ceva. Un fel de amărăciune. O conduse pe poliţistă în salon, unde erau singure, dar Maria auzi nişte voci venind dintr-o cameră de la etaj.

– Sora mea, explică Ingrid. Mă ajută cu copiii. Vă rog... Luaţi loc.

De unul dintre pereţi era lipită o bibliotecă modulară, din lemn de pin, plină cu obişnuitele cărţi, CD-uri, bibelouri şi fotografii, tipice pentru un cămin. Maria observă că majoritatea fotografiilor o înfăţişau pe Ingrid, alături de un bărbat, care, îşi închipui ea, nu putea fi decât soţul ei, Bernd, cu toate că părul acestuia părea mai deschis la culoare, mai cărunt decât cel al bărbatului găsit mort în parc. Şi, bineînţeles, spre deosebire de cadavrul din parc, bărbatul din fotografie avea ochi cu care se uita la aparat. În toate fotografiile, apăreau doi băieţi, care aveau amândoi părul şi ochii negri ca ai mamei. Ca de obicei în acest gen de instantanee, toţi păreau fericiţi. Zâmbetul lui Ingrid părea natural şi relaxat, dar acum – îşi dădu Maria seama –, pentru femeia din faţa ei, fericirea era o noţiune total

străină. Însă Maria avu sentimentul că asta dura de mai multă vreme. Și Bernd Ungerer părea sincer fericit. Mulțumit.

– Când voi putea vedea corpul neînsuflețit? întrebă Ingrid Ungerer, pe un ton voit neutru.

– Doamnă Ungerer... Maria se sprijini de spătarul scaunului. Trebuie să vă previn că soțul dumneavoastră a fost... rănit... într-un mod care... s-ar putea să vă facă rău... Cred că ar fi mai bine să...

– Ce fel de răni are? o întrerupse Ingrid pe Maria. Cum a fost omorât?

– Tot ce pot să vă spun este că a fost înjunghiat. Maria se opri. Uitați ce este, *Frau* Ungerer, cel care l-a ucis pe soțul dumneavoastră este, cu siguranță, un psihopat. Trebuie să vă spun că i-a scos ochii soțului dumneavoastră. Îmi pare foarte rău... Sincer.

Ingrid Ungerer rămase calmă, dar Maria îi sesiză tremurul din voce.

– Este cumva soțul cuiva? Sau un prieten?

– Mă tem că nu vă înțeleg, *Frau* Ungerer.

– Soțul meu a fost prins cu o altă femeie? Sau ajuns din urmă de un soț gelos? În cazul acesta, aș înțelege de ce i-a scos ochii. Se uita întotdeauna după alte femei. Întotdeauna.

Maria se uită fix la Ingrid Ungerer. Era o femeie nu foarte atrăgătoare, de înălțime medie și de constituție mijlocie, cu părul negru, tuns scurt. O față plăcută, dar nu una pe care să o remarci; dacă însă totuși o remarcai, nu puteai să nu-i sesizezi tristețea din priviri. O tristețe statornicită, permanentă; o melancolie care, acum, lăsase loc, pentru o vreme, suferinței, dar care dura de mult timp și avea toate șansele să se permanentizeze.

– Soțul dumneavoastră se întâlnea cu alte femei? întrebă Maria.

Ingrid râse amar.

– Dumneavoastră vă place să faceți sex?

Pusese întrebarea ca și cum ar fi întrebat cât era ceasul. Maria păru, firește, uluită, dar întrebarea mușcă mai adânc decât intenționase *Frau* Ungerer. Din fericire, aceasta nu așteptă răspunsul Mariei, ci continuă:

– Mie da, îmi plăcea. Eu sunt o persoană foarte senzuală. Dar știți și dumneavoastră cum este: după câțiva ani de căsnicie, focul pasiunii se stinge, copiii te storc de vlagă și îți ucid libidoul.

– Îmi pare rău, nu știu cum este. Nu sunt măritată.

– Dar aveți un prieten.

– În momentul de față, nu, spuse Maria pe un ton neutru.

Era un aspect al vieții sale despre care nu voia să discute cu o necunoscută, chiar dacă era vorba despre o femeie nefericită.

– Lucrurile s-au răcit după ce ne-am căsătorit. Așa cum se întâmplă de obicei. Sinceră să fiu, s-au răcit cam prea mult din punctul meu de vedere, dar Bernd avea o slujbă care îl solicita și, adesea, când se întorcea acasă, era rupt de oboseală. Dar a fost un soț minunat, *Frau* Klee. Credincios, săritor, atent și un tată extraordinar. Ingrid se ridică și scoase un rând de chei din poșetă. Vreau să vă arăt ceva.

O conduse pe Maria în hol, trecură pe sub o arcadă, apoi coborâră câteva trepte. Ajunseră la subsol, iar Ingrid aprinse lumina. Obișnuita adunătură de lucruri care nu își găsiseră locul în casă: biciclete, cutii, cizme de iarnă. Ingrid se opri în fața unui scrin mare, puse mâna pe el, dar nu făcu nici un efort ca să-l deschidă.

– Totul a început acum șase luni. Bernd a devenit mai... atent, să zicem. La început, am fost fericită, dar căzusem parcă dintr-o extremă în alta. Făceam dragoste în fiecare noapte. Uneori și de două ori pe noapte. Cred că devenea din ce în ce mai... presant. Apoi nu a mai fost ca și cum am fi făcut dragoste. El făcea dragoste cu mine, dar era ca și cum eu nu aș fi fost acolo. Apoi, într-o noapte, când i-am spus că nu aveam dispoziție... Ingrid se opri. Se uită la rândul de chei și le frământă în mână ca pe mătănii. În noaptea aceea, mi-a dat de înțeles, foarte clar, că nu-l interesa dacă aveam sau nu dispoziție să fac sex. Maria îi puse o mână pe braț, dar Ingrid se feri. Atunci am început să aflu despre celelalte femei. La vremea aceea, lucra la altă companie. Era acolo de ani de zile, dar, brusc, s-a mutat la firma la care a lucrat în ultima parte a vieții. Recent, am aflat că niște femei de la fosta lui companie îi făcuseră reclamații.

– Îmi pare rău, *Frau* Ungerer! De aceea credeți că se poate să fi fost un soț gelos? Nu cred că este cazul. Avem motivele noastre să credem că soțul dumneavoastră a fost omorât de către cineva care a ucis înainte de asta mai multe persoane fără nici o legătură între ele.

Ingrid Ungerer se uită absentă la Maria, apoi continuă, ca și cum n-ar fi auzit ce spusese aceasta.

– În ultimele șase luni, au fost șase femei despre care știu eu. Și multe altele care l-au respins. Nu mai avea rușine. Nu părea să-i pese că se făcea de râs față de mine sau față de copii. Râse din nou, la fel de amar. Dar asta nu înseamnă că nu mai făcea dragoste cu mine. Ori de câte ori se ducea cu altă femeie, făcea dragoste și cu mine. Devenise nesătul.

Luă cheile, descuie scrinul și ridică ușor capacul. Era plin cu materiale pornografice. Pornografie hard-core: reviste, casete video, DVD-uri.

– Mi-a spus să nu vin niciodată aici. Să nu deschid niciodată acest scrin, dacă țineam la pielea mea. Se uită rugător la Maria. De ce a făcut asta? De ce m-a amenințat? Nu mă mai amenințase niciodată până atunci. Lăsă capul în pământ. Mai sunt și în computerul lui... sus. Înțelegeți? De ce s-a schimbat atât de mult? De ce s-a transformat dintr-un bărbat atent și iubitor într-un animal? Și încă atât de brusc? Toată lumea o știa. De-asta și eram așa de tristă. Vecinii și prietenii zâmbeau și vorbeau cu mine, dar eu vedeam că, fie le era milă de mine, fie încercau să afle cât mai multe amănunte murdare. Nu că am mai fi avut foarte mulți prieteni. Multe dintre familiile pe care le cunoșteam s-au supărat pe noi pentru că Bernd se dădea întotdeauna la femeile respective. Până și colegii de serviciu glumeau pe socoteala lui... Îi puseseră și o poreclă. Se pare că și clienții la fel. Vă spun eu, *Frau* Klee, nu pot să cred că această crimă nu are nimic de-a face cu felul în care se comporta el în ultima vreme.

Ingrid încuie scrinul, după care urcară din nou în salon. Maria încercă să afle de la Ingrid cât mai multe amănunte legate de activitatea soțului ei în săptămâna din urmă. Dar cu cât încerca să se

concentreze mai mult asupra lucrurilor pe care le auzea, cu atât mai mult o preocupau scrinul încuiat din subsol și viața secretă a lui Ungerer. În orice caz, era o sarcină grea și ingrată, pentru că, în afară de brusca lui lascivitate, se părea că Ungerer devenise din ce în ce mai secretos și mai defensiv. Începuse să iasă seara, ca să „socializeze cu clienții" – asta îi spusese lui Ingrid și în noaptea în care fusese ucis. Văzând că nu se întorsese în noaptea aceea, Ingrid nu își făcuse griji. Era supărată, dar nu îngrijorată: se mai întâmplase ca Bernd să lipsească toată noaptea. Găsise cărți de credit ascunse, dar le pusese la loc unde le găsise, fără să comenteze. Toate fuseseră folosite pentru plata serviciilor unor agenții de escortă, unor cluburi și unor saune de pe St Pauli.

– Era clar că se întâmpla ceva cu Bernd, explică Ingrid. Devenise alt om. Mai existau și alte lucruri ciudate care mă puneau pe gânduri. Uneori, venea acasă și se plângea că în casă miroase urât. Nu era așa, dar ajunsesem să fac curat în toată casa, chiar dacă o mai făcusem o dată în ziua aceea, doar ca să-l văd pe el fericit. Apoi îmi primeam „răsplata", cum zicea el. Eu credeam că suferă de o depresie nervoasă, așa că i-am sugerat să se ducă la medicul de familie, dar Bernd a refuzat categoric.

– Deci nu ați obținut părerea unui specialist în legătură cu comportamentul soțului dumneavoastră...

– Ba da. M-am dus eu la *Herr Doktor* Gärten. I-am spus ce se întâmpla. Mi-a zis că era vorba despre așa-numitul „satiriazis"... Manifestarea masculină a nimfomaniei. Mi-a spus că își făcea griji în privința lui Bernd și că voia să-l consulte... să stea de vorbă cu el; dar, când i-am spus soțului meu că fusesem la doctor fără el, adică pe la spatele lui, după cum s-a exprimat... mă rog, lucrurile au devenit și mai *neplăcute*.

Cele două femei tăcură câteva clipe, apoi Maria începu să explice ce fel de ajutor putea primi Ingrid, precum și procedurile ce aveau să fie urmate în următoarele zile și săptămâni. Apoi Maria se ridică să plece. Ajunsese aproape în fața ușii, când se întoarse către Ingrid

Ungerer, să-și ia rămas-bun de la ea și să-i prezinte, încă o dată, condoleanțe.

– Pot să vă pun o ultimă întrebare, *Frau* Ungerer?

Ingrid încuviință, fără pic de vlagă.

– Spuneați că, la serviciu, colegii și clienții îi puseseră o poreclă. Care era aceea?

Ochii lui Ingrid Ungerer se umplură de lacrimi.

– Barbă-Albastră. Așa îi spuneau soțului meu... Barbă-Albastră.

47

Luni, 19 aprilie, 03.00 p.m.
Krankenhaus Mariahilf, Heimfeld, Hamburg

Asistentele erau încântate. Le adusese o cutie uriașă cu cele mai delicioase produse de patiserie, pe care să le servească la cafea. Era un gest de recunoștință, le explicase el asistentei-șefe și întregului personal, pentru deosebita grijă pe care i-o acordaseră mamei sale. Fuseseră atât de drăguțe! Atât de grijulii!

Stătuse de vorbă cu *Der Chefarzt*[1], *Herr Doktor* Schell, timp de aproape o jumătate de oră. *Doktor* Schell îi spusese încă o dată cum anume trebuia să o îngrijească pe mama lui, după ce se întorceau acasă. Schell avea raportul întocmit de către Serviciul de Asistență Socială, cu privire la apartamentul pe care fiul se pregătise să-l împartă cu mama sa bolnavă. Conform raportului, acesta fusese dotat cu tot confortul modern, iar medicul-șef îl felicită pentru faptul că se angajase să-i asigure mamei sale cele mai bune îngrijiri cu putință.

Când ieși din cabinetul medicului, bărbatul zâmbi în direcția camerei asistentelor. Era atât de încântat să-și ia mama acasă! Din nou, asistenta-șefă se întrebă dacă vreunul dintre nerecunoscătorii săi copii avea să facă pentru ea, la bătrânețe, măcar un sfert din ce făcea acest om pentru mama lui.

[1] Medicul-șef (în germ. în orig.)

El se așeză din nou lângă patul femeii, trăgându-și scaunul mai aproape și șoptindu-i pe un ton plin de venin.

– Știi, *Mutti?* La sfârșitul săptămânii, vom fi împreună. Singuri. Nu e minunat? Nu ne va deranja decât vizita unei asistente districtuale, care va veni să vadă cum ne descurcăm. Dar am eu grijă de asta. N-o să fie nici o problemă când o să vină *Gemeindeschwester*[1]. Vezi tu, eu am un minunat apartament micuț, dotat cu lucruri pe care nu le vom folosi niciodată... pentru că nici n-o să prea stăm acolo, nu-i așa, *Mutti?* Știu că preferi să stai în vechea noastră casă, nu?

Bătrâna zăcea, ca de obicei, nemișcată, neajutorată.

– Știi ce am găsit deunăzi, mamă? Vechiul tău costum de la *Speeldeel*. Îți aduci aminte cât de important era pentru tine? Dansuri și cântece tradiționale germane. Cred că i-am găsit o întrebuințare. Se opri. Vrei să-ți citesc, *Mutti?* Vrei să-ți citesc poveștile fraților Grimm? O voi face când ajungem acasă. Tot timpul. Ca înainte. Îți amintești că singurele cărți pe care aveam voie să le ținem în casă erau Biblia și *Poveștile fraților Grimm?* Dumnezeu și Germania. Asta era tot ce ne trebuia în gospodărie... Se opri din nou. Apoi, vocea îi deveni o șoaptă joasă, conspirativă. Mă răneai atât de mult, *Mutti!* Mă răneai atât de mult, încât, uneori, credeam că o să mor. Mă băteai atât de tare și îmi spuneai tot timpul că nu eram bun de nimic... Că eram un nimeni. Nu te opreai niciodată. Când am devenit adolescent și apoi bărbat, îmi spuneai că sunt inutil. Că nu merit dragostea nimănui. Spuneai că de aceea nu voi putea avea niciodată o relație de durată. Șoaptele deveniră șuierături. Te-ai înșelat, cățea bătrână! Credeai că erai întotdeauna singură când mă snopeai în bătaie. Ei bine, nu erai. El era întotdeauna acolo. *Mein Märchenbruder*.[2] Invizibil. N-a vorbit atâta timp. Apoi l-am auzit; tu nu puteai să-l auzi. El m-a scăpat de bătăile tale. El mi-a dat cuvintele pentru povești. El mi-a deschis o lume nouă. O lume minunată, strălucitoare! O lume adevărată. Și așa, cu ajutorul lui, mi-am

[1] Asistentă medicală (în germ. în orig.)

[2] Fratele meu din basm (în germ. în orig.)

descoperit adevărata artă. Acum trei ani, îți amintești? Fata. Fata pe care a trebuit să mă ajuți să o îngrop, pentru că te temeai de un scandal, de rușinea de a avea un fiu în închisoare. Credeai că mă poți controla. Dar el a fost mai puternic... *este* mai puternic decât îți închipui tu.

Se sprijini de scaun și îi examină atent tot trupul, din cap până în picioare. Când vorbi din nou, vocea lui nu mai era o șoaptă, ci o amenințare rece și hotărâtă.

– Vei fi capodopera mea, mamă! Iar oamenii își vor aminti de mine în primul rând datorită ție, mai curând decât grație celorlalte opere ale mele.

48

Marți, 20 aprilie, ora amiezii.
***Polizeipräsidium*, Hamburg**

Werner avea un pansament mic la tâmplă, dar nu mai era umflat, doar puțin vânăt. Fabel acceptase ca el să se întoarcă la serviciu, dar numai cu condiția să nu părăsească sediul Mordkommission și să ajute la prelucrarea și la colaționarea probelor adunate de echipa activă. Și numai dacă lucra un număr redus de ore. Abordarea metodică a lui Werner era ideală pentru trierea corespondenței și a e-mailurilor trăsnite pe care le atrăseseră după sine teoriile lui Weiss. Până atunci, se ocupaseră de asta Hans Rödger și Petra Maas. Așa că se adunase un teanc de tâmpenii, care trebuiau verificate sistematic. Plus că mai trebuiau purtate și o sumedenie de discuții.

Adevărul este că Fabel era la fel de bucuros să-l vadă pe Werner, pe cât fusese și când se întorsese Anna. Cu toate acestea, se simțea direct răspunzător pentru faptul că le permisese unor ofițeri răniți să se reîntoarcă la muncă înainte de vreme. Fabel se hotărî să compenseze acest lucru, negociind acordarea unui concediu medical plătit, după soluționarea cazului.

Îl luă pe Werner, să-i arate panoul de afișaj. Trecerea în revistă a progreselor făcute – sau, mai curând, a lipsei acestora – reprezenta o experiență de-a dreptul frustrantă. Fabel fusese nevoit să întoarcă în avantajul său furtuna mediatică stârnită de presă în jurul uciderii

Laurei von Klosterstadt. Fotografia lui Olsen apăruse în programele de știri și în ziare, specificându-se că era persoana căutată de Poliția din Hamburg, în legătură cu crimele. Fabel le ceruse Annei și lui Henk Hermann să stea de vorbă cu Leo Kranz, fotograful care, cu zece ani în urmă, avusese o relație cu Laura von Klosterstadt: dar Kranz fusese trimis în Irak la puțin timp după ocuparea acestuia de către trupele britanice și americane. Biroul său confirmase că, în timpul în care fuseseră comise crimele, jurnalistul se afla în Orientul Mijlociu. Fabel îi povesti lui Werner despre întâlnirea cu Weiss, apoi îi spuse că Fendrich rămânea și el pe lista suspecților.

– Ceea ce mă preocupă cel mai mult în cazul lui Fendrich, spuse Fabel, este că mama lui a murit acum șase luni. Or, Susanne a schițat un profil psihologic al criminalului, în care se pare că perioada scursă între prima și cea de-a doua crimă poate sugera că ucigașul a fost împiedicat să omoare de către o persoană dominatoare, o soție sau o mamă, care, între timp, a murit.

– Nu știu, Jan.

Werner se așeză pe un scaun aflat chiar în fața panoului de afișaj. Avea fața pământie, obosită. Pentru prima oară, Fabel își dădu seama că Werner îmbătrânea.

– Fendrich a fost trecut de cel puțin două ori prin ciur și dârmon. Pur și simplu, nu se potrivește. În schimb, nu-mi place individul ăla, Weiss. Nu cumva avem din nou de-a face cu un mare preot și cu acolitul său? Weiss trage sforile, el e creierul, iar Olsen ucide. Ce zici? Am mai avut un caz din ăsta.

– Posibil. Fabel se uită la panoul de afișaj, plin cu fotografii. Dar îl vezi tu pe Olsen ucigând sub influența teoriilor literare ale lui Weiss? Sau inspirat de niște basme?

Werner râse.

– Poate că exagerăm și noi. Poate că ar trebui, pur și simplu, să căutăm pe cineva care locuiește într-o căsuță de turtă dulce.

Fabel zâmbi amar, apoi ridică din umeri.

– S-ar putea să ai dreptate. Poate că, într-adevăr, exagerăm și mergem prea departe. Poate că Olsen e omul nostru. Să sperăm că dăm de el cât de curând.

Pe la ora trei după-amiază, dorința lui Fabel se împlini. O unitate a SchuPo raportase că o persoană cu semnalmentele lui Olsen fusese văzută intrând într-un adăpost pentru săraci, aflat într-un bloc dezafectat, din zona portului. Ofițerii în uniformă avuseseră inspirația de a rămâne în umbră și de a chema un Mobiles Einsatz Kommando în civil, care să țină clădirea sub observație. Raportul lovi Mordkommission ca un proiectil. Fabel trebui să-și calmeze oamenii, după care le dădu ordinele.

– Ascultați-mă un pic. Aceasta este captura noastră. I-am spus deja comandantului MEK că urmează să-l arestăm pe Olsen. Numai pe el. Pe nimeni altcineva. Se uită la Maria; ca de obicei, expresia acesteia era greu de descifrat, dar tânăra încuviință din cap. Când ajungem acolo, ne facem un plan de bătaie. Îl vreau pe Olsen viu și în stare să vorbească. Ne-am înțeles? Bine, să mergem!

Fabel îl văzu pe Werner punându-și geaca neagră de piele și dând să iasă din birou, dar îl opri.

– Doar ca observator. Werner zâmbi supus. Te rog, Jan! Nenorocitul mi-a crăpat capul. Vreau doar să văd cum îl umflați.

– În regulă, dar să stai acolo unde îți spun eu. De data asta, numărul doi va fi Maria.

Cândva acolo fusese o comunitate muncitorească. Un loc unde muncitorii din *Hafen*[1] veneau acasă; unde locuiau familii întregi; unde se jucau copiii lor. Dar acum era gol, așteptând forțele inexorabile ale dezvoltării și ale modernizării, care păreau să pună stăpânire pe toate fostele cartiere muncitorești ale Hamburgului. Chiar și Pöseldorf-ul, pe care Fabel îl îndrăgea atât de mult, locul elegantei și bogatei *Schickeria*, fusese cunoscut sub numele de *Arme Leute*

[1] Port (în germ. în orig.)

Gegend – cartierul oamenilor săraci – până în anii 1960, când fusese transformat în cartierul cel mai elegant al Hamburgului.

Dar locul unde se aflau ei acum, situat chiar în apropierea portului, mai avea până să dobândească acest calificativ. Din punct de vedere arhitectural, zona părea înghețată în timp, cu străzile sale pietruite și cu uriașele sale case. Singurele amprente ale secolului al XXI-lea erau diversele graffiti care urâțeau fațadele, precum și uriașa navă de transportat containere, care aluneca, tăcută, pe apele râului. Toți ofițerii erau încordați.

Clădirea în care fusese zărit Olsen se afla la marginea Hafenstrasse Genossenschaft, o zonă a Hamburgului care, începând din decembrie 1995, se afla în proprietatea și administrarea societății Alternativen am Elbufer. Din punct de vedere politic și social, această parte a orașului fusese un câmp de luptă. În adevăratul sens al cuvântului.

În toamna anului 1981, blocurile de pe Hafenstrasse și Bernhardt-Nocht-Strasse fuseseră invadate, sistematic, de ocupanți ilegali. Alfons Pawelczyk, *Innensenator* la vremea aceea, ordonase ca poliția să-i evacueze pe toți. Dar acest lucru nu dusese decât la anarhie și la distrugeri. Urmase un război, lung de aproape zece ani, între ocupanții ilegali și poliția hamburgheză, iar televiziunea prezenta din abundență scene ce înfățișau baricade în flăcări, lupte de stradă și sute de polițiști și de delincvenți răniți. Acel război îl costase pe primarul de la vremea aceea, Klaus von Dohnanyi, însuși postul. Numai acordul încheiat în anul 1995 reușise să pună capăt conflictului. Cu toate acestea, zona respectivă continuase să clocotească și era un loc unde poliția nu putea intra și opera decât cu mare prudență.

Membrii MEK se postaseră pe o stradă mai în spate, înconjurând clădirea de pe colț unde fusese văzut Olsen. Comandantul MEK fu bucuros să-l vadă pe Fabel. Într-o zonă ca aceea, ar fi fost imposibil să-și ascundă multă vreme prezența. El îl informă pe Fabel că se bănuia că Olsen se afla în interiorul clădirii, undeva la primul etaj. Motocicleta sa era parcată afară, iar unul dintre membrii MEK se

furișase acolo ca să o defecteze, în cazul în care Olsen ar fi încercat să fugă. Din cauză că fusese vandalizat, parterul era nelocuit. Asta ușura lucrurile. Practic, nu exista decât o singură cale de intrare și de ieșire.

Fabel își împărți oamenii în două grupuri. Maria îi avea în subordine pe Anna și pe Henk Hermann. Ei urmau să supravegheze exteriorul clădirii. Fabel, Hans Rödger și Petra Maas aveau să intre în clădire, luând cu ei și doi ofițeri MEK, pentru eventualitatea în care ocupanții ilegali le-ar fi dat de furcă. Apoi, îi ceru comandantului MEK să-și ia oamenii și să o ajute pe Maria să blocheze toate posibilele ieșiri din clădire. Se urcară, grupați, în duba MEK, în BMW-ul lui Fabel și în mașina Mariei. Traseră vehiculele în fața clădirii. Maria și oamenii săi coborâră în câteva secunde și se desfășurară. Fabel și grupul său luară cu asalt ușa de la intrare. Cei doi ofițeri MEK sparseră cu un berbec ușile duble, care zburară în lături, făcute țăndări. Fabel își scoase pistolul și intră primul în clădire, urmat de oamenii săi. Holul mirosea a urină și a murdărie. Undeva, sus, se auzi un zgomot, iar Fabel se apropie rapid și în tăcere de scară, lipindu-se de peretele verzui, cu vopseaua scorojită, și ținând pistolul îndreptat în sus. Ușa adăpostului era deschisă și Fabel așteptă să-l acopere ceilalți, după care intră.

Aruncă o privire prin cameră. Era mare și surprinzător de luminoasă, dar goală. Avea ferestre mari care dădeau în stradă. În clipa următoare, Fabel zări, ieșind pe una dintre ele, silueta unui bărbat cocoțat pe pervaz și gata să sară. Nici nu apucă bine să strige: „Olsen!“, că silueta dispăru.

– A sărit! strigă Fabel în stație. Maria, a sărit!

De îndată ce rosti acele cuvinte, își dădu seama că mai fusese o dată în situația aceea: el înăuntru, Maria afară și un suspect fugind.

– Rahat! urlă el și aproape că se ciocni de Petra Maas și de unul dintre ofițerii MEK, în clipa în care năvăli afară din adăpost, coborând câte trei trepte deodată.

Afară, în stradă, Mariei nu-i veni să-și creadă ochilor. Nu numai că Olsen sărise de la etajul întâi, dar apoi se ridicase imediat și fugise în direcția apei. Când auzise în stație strigătele lui Fabel, ea începuse deja să alerge. Acum era momentul. Acum avea să afle dacă mai putea face față. Strigă în stație că se îndrepta spre *Hafen*, știind că Anna și Henk aveau să o urmeze îndeaproape, dar și că ea avea să fie prima care să-l ajungă din urmă pe Olsen. Iar Anna și Henk nu puteau fi mai mari și mai răi decât cel pe care-l vânau. Brusc, Olsen intră într-o altă clădire dezafectată. Era o fostă fabrică mare, cu mulți stâlpi interiori. Lanțurile ruginite și scripeții din tavan sugerau că aici fusese o hală industrială. Olsen nu se vedea nicăieri, iar uriașele bancuri de lucru, pe care, cândva, stătuseră utilaje grele, îi ofereau lui Olsen o mulțime de locuri în care să se ascundă. Maria se opri, își scoase pistolul SIG-Sauer din toc și întinse brațele înainte. Își încordă auzul, dar, în afara propriei respirații grăbite și a bătăilor puternice ale inimii, nu auzi nimic.

– Olsen! strigă ea.

Liniște.

– Olsen! Predă-te! Acum!

Simți o durere cumplită, în clipa în care ceva îi trecu fulgerător prin fața ochilor și o izbi peste încheieturile mâinilor. Pistolul îi zbură cât colo, iar Maria se chirci, prinzându-și încheietura dreaptă cu mâna stângă. Se întoarse și îl văzu pe Olsen în dreapta ei, cu un drug de fier ridicat deasupra capului, ca un uriaș călău medieval mânuind o secure. Maria îngheță. Pentru o fracțiune de secundă, ea se află altundeva, cu altcineva, care avea un cuțit mare, nu un drug de fier. Fu cuprinsă de un sentiment care depășea frica, orice frică pe care o resimțise până atunci. Un sentiment care o străbătu ca un curent electric, făcând-o să rămână în poziția ghemuit. Olsen scoase un strigăt animalic și roti bara de fier; în clipa aceea, frica Mariei se transformă în altceva. Se aruncă înainte ca un înotător care se pregătește să plonjeze și se rostogoli pe podeaua murdară a fabricii. Furia lui Olsen și răutatea cu care voia

să o lovească îl făcură să se dezechilibreze. Maria se ridică în picioare și îl pocni cu piciorul în cap.

– Nenorocitule! urlă ea.

Olsen se târî în patru labe, încercând să se ridice. Maria, ținându-se cu mâna de încheietura rănită, făcu un salt înainte, înfigându-i talpa cizmei în ceafă. Olsen se lovi cu capul de podeaua de beton. Bărbatul gemu, iar mișcările îi deveniră mai încete. Maria își ridică pistolul de jos cu mâna sănătoasă. Îl îndreptă spre capul lui Olsen, în timp ce acesta se rostogoli pe spate, ridicând mâinile.

Maria își examină încheietura. Era zdrelită, dar nu ruptă, iar durerea începea să devină suportabilă. Se uită la Olsen și șuieră:

– Ce e, uriașule? Ce e, uriaș nenorocit și fricos? Îți place să lovești o femeie, nu? Jigodie!

Îl mai lovi o dată cu cizma în față. În clipa aceea, o văzu pe Anna Wolff alergând spre ei.

– Ești teafără, Maria?

– Da. Maria nu-și lua ochii de la Olsen. Îți place să sperii femeile? îl întrebă ea cu duritate în glas. Așa e? Îți place să le lovești? Să le rănești?

Îl pocni cu tocul cizmei în obraz. Carnea se despică, iar sângele începu să țâșnească din rană.

– Maria! strigă Anna, care ajunsese lângă ea, cu pistolul SIG-Sauer îndreptat către fața sângerândă a lui Olsen. Maria... L-am prins. E în regulă. Acum poți să te dai înapoi.

Henk Hermann se apropie la rându-i, iar Maria îi auzi pe Fabel și pe ceilalți alergând spre ei. Hermann se aplecă spre Olsen, îl rostogoli pe burtă și, răsucindu-i brațele la spate, îi puse cătușele.

– Ești teafără?

Fabel o luă încet pe Maria pe după umeri și o îndepărtă de Olsen.

Maria îi zâmbi cu căldură.

– Da, șefu', sunt teafără. Sunt foarte bine.

Fabel o strânse de umeri.

– Ai făcut o treabă bună, Maria! O treabă foarte bună.

Când Henk Hermann îl rostogoli din nou pe Olsen cu fața în sus, Fabel îi văzu rana de pe obraz.

– A căzut, șefu', spuse Maria, încercând să-și ascundă zâmbetul.

Între timp, sosiseră Werner și ceilalți membri ai MEK. Werner se uită la fața zdrobită a lui Olsen, după care își duse mâna la pansamentul de la tâmplă. Se întoarse către Maria și rânji.

– Al dracului de bună!

49

Marți, 20 aprilie, 06.00 p.m.
***Polizeipräsidium*, Hamburg**

În munca de polițist, există și lucruri previzibile. Unul dintre acestea fusese și refuzul lui Olsen de a vorbi înainte de a lua legătura cu avocatul său. Fusese dus la spital, unde i se pansase plaga de pe față. Fabel îl întrebase dacă voia să facă vreo plângere cu privire la rănile suferite în cursul arestării.

Olsen râsese amar.

– După cum a spus și doamna, am căzut.

Ceea ce însă nu prevăzuseră polițiștii era faptul că avocatul lui Olsen, după ce vorbise cu clientul său timp de aproape douăzeci de minute, le spusese că acesta era dispus să coopereze cu poliția și că avea să le ofere informații extrem de importante. Înainte de a începe să-l interogheze pe Olsen, Fabel își convocă oamenii de bază. Anna Wolff, cu tunsoarea arici și cu buzele rujate intens, purta obișnuita ei geacă de piele și jeanși, dar era evident că o durea încă piciorul rănit. Werner ședea la biroul său, cu pansamentul alb de la tâmplă înconjurat de o vânătaie. Maria stătea sprijinită de biroul ei, calmă și elegantă ca întotdeauna, deși pantalonul gri îi era rupt, iar încheietura și mâna dreaptă îi fuseseră pansate la spital.

– Ce s-a întâmplat, șefu'? întrebă Anna.

Fabel rânji.

– Vreau ca unul dintre voi să mă asiste la interogatoriul lui Olsen... Încercam să-mi dau seama care dintre voi are șansele cele mai mici de a cădea de pe scaun și de a-și rupe ceva.

– Vin eu, spuse Maria.

– Date fiind împrejurările, Maria, cred că Olsen ar fi mai cooperant în prezența cuiva cu care nu a avut genul acesta de relație... *fizică*.

– Asta mă exclude și pe mine, spuse Werner, cu sarcasm.

– Anna?

Fabel făcu un semn cu capul în direcția domnișoarei comisar Wolff.

– Cu plăcere!

Olsen ședea ursuz la masă în fața lui Fabel și a Annei. Avocatul său era un *Anwalt* numit de stat: un bărbat mărunțel, care aducea cu un șoarece și care, dintr-un motiv destul de bizar, purta un costum gri, insipid, care îi scotea și mai mult în evidență paloarea tenului. Era scund și, pe lângă Olsen, părea să aparțină altei specii. Fața lui Olsen era tumefiată. Carnea părea umflată acolo unde rana din obraz fusese cusută și pansată.

Omul-șoarece vorbi primul.

– *Herr Kriminalhauptkommissar,* am avut ocazia să vorbesc pe larg cu clientul meu despre chestiunea în legătură cu care doriți să-l interogați. Dați-mi voie să trec direct la subiect. Clientul meu nu a ucis-o nici pe Laura von Klosterstadt, nici pe altcineva. El recunoaște că a fugit, în loc să ofere poliției informații cruciale pentru anchetă, dar, după cum vă voi explica, avea motive întemeiate să se teamă că declarațiile sale nu aveau să fie crezute. În plus, clientul meu recunoaște că i-a atacat pe *Kriminaloberkommissar* Meyer și pe *Kriminaloberkommissarin* Klee, în timp ce aceștia se aflau în exercițiul funcțiunii, dar am dori să cerem o oarecare clemență, ținând cont de faptul că *Herr* Olsen nu dorește să înainteze nici o plângere în legătură cu, să zicem, *entuziasmul* de care a dat dovadă *Frau* Klee atunci când l-a arestat.

– Nu zău! pufni Anna. Trei ofițeri de poliție au fost răniți în timp ce încercau să pună mâna pe matahala asta... Avem probe medico-legale care îl incriminează în dublul asasinat din Naturpark, la care se adaugă și faptul că i-am cunoscut pe pielea noastră temperamentul coleric... Și chiar vă așteptați ca noi să negociem cu dumneavoastră numai pentru faptul că a fost rănit în timp ce se opunea violent arestării?

Avocatul lui Olsen nu răspunse, dar se uită rugător la Fabel.

– În regulă, spuse Fabel. Să auzim ce aveți de spus, *Herr* Olsen!

Avocatul încuviință din cap. Olsen se aplecă înainte, sprijinindu-se cu coatele de masă. Mai avea încă mâinile încătușate, iar Fabel observă cât de mari și de puternice erau. La fel ca ale lui Weiss. Dar mâinile acelea îi mai aminteau și de altcineva, pe care însă, pentru moment, nu știa de unde să-l ia.

– În primul rând, să știți că eu n-am omorât pe nimeni. Olsen se întoarse spre Anna Wolff. Și nu mă pot stăpâni. Este în firea mea. Am un fel de tulburare genetică. Mă face uneori să-mi pierd cumpătul. Și încă destul de des.

– Sindromul XYY? întrebă Fabel.

– Întotdeauna mi-a dat de furcă. Cineva mă supără, iar eu devin o fiară dezlănțuită. Nu pot face nimic, asta e.

– Asta s-a întâmplat și cu Hanna Grünn? întrebă Anna. Tot așa ți-ai pierdut cumpătul și cu ea și cu Markus Schiller?

Înainte ca Olsen să apuce să răspundă, Anna scoase niște fotografii dintr-un plic cu antetul SpuSi. Puse patru dintre ele pe masă, în fața lui Olsen, ca și cum ar fi etalat cărți de joc. Fotografiile înfățișau cadavrul Hannei Grünn și cel al lui Markus Schiller. Împreună și separat. Fabel urmări expresia lui Olsen, pe măsură ce Anna înșira fotografiile pe masă. Omul tresări, iar Fabel observă că mâinile uriașe, încătușate, începură să tremure.

– Oh, rahat! Vocea lui Olsen părea să tremure. Rahat! Îmi pare rău. Oh, Doamne, îmi pare rău!

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Vrei să ne spui ceva, Peter? Vocea lui Fabel era calmă, aproape blândă. Ce-ai făcut?

Olsen clătină violent din cap. Plângea. Să-l vezi pe Olsen plângând era o imagine de-a dreptul tulburătoare. Nu se potrivea deloc cu statura masivă și cu trăsăturile lui necizelate.

– N-am făcut-o eu. N-am făcut eu asta...

Anna mai puse pe masă două fotografii. Una înfățișa urma unei cizme, iar cealaltă, o urmă de pneu.

– Cizmele tale. Motocicleta ta. Ai fost acolo. Ai făcut-o. Nu puteai să o ierți pe Hanna, nu? Voia să aibă bani, să parvină. Așa că a renunțat la un mecanic gras pentru un portofel gras. N-ai putut suporta asta, nu?

– Eram atât de gelos! Eu o iubeam, iar ea se folosea de mine...

Anna se aplecă înainte.

– Probabil că îi pândeai de săptămâni întregi. Îi urmăreai cum se regulau în mașina aia luxoasă a lui. Te ascundeai în umbră, pe după copaci. Îi urmăreai și puneai la cale planuri de răzbunare din cele mai fanteziste. Am dreptate?

Umerii lui Olsen se prăbușiră. Încuviință din cap, fără să scoată o vorbă. Anna nu-i dădu timp să-și tragă răsuflarea.

– Apoi ai făcut-o. Ți-ai pus planul în aplicare. Asta pot să înțeleg. Zău că înțeleg, Peter! Dar de ce și pe ceilalți? De ce fata de pe plajă? De ce fotomodelul? De ce reprezentantul de vânzări?

Olsen se șterse la ochi cu podul palmelor. Avea o expresie mai aspră, mai hotărâtă.

– Nu știu despre ce vorbiți. Eu nu am ucis pe nimeni. Tot ceea ce ați spus despre Hanna și despre puțoiul ăla de Schiller este adevărat. Voiam să-i sperii. Să-i snopesc în bătaie. Dar asta era tot.

– Dar ți-ai ieșit din minți, nu-i așa? spuse Anna. Doar ai recunoscut că nu te poți controla. Nu e vina ta. Inițial ai vrut să-i sperii, dar ai sfârșit prin a-i ucide. N-a fost așa?

„Nu, își spuse Fabel. Nu a fost așa. Crimele astea nu par să fi fost comise la mânie, de cineva care și-a pierdut controlul. Ele au fost

premeditate.“ Se uită la Anna, care, înțelegând mesajul, se sprijini, cuminte, de spătarul scaunului.

– Dacă nici nu i-ai omorât, și nici măcar nu i-ai bătut, zise Fabel, atunci pentru ce îți pare rău?

Olsen se uită fix la cadavrul Hannei Grünn, cu gâtul tăiat. Apoi se uită la Fabel, cu o privire îndurerată și rugătoare.

– L-am văzut! L-am văzut! L-am văzut și nu l-am oprit.

Lui Fabel i se zbârli părul de pe ceafă.

– Ce-ai văzut, Peter? Despre cine vorbești?

– Nu i-am omorât eu! Nu eu. Nu mă aștept să mă credeți. De-aia am fugit. Nici nu știu despre ce alte crime vorbiți. Dar, da, am fost acolo când au fost uciși. Am văzut tot. Am văzut și n-am făcut nimic.

– De ce, Peter? Îți doreai ca ei să moară?

– Nu. Dumnezeule, nu! Mi-era frică. Eram îngrozit. Nu puteam să mă mișc. Știam că, dacă își dădea seama că eram acolo, m-ar fi omorât și pe mine.

Fabel se uită la Olsen. La mâinile lui uriașe. La umerii săi lați. Era greu de închipuit că îl putea speria ceva sau cineva. Dar Fabel înțelese că omul fusese speriat. Se temuse pentru viața lui. Iar acum retrăia acea teamă, acolo, în fața lor.

– Cine a fost, Peter? Cine i-a ucis?

– Nu știu. Un bărbat solid. Mare. Cât mine de mare... poate mai mare. Se uită din nou la Anna Wolff. Ați avut dreptate. Tot ce ați spus a fost adevărat. Îi urmăream. Voiam să-i sperii... să facă pe ei de frică. Dar nu intenționam să-i omor. Nu știu... poate că, dacă mi-aș fi pierdut cumpătul, l-aș fi omorât pe Schiller. Dar niciodată pe Hanna. Indiferent ce mi-ar fi făcut. Oricum, aveam un plan și mai bun. Voiam să-i spun totul soției lui Schiller. Ar fi avut ea grijă de el, iar Hanna ar fi înțeles cât de serios fusese puțoiul atunci când îi promisese că își va părăsi nevasta pentru ea. Voiam ca Hanna să înțeleagă că Schiller se folosise de ea. Voiam să se simtă așa cum mă făcuse pe mine să mă simt.

– Bine, Peter, spune-ne ce s-a întâmplat.

– M-am ascuns în pădure și i-am așteptat. Ea a ajuns prima, apoi a venit și el. Dar înainte de a apuca să fac o mișcare, am văzut ceva ieșind din pădure. La început, nu mi-am dat seama că era un bărbat. Era într-adevăr al dracului de mare. Îmbrăcat în negru și cu o mască pe față. O mască așa cum vezi la petrecerile copiilor. Un fel de animal... un urs sau o vulpe. Poate un lup. Masca era prea mică pentru el. Prea mică. Dar și-o întinsese pe toată fața și asta îl făcea și mai înspăimântător. Chiar și felul în care se mișca îți dădea fiori. Căpăta formă în timp ce ieșea dintre copaci. S-a dus la mașină și a bătut în fereastră. Schiller a deschis. N-am auzit prea bine, dar se pare că Schiller s-a enervat și a început să țipe. Era clar că nu voia să fie deranjat. Apoi se pare că l-a văzut pe uriaș, și masca, și tot. Nu am înțeles ce a spus Schiller, dar părea speriat. Uriașul îmbrăcat în negru stătea și asculta. Nu spunea nimic. Apoi s-a întâmplat. Nu-mi puteam crede ochilor. Uriașul a ridicat brațul și am văzut ceva strălucind în lumina lunii. Un cuțit cu lamă mare. A coborât-o până în dreptul ferestrei deschise a mașinii. Am auzit-o pe Hanna țipând, dar n-am putut face nimic. Mi-era frică. Făcusem pe mine de frică. Eram convins că dacă și-ar fi dat seama că eram acolo, mi-ar fi făcut și mie de petrecanie. Olsen se opri. Ochii i se umplură de lacrimi. Era atât de calm! Se mișca încet, fără grabă. Cum să zic eu? Metodic. Era metodic. Ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. A ocolit mașina prin față, cu un calm desăvârșit, a deschis portiera și a târât-o pe Hanna afară. Ea urla. Săraca Hanna! Și eu, care n-am făcut nimic... Înțepenisem acolo, de parcă eram bătut în cuie. Trebuie să mă înțelegeți, *Herr* Fabel! Știam că o să mă omoare. Și nu voiam să mor.

Fabel încuviință, în semn că înțelegea. Olsen nu era genul de om care să se sperie de un bărbat, dar, după cum spunea el, acolo fusese ceva mai mult decât omenesc sau mai puțin decât omenesc.

– O trăgea de gât. Lui Olsen îi tremura buza de jos. Cu o mână. Ea plângea și îl implora să nu-i facă rău. Să n-o omoare. El râdea. Un râs oribil. Rece și gol. Apoi a spus: „Acum o să te omor“. Doar atât. „Acum o să te omor.“ Vorbea calm, liniștit, nu ca și cum ar fi

fost supărat sau ar fi urât-o. A împins-o, aproape cu blândețe, spre capota mașinii. Apoi i-a tăiat gâtul cu lama aceea mare. Foarte încet. Cu grijă. După aceea, a rămas pe loc o vreme, uitându-se la cadavre, tot fără grabă, ca și cum nu s-ar fi temut că-l putea surprinde cineva. Stătea și se uita la ei. După aceea, a târât cadavrul lui Schiller în pădure.

– Te-ai dus să vezi dacă Hanna mai era în viață?

Olsen clătină din cap.

– Eram prea speriat. Oricum, știam că era moartă. Am așteptat până când uriașul în negru a intrat în pădure, cu cadavrul lui Schiller. Apoi m-am furișat în locul unde ascunsesem motocicleta. Am împins-o pe o distanță de vreo sută de metri. Nu voiam să mă audă pornind motorul. Apoi am fugit cât am putut de repede. Nu știam ce să fac. Bănuiam că n-o să mă creadă nimeni, așa că m-am hotărât să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dumnezeu știe cum, dar m-am gândit că lucrul cel mai bun era să mă țin cât mai departe de toată povestea. Dar la întoarcere, m-am oprit la o stație de benzină de pe autostradă și am sunat la poliție. Mă gândeam că l-ați putea prinde cât mai era încă acolo. Oricum, nu părea să se grăbească. Mă gândeam că, dacă îl prindeți acolo, așa aveam și eu toate șansele să scap.

Anna puse o casetă în casetofon. Era înregistrarea apelului primit de către Polizeieinsatzzentrale. Vocea de la capătul firului era gâtuită din pricina șocului, dar îi aparținea, evident, lui Olsen. Vocea anunța poliția unde se aflau cele două cadavre.

– Confirmi că este vocea ta? întrebă Anna.

Olsen încuviință. Se uită rugător la Fabel.

– N-am făcut-o eu! Jur că n-am făcut-o eu! Tot ce v-am spus este adevărat. Dar nu mă aștept să mă credeți.

– Poate că te cred, zise Fabel. Dar mai ai de răspuns la o mulțime de întrebări... Și nu ești încă scos de sub acuzație. Fabel se uită la avocatul-șoarece al lui Olsen, care încuviință. *Kriminalkommissarin* Wolff îți va pune întrebări în legătură cu celelalte crime. Unde te aflai atunci când au fost comise, ce știi despre victime. Fabel se ridică

și se aplecă deasupra mesei. Te afli încă într-o mare încurcătură, *Herr* Olsen! Ești în continuare singura persoană pe care o putem identifica la locul crimei... ca să nu mai vorbesc despre faptul că ai și un mobil. Te sfătuiesc să răspunzi cât se poate de sincer și de complet la întrebările lui *Frau* Wolff.

În timp ce Fabel ieșea din cameră, Anna se scuză față de avocatul lui Olsen și îl urmă pe Fabel pe coridor.

– Îl credeți? îl întrebă ea pe Fabel, când rămaseră singuri pe coridor.

– Da, îl cred. A fost întotdeauna ceva care nu se potrivea. Aceste crime nu au fost crime pasionale. Cineva planifică în mod meticulos și dă viață acestor fantezii oribile.

– Chiar credeți că pe Olsen l-ar putea speria alt bărbat? El l-a dat gata pe Werner, iar Werner nu e chiar un pirpiriu.

– Așa este. Dar cred că Olsen ar trebui să se teamă mai mult de Maria decât de Werner. Fabel îi zâmbi, oarecum dezaprobator. Sper ca Maria să nu fi luat lecții de la tine, Anna!

Anna îl privi lung, ca și cum n-ar fi înțeles aluzia lui. Asta îi dădea, în ciuda părului numai țepi și a fardurilor, o inocență de școlăriță. Fabel o avertizase în două rânduri cu privire la comportamentul ei agresiv.

– Oricum, continuă ea, nu sunt sigură că povestea asta cu uriașul înfricoșător este suficientă pentru a-l scoate pe Olsen din calcul. Nu avem decât cuvântul său și atât.

– Tind să-l cred. S-a speriat acolo, în Naturpark... S-a temut pentru viața lui. Ucigașul nostru e obsedat de poveștile fraților Grimm... de asta s-a speriat Olsen... nu de un bărbat, nu de un alt bătăuș solid cu care ar fi putut lupta până la capăt. Olsen era singur, în întuneric, în pădure, și a văzut ceva ieșind din beznă, ceva ce nu părea în întregime omenesc. Asta l-a speriat pe el – Bau-Bau, căpcăunul, vârcolacul. Nu îmi dau seama de ce a fost Olsen atât de speriat încât a încremenit în loc, dar adevărul este că, acolo, el nu mai era bătăușul cât un munte, care șade acum în camera de interogatoriu; nu, acolo, era un băiețel care avea un coșmar după ce auzise o

poveste de groază. Asta vrea ucigașul nostru. De asta și reușește: el își transformă victimele în copii speriați. Fabel se opri. Făcu un semn cu capul în direcția ușii închise a camerei de interogatoriu. Oricum, vom afla destul de curând dacă spune sau nu adevărul, Anna. Între timp, vezi ce mai poți afla de la el.

Anna se întoarse în camera de interogatoriu, iar Fabel se duse în biroul Mordkommission. Ceva nu-i dădea pace. Era acolo, în subconștientul său, dar încă nu știa exact ce anume.

Se așeză la biroul său. Rămase tăcut și liniștit, privind pe fereastră, spre Winterhuder Park. Hamburgul se întindea în fața lui până dincolo de linia orizontului.

Fabel încercă să-și golească mintea de toate detaliile, de miile de cuvinte auzite și citite, legate de acest caz, de panoul de afișaj și de fotografiile făcute la locurile crimelor. Privea cerul mătăsos, alb-albăstrui, plutind pe deasupra orașului. Fabel știa că, undeva, se afla un adevăr-cheie, ce aștepta să fie descoperit. Ceva simplu. Ceva pur și cristalin, cu un contur extrem de bine definit.

Basme. Asta era tot; despre basme și despre doi frați care le culeseseră. Doi frați care adunau materiale pentru cercetările lor filologice, căutând „adevărata și originala voce a popoarelor vorbitoare de limbă germană". Îi mânase dragostea față de limba germană și dorința de a păstra vie tradiția orală. Dar, mai mult decât atât, fuseseră patrioți și naționaliști. Ei își începuseră cercetările într-o vreme în care Germania era o idee, nu o națiune; atunci când suzeranii napoleonieni căutau să extirpe culturile locale sau regionale.

Dar frații Grimm schimbaseră direcția. Atunci când a fost publicată prima culegere de basme, nu Academia germană a fost cea care a reacționat cu un entuziasm debordant și a cumpărat cele mai multe exemplare, ci oamenii de rând. Cei a căror voce își propuseseră să o înregistreze și autorii culegerii. Iar dintre ei, în primul rând, copiii. Jacob, cel care căuta adevărul filologic, se supusese dorinței lui Wilhelm de a „asana" poveștile din cea de-a doua ediție, adesea înfrumusețându-le și făcându-le chiar de două ori mai lungi. Așa dispăruse Hans Dumm, care putea lăsa femeile însărcinate

numai uitându-se la ele. De aceea nu mai întreba Rapunzel, gravidă, dar și extrem de naivă, de ce nu o mai cuprindeau hainele. De aceea, Frumoasa-din-Pădurea-Adormită nu mai era violată, în timp ce își dormea somnul fermecat. Iar blânda Albă-ca-Zăpada, ajunsă regină la finalul poveștii originale, nu mai poruncea ca mamei sale vitrege să i se pună în picioare pantofi din fier înroșit în foc, după care să fie obligată să danseze până murea.

Adevărul. Frații Grimm căutaseră adevărata voce a germanilor și creaseră propriile cvasificțiuni. Dar a fost într-adevăr o voce autentic germană? După cum afirmase și Weiss, multe povești franțuzești, italienești, scandinave sau slave își aveau corespondentul în basmele și în fabulele culese de frații Grimm. Asta căuta ucigașul? Adevărul? Să transforme ficțiunea în adevăr, la fel ca imaginarul Jacob Grimm al lui Weiss?

Fabel se ridică, se duse la fereastră și privi norii. Nu înțelegea. Ucigașul nu numai că încerca să-i spună ceva lui Fabel, dar i-o și striga în față. Dar Fabel nu îl auzea.

Se auzi o bătaie în ușă și Werner intră, cu un dosar în mână. Fabel observă că purta mănuși din latex. Fabel se uită întrebător la dosar.

– Pe lângă corespondența pe care ai adus-o de la Weiss, m-am uitat și prin câteva maldăre de e-mailuri primite de la editorii săi. Au fost trimise în decurs de un an, dar eu le-am selectat pe cele din ultimele șase luni. Am găsit și câteva scrisori de la niște smintiți, despre care, totuși, aș vrea să stăm puțin de vorbă. Deschise dosarul și apucă încet, cu grijă, între degetul mare și arătător, marginea unei coli de hârtie. Apoi am găsit asta... Scoase scrisoarea din dosar, ținând-o de un colț.

Fabel se uită la ea. Stăruitor. Coala galbenă de hârtie era acoperită cu litere mici și înghesuite, scrise cu cerneală roșie.

Holger Brauner confirmase că hârtia era aceeași cu cea a bileților – toate tăiate dintr-o singură coală – găsite în mâinile tuturor victimelor. Se confirmase, de asemenea, și bănuiala lui Brauner că

era vorba despre o hârtie obișnuită, care se vindea în supermarketuri și în magazinele de birotică din toată țara. Și scrisul se potrivea, iar analiza chimică a cernelii roșii, în mod cert, nu avea să ofere mari surprize. Ceea ce îl surprinsese cel mai mult pe Fabel fusese faptul că era vorba despre o scrisoare. Fan-mail. Asta putea însemna că ucigașul nu se ferise să lase amprente. Dar Fabel avea să fie dezamăgit: Brauner confirmase că, pe hârtie, nu existau urme de ADN, amprente digitale sau alte elemente, care să-i ajute la identificarea autorului scrisorii.

Atunci când îi scrisese lui Weiss, știa că urma să ucidă. Și știa și că poliția avea să găsească, în cele din urmă, această scrisoare.

Brauner le trimisese patru copii ale unei fotografii a scrisorii, mărite de două ori și jumătate. Una dintre ele fusese prinsă pe panoul de afișaj.

Lieber Herr Weiss,

Am vrut să vă contactez pentru a vă spune câtă plăcere mi-a făcut ultima dumneavoastră carte, *Die Märchenstrasse.* De-abia așteptam să o citesc; și nu am fost dezamăgit. Cred că este una dintre cele mai mari și mai profunde cărți din literatura germană modernă.

În timp ce o citeam, mi-am dat seama că dumneavoastră vorbiți cu vocea autentică a lui Jacob Grimm, tot așa cum Jacob căuta să vorbească, la rândul său, cu vocea autentică a Germaniei: poveștile noastre, viața noastră și temerile noastre; binele și răul. Știați că W.H. Auden, poetul britanic, scria, într-o vreme în care țara sa se afla în conflict sângeros cu țara noastră, că *Poveștile fraților Grimm*, alături de Biblie, reprezintă fundamentul culturii vest-europene? Atât sunt de puternici, *Herr* Weiss. Atât de puternică este vocea adevărată și limpede a poporului nostru. Am auzit de atâtea ori această voce! Știu că înțelegeți asta; știu că și dumneavoastră auziți vocea.

Ați vorbit mult despre modul în care oamenii pot deveni personaje de poveste; credeți că poveștile pot deveni oameni? Sau că noi, toți, suntem o poveste?

În felul meu, eu sunt un creator de povești. Nu, îmi revendic pe nedrept acest merit: eu nu fac decât să înregistrez poveștile. Le prezint, le reconstitui, pentru ca alții să le citească și să le înțeleagă. Eu și dumneavoastră suntem frați. Suntem Jacob și Wilhelm. Dar în timp ce dumneavoastră, la fel ca Wilhelm, înfrumusețați și prelucrați aceste povești simple, pentru a plăcea publicului, eu, la fel ca Jacob, caut să prezint realitatea lor crudă și limpede. Închipuiți-vi-l pe Jacob, ascuns lângă căsuța din pădure a Dorotheei Viehmann, ascultând poveștile pe care ea nu le spunea decât copiilor. Închipuiți-vă această minune: povești magice, vechi de secole, transmise din generație în generație. Eu am trăit ceva similar. Asta o să ofer publicului meu; iar publicul va fi copleșit.

Cu drag, de la un frate, către celălalt,

Dein Märchenbruder

Fabel reciti scrisoarea. Nu spunea nimic. Nici măcar nu trezise bănuielile lui Weiss sau ale editorilor săi. Suna ca o laudă din partea unui admirator nebun și nu ca planul unui ucigaș de a reconstitui poveștile fraților Grimm cu cadavre reale.

– Cine este Dorothea Viehmann? întrebă Werner.

– O bătrână pe care au găsit-o frații Grimm, mai exact Jacob, răspunse Fabel. Locuia în apropiere de Frankfurt. Era o povestitoare renumită, dar a refuzat să îi spună vreuna lui Jacob Grimm, așa că acesta stătea afară, în dreptul unei ferestre, și trăgea cu urechea, în timp ce ea le istorisea povești copiilor din sat.

Werner păru impresionat. Fabel se întoarse către el și zâmbi.

– M-am documentat și eu...

Între timp, se adunaseră și ceilalți membri ai echipei, care începură să comenteze noua probă prinsă pe panoul de afișaj. Fabel îi rugă să facă liniște.

– Asta nu ne spune nimic ce nu știm deja. Singurele informații suplimentare pe care le vom putea obține ne vor fi furnizate de către *Frau Doktor* Eckhardt, care va examina conținutul scrisorii din punct de vedere psihologic.

Susanne nu avea să se întoarcă de la Norddeich decât în ziua următoare, dar Fabel aranjase să-i trimită o copie a scrisorii la Institut für Rechtsmedizin, urmând să o sune ceva mai târziu, acasă la mama lui, pentru a i-o citi și a-i cere o primă părere.

Henk Hermann ridică mâna, ca la școală. Fabel zâmbi și încuviință, iar Hermann lăsă mâna jos.

– Individul s-a semnat *Märchenbruder,* spuse Hermann. Ce înseamnă asta? „Fratele din poveste"?

– Se simte foarte legat de Weiss. Dar poate avea și o altă semnificație. Și știu cine este persoana ideală care ne-ar putea ajuta să o aflăm.

– Persoana ideală, spuse Werner, ar fi ucigașul însuși.

Weiss răspunse la telefon abia la al treilea apel. Fabel presupuse că se afla în biroul său. El îi explică scriitorului cum găsiseră o scrisoare care îi fusese trimisă prin intermediul editorilor săi și al cărei autor era cu siguranță ucigașul. Weiss nu își amintea să fi văzut scrisoarea și îl ascultă în liniște pe Fabel, care i-o citi la telefon.

– Și sunteți convins că vorbește despre aceste crime? îl întrebă Weiss pe Fabel, când comisarul termină de citit.

– Da. Este categoric aceeași persoană. Există ceva, în conținutul scrisorii, care ar putea fi semnificativ? De exemplu, menționarea Dorotheei Viehmann?

– Dorothea Viehmann! exclamă Weiss, pe un ton cinic. Izvorul înțelepciunii populare germane, pe care Jacob Grimm aproape că o idolatriza. La fel ca și psihopatul dumneavoastră.

– Și nu ar fi trebuit?

– Ce se întâmplă cu noi, germanii? Ne căutăm în mod constant identitatea, ca să aflăm cine suntem, dar găsim, invariabil, un răspuns greșit. Frații Grimm au venerat-o pe Viehmann și au luat

versiunile poveștilor ei drept literă de evanghelie... aproape cuvânt cu cuvânt. Dar Viehmann era, de fapt, numele soțului ei. Numele ei de fată era Pierson... Era franțuzoaică. Părinții Dorotheei Viehmann fuseseră alungați din Franța pentru că erau protestanți... hughenoți. Ea pretindea că poveștile pe care le spunea erau germane și le auzise de la călători, în drumul lor către și dinspre Frankfurt. Adevărul este că multe dintre poveștile pe care le-a transmis fraților Grimm erau franceze la origine, provenind din mediul ei familial. Aceleași povești pe care le culesese și Charles Perrault, cu un secol sau mai mult în urmă. Iar Dorothea Viehmann nu era singura. A mai fost și misterioasa „Marie", despre care se știe că a transmis *Albă-ca-Zăpada, Scufița-Roșie* și *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită.* Fiul lui Wilhelm susținea că era o bătrână servitoare a familiei. Dar s-a dovedit că era vorba despre o tânără bogată, din înalta societate, pe nume Marie Hassenpflug, și ea de origine franceză, căreia bonele franțuzoaice îi spuseseră acele povești. Weiss râse. Deci întrebarea este următoarea, *Herr* Fabel: este *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită Dornröschen* sau *La belle au bois dormant?* Este *Scufița-Roșie Rotkäppchen* sau *Le petit chaperon rouge?* După cum v-am spus, noi căutăm neîncetat adevărul privitor la identitatea noastră, dar, invariabil, o dăm în bară. Și, de cele mai multe ori, ne bazăm pe observatori străini care să ne definească identitatea.

– Nu cred că psihopatul nostru este atât de patriot, încât să despice firul în patru pe tema asta. Fabel nu avea timp să mai asculte încă una dintre predicile lui Weiss. Eu vreau doar să știu dacă menționarea numelui Dorotheei Viehmann are sau nu vreo semnificație.

La celălalt capăt al firului urmă o scurtă tăcere. Fabel și-l imagină pe bărbatul masiv, în biroul său, în care lemnul întunecat absorbea lumina.

– Nu, nu cred că are. Victimele sale au fost și bărbați, și femei, nu-i așa?

– Da. Nu pare să facă discriminări legate de sex.

– Singura semnificație pe care pot să o asociez menționării numelui Dorotheei Viehmann este că frații Grimm chiar au considerat-o pe aceasta un izvor aproape unic de veche înțelepciune. Și se pare că, din punctul lor de vedere, femeile erau cele care duceau mai departe tradiția orală germană. Dacă ucigașul dumneavoastră n-ar fi ucis decât femei, mai ales bătrâne, atunci poate că aș fi văzut vreo legătură. Dar este ceva în scrisoare care îmi dă de gândit. La modul foarte serios. Numele cu care s-a semnat.

– Care... *Dein Märchenbruder?*

– Da... Fabel îl simți pe Weiss ușor neliniștit. *Fratele tău din basm*. După cum probabil știți, Jacob a murit cu patru ani înaintea lui Wilhelm. La înmormântarea lui Jacob, Wilhelm a ținut un discurs funebru deosebit de laudativ. El l-a numit *Märchenbruder*... Fratele său din basm. La dracu', Fabel, maniacul ăsta crede că el și cu mine suntem amândoi părtași la porcăria asta!

Fabel trase adânc aer în piept. În spatele crimelor, exista într-adevăr un parteneriat. Iar Weiss era celălalt partener. Numai că nu știuse de asta.

– Da, *Herr* Weiss. Așa este. Știți teoria dumneavoastră, conform căreia ficțiunea poate fi transformată în realitate... iar oamenii pot „trăi" în poveștile dumneavoastră...

– Da... Ce-i cu ea?

– Păi, se pare că el v-a introdus în opera lui.

50

Miercuri, 21 aprilie, 09.45 a.m.
Institut für Rechtsmedizin, Eppendorf, Hamburg

Fabel detesta morga.

Detesta să participe la autopsii. Nu era atât repulsia fizică, firească, față de sângele închegat, cu toate că și aceasta îi provoca o anumită senzație de greață, cât faptul că nu putea înțelege cum o ființă umană, centrul unui univers vast și complex, devenea dintr-odată o simplă bucată de carne. Fabel detesta lipsa de viață a cadavrelor – brusca, totala și irevocabila distrugere a personalității. În cazurile pe care trebuia să le rezolve, comisarul încerca să se gândească la victimă ca și cum el sau ea ar fi fost încă în viață, dar undeva, într-o cameră îndepărtată. Pentru Fabel, ei erau niște oameni nedreptățiți, cărora el căuta să le facă dreptate, împlinind o datorie față de cei rămași în viață. Chiar și examinarea locului crimei sau trecerea în revistă a fotografiilor rănilor fatale nu păreau să-l împiedice să privească victimele ca pe niște ființe umane cu personalitate proprie. Dar atunci când vedea conținutul stomacului cuiva turnat cu polonicul într-un vas, pentru a fi cântărit, persoana devenea automat un cadavru.

Möller era în formă. Când Fabel intră în sala de autopsie, doctorul îi aruncă una dintre obișnuitele sale priviri disprețuitoare. Purta combinezonul albastru, de protecție, iar șorțul gri-deschis, de plastic,

mai era încă pătat de sânge. Masa de autopsie, din oțel inoxidabil, era goală, iar Möller o spăla cu furtunul, operațiune devenită, evident, reflexă. Totuși, în aer parcă plutea ceva. Fabel descoperise cu mult timp în urmă că morții bântuie nu cu spiritul, ci cu mirosul lor. Möller tocmai terminase de examinat corpul celui care, până nu demult, fusese o ființă umană, pe nume Bernd Ungerer.

– Interesant, spuse Möller, privind, leneș, apa care, spălând urmele de sânge, făcea vârtejuri de culoare roz. Foarte interesant, ăsta de azi.

– Cum adică? întrebă Fabel.

– Ochii i-au fost scoși după ce a murit. Cauza morții a fost o singură lovitură de cuțit, în piept. De-a dreptul clasic... Pe sub stern și direct în inimă. Gentlemanul tău a mai și răsucit cuțitul în rană, cu aproape patruzeci și cinci de grade, în sensul acelor de ceasornic. Asta, cu siguranță, a secționat inima victimei, care a murit aproape instantaneu. Cel puțin nu a suferit mult și nici nu a simțit când ucigașul i-a scos ochii. Ceea ce, apropo, a fost făcut cu mâna. Nu există urme care să arate că s-ar fi servit de vreun instrument. Möller se aplecă peste marginea mesei. Nu există răni care să demonstreze că victima s-ar fi apărat. Nimic de genul ăsta. Nici o tăietură pe mâini sau pe brațe... Plus că nu există alte urme de traumatisme. Sau de luptă.

– Asta înseamnă că victima noastră a fost luată total prin surprindere sau că îl cunoștea pe ucigaș... sau amândouă variantele.

Möller se îndreptă de spate.

– Ăsta e domeniul tău, *Herr Hauptkommissar*. Eu prezint faptele, tu tragi concluziile. Dar mai sunt unele lucruri legate de acest gentleman, care s-ar putea să ți se pară interesante.

– Da?

Fabel zâmbi, răbdător, rezistând ispitei de a-l îndemna pe Möller să-i spună despre ce era vorba.

– În primul rând, *Herr* Ungerer albise înainte de vreme și își vopsea părul negru. Dar pe mine m-a interesat mai mult ceea ce am

găsit înăuntru. Ucigașul vostru nu i-a curmat viața lui *Herr* Ungerer. I-a luat-o doar cu câteva luni mai devreme.

– Ungerer era bolnav?

– În fază terminală. Dar este posibil nici să nu fi știut. Avea un gliom în creierul mare. O tumoare pe creier. Dimensiunile sugerează că aceasta creștea de ceva vreme, iar localizarea m-a făcut să cred că e posibil ca simptomele să nu fie concludente.

– Ți-ai dat seama dacă Ungerer făcea vreun tratament?

– Nu, n-am văzut așa ceva. Nu am găsit probe care să arate că urma un tratament anticancerigen – nici măcar de cortizon, care este, de obicei, prescris în asemenea cazuri, pentru a stopa inflamarea țesutului cerebral. Mai mult decât atât, nu a suferit nici o intervenție chirurgicală; or, asta este prima măsură care se ia în cazul acestui tip de tumoare. Trebuie să fac o analiză histologică a gliomului, dar mie mi se pare că este vorba despre un astrocitom... o tumoare primară. Și pentru că era o tumoare primară, nici nu au existat simptome care să-i dea de înțeles medicului său curant că exista o problemă. Tumorile cerebrale apar de obicei după instalarea cancerului în altă parte a organismului. Și, nu vreau să te sperii, dar omul era la vârsta la care aceste tumori sunt destul de frecvente.

– Dar trebuie să fi avut unele simptome... Dureri de cap...

– Poate, dar nu neapărat. Tumorile cerebrale nu au unde să se extindă. Este singura parte a corpului situată într-un spațiu restrâns, în cutia craniană, înconjurată de os, așa că, pe măsură ce tumoarea se dezvoltă, va crește și presiunea intracraniană. Asta poate provoca dureri de cap puternice, care pot deveni de-a dreptul insuportabile atunci când bolnavul stă întins. Dar nu întotdeauna. Însă, după cum ți-am spus, în ciuda faptului că tumoarea lui *Herr* Ungerer creștea destul de repede, poziția acesteia sugerează faptul că țesutul sănătos era distrus treptat. Iar asta înseamnă că simptomele erau, poate, mai subtile.

– Ca de exemplu?

– Modificări ale personalității. Modificări comportamentale. Este posibil să-și fi pierdut simțul mirosului – sau să simtă mirosuri puternice, care, de fapt, nici nu existau. Este posibil să fi simțit înțepături în diverse regiuni ale corpului sau să aibă senzații de vomă. Dimpotrivă, i se putea întâmpla să vomite brusc, fără ca înainte de asta să aibă vreo senzație de vomă.

Fabel se gândi o clipă la cele auzite. Își aminti ce îi relatase Maria legat de discuția pe care o avusese cu *Frau* Ungerer și de faptul că aceasta vorbise despre o anumită modificare a personalității soțului ei. Și despre faptul că apetitul sexual al acestuia devenise de nepotolit; că un soț credincios și iubitor devenise un desfrânat și un soț adulterin. Un „Barbă-Albastră". Când Fabel auzi asta, amintindu-și și de descrierea subsolului „interzis" și a scrinului încuiat, simți că-i îngheață sângele în vene. Altă legătură cu o poveste și, deși *Barbă-Albastră* era o poveste de Perrault, așadar franțuzească, avea un echivalent german, un basm cules de frații Grimm: *Pasărea lui Fitcher*. Ucigașul îl cunoștea pe Ungerer. Sau, cel puțin, știa despre el exact atât cât avea nevoie pentru a-l alege ca personaj al uneia dintre poveștile sale.

– Este posibil ca boala să fi influențat și comportamentul sexual al victimei? întrebă Fabel, relatându-i lui Möller tot ce se știa legat de izbitoarea schimbare a comportamentului lui Ungerer.

– Da, se poate, răspunse Möller. Dacă într-adevăr a existat o schimbare atât de frapantă cum spui tu, atunci eu aș fi de părere că nu coincide cu tumoarea, ci este o consecință a acesteia. Noi credem că sexul este ceva fizic. Dar nu este. La om, totul se află aici. Möller își bătu tâmpla cu degetul arătător. Schimbă structura sau chimia creierului – iar tumoarea victimei le schimbase, cu siguranță, pe amândouă – și vei vedea producându-se tot felul de modificări comportamentale și de personalitate. Așa că, da, este posibil ca tumoarea să fi transformat un bărbat însurat, cu simțul familiei și cu o sexualitate normală, într-un lup libidinos.

*

În timp ce Fabel se întorcea la *Präsidium,* soarele de aprilie strălucea vesel deasupra Hamburgului. Orașul părea luminos și proaspăt, așteptând cu nerăbdare vara. Dar Fabel nu vedea nimic din toate astea. Îl obseda prezența întunecată și amenințătoare a unui psihopat care omora și mutila, în căutarea unui adevăr literar sau cultural deformat. Era aproape. Atât de aproape, încât Fabel începuse deja să-i simtă mirosul.

51

Joi, 22 aprilie, 09.30 p.m.
Altona, Hamburg

Lina Ritter își spuse, în timp ce se străduia să-și pună costumul, că era deja prea bătrână pentru asta. *Era* prea bătrână pentru asta. Fusese, într-adevăr, cariera ei timp de aproape cincisprezece ani, dar acum, la treizeci și patru de ani, era deja destul. La urma urmelor, ăsta era un joc pentru femei mai tinere. Era obligată, din ce în ce mai mult, să se „specializeze": să satisfacă gusturile cele mai bizare și mai exotice ale clienților, iar rolul dominator se potrivea mai bine cu vârsta ei. Și în orice caz, de cele mai multe ori, nici nu trebuia să facă sex: trebuia doar să dea comenzi câte unui om de afaceri gras și transpirat, timp de o jumătate de oră, să-i dea palme la fund dacă nu-i urma imediat instrucțiunile, să-i spună ce băiat rău era și cât de supărată era pe el, după care bărbatul se masturba. Câștiga binișor, riscurile de a se îmbolnăvi erau minime, iar clienții săi, ca pedeapsă, îi făceau adesea curat în casă. Dar în seara asta, avea să fie mai greu. Tipul care o angajase îi dăduse o grămadă de bani înainte. Apoi stabiliseră să se întâlnească în seara aceea, cu condiția ca ea să poarte costumul pe care avea să i-l aducă el. Uitându-se la costumul acela ridicol, își dăduse seama că, de data aceasta, nu ea avea să fie dominatoarea și se resemnase la gândul că trebuia să facă sex cu bărbatul acela uriaș.

El fusese punctual, iar acum o aștepta în dormitor, în timp ce ea se străduia să intre în costumul pe care i-l adusese și care s-ar fi potrivit, cu siguranță, unei femei cu o talie cu unul sau cu două numere mai mică decât cea a Linei. Unei fete tinere. Lina uitase cât de mare era clientul ei. Mare, dar tăcut. Aproape timid. Nu avea să-i creeze probleme.

Lina intră în dormitor și făcu o piruetă în fața bărbatului.

– Îți place? Dar când dădu cu ochii de el, se opri brusc. Oh... văd că și tu porți un costum special.

Bărbatul stătea în picioare, lângă pat. Stinsese toate luminile, cu excepția lămpii de pe noptiera din spatele său. Totul în cameră părea mic în comparație cu statura sa uriașă. Purta o mască mică, de cauciuc, o mască de copil, înfățișând fața unui lup. Trăsăturile lupului erau deformate, din cauză că masca, destul de mică, fusese întinsă pe o față prea mare. Apoi, Lina își dădu seama că bărbatul nu purta un costum mulat, cum crezuse ea inițial, ci că avea tot corpul, de la glezne și până la gât și de-a lungul brațelor până la încheieturi, acoperit cu tatuaje. Numai cuvinte. Toate scrise cu caractere vechi. Stătea în picioare, în fața ei, mare și tăcut, cu masca aceea stupidă și cu corpul acoperit de tatuaje, cu lumina în spatele său. Lina își dădu seama că începuse să-i fie frică.

– Ți-am adus un cadou, Gretel, spuse el în cele din urmă, cu vocea înăbușită de masca de cauciuc.

– Gretel? Lina se uită la costumul ei; cel pe care i-l adusese el. Ăsta nu e costumul lui Gretel. Sau mă înșel eu?

Capul din spatele măștii prea mici se clătină încet. Bărbatul întinse mâna și îi dădu Linei o cutie albastră, legată cu o fundă galbenă.

– Ți-am adus un cadou, Gretel, repetă el.

– Oh... oh, mulțumesc! Îmi plac cadourile! Lina îi răspunse cu o amabilitate cochetă și luă cutia. Făcu tot posibilul să nu i se vadă tremurul mâinilor, în timp ce desfăcea funda. Așa... Ia să vedem ce avem aici, spuse ea, ridicând capacul cutiei și privind înăuntru.

În clipa în care începu să țipe, el era deja lângă ea.

52

Joi, 22 aprilie, 09.30 p.m.
***Polizeipräsidium,* Hamburg**

Fabel stătea cu fața la panoul de afișaj, aplecându-se deasupra mesei din fața acestuia. Se uita la panou, dar nu vedea ceea ce voia, ceea ce trebuia să vadă acolo. În birou nu se mai afla decât Werner, care ședea în colțul mesei. Umerii săi lați erau căzuți, iar fața, palidă, ceea ce scotea și mai mult în evidență vânătaia pe care o avea la tâmplă.

– Cred că ar trebui să te duci acasă, îi spuse Fabel. Prima zi de muncă, și uite și tu câte s-au întâmplat!

– Mă simt bine, zise Werner Meyer, dar pe un ton nu tocmai convingător.

– Ne vedem mâine.

Fabel îl urmări pe Werner părăsind biroul, apoi se uită din nou la panoul de afișaj. Ucigașul spusese că Jacob Grimm dobândise înțelepciune folclorică de la Dorothea Viehmann. Că și el avusese o experiență similară. Cu cine? Cine îi transmisese lui poveștile?

Fabel trecu în revistă fotografiile lui Weiss, Olsen și Fendrich, aflate pe panou. Femei bătrâne. Mame. Weiss avea o mamă italiancă. O femeie influentă. Fabel nu știa nimic despre rudele lui Olsen, dar Fendrich avusese o relație strânsă cu mama lui, înainte ca aceasta să moară. Și murise cu puțin timp înaintea comiterii crimelor. Weiss și Olsen erau acum în afara bănuielilor lui Fabel, singurul suspect

părând a fi Fendrich. Dar dacă te uitai mai bine la el, vedeai că nu se potrivea ceva. Fabel privi fotografiile celor trei bărbați. Trei bărbați cât se poate de diferiți între ei. Și nici unul nu părea să fie omul lor. Între timp, Anna venise lângă el.

– Bună, Anna! Ai terminat cu Olsen? întrebă el.

Anna clătină din cap, nerăbdătoare. Îi arătă fotografia ultimei victime, Bernd Ungerer, cadavrul fără ochi.

– Există o legătură, spuse Anna, încordată. Olsen l-a recunoscut pe Ungerer. Îl cunoaște.

Olsen ședea încă la masa din camera de interogatoriu. Comportamentul său, limbajul trupului se schimbaseră. Bărbatul devenise înflăcărat, energic, aproape agresiv. În schimb, avocatul său părea mult mai puțin entuziast. Adevărul este că, timp de aproape patru ore, amândoi stătuseră închiși în aceeași cameră cu mica, dar tenacea Anna Wolff.

– Vă dați seama, *Herr Kriminalhauptkommissar,* că, încercând să vă ajute în anchetă, clientul meu riscă să se incrimineze și mai mult.

Fabel încuviință, nerăbdător.

– Haideți să auzim ce are de spus *Herr* Olsen cu privire la relația sa cu *Herr* Ungerer.

– Nu am avut nici o relație cu Ungerer, zise Olsen. L-am văzut doar de câteva ori. Era vânzător. Un tip slugarnic.

– Unde l-ai văzut?

– La Backstube Albertus. Vindea echipamente italienești de patiserie... Foarte scumpe. Rahaturi din astea ultramoderne. De luni de zile se tot ținea după Markus Schiller, încercând să-l convingă să cumpere cuptoare noi. El și Schiller se înțelegeau destul de bine... Doi slugoi nenorociți. Ungerer îl invita întotdeauna pe Schiller la masă... la restaurante scumpe... el plătea. Dar cred că-și greșise ținta. Nevasta lui Schiller avea ultimul cuvânt, ea avea banu' și, din câte mi-am dat eu seama, ea avea boașele în cadrul familiei.

– Spune-ne exact unde și când l-ai văzut pe Ungerer?

– L-am văzut de câteva ori, când m-am dus să o iau pe Hanna de la patiserie.

– Se pare că ai adunat foarte multe informații despre el, dacă ne gândim la faptul că nu l-ai văzut decât în trecere.

– Hanna mi-a vorbit despre el. Întotdeauna îi făcea ochi dulci. De fiecare dată când venea la patiserie. Era însurat și avea copii, dar era un fustangiu notoriu. O jigodie, așa zicea Hanna.

– N-ai vorbit niciodată cu el?

– Nu. Dar aș fi vrut să-i zic vreo două... dacă înțelegeți ce vreau să spun. Dar Hanna mi-a zis să-l las în pace. Ea i se plânsese oricum șefului ei în legătură cu Ungerer.

– Dar Hanna nu a avut nimic cu el, nu? La muncă sau în afara serviciului...

– Nu. Zicea că, atunci când îl vedea holbându-se la ea, i se făcea pielea de găină. Auziți? Eu, unul, nu văd nici o deosebire între Ungerer și Markus Schiller. Două javre slugarnice. Dar cred că Hanna a văzut ceva.

Fabel, care până atunci o lăsase doar pe Anna să conducă interogatoriul, se aplecă înainte, pe scaun.

– Peter, tu ești legătura dintre trei victime... În total, au fost cinci. Alese trei dintre fotografiile de pe masă – poza Paulei Ehlers, a Marthei Schmidt și a Laurei von Klosterstadt – și le puse în fața lui Olsen. Îți spune ceva vreuna dintre aceste persoane?

Apoi îi precizã numele victimelor și locurile unde fuseseră găsite.

– Fotomodelul. O știu. Vreau să spun că știu *despre* ea... că e celebră și așa mai departe. Dar nu. Nu le cunosc pe nici una dintre ele.

Fabel se uită la Olsen, cât timp acesta vorbi. Fie spunea adevărul, fie era un mincinos inteligent. Or, Olsen nu era atât de rafinat. Fabel le mulțumi lui Peter și avocatului acestuia, după care Olsen fu dus înapoi, în arest.

Fabel rămase în camera de interogatoriu, împreună cu Anna. De data asta, aveau o legătură. Cel puțin, aveau o pistă de urmat.

Necazul era că nu puteau găsi legătura următoare: veriga care să-i apropie de omul lor.

Fabel o sună pe mama lui. După ce vorbi cu ea câteva minute, o ceru pe Susanne. Îi spuse că trimisese o copie a scrisorii la Institut für Rechtsmedizin, dar i-o citi și la telefon, insistând asupra numelui Dorotheei Viehmann și asupra semnatarului scrisorii – *Märchenbruder* –, spunându-i și ceea ce știa de la Weiss în legătură cu ambele subiecte.

– Este o posibilitate... cred, zise Susanne. Probabil că o mamă sau o altă femeie în vârstă este sau a fost o persoană dominantă în viața ucigașului. Dar se poate la fel de bine ca numele de *Märchenbruder* să sugereze că un frate a jucat un rol foarte important în viața sa, rol pe care el i-l atribuie acum lui Weiss. O să citesc cu atenție scrisoarea miercuri, când mă întorc, dar nu cred să scot mult mai mult din ea. Făcu o pauză, apoi continuă: Tu ești bine? Pari obosit.

– Păi... am șofat și n-am dormit decât foarte puțin, spuse el. Tu ce faci? Te distrezi?

– Mama ta e nemaipomenită! Iar eu și Gabi încercăm să ne cunoaștem. Dar mi-e dor de tine!

Fabel zâmbi. Era bine să-i fie cuiva dor de tine.

– Și mie mi-e dor de tine, Susanne! Ne vedem miercuri, spuse el.

După ce închise, se întoarse cu fața la Anna, care îi aruncă un zâmbet de genul: „Ah... ce drăguț". Fabel îi ignoră zâmbetul.

– Anna... începu el pe un ton meditativ, ca și cum nu era prea sigur ce voia s-o întrebe. Tu știi cum a murit mama lui Fendrich?

– Mda.

– De unde știi?

– Păi... mi-a spus el. N-am verificat oficial... Vreau să zic, de ce m-ar minți? Anna se opri, ca și cum ar fi vrut să se gândească mai bine la ceea ce spusese. Apoi, în ciuda oboselii, ochii i se luminară. O să verific, șefu'.

53

Vineri, 23 aprilie, 07.30 a.m.
Ohlsdorf, Hamburg

Fabel plecase târziu de la *Präsidium*. Fusese atât de frânt de oboseală, încât nu putuse să adoarmă. Stătuse treaz până târziu și se uitase la televizor, lucru pe care, de obicei, îl făcea foarte rar. Urmărise reportajul lui Ludger Abeln, prezentat într-o *Plattdeutsch*[1] fluentă, asupra versiunii, în germana de jos, à la *Hallo Niedersachsen*[2]. Vocea lui Abeln îl liniștise pe Fabel: îi amintea de casa părintească, de familie, de vocile care îi însoțiseră copilăria și tinerețea. Își aminti că îi spusese lui Susanne că Hamburgul era acum *Heimat*-ul său, că locul său era acolo. Cu toate acestea, acum, demoralizat și atât de obosit încât nu putea să doarmă, limba și accentul meleagului său natal îl învăluiră ca o pătură moale și caldă.

După terminarea emisiunii, Fabel butonase la întâmplare telecomanda. Pe 3-SAT dădeau *Nosferatu*, filmul de groază mut, devenit clasic, al lui F.W. Murnau. Fabel urmărise cum licăririle alb-negre de pe ecran se proiectau pe pereții apartamentului, în timp ce Orlok, vampirul interpretat de Max Schreck, înainta amenințător spre el. Altă fabulă. O altă poveste înspăimântătoare, despre Bine și Rău, care devenise o capodoperă germană. Fabel își aminti că și aceasta

[1] Dialect german din Frizia (n.red.)
[2] Post de radio cu emisiuni în *Plattdeutsch* (n.red.)

era o poveste împrumutată, pe care germanii și-o însușiseră ca fiind a lor: Murnau plagiase fără rușine povestea scrisă de un autor englez, Bram Stoker. Povestea lui se intitulase *Dracula*, iar văduva lui Stoker reușise să obțină o hotărâre judecătorească împotriva lui Murnau. Ca urmare, toate copiile filmului fuseseră distruse. Toate, cu excepția uneia. Și astfel reușise să dăinuiască un film clasic. În timp ce urmărea cum sinistrul Orlok infecta un întreg oraș nord-german cu flagelul său vampiric, Fabel își reamintise versurile cântecului formației Rammstein, pe care le citise în apartamentul lui Olsen. Grimm, Murnau, Rammstein: generații diferite, aceleași fabule.

Weiss avea dreptate. Totul rămânea neschimbat. Încă mai aveam nevoie de basme care să ne înspăimânte, încă mai inventam povești de groază și spaime reale. Și asta am făcut întotdeauna.

Fabel reușise să adoarmă pe la ora două.

Era conștient că visase în noaptea aceea agitată. După cum spusese și Susanne, visele acestea se datorau stresului, eforturilor frenetice ale minții lui de a rezolva problemele pe care le avea, atât în viața particulară, cât și în cea profesională. Dar ceea ce detesta cel mai mult era că, aproape niciodată, nu-și putea aminti ce anume visase. Și toate visele din noaptea aceea i se șterseseră din minte în clipa în care se trezi la ora cinci și jumătate, să răspundă la telefon. Era Anna Wolff.

– Bună dimineața, șefu'! Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș sări peste micul dejun. Nenorocitu' a mai făcut-o o dată. Anna vorbise cu obișnuitul ei ton direct, care, adesea, friza lipsa de respect. Apropo, cred că am găsit ochii lui Bernd Ungerer. Oh... și am o pereche în plus... pentru orice eventualitate...

Mai mult de jumătate din Ohlsdorf este ocupată de un parc. Un parc care reprezintă cea mai mare zonă verde din Hamburg: peste patru sute de hectare acoperite cu copaci, cu grădini îngrijite și cu sculpturi magnifice. Un loc în care mulți hamburghezi și numeroși vizitatori ai orașului vin să se bucure de verdeață și de liniște. Dar

cimitirul Ohlsdorf este un astfel de parc. Este cel mai mare cimitir din lume. Sculpturi frumoase împodobesc criptele, mormintele și pietrele funerare. O jumătate de milion de morminte înseamnă că aproape toate familiile din Hamburg au pe cineva îngropat în acest cimitir mare.

Când Fabel ajunse la locul crimei, cerul, destul de senin, era deja vărgat de raze purpurii, ce vesteau ivirea zorilor. O unitate SchuPo din Ohlsdorf îl conduse de-a lungul Cordesallee, artera principală care străbate cimitirul de la un capăt la celălalt, și, pe lângă Wasserturm, într-o zonă întinsă bine delimitată, ca un fel de cimitir în cimitir. Zona era mărginită de copaci înalți, cu coroane bogate. Statui albe, din marmură, din bronz sau din granit roșu străjuiau mormintele, în timp ce Fabel se îndrepta spre locul unde fusese descoperit cadavrul. Anna se afla deja acolo, la fel și Holger Brauner împreună cu echipa de legiști, care încercuiseră zona. Se schimbară saluturi reci, potrivite pentru o întâlnire dis-de-dimineață, la locul unei crime.

O femeie zăcea întinsă pe spate, cu mâinile încrucișate pe piept. Ai fi zis că doarme. La capul ei, o sculptură mare, înfățișând un înger, privea în jos, cu o mână întinsă, ca și cum s-ar fi uitat la femeia moartă și ar fi vrut să o atingă. Fabel privi în jur. Toate sculpturile înfățișau femei, iar numele de pe pietrele funerare erau, toate, nume de femei.

– Aceasta este *Garten der Frauen,* explică Anna. Un cimitir numai pentru femei.

Fabel știa că ucigașul încerca să le spună ceva chiar și prin alegerea locurilor în care lăsa cadavrele. Fabel se uită din nou la femeia moartă. Fusese așezată aproape la fel ca și Laura von Klosterstadt. Cu deosebirea că această femeie era brunetă și nu avea frumusețea Laurei. Și nu era goală.

– Ce costum e ăsta? întrebă Anna.

– Este un costum tradițional nord-german, pe care îl poartă femeile într-un *Speeldeel*, răspunse Fabel, referindu-se la numeroasele

grupuri de dans folcloric, din Hamburg. Știi tu, ca *Finkwarder Speeldeel*[1].

Anna tot nu păru să înțeleagă.

– Și aici sunt ochii pe care îi căutați. Arătă spre pieptul femeii, pe care fuseseră împrăștiate patru bucăți de țesut alb și roșu. Se pare că suntem bogați rău, șefu'! Avem o pereche de ochi în plus.

Fabel examină cadavrul, din cap până în picioare. Femeia purta o bonetă tradițională, de un roșu aprins, împodobită cu dantelă albă și legată sub bărbie. Peste umeri, avea un șal în culori vesele, iar peste bluza albă, cu mâneci largi, purta un corsaj negru, împodobit cu trese aurii și roșii. Pe corsaj, fuseseră lăsați cei patru globi oculari. Pe deasupra fustei roșii, lungi până la gleznă, avea un șorț alb, brodat. Femeia purta ciorapi albi, groși și pantofi negri, cu tocul jos. Lângă cadavru fusese pus un coșuleț de răchită, în care se afla o pâine mare.

– Pare să fie un costum autentic, spuse Fabel. Costumele astea sunt făcute de către membrele grupurilor *Speeldeel* sau lăsate moștenire din mamă în fiică. Cunoaștem identitatea victimei?

Anna clătină din cap.

– Atunci cred că ar trebui să difuzăm fotografia femeii, precum și detalii legate de costum. Nu se poate ca vreun membru al unui grup *Speeldeel* să nu o recunoască... pe ea sau costumul.

– Vedeți ce culoare are boneta?

Anna îi dădu lui Fabel o pungă de plastic transparentă, în care se afla o bucată de hârtie galbenă. Fabel mijii ochii, din cauza luminii slabe a dimineții, și citi scrisul mărunt:

– *Rotkäppchen.* La naiba! „Scufița-Roșie". Fabel îi dădu punga înapoi Annei. Dacă nu punem repede mâna pe el, nenorocitul o să ia toate poveștile la rând. Perioadele dintre crime se scurtează tot mai mult, dar aceste nenorocite de „tablouri" sunt toate la fel de minuțios aranjate. Cred că de mult plănuia asta.

– Ochii, șefu', spuse Anna. Ce facem cu ochii? Avem o pereche care nu știm ai cui sunt. Asta înseamnă că mai există o victimă, despre care noi nu știm.

---

[1] Ansamblu folcloric din Hamburg (n.red.)

– Doar dacă nu sunt cumva ochii Paulei Ehlers... pe care i-a ținut într-un frigider, ceva...

– Nu, nu cred. Holger Brauner se apropiase de ei. Două perechi de ochi. Ochi omenești, scoși cu forța, mai curând decât prin metode chirurgicale. Din câte văd eu, ambele perechi se află într-un proces de deshidratare, dar una dintre perechi este mai uscată decât cealaltă. Asta înseamnă că au fost scoși înaintea celeilalte perechi. Dar nu văd nici un semn care să sugereze că ar fi fost conservați, murați sau congelați.

– Atunci de ce nu am mai găsit încă un cadavru?

Fabel pocni din degete.

– Hans cel Deștept... la dracu'... asta e... Hans cel Deștept!

Anna păru derutată.

– Studiez de zile întregi nenorocitele astea de povești, spuse Fabel. Și mi-am amintit de Hans cel Deștept. Nu știu dacă este același personaj ca în *Hänsel și Gretel,* dar pe fata din *Hans cel Deștept* o cheamă tot Gretel. Oricum, Hans cel Deștept este trimis de câteva ori la Gretel, de către mama lui, să-i ducă un cadou. Dar, de fiecare dată, Hans o dă în bară și, în loc să-i ducă el cadouri lui Gretel, se întoarce acasă cu daruri primite de la ea. Ultima oară, mama îi dă lui Hans o sarcină cât se poate de simplă. Ea îi spune: „Hans cel Deștept, de ce nu îi arunci priviri prietenoase lui Gretel?" Cu alte cuvinte, uită-te frumos la ea. Poartă-te frumos cu ea. Dar Hans cel Deștept ia instrucțiunile mamei sale cuvânt cu cuvânt: el se duce pe câmp, apoi în grajd și scoate ochii tuturor vacilor și oilor. Apoi se duce la Gretel și îi aruncă pe ea.

– Rahat... Anna se uită la cadavru. Deci asta este legătura despre care vorbeați. Așa cum a legat-o pe Frumoasa-din-Pădurea-Adormită de Rapunzel prin von Klosterstadt, tot așa a legat-o pe Rapunzel de Hans cel Deștept, prin Bernd Ungerer.

– Exact. Iar acum o avem pe Scufița-Roșie.

Fabel se uită la chipul femeii. Era foarte fardată. O față lipsită de naturalețe, care nu se potrivea deloc cu costumul tradițional. Fabel

se întoarse către Brauner, șeful echipei de legiști, și i se adresă pe un ton aproape rugător.

– Holger, te rog... te implor. Spune-mi ceva care să mă ajute să pun mâna pe nenorocitul ăsta. Oftă. Anna, eu mă întorc la *Präsidium*. După ce termini aici, te aștept la mine în birou.

– În regulă, șefu'.

Fabel se îndreptă spre Cordesallee. Păsărelele cântau acum din toate puterile. El își aminti că citise undeva că, în cimitirul din Ohlsdorf, trăiau uimitor de multe păsări rare, precum și colonii întregi de lilieci, care își făcuseră cuib în cripte. Cimitirul era, de fapt, o zonă protejată. Atât de multă viață într-un loc destinat să-i primească pe morți.

– Șefu'! Șefu'... Veniți să vedeți asta, îi întrerupse Anna șirul gândurilor, făcându-i semn cu mâna.

Fabel se apropie în fugă de cadavru. Legiștii îl ridicaseră și îl puseseră într-un sac de plastic. Îngerul arăta în continuare cu mâna în jos, dar nu spre femeia moartă, îmbrăcată în costum tradițional nord-german. Nu. Degetul întins al îngerului arăta spre o lespede de marmură, pe care era gravat un nume.

Emelia Fendrich. 1930–2003.

54

Vineri, 23 aprilie, 10.15 a.m.
Hamburg Hafen, Hamburg

Maria, Werner, Henk Hermann, precum și cei doi ofițeri detașați de la Comisia pentru infracțiuni sexuale, apărură și ei la zece minute după ce Fabel și Anna ajunseseră la Schnell-Imbiss, snack-barul lui Dirk Stellmann, de lângă docuri. Cerul era acoperit, iar aerul era încărcat și greu, prevestind apropierea unei furtuni. De jur împrejurul barului impecabil de curat și al meselor protejate de umbrele, o pădure de macarale plutitoare se contura pe cerul de oțel. Dirk, fost ofițer SchuPo, era frizian ca și Fabel, iar cei doi sporovăiră puțin în frizona lor maternă – *Frysk* –, după care Fabel comandă cafele pentru toată echipa sa.

Se adunară cu toții în jurul a două mese înalte și discutară despre vreme, sperând că aveau să-și termine cafelele înainte de izbucnirea furtunii. Apoi, Fabel trecu la obiect.

– Ce înseamnă asta? Mai avem o victimă, ucisă în același mod. Dar o găsim întinsă pe mormântul mamei unuia dintre suspecți – chiar dacă nu unul dintre principalii suspecți. Voi ce credeți?

– Păi, începu Anna, cel puțin m-a scutit de a mai face cercetări pe la Evidența Populației, să verific dacă mama lui Fendrich este într-adevăr moartă. Administrația cimitirului mi-a confirmat că Emelia Fendrich a fost înmormântată acum șase luni, iar adresa din Rahlstedt care figura în documentele lor este aceeași cu a fiului său.

Henk încuviință. Rahlstedt se afla aproape de cimitir.

– Deci ce facem? întrebă el. Îl interogăm pe Fendrich în legătură cu această ultimă crimă?

– Pe ce bază? întrebă Anna, în timp ce sorbea din cafeaua prea fierbinte. Că mama lui este într-adevăr moartă și că el nu ne-a mințit?

Henk ridică din umeri auzind replica sarcastică a Annei.

– Mă rog, cred că ar putea fi o coincidență. Dar fă și tu un calcul aritmetic... Două sute optzeci de mii de morminte pe care putea să abandoneze cadavrul, dar acesta aterizează chiar pe mormântul mamei unuia dintre suspecți. Iar noi știm că ucigașul vorbește cu noi prin fiecare dintre elementele care alcătuiesc „tablourile" sale.

– Măcar să stăm de vorbă cu Fendrich, spuse Maria. Trebuie să-i verificăm alibiul... dar numai după ce vom cunoaște ora exactă a morții.

– Holger Brauner a stabilit un anumit interval de timp, pe baza primelor concluzii trase de către stimatul nostru medic legist, *Herr Doktor* Möller, spuse Fabel. Undeva între ora opt seara și miezul nopții... azi-noapte. Și, da, sigur, trebuie să știm unde se afla Fendrich în acel interval. Dar trebuie să fim foarte diplomați. Nu vreau să-i dăm din nou ocazia de a pretinde că îl hărțuim.

– O să mă ocup eu de asta, zise Anna și toți o priviră lung. Ce? Pot și eu să fiu diplomată!

– Bine, spuse Fabel, pe un ton voit nesigur. Dar nu-l întărâta.

– De ce nu? întrebă Henk. Fendrich trebuie să fie acum în fruntea listei noastre. A pus cadavrul pe mormântul mamei sale...

– Nu neapărat, spuse Anna. Dispariția Paulei Ehlers a fost larg mediatizată. N-a fost nici un secret că poliția l-a interogat pe Fendrich. Să nu uităm că, mai mult ca sigur, ucigașul nostru a răpit-o și a omorât-o pe Paula. Ceea ce nu s-a confirmat în cazul lui Fendrich. Pe de altă parte, sunt aproape convinsă că omul nu are alibi.

– De ce? întrebă Fabel.

– Pentru că nu știe că are nevoie de așa ceva. Și pentru că este un singuratic.

Fabel sorbi din cafea și privi în sus, spre cer. Cenușiul de oțel devenise acum vinețiu. Simțea presiunea aerului, ca întotdeauna înaintea unei furtuni, manifestându-se printr-o durere surdă, la nivelul sinusurilor. Anna, tu chiar nu crezi că Fendrich a făcut asta, nu?

– Nu cred că relația lui cu Paula Ehlers a fost întru totul ortodoxă. Dar nu. Nu e omul nostru.

Fabel își masă sinusurile cu degetul mare și cu arătătorul.

– Cred că ai dreptate și că se încearcă, în mod deliberat, să ni se distragă atenția. Toate gesturile, toate acțiunile individului ăstuia au legătură între ele. Fiecare crimă leagă o poveste de alta. Dansează cu noi. Dar el e cel care conduce. Există o anumită ordine în tot ceea ce face. Este pe cât de creativ, pe atât de organizat, și a plănuit totul cu mult timp înainte. Am sentimentul că ne apropiem de sfârșit. A început cu Paula Ehlers, unde nu ne-a dat nimic, nici un indiciu, dar s-a folosit de identitatea ei pentru cea de-a doua crimă, trei ani mai târziu. Apoi, cu Martha Schmidt, fata de pe plaja de la Blankenese, tot ce ne-a furnizat a fost o identitate falsă. Numai după ce a ucis-o pe Laura von Klosterstadt, ne-am dat noi seama că o plasase pe Martha Schmidt „sub" Laura. Și cu fiecare crimă, ne-a dat din ce în ce mai multe indicii. Vrea să ghicim ce va face în continuare, dar pentru asta îi trebuie timp. De-asta încearcă să-l bage în față pe Fendrich.

– Dar dacă te înșeli, șefu'? Werner se sprijini cu coatele pe masă. Dar dacă Fendrich *este* omul nostru și vrea să ne facă să-l oprim? Dacă ne spune că el este ucigașul?

– Atunci vom afla adevărul după ce Anna și Hermann vor sta de vorbă cu el.

– Aș prefera să mă duc singură, șefu', spuse Anna.

Henk Hermann nu păru nici surprins, nici supărat.

– Nu, Anna, zise Fabel. Fendrich este încă suspect și n-o să intri singură în casa lui.

– Nu vă faceți griji, *Frau* Wolff, spuse Henk. Vă voi lăsa numai pe dumneavoastră să vorbiți cu el.

– Între timp, continuă Fabel, trebuie să analizăm mesajele pe care ni le trimite omul nostru.

În spatele norilor, undeva spre nord, un fulger brăzdă cerul întunecat. După câteva secunde, se auzi și tunetul.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la *Präsidium*.

Primul lucru care îl aștepta pe Fabel la *Präsidium* era o convocare în biroul lui Horst van Heiden. Neanunțată în prealabil. Presa publica titluri după titluri și articole după articole despre „Ucigașul din basme", iar Fabel știa că reporterii și fotografii începeau să înșele *Presseabteilung*[1] și să îl hărțuiască direct pe van Heiden. Una dintre echipele de televiziune mersese până într-acolo, încât îl așteptase pe *Kriminaldirektor* în pragul ușii, tocmai când acesta părăsea *Präsidium*-ul: un lucru de neconceput chiar și cu zece ani în urmă. „Modelul anglo-saxon" părea să pătrundă din ce în ce mai profund în Germania, îndepărtând-o tot mai mult de curtoazia și de respectul tradiționale. Și, ca întotdeauna, presa se afla în avangarda schimbării. Van Heiden era supărat și trebuia să dea vina pe cineva. Intrând în biroul șefului său, Fabel își adună toate forțele pentru a putea face față.

Se dovedi însă că van Heiden nu era atât supărat, cât aștepta cu disperare să primească o veste bună, la fel cum Fabel însuși, aflat la locul ultimei crime, aproape că îl implorase pe Holger Brauner să-i ofere un indiciu cât de mic. Când intră Fabel, van Heiden nu era singur în birou. Se mai aflau acolo *Innensenator* Hugo Ganz și *Leitender Oberstaatsanwalt* Heiner Goetz, procurorul orașului Hamburg. Văzându-l pe Fabel, Goetz se ridică, îi zâmbi cu căldură și îi strânse mâna. Fabel încrucișase nu o dată spada cu Goetz, în principal, din cauză că acesta era un procuror tenace și metodic. În ciuda neînțelegerilor ocazionale dintre Fabel și Goetz, cei doi aveau numeroase convingeri sănătoase și nutreau unul pentru celălalt un respect sincer, vecin cu prietenia.

[1] Departamentul de presă (în germ. în orig.)

Ganz strânse și el mâna lui Fabel, dar cu vizibil mai puțină căldură. „Aha, își spuse Fabel, luna de miere s-a terminat.“ Presupuse că vizita sa la Margarethe von Klosterstadt lezase mândria aristocratică, iar Ganz primise un telefon. Fabel avea dreptate.

– *Herr Hauptkommissar,* începu Ganz, înainte chiar ca van Heiden să apuce să spună ceva. Cred că inițiativa de a o rechestiona pe *Frau* von Klosterstadt vă aparține în exclusivitate.

Fabel nu răspunse, dar se uită întrebător la van Heiden, care nici el nu spuse nimic.

– Sunt sigur că vă dați seama, continuă Ganz, că familia von Klosterstadt trece acum prin momente extrem de dureroase.

– Membrii familiilor Schmidt și Ehlers trec și ei acum prin momente dureroase. Cu toate acestea, se pare că nu v-a deranjat deloc faptul că i-am rechestionat.

Obrajii rozalii ai lui Ganz deveniră purpurii.

– Ascultă, Fabel, ți-am mai spus că sunt de multă vreme un prieten al familiei von Klosterstadt...

Fabel îl întrerupse.

– Iar eu trebuie să vă spun că acest lucru chiar nu mă interesează. Dacă vă aflați aici în calitate de *Innensenator* al orașului Hamburg și doriți să discutați despre acest caz în mod obiectiv și exhaustiv, atunci aș fi încântat să fac și eu același lucru. Dar dacă ați fost trimis aici numai pentru că *Frau* von Klosterstadt a luat ca pe un afront întrebările mele legate de fiica domniei sale, atunci v-aș sugera să plecați.

În ochii lui Ganz se citea ceva vecin cu furia. O furie neputincioasă, pentru că nu putea nega ceea ce spusese Fabel. Se ridică, se întoarse către van Heiden și tună:

– Este rușinos! N-am de gând să stau aici, ca să-mi dea lecții unul dintre ofițerașii dumneavoastră!

– *Herr Erster Hauptkommissar* Fabel nu este un *ofițeraș,* fu tot ce spuse van Heiden.

Ganz își înșfăcă servieta și ieși ca o furtună din birou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Fabel, spuse van Heiden, după plecarea lui Ganz. Puteai cel puțin să-mi faci viața mai ușoară. Poliția din Hamburg nu are nimic de câștigat dacă se pune rău cu *Innensenator*-ul Hamburgului.

– Îmi cer scuze, *Herr Kriminaldirektor,* dar ceea ce am spus este adevărat. Ganz a fost trimis aici pentru că eu am aflat că, acum zece ani, Laura von Klosterstadt a făcut un avort, aranjat de către – haideți să fim sinceri – cățeaua aia cu inimă de piatră de maică-sa. Rămăsese însărcinată cu Leo Kranz, fotograful. Dar înainte de a deveni celebru, așa că nu a fost înregistrat de radarul social al lui Margarethe von Klosterstadt.

– Crezi că asta e relevant? întrebă Heiner Goetz.

– Nu direct. Dar poate sugera că ucigașul era un intim al familiei von Klosterstadt. Să nu uităm că, în *Povestea lui Rapunzel,* este vorba despre o sarcină nelegitimă. Și îmi rezerv dreptul de a urmări orice pistă.

– Am înțeles, *Herr* Fabel, spuse van Heiden, posomorât. Dar ați putea, cel puțin, să faceți o deosebire între suspecții dumneavoastră și politicienii de rang înalt din Hamburg. Mă rog, spuneți-mi ce ați aflat în legătură cu această ultimă crimă. Toată povestea asta se află deja pe primul loc în topul știrilor.

Fabel îl puse la curent cu ceea ce se știa până atunci, inclusiv cu faptul că ucigașul pusese cadavrul pe mormântul mamei lui Fendrich, lucru care lui, personal, i se părea o diversiune.

– Cred că aveți dreptate să nu fiți prea agresivi cu Fendrich, spuse Heiner Goetz. Am verificat la Schleswig-Holstein *Staatsanwaltschaft.* Nu au avut, în privința lui Fendrich, decât bănuielile unui singur ofițer de poliție. Nu vreau să sfârșim prin a fi dați în judecată pentru hărțuire.

Van Heiden se rezemă de spătarul scaunului, punându-și mâinile, cu degetele răsfirate, pe biroul masiv, din lemn de cireș. Era o postură încordată, ca și cum s-ar fi pregătit să ia startul într-o cursă de alergări. Se uită la Fabel, dar nu păru să-l vadă.

– Când eram mic, îmi plăceau poveștile fraților Grimm. *Copacul cântător,* chestii din astea. Cred că mai mult decât orice îmi plăcea faptul că erau întotdeauna mult mai sumbre decât celelalte povești pentru copii. Mai violente. De-asta le plăceau copiilor. Van Heiden se aplecă înainte. Trebuie să-l găsești, Fabel! Și cât mai repede. În ritmul în care ucide maniacul ăsta, nu ne putem permite luxul de a-l urmări săptămâni sau luni în șir de acum încolo. Individul se grăbește.

Fabel clătină din cap.

– Nu... Nu se grăbește, *Herr Kriminaldirektor*. La el nu este vorba de frenezie... de impulsivitate. Toate aceste crime au fost plănuite până în cele mai mici amănunte... poate cu ani de zile înainte. Individul acționează conform unui plan prestabilit.

Fabel se opri, dar tonul său sugera că nu spusese tot ce avea de spus. Van Heiden sesiză mesajul.

– În regulă, Fabel... să auzim.

– Este doar o impresie de-a mea. Alt motiv pentru care trebuie să punem repede mâna pe el. Cred că lucrurile văzute de noi până acum reprezintă doar preludiul. Am senzația că pune la cale ceva de mai mare amploare. Finalul. Ceva spectaculos.

Odată întors în biroul său, Fabel scoase din nou caietul de schițe. Dădu foile pline de însemnări și de scheme, oprindu-se asupra primei pagini albe. Foaia imaculată se uita în sus la el, invitându-l parcă să-și aștearnă gândurile. În partea de sus a colii, scrise titlurile poveștilor reconstituite până atunci de către ucigaș. Dedesubt, notă cuvintele pe care le asocia cu fiecare dintre ele. După cum prevăzuse, cu cât se apropia de crima cea mai recentă, adică de Scufița-Roșie, cu atât scria mai mult: teme, nume, relații. Bunică. Mamă vitregă. Mamă. Vrăjitoare. Lup. Țârâitul telefonului de pe birou îi întrerupse brusc șirul gândurilor.

– Alo, șefu'. Sunt Maria. Puteți veni la Institut für Rechtsmedizin? Wasserschutzpolizei tocmai au scos un cadavru din Elba. Și, șefu', v-aș sfătui să renunțați la masa de prânz...

*

Orice persoană care moare în Hamburg fără ca decesul să fie anunțat ajunge în morga Institutului de Medicină Legală. Toate victimele unei morți subite, pentru care nici un medic nu eliberează un certificat de deces, sunt duse acolo. Cu atât mai mult, un cadavru aruncat în Elba.

De îndată ce intră în morgă, Fabel simți, ca de obicei, repulsie și teamă. Mirosul acela... întotdeauna. Nu numai mirosul morții, ci și al dezinfectantului, al detergentului pentru podele: un amestec grețos, care nu era niciodată foarte puternic, dar era mereu prezent. Un angajat al morgii îi conduse pe Fabel, pe Maria și pe comisarul de pe șalupa de patrulare a Wasserschutzpolizei, care găsise cadavrul, în morga rece, numai oțel și gresie. Fabel constată, stânjenit, că polițistul portuar se îndrepta, fără prea multă tragere de inimă, spre locul unde se oprise angajatul morgii, după care puse mâna pe mânerul unuia dintre dulapurile frigorifice. Polițistul văzuse, bineînțeles, cadavrul, atunci când acesta fusese pescuit din râu, și nu se bucura deloc la gândul că trebuia să-l mai vadă o dată.

– Să știți că miroase urât de tot, îi avertiză angajatul morgii.

Apoi deschise ușa unuia dintre dulapuri și trase sertarul în care se afla cadavrul. În încăpere se răspândi o duhoare care le făcu greață.

– La dracu'!

Maria făcu un pas înapoi, iar Fabel îl simți, lângă el, pe *Wasserschutz Polizeikommissar* tresărind, încordat. La rândul său, Fabel se strădui din răsputeri să-și înfrângă repulsia și reacția stomacului care se contracta spasmodic, la vederea și mirosul cadavrului din fața sa.

Un bărbat gol, înalt de aproximativ un metru șaptezeci și cinci. Era greu să-ți dai seama ce conformație avusese sau chiar de ce etnie fusese, pentru că, în apă, trupul i se umflase și i se decolorase. Aproape tot toracele său tumefiat era acoperit cu tatuaje, care își pierduseră din culoare, din cauză că pielea se întinsese și se umflase. Tatuajele înfățișau, în principal, modele și desene complicate, mai curând decât obișnuitele femei goale, inimi, cranii, pumnale și dragoni. O linie zimțată, adâncă, tăia toracele în diagonală, ca o cută,

iar pielea foarte strânsă crăpase. Părul cărunt, lung, al bărbatului mort fusese legat la spate, într-o coadă de cal.

Avea gâtul tăiat. Fabel văzu urme ale tăieturii laterale, dar, în rest, pielea și carnea păreau sfâșiate.

Dar adevărata grozăvie era mutilarea feței. Carnea din jurul orbitelor oculare și gura fuseseră sfâșiate și zdrențuite. Fragmente de os se întrezăreau printre bucățile de piele înroșită și de carne roz. Dinții victimei rânjeau în gura fără buze.

– Dumnezeule... Ce dracu' s-a întâmplat cu fața lui? întrebă Fabel.

– Țiparii, spuse *Der Wasserschutz Kommissar*. Îi atrag în mod deosebit rănile. De aceea, cred că ochii i-au fost scoși înainte de a fi aruncat în apă. Restul l-au făcut țiparii. Era calea cea mai ușoară de a pătrunde în craniu și a găsi astfel o importantă sursă de proteine. La fel și rana de la gât.

Fabel își aminti că citise, cândva, *Toba de tinichea* de Günter Grass: povestea unui pescar care folosea capul unui cal mort pentru a pescui țipari. Când scotea capul calului din apă, orbitele acestuia colcăiau de țipari. Fabel își imagină trupul bărbatului mort, ridicat din apă, cu țiparii agățați de prețioasa lor sursă de hrană; lui Fabel i se făcu și mai greață. Înainte de a vorbi din nou, închise o clipă ochii, încercând să-și înfrângă senzația de scârbă care îi răscolea stomacul.

– Deformarea asta în jurul toracelui... Aveți idee ce anume a cauzat-o?

– Da, spuse comisarul portuar. Cadavrul a fost legat strâns cu o funie. Noi am recuperat o mică parte din ea. Eu cred că, înainte de a arunca trupul în apă, ucigașul i-a legat de el și o greutate. Apoi, fie funia s-a rupt, fie greutatea s-a desprins de cadavru într-un fel sau altul. Asta l-a și adus la suprafață.

– Și era așa? Gol?

– Da. Fără haine, fără acte... nimic.

Fabel făcu un semn angajatului morgii, care împinse sertarul la loc și închise ușa dulapului frigorific. Stafia bărbatului mort mai bântuia încă morga sub forma mirosului oribil de putrefacție.

– Dacă nu aveți nimic împotrivă, li se adresă el celorlalți doi ofițeri, cred că ar trebui să ieșim de aici.

Fabel îi conduse pe Maria și pe *Wasserschutzpolizist* afară, în aerul proaspăt din parcare. Nici unul dintre ei nu spuse nimic până nu ajunseră afară și traseră adânc aer în piept.

– Dumnezeule, a fost îngrozitor! zise Fabel în cele din urmă.

Își deschise mobilul și îl sună pe Holger Brauner. Îi spuse că mai fusese găsit un cadavru și îl întreba dacă putea face o analiză ADN, pentru a vedea dacă perechea suplimentară de ochi pe care îi găsiseră în cimitir se potrivea cu cadavrul din râu. După ce închise telefonul, îi mulțumi polițistului portuar pentru timpul acordat. Când fură singuri, se întoarse către Maria.

– Știi ce înseamnă funia și greutatea atârnată?

– Da, răspunse ea. Că nu trebuia să găsim acest cadavru.

– Exact. Să presupunem o clipă că perechea de ochi și acest cadavru se potrivesc.

– Cred că este posibil.

– Poate. Dar o a doua pereche de ochi „aruncați asupra lui Gretel" face oare tabloul mai veridic, mai realist? De ce nu a folosit numai ochii lui Ungerer? Sau, dacă voia într-adevăr mai mult decât o singură pereche de ochi, de ce nu a adăugat decât una? De ce nu o jumătate de duzină?

Maria se încruntă.

– Ce vreți să spuneți?

– Doar atât: că mă aflu în aceeași situație ca atunci când îl consideram pe Olsen principalul nostru suspect... când știam ce anume l-ar fi putut face să-i ucidă pe Grünn și pe Schiller, dar nu și pe ceilalți. Făcu un semn cu capul în direcția Institutului de Medicină Legală. Bărbatul acela nu a murit numai pentru a i se scoate ochii. A fost ucis dintr-un motiv anume. El este o diversiune, la care omul

nostru a fost nevoit să recurgă. De aceea nu a vrut – sau nu a fost nevoie – ca noi să găsim cadavrul.

– De ce? întrebă Maria, tot încruntată. De ce a trebuit să-l ucidă?

– Poate că bărbatul știa cine comite aceste crime. Sau poate că deținea o informație pe care criminalul nu voia ca noi să o aflăm. Fabel își puse mâinile în șolduri și privi în sus, spre cerul plumburiu. Închise ochii și își masă din nou sinusurile. Cheamă-i pe băieții de la SpuSi și vezi dacă pot găsi vreo amprentă digitală cât de cât intactă și dispune să se fotografieze tatuajele. Chiar dacă va trebui să stăm de vorbă cu toți cei care fac tatuaje în Hamburg... dar trebuie să aflăm identitatea victimei.

În timp ce se întorceau la *Präsidium,* furtuna, care stătuse la pândă toată ziua, își arătă în sfârșit colții.

55

Luni, 26 aprilie, 03.00 p.m.
St Pauli, Hamburg

După cum prevăzuse Anna, Fendrich nu avea nici un fel de alibi pentru noaptea în care fusese comisă ultima crimă. Nu putuse nici măcar să le spună că se uitase la televizor și ce anume văzuse. Își petrecuse seara citind și pregătindu-și orele din ziua următoare. Era clar că Annei îi părea rău pentru Fendrich. Se pare că violarea mormântului mamei sale îl înnebunise complet. Fabel bănuia că Anna mersese mai departe decât ar fi trebuit, liniștindu-l pe Fendrich și explicându-i teoria, conform căreia adevăratul ucigaș îl folosea pe el, pe Fendrich, ca pe o diversiune.

Măcar știau ai cui erau ochii. Testele ADN confirmaseră că una dintre perechile de ochi îi aparținea lui Bernd Ungerer, iar cealaltă, cadavrului pescuit din Elba. Holger Brauner efectuase și analize ale părului cadavrului din râu. Acestea confirmaseră că bărbatul tatuat era toxicoman, dar că, în ultima vreme, nu consumase cantități mari de droguri. Möller, medicul legist, confirmase că bărbatul murise din cauza tăieturii late de la gât și că în plămânii săi nu se găsea apă. Victima era moartă când fusese aruncată în râu.

Iar acum obținuseră mandate de percheziție pentru două locații: primul fusese emis pentru apartamentul Linei Ritter, o prostituată notorie, a cărei dispariție fusese raportată de către sora ei. Examinarea dosarului Linei Ritter confirmase că, într-adevăr, ea era femeia

al cărei cadavru, îmbrăcat în costum tradițional german, fusese așezat în *Garten der Frauen,* din cimitirul Ohlsdorf.

Cel de-al doilea mandat fusese emis pentru un studio de tatuaj, situat într-o zonă sărăcăcioasă de pe Sankt Pauli. Nu le luase mult timp să îl găsească. SchuPo din fiecare *Stadtteile* a Hamburgului trebuise să verifice toate saloanele de tatuaj din zona lor și să le arate locuitorilor fotografiile tatuajelor de pe toracele bărbatului mort, ca să vadă dacă nu le recunoștea cineva. Un *Obermeister* tânăr și isteț hotărâse să nu ignore faptul că acest studio părea închis de ceva vreme și începu să le pună întrebări vecinilor. Nimeni nu știa unde plecase Max Bartmann, dar era un lucru neobișnuit ca studioul să fie închis. Din asta trăia și, oricum, locuia într-un apartament situat deasupra magazinului.

Era un studio mic. O singură cameră, cu o fereastră care dădea direct în stradă, dar era acoperită cu fotografii și cu ilustrații, care le ofereau trecătorilor mostre ale talentelor artistului dinăuntru.

Lumina zilei de-abia pătrundea în studio prin colajul de imagini, iar Fabel trebui să aprindă singurul bec din tavan, pentru a vedea mai bine. Le mulțumi ofițerilor SchuPo și îi rugă să aștepte afară, lăsându-l pe el și pe Werner singuri în încăpere. Se aflau acolo două fotolii de piele, vechi și ponosite, așezate de o parte și de cealaltă a unei măsuțe joase, pe care erau împrăștiate câteva reviste. Lângă unul dintre pereți se afla o masă veche de fizioterapie, iar lângă ea era așezat un taburet pivotant. La unul din capetele mesei, era fixată o lampă Anglepoise. Un mănunchi de cabluri ieșea dintr-o priză de perete, ducând la o cutie de metal, care avea pe ea un întrerupător și un cadran, apoi la un aparat de tatuat, din aluminiu. Pe masă se mai aflau alte trei aparate. Pe unul dintre pereți era montat un stelaj pe care se aflau cerneluri de tatuaj, într-o gamă variată de culori, ustensile de tatuaj, ace, o cutie cu mănuși chirurgicale și tampoane sterile.

Înainte de a atinge ceva, Fabel își puse o pereche de mănuși din latex. La fel ca și fereastra, pereții erau acoperiți cu eșantioane de modele de tatuaj și cu fotografii ale unor clienți mulțumiți. Ar fi

durat o veșnicie să ia la mână toate aceste fotografii, pentru a vedea dacă vreuna dintre ele se potrivea cu tatuajele de pe trupul bărbatului mort. Un poster înfățișând o vedere cu munți și cu oceanul, pe care stătea scris cu litere mari NOUA ZEELANDĂ, era una dintre cele două imagini de pe pereți fără nici o legătură cu tatuajele. Cealaltă era un anunț, scris de mână, cu carioca, în care se menționau regulile studioului: erau interzise fumatul, prezența copiilor, băuturile, drogurile și lipsa de respect.

Fabel se uită mai atent la fotografii. Nu toate înfățișau tatuaje noi, în culori vii, intense; unele înfățișau două sau mai multe persoane, zâmbind și arătând spre aparatul de fotografiat un umăr sau un șold, unde se aflau capodoperele ce le împodobeau trupul. O persoană apărea în toate fotografiile: un bărbat slăbuț, cu părul negru, încărunțit, legat la spate într-o coadă de cal. Avea fața slabă, obrajii supți și înfățișarea unui bețiv. Fabel se opri asupra uneia dintre fotografii. Era vară, iar bărbatul cu coadă de cal purta o vestă neagră. Fusese fotografiat alături de o femeie grasă, care avea tatuat pe pieptul opulent un motiv floral. Fabel văzu că și bărbatul din fotografie avea corpul acoperit cu tatuaje. Dar acestea nu erau la fel de colorate ca ale clienților săi.

– Werner... îl chemă Fabel, fără să-și ia ochii de la fotografie. Cred că l-am găsit pe omul nostru. Nu e unul dintre clienți, ci artistul însuși.

Ușa studioului fusese scoasă, evident pentru a crea impresia de spațiu mai larg, iar în locul ei fusese pusă o draperie din benzi de plastic, multicolore. Werner rămase să cerceteze studioul, în timp ce Fabel începu să exploreze restul apartamentului. Dădu la o parte benzile de plastic și intră într-un hol mic, pătrat. În dreapta, se afla o cameră cât un bufet de bucătărie, în care erau o toaletă și o chiuvetă. În fața lui Fabel, se afla o scară abruptă, care cotea brusc la dreapta, apoi din nou la dreapta, până la etajul de deasupra. Acolo, se găseau trei încăperi micuțe. Una dintre ele era, în același timp, bucătărie și living. În ea, se aflau o canapea și un fotoliu de piele. Fotoliul semăna cu cele din studio, dar era într-o stare mult mai jalnică. Tot

acolo se mai găseau un televizor și o combină muzicală. Cea de-a doua cameră era dormitorul. Era atât de mic, încât singura mobilă din el o reprezentau patul, o bibliotecă lipită de unul dintre pereți și o veioză, pusă direct pe podea, lângă pat.

Micuțul apartament îl deprimă pe Fabel. Era sărăcăcios, dar curat și ordonat. Dar era genul de spațiu funcțional, lipsit de căldură, al unui bărbat care locuia singur. Fabel se gândi la propriul apartament, cu mobila elegantă, cu podelele din lemn de fag și cu uluitoarele priveliști ale Alsterului. Se afla într-o altă lume, cu totul diferită. Dar era ceva în acest spațiu unde își dusese existența Bartmann, care i se părea lui Fabel deprimant de asemănător cu ceea ce trăia el. În timp ce stătea acolo, în apartamentul unui bărbat mort, Jan Fabel luă o decizie în legătură cu propria viață.

Fabel căută sub pat și găsi o mapă mare și plată. O scoase de acolo și o puse pe pat, după care o deschise. Înăuntru se aflau desene făcute cu pixul și în cerneală, schițe în cărbune și câteva picturi. Subiectele acestora erau din cele mai banale: copaci, clădiri, naturi moarte și studii menite să testeze și să dezvolte abilitățile tehnice, mai curând decât imaginația artistului. Fabel recunoscu că artistul avea un talent ieșit din comun. Toate studiile erau semnate M.B.

Fabel lăsă mapa pe pat și începu să cerceteze biblioteca. Era cu siguranță biblioteca lui Bartmann, plină de lucrări legate de arta tatuajului. Se aflau acolo texte savante despre istoria artei trupului, cărți semipornografice despre arta „fanteziilor", precum și manuale de utilizare a ustensilelor de tatuaj. Dar găsi și trei cărți care îl surprinseseră. Iar una dintre ele făcu să i se zbârlească părul pe ceafă: *Gebrüder Grimm: Gesammelte Märchen*. „Poveștile fraților Grimm". Lângă cartea de povești, Fabel văzu două volume de documente vechi germane, tipărite cu caractere gotice: *Fraktur, Kupferstich* și *Sütterlin.*

Vechile scrieri germane; un exemplar din poveștile fraților Grimm. Nu asta te așteptai să găsești în apartamentul unui bărbat care-și câștigă existența făcând tatuaje. Încă o crimă legată de poveștile fraților Grimm și încă un cadavru, dar unul pe care ei nu ar fi

trebuit să-l găsească. Fabel scoase cele trei cărți din bibliotecă și le așeză deoparte, pentru a le pune după aceea în pungi de plastic. Mai rămase o clipă în dormitorul sărăcăcios, uitându-se la cărți. Știa că trebuia să le afle semnificația exactă; mai știa și că se apropiase destul de mult de ucigaș. Își deschise mobilul și apăsă pe unul dintre numele din agenda telefonică.

– Anna... Sunt eu, Fabel. Am o rugăminte ceva mai... ciudată la tine. Sună-l pe Fendrich și întreabă-l dacă are tatuaje pe corp.

56

Marți, 27 aprilie, 02.10 p.m.
Neustadt, Hamburg

Weiss fusese politicos și cooperant la telefon, când Fabel îl sună acasă, dar reușise să-și strecoare în tonul vocii o undă de răbdare bine încercată. Îi spuse că avea să fie foarte prins în zilele următoare: trebuia să dea autografe și să facă unele cercetări pentru o nouă carte pe care o scria. Avea să fie la Neustadt, iar Weiss îi sugeră să se întâlnească acolo, pe la unsprezece și jumătate.

– Doar dacă nu vă deranjează să discutăm *al fresco*, spusese Weiss.

Fabel sosi, ca de obicei, cu zece minute mai devreme și se așeză pe o bancă de pe Peterstrasse. Norii se împrăștiaseră, iar cerul era de un albastru strălucitor, fără cusur. Fabel regretă că își luase geaca groasă Jaeger. Pentru el, ca și pentru restul populației hamburgheze, era o adevărată problemă să se îmbrace corespunzător vremii mereu schimbătoare. Nu-și putea scoate geaca, pentru că avea pistolul prins de curea, așa că alese o bancă umbrită de un șir de copaci de pe marginea străzii pietruite.

Peterstrasse era flancată de blocuri cu cinci și cu șase etaje, construite în stil baroc, cu foarte multe ferestre și cu acoperișuri triunghiulare, în stil olandez.

Puțin după ora unsprezece și jumătate, silueta uriașă a lui Weiss apăru în cadrul impunătoarei uși de la numărul 36, aflată la intersecția dintre Peterstrasse și Hütten. Fabel cunoștea clădirea: ca

student, fusese deseori acolo. Când îl văzu pe Weiss apropiindu-se, se ridică în picioare și cei doi bărbați dădură mâna. Gestul lui Weiss sugeră că se puteau așeza pe bancă.

– Noua dumneavoastră carte are tot un subiect literar tradițional? întrebă Fabel.

Weiss ridică întrebător una din sprâncenele sale stufoase, iar Fabel făcu un semn cu capul în direcția clădirii din care tocmai ieșise scriitorul. *Niederdeutsche Bibliothek*... Îmi închipui că studiați literatura germană veche. Și eu obișnuiam să-mi petrec o parte din timp acolo.

– Cu ce vă pot fi de folos, *Herr Kriminalhauptkommissar?* întrebă Weiss, cu o tentă de nerăbdare, care se voia totuși îngăduitoare.

Pe Fabel îl supără tonul lui Weiss, dar trecu peste asta.

– Sunt mai multe coincidențe în acest caz decât mi-aș fi putut închipui, *Herr* Weiss. Eu cred că ucigașul a citit cartea dumneavoastră, care, acum, îi influențează acțiunile.

– Sau s-ar putea ca ucigașul dumneavoastră și cu mine să folosim aceleași surse de inspirație, chiar dacă în moduri diametral opuse. Și când vorbesc de surse de inspirație, mă refer la *Poveștile fraților Grimm.*

– Nici nu mă îndoiesc de asta, dar, în același timp, am și sentimentul că... – Fabel își căută cuvântul – ... mă rog... interpretează totul într-o manieră destul de liberă, dacă vreți.

– Vreți să spuneți că nu respectă cu sfințenie litera cărții?

– Exact.

Fabel se opri. O femeie în vârstă, cu un câine în lesă, trecu pe lângă ei.

– De ce nu mi-ați spus că sculptorul era fratele dumneavoastră? Cel care a sculptat lupul din biroul dumneavoastră?

– Pentru că nu consideram că era un lucru care să vă privească. Sau că avea vreo legătură cu cazul dumneavoastră. Chiar, *Herr* Fabel, de ce vă interesează asta? Sunt suspect? Doriți să vă spun exact unde mă aflam atunci când au fost comise crimele? Weiss miji ochii, iar sub sprâncenele groase se aprinseră parcă primele scântei ale unui

foc întunecat. Oh, vă înțeleg logica! Poate că nebunia e o boală de familie. Își împinse capul masiv înainte, spre Fabel. Poate că și eu sunt nebun de legat.

Fabel rezistă impulsului de a se da înapoi și susținu privirea lui Weiss.

– Bine, să spunem că am motive să vă suspectez. Apare cartea și, brusc, avem o serie de crime care urmăresc aceleași teme ca și romanul dumneavoastră. Mai mult decât atât, aceste crime vă pun în lumina reflectoarelor, crescând interesul și vânzările cărții. Asta explică, în parte, interesul meu față de persoana dumneavoastră.

– Înțeleg... Deci eu sunt, în același timp, și în vizorul poliției, și în centrul atenției publicului, nu-i așa? Zâmbetul lui Weiss era total lipsit de căldură. Dacă îmi oferiți o listă a datelor și a orelor pentru care doriți să vă ofer alibiuri, vă voi furniza toate informațiile de care aveți nevoie.

– Am pregătit-o deja. Fabel scoase din buzunarul gecii o hârtie împăturită. Aveți aici orele și datele. Și acolo unde este posibil, vă rog să dați și amănunte cu privire la persoanele care pot confirma prezența dumneavoastră într-un loc sau altul.

Weiss luă hârtia și o puse în buzunarul de la haină, fără să se uite la ea.

– Am înțeles. Asta este tot?

Fabel se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi. O urmări cu privirea pe femeia cu câinele, care tocmai dădeau colțul, spre strada Hütten.

– *Herr* Weiss, sunteți un om foarte inteligent. Coincidențele dintre cartea dumneavoastră și aceste crime nu reprezintă principalul motiv pentru care mă aflu aici. Dumneavoastră sunteți printre puținele persoane – un expert, aș putea spune – care m-ar putea ajuta să înțeleg ce anume îl determină pe ucigaș să facă toate aceste lucruri. Trebuie să înțeleg ce anume vede el în aceste povești.

Weiss se lăsă pe spate și își puse mâinile mari pe genunchi. Se uită o clipă la pietrele de pavaj de la picioarele sale, ca și cum s-ar fi gândit la cele spuse de Fabel.

– Bine. Dar nu știu cum anume să vă ajut. Nu pot pretinde că înțeleg, din punct de vedere psihologic, ce anume îl motivează. Este realitatea lui, nu a mea. Dar dacă vreți părerea mea, toată chestia asta nu are nici o legătură cu poveștile fraților Grimm. Ceea ce face este rodul închipuirii sale. Ca și cartea mea... *Die Märchenstrasse* nu are nici o legătură cu Jacob Grimm. Nici cu poveștile fraților Grimm. Este doar... un *background,* un fundal pentru invenția mea. Weiss se opri și arătă spre acele *Bürgerhäuser*[1] din fața lor. Uitați-vă la astea. Stăm aici, înconjurați de istorie. În plin sezon, Peterstrasse – și Hütten, și Neanderstrasse de după colț – este plină de turiști, în special americani, veniți să admire splendoarea medievală a acestor clădiri. Dar, după cum sunt sigur că știți, totul este o minciună. Aceste superbe case baroce au fost construite la sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970. Aici nu au fost niciodată asemenea clădiri. Nu au fost nici măcar reconstruite... sunt pure invenții... contrafăcute. Chiar dacă au fost construite după planurile originale ale unor asemenea clădiri, ele nu își au locul aici și nicidecum în această epocă.

– Ce vreți să spuneți, *Herr* Weiss?

– Doar că eu și dumneavoastră, și oricine care cunoaște istoria Hamburgului suntem conștienți de asta. Dar majoritatea oamenilor nu o știu. Ei vin aici, se așază pe băncile astea, așa ca noi, și admiră o parte din istoria lor, din istoria Germaniei. Și asta trăiesc, asta simt. Este realitatea lor, pentru că o cred... cred în ea. Ei nu văd impostura, pentru că nu este de văzut.

Weiss își frecă genunchii cu podul palmelor, oarecum înciudat, ca și cum s-ar fi străduit să dea formă gândurilor sale.

– M-ați întrebat de fratele meu. Motivul pentru care nu v-am spus că el este autorul sculpturii din biroul meu a fost că totul este încă foarte real pentru mine. Prea crud. Prea proaspăt. Eu m-am bucurat atunci când s-a sinucis Daniel și încă mai consider că nebunia este ceva foarte greu de suportat. Spre sfârșit, boala începuse să îl chinuiască atât de tare, încât m-am simțit ușurat atunci când el a

[1] Clădiri lipite una de alta (n.red.)

ales să-și pună capăt suferințelor. V-am explicat că Daniel se credea licantrop, vârcolac. O credea cu adevărat: pentru el, asta reprezenta o realitate absolută, incontestabilă și hidoasă. Era fratele meu mai mare și îl iubeam foarte mult. El era tot ceea ce voiam eu să fiu. Apoi, pe când eu aveam doisprezece ani, iar el, șaptesprezece, a început să aibă aceste episoade. L-am văzut, *Herr Hauptkommissar!* L-am văzut pe fratele meu în ghearele unei forțe invizibile, care îl sfâșia. Nu numai suferința mintală îl făcea să țipe și să urle, ci și puternica agonie fizică. Vedeam un adolescent care avea o criză. Dar ceea ce trăia el, ceea ce simțea fizic, era că toate tendoanele i se răsuceau și i se întindeau, oasele i se îndoiau, iar trupul îi era chinuit de niște dureri atroce, în timp ce el se transforma, lua altă formă. Eu, unul, cred că erau lucruri pe care le simțea cu adevărat. Totul i se părea extrem de real. Chiar dacă nouă nu. Asta mi-a dat ideea romanelor mele *Wählwelt*. În primul, am scris despre Daniel. L-am făcut lup. Nu un vârcolac, ci un rege-lup, stăpân al tuturor haitelor de lupi din lume. În povestea mea, l-am făcut fericit și liber – liber de dureri. Iar asta a devenit realitatea mea în ceea ce îl privea pe el. Weiss se opri, iar Fabel sesiză durerea din ochii săi negri. De aceea nu aveți dreptate atunci când spuneți că ucigașul nu respectă litera cărții... poveștile autentice. Ba da, o respectă... pentru că este cartea lui. Realitatea lui.

– Dar el se inspiră din *Poveștile fraților Grimm* și poate chiar din cartea dumneavoastră.

– Evident. Dar ceea ce este greu de înțeles este *modul în care* le interpretează. Vă amintiți că v-am arătat colecția mea de ilustrații?

Fabel încuviință.

– Bun. Gândiți-vă câte interpretări artistice individuale ale poveștilor fraților Grimm reprezintă ele. Și nu sunt decât fragmente de picturi, de desene, de ilustrații de cărți și de sculpturi inspirate din aceste povești. Luați de pildă opera lui Humperdinck... omul de nisip vine și toarnă praf magic în ochii lui Hänsel și Gretel, pentru a-i adormi. Ceva ce nu are nici o legătură cu povestea originală. Felul în care ucigașul dumneavoastră interpretează poveștile – pentru că,

sigur, el se consideră un artist – este la fel de subiectivă și de personală ca și aceste ilustrații. Iar asemenea interpretări pot fi deformate. Naziștii au adaptat poveștile fraților Grimm, la fel cum au făcut cu orice alt element din cultura noastră, pe care l-au putut deforma și altera, pentru a le servi propriilor scopuri. Există o celebră ilustrație de carte, de-a dreptul diabolică, înfățișând o Gretel foarte „ariană", care o împinge pe bătrâna vrăjitoare în cuptor. Iar bătrâna vrăjitoare are trăsături tipic evreiești. Este o lucrare respingătoare și, dacă ne gândim bine, o prevestire de-a dreptul deprimantă a ororilor ce aveau să vină.

– Vreți să spuneți că noi avem o temă, mai curând decât un plan?

Weiss ridică din umeri.

– Ceea ce vreau să spun este că nu avem cum să știm ce va face în continuare sau cum vede el evoluția operei sale. Dar materialul cu care lucrează îi dă o libertate colosală și posibilitatea de a alege noi povești pe care să le deformeze pentru a le adapta planului său.

– Atunci, Dumnezeu să ne ajute, spuse Fabel.

57

Joi, 29 aprilie, 09.00 p.m.
Othmarschen, Hamburg

După încă o furtună purificatoare, cerul se înseninase și scânteia în seara târzie. Apartamentul lui Fabel era inundat de lumina caldă și blândă. Se simțea complet epuizat. Își aruncă geaca pe canapea și rămase o clipă în picioare, cuprinzând cu privirea apartamentul. Micul său regat. Îl mobilase frumos, chiar scump, iar apartamentul devenise expresia personalității sale. Curat, funcțional, aproape prea organizat. Mobila, cărțile și tablourile, echipamentele electronice scumpe. Dar era oare, la sfârșitul zilei, mai puțin singuratic decât apartamentul sărăcăcios al lui Max Bartmann, de pe Sankt Pauli?

Înainte de a face duș, o sună pe Susanne. Nu stabiliseră nimic pentru seara aceea, iar ea era surprinsă să-l audă, surprinsă, dar fericită.

– Susanne, trebuie să te văd în seara asta. La tine, la mine, în oraș... nu are importanță.

– În regulă, spuse ea. S-a întâmplat ceva?

– Nu... nimic. Vreau doar să vorbesc cu tine.

– Ah, înțeleg... spuse ea. Presupunea, cu siguranță, că era ceva legat de caz. De ce nu vii tu la mine? Rămâi peste noapte.

– Ajung în jumătate de oră.

*

Apartamentul lui Susanne, se afla într-o clădire mare, construită în epoca *Wilhelminische,* în Övelgönne, o zonă a cartierului Othmarschen. Övelgönne era situat pe malul Elbei, pe Elbechaussee, aflându-se pe drumul spre Blankenese, atât din punct de vedere geografic, cât și al atracției pe care o exercita asupra hamburghezilor. Fabel rămăsese adesea, peste noapte, la Susanne, dar, de cele mai multe ori, ea era cea care dormea la el. Fabel bănuia că Susanne dorea să-și protejeze propria intimitate, cu mai multă luciditate chiar decât el. Dar îi dăduse o cheie, așa că, după ce parcă mașina, Fabel descuie ușa și intră în apartament.

Susanne îl văzuse sosind și îl așteptase în prag. Era îmbrăcată cu tricoul larg, pe care îl purta pe post de cămașă de noapte. Se demachiase, iar părul negru, lucios îi cădea în valuri pe umeri. Uneori, când se aștepta mai puțin, Fabel se simțea copleșit de frumusețea ei. Așa se întâmplă și acum.

Apartamentul ei era mult mai mare decât al lui Fabel și decorat cu mult gust, dar stilul era puțin mai tradiționalist decât minimalismul nordic din locuința lui Fabel.

– Pari obosit, îi spuse Susanne, mângâindu-l pe obraz. Îl conduse în living, după care merse în bucătărie, de unde se întoarse cu un pahar de vin alb și cu o sticlă de bere. Poftim, o bere. Îi dădu sticla. Am un stoc întreg... Special pentru tine.

– Mulțumesc. Chiar am nevoie de așa ceva.

Sorbi din berea friziană rece.

Susanne se așeză pe canapea, lângă el, încrucișându-și picioarele sub ea. Tricoul se ridică, lăsând să i se vadă coapsele mătăsoase.

– Despre ce voiai să vorbești atât de urgent cu mine? Râse. Nu că nu mă bucur să te văd! Dar credeam că doreai să discutăm despre cazul ăsta, iar tu știi că, acasă, nu vreau să vorbim despre serviciu...

Fabel o opri, trăgând-o spre el și sărutând-o lung și apăsat pe buze. Îi dădu drumul, dar îi susținu privirea.

– Nu, spuse el în cele din urmă. N-am venit aici ca să discutăm despre caz. M-am gândit foarte mult. M-am gândit la noi.

– Oh... făcu Susanne. Nu sună prea bine!

– Se pare că nu ajungem nicăieri cu relația asta. Cred că e din cauză că amândoi suntem mulțumiți, fiecare în felul său. Și poate că tu nu vrei mai mult decât atât. Se opri, uitându-se în ochii ei, să-i vadă reacția. Nu văzu în ei decât răbdare. Căsnicia mea a fost un eșec. Nu știu unde am greșit, dar cred că, pur și simplu, n-am făcut destul ca să o ajut să supraviețuiască. Nu vreau ca asta să se repete. Țin foarte mult la tine, Susanne! Vreau ca relația noastră să meargă.

Susanne zâmbi și îl mângâie din nou pe obraz. Mâna cu care ținuse paharul de vin era rece.

– Dar, Jan, totul e bine între noi. Și eu vreau ca relația să meargă.

– Vreau să locuim împreună, spuse el pe un ton hotărât, aproape tăios. Apoi zâmbi, iar vocea i se îmblânzi. Aș vrea tare mult să locuim împreună, Susanne. Ce zici?

Susanne își arcui sprâncenele și oftă.

– Oh! Nu știu. Pur și simplu, nu știu, Jan. Fiecăruia din noi îi place spațiul în care locuiește. Suntem amândoi oameni foarte voluntari, foarte hotărâți. Asta, în momentul de față. Nu e o problemă, dar dacă am locui împreună... Nu știu, Jan, cum spui și tu, trebuie să facem ca relația noastră să meargă, nu vreau să ratăm totul.

– Nu cred că am rata totul. Eu cred că asta ar duce la consolidarea relației.

– Am mai avut o relație înainte. Susanne își întinse picioarele, se aplecă înainte și se sprijini cu coatele pe genunchi, ținând paharul de vin cu amândouă mâinile. Am locuit o vreme împreună. Nu mi-am dat seama decât mai târziu că omul voia să-mi controleze viața. Râse amar. Eu... psiholog, și nu mi-am dat seama de asta de la bun început. Oricum, nu era potrivit pentru mine. Mă simțeam insignifiantă. Apoi, m-am simțit inutilă. Am început să nu mai cred în mine, am început să nu mai am încredere în propria judecată. Am pus capăt relației înainte ca el să apuce să-mi distrugă și bruma de demnitate care îmi mai rămăsese.

– Crezi că și eu sunt la fel?

– Nu... sigur că nu. Îi luă mâna. Chestia e că mi-am câștigat, în timp, independența.

– Dumnezeule, Susanne, eu nu caut o *Hausfrau*[1]. Eu caut o parteneră. Eu caut pe cineva cu care să-mi împart viața. Și motivul acestei căutări îl reprezinți chiar tu. Înainte să te cunosc, nu mă gândisem la asta. Nu vrei măcar să o iei în considerație?

– Ba da, sigur că o să chibzuiesc, Jan. Nu spun nu. În nici un caz. Dar dă-mi timp să mă gândesc la asta. Râse. Să-ți spun ceva... Du-mă la Sylt... mi-o promiți de secole. Să stăm la hotelul fratelui tău. Fă asta și o să-ți dau și eu răspunsul meu.

– De acord.

Făcură dragoste pătimaș, lacom, după care adormiră. Fabel căzu într-un somn adânc, liniștit, mai adânc și mai liniștit decât în ultimele săptămâni.

Se trezi brusc. Ceva îl urmărise acolo, în adânc, venise după el și îl târâse la suprafață. Stătea cu ochii deschiși și urmărea umbrele din tavan. Susanne dormea lângă el. Ceva, undeva, într-un ungher îndepărtat și întunecat al minții sale, bătea să iasă afară. Fabel se așeză pe marginea patului. Ce anume era? Ceva ce fusese spus? Ceva ce văzuse? Sau ambele? Orice ar fi fost, Fabel știa că avea legătură cu crimele: o legătură pe care nu reușea să o sesizeze. Se dădu jos din pat și privi pe fereastră. Ca priveliște, apartamentul lui Susanne nu se putea compara cu al lui. Ferestrele lui Susanne dădeau spre parc și spre râu, dar priveliștea era îngrădită de alte clădiri. Fabel văzu câteva mașini îndreptându-se spre Liebermann Strasse. Un câine vagabond hoinărea pe trotuarul de vizavi și Fabel îl urmări cu privirea, până când animalul dispăru după un colț.

Ceva ce auzise. Ceva ce văzuse. Sau ambele. Creierul său obosit, privat de somn, refuza să renunțe.

Fabel se duse în bucătărie și miji ochii când aprinse lumina. Își făcu un ceai. Când scoase laptele din frigider, văzu trei sticle de bere puse la rece. Zâmbi la gândul că Susanne le cumpărase

[1] Nevastă, gospodină (în germ. în orig.)

pentru el și le pusese în frigider. Fabel considera frigiderele oamenilor ca pe ceva absolut personal, intim chiar: conținutul frigiderului cuiva era la fel de personal ca și conținutul portofelului sau al genții persoanei respective. Ori de câte ori se afla la locul unei crime, el examina frigiderul, pentru a-și face o idee cu privire la persoana sau persoanele care locuiau sau locuiseră acolo. Iar acum berile sale se aflau alături de borcanele de iaurt ale lui Susanne, de brânza ei preferată și de produsele de patiserie pentru care ea avea o adevărată slăbiciune.

În timp ce sorbea din ceaiul prea fierbinte, Susanne intră și ea în bucătărie, frecându-se la ochi.

– Te simți bine? întrebă ea, somnoroasă. Iar ai avut un coșmar?

El se ridică și o sărută.

– Nu. Pur și simplu, nu puteam să mai dorm... Îmi pare rău că te-am deranjat. Vrei niște ceai?

– Nu face nimic... și nu, mulțumesc, răspunse ea căscând. Voiam doar să văd dacă ești bine.

Fabel îngheță, cuprins brusc de o energie negativă. Oboseala îi dispăruse, și el era perfect treaz. Toate simțurile îi erau treze, toți nervii. Se uită fix la Susanne.

– Ți-e bine? întrebă ea. Ce s-a întâmplat, Jan?

Fabel traversă bucătăria și deschise ușa frigiderului. Se uită la produsele de patiserie. Erau delicatese: mere coapte, învelite într-o crustă subțire, ca un fulg. Închise ușa și se întoarse către Susanne.

– Căsuța din turtă dulce, spuse el, dar fără să se adreseze lui Susanne.

– Poftim?

– Căsuța din turtă dulce. Werner mi-a spus că trebuie să căutăm pe cineva care locuiește într-o căsuță din turtă dulce. Apoi am văzut produsele de patiserie din frigider și asta mi-a amintit...

– Despre ce naiba vorbești, Jan?

El o luă pe după umeri și o sărută pe obraz.

– Trebuie să mă îmbrac. Trebuie să mă întorc la *Präsidium*.

– De ce naiba trebuie să te duci acolo? întrebă ea, urmându-l în dormitor, unde Fabel se îmbrăcă în grabă.

– L-am auzit, Susanne! A încercat tot timpul să-mi spună ceva, iar eu l-am auzit abia acum.

Îl sună pe Weiss din mașină.

– Dumnezeule, Fabel... e ora cinci dimineața. Ce dracu' vreți?

– De ce apar produsele de panificație atât de des în poveștile fraților Grimm?

– Poftim? Ce dracu'...

– Ascultați, *Herr* Weiss, știu că e târziu... sau devreme... dar este foarte important. Extrem de important. De ce se fac atâtea referiri la produsele coapte în poveștile fraților Grimm... pâine, prăjituri, căsuțe din turtă dulce... chestii de genul ăsta...

– Oh, Doamne... nu știu... simbolizează atât de multe! Weiss părea confuz, ca și cum ar fi fost obligat să facă eforturi de gândire, în timp ce era pe jumătate adormit. Lucruri diferite în povești diferite. Luați, bunăoară, *Rotkäppchen:* pâinea proaspăt coaptă pe care Scufița-Roșie i-o duce bunicii este un simbol al purității neprihănite, în timp ce lupul reprezintă depravarea și poftele lacome. El nu vrea, de fapt, pâinea, ci virginitatea ei. Hänsel și Gretel, deși nu sunt decât doi copii inocenți rătăciți în întunericul pădurii, cedează poftelor și lăcomiei, atunci când ajung la căsuța din turtă dulce. Așa că, în acest caz, căsuța din turtă dulce reprezintă ispita păcatului. Produsele coapte pot reprezenta atât de multe lucruri! Simplitate și puritate. Sau chiar sărăcie... firimiturile de pâine pe care Hänsel le păstrează, în secret, pentru a-l ajuta pe el și pe sora lui să se întoarcă acasă în siguranță. De ce?

– Nu vă pot explica acum. Dar vă mulțumesc.

Fabel închise și formă imediat alt număr.

– Werner, sunt Fabel... Da, știu cât e ceasul. Poți să vii acum la *Präsidium*? Vezi dacă poți să iei legătura cu Anna și cu Maria. Fabel fu cât pe-aci să-l roage pe Werner să-l sune și pe Paul Lindemann: ora târzie și puterea obișnuinței îl făcuseră, pentru o clipă, să uite că

Paul murise cu un an în urmă, la datorie. Și roag-o pe Anna să ia legătura cu Henk Hermann.

Apoi închise.

Atâta moarte. De ce trebuia să fie înconjurat de atâta moarte? Istoria fusese marea lui dragoste și se simțise atras de viața de istoric, ca și cum chiar genele sale îi predestinaseră să urmeze această cale. Dar Fabel nu credea în destin. Dar credea în cruda imprevizibilitate a vieții: o viață în care întâlnirea întâmplătoare dintre o tânără studentă, prietena lui Fabel de atunci, și un nimeni, care suferea de o tulburare psihică gravă, condusese la o teribilă tragedie. Iar acea tragedie declanșase o serie de evenimente neprevăzute, care îl determinaseră pe Fabel să aleagă cariera de polițist la Departamentul de omucideri, în loc să devină istoric, arheolog sau profesor.

Atâta moarte. Iar acum, se afla pe urmele altui criminal.

La șase, se aflau cu toții la Mordkommission. Nimeni nu se plânsese că fusese convocat la ora aceea, dar toți aveau privirea încețoșată a celui care tocmai se trezise din somn. Nu și Fabel, în ochii căruia ardea o hotărâre de neclintit. Stătea cu spatele la ei, uitându-se pe rând la fotografiile de pe panou.

– Au fost momente în care nu credeam că o să mai punem mâna pe individul ăsta, spuse el încet. Când îmi închipuiam că va trebui să muncim din greu săptămâni întregi, în timp ce în jurul nostru aveau să se adune mormane de cadavre, după care omul avea să dispară. Până când avea să dea ultimul bal... Se întoarse cu fața către oamenii săi. Ne așteaptă o zi foarte, foarte grea, la capătul căreia vreau să fi pus mâna pe ucigașul nostru.

Nimeni nu spuse nimic, dar, brusc, se înviorară cu toții.

– E deștept. Nebun... dar deștept. Asta este opera vieții lui, pe care a conceput-o în cele mai mici amănunte. Tot ceea ce face are o anumită semnificație. Toate detaliile sunt legate între ele. Dar una dintre legături ne-a scăpat. Puse palma pe prima fotografie. Paula Ehlers... Aceasta este fotografia făcută cu o zi înainte ca fata să dispară. Ce vedeți?

– O fată fericită, spuse Werner, concentrându-se asupra imaginii și vrând parcă să scoată tot ce se putea din ea. O fată fericită, la aniversarea zilei sale de naștere.

– Nu... Maria Klee se apropie de fotografie. Nu... nu e asta... Privirea ei se încrucișă cu cea a lui Fabel. Tortul. Este vorba despre tort.

Fabel zâmbi, dar nu spuse nimic, invitând-o pe Maria să continue. Ea arătă spre cea de-a doua fotografie.

– Martha Schmidt... fata găsită pe plaja de la Blankenese. În stomacul ei nu s-a găsit altceva decât urme de pâine de secară. Arătă spre fotografia următoare. Hanna Grünn și Markus Schiller, spuse ea, cu ceva mai multă încordare în glas. Firimiturile de pâine împrăștiate pe batistă... iar Schiller era coproprietarul unei patiserii...

În timp ce Maria vorbea, Fabel i se adresă Annei:

– Fă-mi legătura cu centrul de detenție Vierlande. Spune-le că trebuie să vorbesc imediat cu Peter Olsen.

Maria se apropie de cea de-a treia fotografie.

– Laura von Klosterstadt?

– Tot o aniversare, răspunse Fabel. O petrecere strălucitoare, organizată de către agentul ei, Heinz Schnauber. A apelat la o firmă de catering. Schnauber mi-a spus că întotdeauna voia ca Laura să simtă cu adevărat că era petrecerea ei, aniversarea zilei sale de naștere și nu un eveniment promoțional obișnuit. Schnauber mi-a mai spus că îi plăcea să-i facă mici surprize: cadouri... și un tort. Trebuie să aflăm care a fost firma de catering.

– Bernd Ungerer. Maria se mișca prin fața panoului de afișaj, ca și cum ar fi fost singură în cameră. Bineînțeles, echipamente de catering. Cuptoare... iar aici... Lina Ritter, făcută să joace rolul Scufiței-Roșii, cu o pâine proaspătă în coș.

– Povești, spuse Fabel. Numai povești. O lume în care nimic nu este ce pare a fi. Totul are un înțeles, o simbolistică. Lupul mare și rău nu are nimic de-a face cu lupii, dar are de-a face cu noi, cu oamenii. Mama este, oriunde în lumea asta, o ființă generoasă și bună. Mama vitregă este cealaltă față a monedei: tot ce poate fi mai rău și

mai distrugător pe lume. Și produsele de patiserie: bunătatea simplă, onestă a pâinii; ispita senzuală a delicateselor coapte.

– Șefu', îl chemă Anna pe Fabel, acoperind cu mâna receptorul telefonului. Ofițerul de serviciu n-a fost foarte încântat de asta, dar îl am pe Olsen la telefon.

– Olsen, asta e șansa ta de a scăpa de toate acuzațiile. Îți aduci aminte că am vorbit despre Ungerer, vânzătorul de echipamente...

– Da...

– Ce ți-a spus Hanna în legătură cu felul în care se uita la ea?

– Ce? Nu știu... ba da... că stătea cu ochii pe ea.

„Da, își spuse Fabel. Și ochii aceia au fost scoși din orbite și puși în altă parte."

– Mai era și altcineva în patiserie atras de Hanna?

Olsen râse.

– Majoritatea bărbaților... probabil.

– Dar cineva anume? întrebă Fabel nerăbdător. Cineva care să o agaseze... care să o hărțuiască...

Olsen tăcea.

– Te rog, Olsen! E foarte important.

– Nu... nu, cred că șeful ei, *Herr* Biedermeyer, patiserul-șef era foarte sever în privința asta. Hanna chiar i s-a plâns de Ungerer. Iar el i-a spus că o să stea de vorbă cu *Frau* Schiller.

Fu rândul lui Fabel să tacă.

– Asta vreți să știți? întrebă Olsen, nesigur. Asta mă scapă de acuzații?

– Poate... probabil. Mai vorbim. Fabel închise. Ia legătura cu KriPo din Kassel, îi spuse el Annei. Află dacă, înainte de a fi răpită, Martha Schmidt a fost la vreo aniversare sau la vreo petrecere la care mâncarea și băutura au fost asigurate de o firmă de catering.

– În regulă, șefu', dar, ținând cont de statutul social al familiei sale, asta este foarte puțin probabil. Nu-i văd pe părinții ei toxicomani suficient de organizați sau de interesați să accepte o invitație și să o ia cu ei la o petrecere.

– Ce e mai trist, Anna, este că, poate, Martha s-a dus singură la o petrecere... neînsoțită de părinți. Probabil că ea era adultul cel mai responsabil din familie. Fabel oftă. Și-o imagină pe Martha Schmidt, neîngrijită, ajungând, singură și fără nici un cadou, la o aniversare. Te mai rog un lucru, Anna: ia legătura cu soții Ehlers – ei te cunosc – și află unde au comandat tortul Paulei. Apoi i se adresă Mariei Klee. Maria, ia legătura cu Heinz Schnauber, agentul Laurei von Klosterstadt, și află ce firmă de catering a angajat la aniversarea Laurei. Și, din nou, află unde au comandat tortul.

58

Vineri, 30 aprilie, 10.00 a.m.
Backstube Albertus, Bostelbek, Heimfeld, Hamburg

Fabel se afla în posesia răspunsurilor de care avea nevoie. Sau a multora dintre ele. Poliția din Kassel fusese, până acum, incapabilă să confirme dacă Martha Schmidt participase sau nu la o petrecere înainte de a fi fost răpită. De asemenea, Anna aflase că mama Marthei nu se mai întorsese acasă după vizita de identificare a cadavrului fiicei sale. Pe Fabel îl deranja faptul că Mordkommission trebuise să afle de la o secție de poliție din altă circumscripție că Ulrike Schmidt se sinucisese în timp ce era încă în Hamburg: ar fi trebuit să primească informația direct de la Polizeidirektion. Odată ce se mai liniști agitația creată de o asemenea veste în sediul Poliției din Hamburg, Fabel își aminti cât de dură fusese Anna cu Ulrike Schmidt, considerând-o o drogată egoistă și fără inimă. La urma urmelor, femeia fusese, în felul ei, mamă.

Anna îi contactă pe soții Ehlers, care confirmară că tortul fusese livrat de către Backstube Albertus. Verificările făcute de Maria dezvăluiseră că Heinz Schnauber comandase, special pentru Laura, un tort mare și frumos ornat. Dar nu apelase la o firmă de catering: aranjase el însuși cu un maestru cofetar, care livrase tortul direct la vila Laurei. Patiseria se numea Backstube Albertus.

*

Fata din spatele biroului de recepție de la Backstube Albertus era vizibil neliniștită din cauza prezenței neașteptate a atâtor agenți de poliție. Când Fabel scoase insigna ovală de polițist și întrebă dacă *Frau* Schiller este în birou, ea doar dădu din cap afirmativ.

Fabel postă ofițeri SchuPo în uniformă atât la intrarea principală în patiserie, cât și la ieșirea de incendiu și la rampa de descărcare. Anna Wolff și Henk Hermann așteptau jos, la parterul patiseriei. Peste tot mirosea a drojdie și a pâine proaspătă, dar când el, Werner și Maria intrară în biroul Verei Schiller, acolo dădură peste obișnuitul iz stătut din oricare încăpere administrativă. Iar masa de lucru a lui Markus Schiller avea încă aspectul de abandon recent. Vera Schiller se ridică în picioare, cu o furie incandescentă în privire.

– Ce înseamnă toate acestea? Vreau să știu de ce ați năvălit în clădirea mea... în biroul meu...

Fabel ridică o mână și vorbi pe un ton liniștit, calm, dar autoritar.

– *Frau* Schiller, trebuie să vă adresăm dumneavoastră și personalului dumneavoastră câteva întrebări foarte importante. Știu că treceți printr-o perioadă grea, dar vă rog să nu îngreunați situația.

Vera Schiller se așeză la loc, dar rămase încordată, rigidă, iar focul negru încă îi ardea în priviri.

– Să nu vă închipuiți că știți prea multe lucruri despre mine, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Nu știți absolut nimic.

Fabel se așeză în fața ei.

– S-ar putea să aveți dreptate. Dar există un lucru pe care îl știu: au fost comise șapte crime... poate chiar opt. Fiecare dintre ele mai cumplită decât cealaltă, incluzând uciderea soțului dumneavoastră; și fiecare crimă are o legătură cu Backstube Albertus.

– Ce legătură? Vera Schiller arăta de parcă un puternic șoc electric îi străbătuse tot corpul. Ce vreți să spuneți?

– Trebuie să fi auzit că a fost ucisă Laura von Klosterstadt, totuși nu ați găsit de cuviință să ne înștiințați că dumneavoastră ați livrat tortul pentru ziua ei de naștere.

– Nu știu despre ce vorbiți! Nu am livrat nici un tort pentru ea, altfel mi-aș fi amintit.

Fabel îi dădu datele. Pe biroul Verei Schiller se afla un calculator. Ea apăsă câteva taste.

– Nu, nu este nimic. Puteți verifica și dumneavoastră.

Întoarse ecranul înspre el.

– Acesta este! Fabel indică un nume de pe tabelul afișat pe ecran. Este pe numele lui Heinz Schnauber... agentul Laurei von Klosterstadt.

Vera Schiller se uită cu atenție la numele respectiv.

– Oh, da! Un tort mare, comandă specială. Plus o livrare completă de chifle și de produse de patiserie. Îmi amintesc de comanda aceea, dar nu mi-a spus că era pentru familia von Klosterstadt.

– Cine nu v-a spus? întrebă Fabel, care avea deja în minte imaginea unor mâini uriașe ce frământau pâinea cu o delicatețe neobișnuită.

– *Herr* Biedermeyer, bineînțeles, maestrul nostru cofetar. Deschise sertarul de la birou și scoase un registru mare și greu. Răsfoi paginile, verifică din nou monitorul calculatorului, apoi urmări un rând, cu o unghie dată cu ojă roșie. Da... aici este... *Herr* Biedermeyer a livrat el însuși comanda. Este foarte conștiincios.

Fabel privi peste umăr spre Werner și spre Maria.

– Aș putea să mă uit și eu în registrul dumneavoastră de livrări? o întrebă pe *Frau* Schiller.

Ea îl fixă cu privirea pentru un moment, dar, în cele din urmă, furia i se domoli. Întoarse registrul astfel încât Fabel să-l poată consulta. El scoase carnețelul din buzunar și bifă data dispariției Marthei Schmidt. Apoi dădu înapoi paginile până găsi data pe care o căuta. Pentru o clipă, timpul rămase în loc. Fabel simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă.

– *Herr* Biedermeyer își lasă propriile îndatoriri pentru a face livrări de acest gen? întrebă Fabel, arătând către însemnarea din registru.

– Da. Mă rog, în cazuri ca acesta, da. Konditorei Wunderlich este unul dintre clienții noștri foarte importanți. Iar *Herr* Biedermeyer se asigură că sunt tratați așa cum se cuvine.

– Și Konditorei Wunderlich se află în Kassel?

Fabel îi auzi pe Werner și pe Maria îndreptându-se deja spre ușă, înainte de a auzi răspunsul.

– Da, de ce?

– *Herr* Biedermeyer folosește una dintre furgonete pentru a face livrările?

– Câteodată, da. De ce mă întrebați de *Herr* Biedermeyer?

Fabel ignoră întrebarea.

– *Herr* Biedermeyer este acum aici?

– Da. În secția de producție...

Înainte de a o lăsa să își termine răspunsul, Fabel se ridică de pe scaun și coborî scările, urmându-i pe cei doi ofițeri.

Așa cum și-l amintea de prima dată când îl văzuse pe Biedermeyer, acesta era aplecat deasupra unui tort, pe care punea o floare decorativă. Din nou i se păru o operație imposibil de delicată pentru acele mâini imense, greoaie, iar floarea de zahăr arăta mică și fragilă între degetele sale masive. Când văzu grupul de polițiști apropiindu-se, el se îndreptă de spate, iar pe chipul cu trăsături blânde îi apăru un zâmbet larg. Anna și Henk se desprinseră de grupul care înainta și începură să-i scoată pe ceilalți lucrători din hala de producție. Biedermeyer îi privea amuzat.

– Bună ziua, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Scuzați-mă o clipă, trebuie doar să pun aceste ultime două floricele pe tort.

Cu degetul mare și arătător alese o floare decorativă din palma celeilalte mâini și o puse pe tort. Îndreptându-și corpul imens, Biedermeyer făcu un pas înapoi pentru a-și admira opera.

– Așa da! Se întoarse către Fabel: Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați, dar trebuia să termin! Zâmbetul de pe fața lui rămăsese prietenos, aproape cald, iar ridurile din jurul ochilor se adânciră. Îmi place să fac lucrurile așa cum trebuie. Să le finisez cum se cuvine.

Perfect. Când este vorba despre așa ceva, simt întotdeauna că detaliile înseamnă totul. Se uită la ceilalți ofițeri și apoi din nou la Fabel. În orice caz, cred că v-am demonstrat deja asta, nu-i așa? V-a plăcut opera mea, *Herr Hauptkommissar*? V-a amuzat?

Fabel duse mâna la șold și își scoase pistolul din toc. Nu-l ridică, dar era pregătit să-l folosească. Biedermeyer se uită la armă și făcu un semn cu capul ca și cum ar fi fost dezamăgit.

– Nu este nevoie de așa ceva, *Herr* Fabel. Chiar deloc. Mi-am terminat opera. Am făcut tot ceea ce îmi propusesem să fac.

– *Herr* Biedermeyer... începu Fabel, dar maestrul cofetar ridică o mână, ca un agent de circulație care oprește mașinile.

Continua să zâmbească, dar corpul său masiv era mai amenințător decât orice expresie.

– *Herr* Fabel, știți că acesta nu este numele meu adevărat, nu-i așa? După tot ce ați văzut până acum...

– Atunci care este numele dumneavoastră?

– Grimm... Biedermeyer râse de parcă fusese obligat să explice un lucru la mintea copiilor. Eu sunt Fratele Grimm.

Fabel auzi zgomotul armelor scoase din tocuri.

– Franz Biedermeyer, te arestez ca suspect în uciderea următorilor: Paula Ehlers, Martha Schmidt, Hanna Grünn, Markus Schiller, Laura von Klosterstadt, Bernd Ungerer, Lina Ritter și Max Bartmann. Tot ce vei spune de acum încolo va putea fi folosit împotriva ta. Fabel își puse arma la loc în toc, dar nu înainte de a arunca o privire peste umăr pentru a verifica dacă Werner și Maria îl luaseră în vizor pe Biedermeyer. Apoi scoase o pereche de cătușe și, întorcându-l cu spatele pe cofetar, îl apucă de încheieturi, moment în care își dădu seama cât de puternic și de masiv era individul. Încheieturile lui erau groase și solide. Dar, din fericire pentru Fabel, Biedermeyer nu opusese nici un fel de rezistență.

Când îl luară pe maestrul cofetar pentru a-l urca în mașina de poliție, trecură pe lângă Vera Schiller. Ochii ei negri susținură privirea lui Biedermeyer în timp ce acesta era escortat pe scări și pe culoar, spre ieșire. El se opri, iar Fabel și Werner realizară că

acesta nu mai putea fi urnit din loc. Zâmbetul pieri de pe fața lui Biedermeyer.

– Îmi pare rău! îi spuse el, cu voce joasă.

Ea pufni ca și cum ar fi vrut să se descotorosească de ceva demn de dispreț. Biedermeyer ieși. *Frau* Schiller puse o mână pe brațul lui Fabel, iar acesta le făcu semn lui Henk și Annei să-l însoțească pe Werner care îl escorta pe Biedermeyer. Când se întoase către Vera Schiller, aceasta îl privea sfidător, iar vocea ei era rece și stridentă.

– Mi-am iubit soțul, *Herr* Fabel! L-am iubit foarte, foarte mult pe Markus. Fața sa rămase dură, dar o lacrimă se prelinse din colțul ochiului și îi alunecă pe obraz. Voiam să știți asta.

Îl așezară pe Biedermeyer pe bancheta din spate a mașinii lui Fabel. Arestatul fusese înghesuit ca să încapă acolo și arăta de parcă fusese împins fără grijă, doar pentru a intra într-un spațiu neadecvat mărimii sale.

Înainte de a porni motorul, Fabel se întoarse către Biedermeyer.

– Ai afirmat că ți-ai terminat opera. De ce ai spus asta? Știu că nu ai făcut tot ce ți-ai propus. Am mers pe urmele tale... pe urmele poveștilor... mai aveai cel puțin una sau două de făcut...

Biedermeyer rânji, iar cutele din jurul ochilor i se adânciră. El îi aminti din nou lui Fabel de felul în care râdea fratele său, Lex, iar gândul îl îngheță.

– Aveți răbdare, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Aveți răbdare.

59

Vineri, 30 aprilie, 01.30 p.m.
***Polizeipräsidium,* Hamburg**

Fabel, Maria și Werner se aflau în camera de interogatoriu. Ei discutaseră înainte de a intra strategiile de interogare, iar acum așteptau într-o tăcere stânjenitoare. Până și o glumă ar fi fost bună să spargă gheața, dar nici unul nu era în stare de așa ceva. De altfel, Fabel și Warner stăteau la masă, cu reportofonul pus în mijloc, iar Maria rămăsese în picioare, sprijinită de perete. Așteptau cu toții ca în fața lor să fie adus un monstru.

Auziră pași apropiindu-se. Fabel știa că din punct de vedere medical era imposibil, dar putea să jure că îi crescuse tensiunea arterială. Simți o apăsare în piept: emoție, spaimă și hotărâre, amestecate într-o senzație greu de definit. Pașii se opriră, apoi un polițist în uniformă deschise larg ușa camerei de interogatoriu. Alți doi agenți SchuPo îl conduseră pe Biedermeyer în cameră. Păreau insignifianți pe lângă individul acela uriaș.

Biedermeyer se așeză în fața lui Fabel. Era singur. Refuzase dreptul de a avea un avocat. Cei doi agenți stăteau tăcuți în spatele său, rezemați de zid. Fața lui Biedermeyer era încă relaxată, amabilă, plăcută. O înfățișare în care ai avea încredere, cineva cu care ai pălăvrăgi într-un bar. Își ridică mâinile și le îndoi de la încheietură pentru a arăta cătușele, apoi înclină ușor capul într-o parte.

– Vă rog, *Herr* Fabel! Cred că știți că nu reprezint nici un pericol pentru dumneavoastră sau pentru colegii dumneavoastră. Și nu am nici cea mai mică intenție să încerc să evadez din custodia poliției.

Fabel făcu semn unuia dintre agenții SchuPo, care înaintă și îi scoase cătușele, pentru ca apoi să își reia poziția sprijinit de zid. Fabel deschise reportofonul.

– *Herr* Biedermeyer, ai răpit-o și omorât-o pe Paula Ehlers?

– Da.

– Ai răpit-o și omorât-o pe Martha Schmidt?

– Da.

– Ai omorât pe...

Biedermeyer ridică mâna și cu zâmbetul său amabil și dezarmant spuse:

– Vă rog! Mă gândesc că ar trebui să scutesc niște timp. Cel mai bine ar fi dacă aș face următoarea declarație: Eu, Jacob Grimm, fratele lui Wilhelm Grimm, cercetător al limbii și sufletului poporului german, i-am omorât pe Paula Ehlers, Martha Schmidt, Hanna Grünn, Markus Schiller, Bernd Ungerer, Laura von Klosterstadt, curva de Lina... îmi cer scuze, nu i-am știut niciodată numele de familie... și pe Max Bartmann, cel cu tatuajele. I-am ucis pe toți și m-am bucurat de fiecare secundă a morții lor. Recunosc fără nici o reținere că i-am omorât, dar nu port nici o vină. Viețile lor erau lipsite de sens. Singura importanță pe care au avut-o, fiecare dintre ei, este însăși moartea lor... iar acele adevăruri eterne, universale au fost exprimate prin modul în care au murit. În viață, nu aveau nici o valoare. Omorându-i, le-am dat un sens.

– *Herr* Biedermeyer, întrucât totul va fi consemnat, nu putem accepta o mărturisire făcută în alt nume decât cel real.

– Dar v-am dat numele meu adevărat. V-am dat numele sufletului meu, nu ficțiunea din *Personalausweis.* Biedermeyer oftă, apoi zâmbi din nou, ca și cum ar fi cedat în fața unui copil. Dacă asta vă face fericit: Eu, Fratele Grimm, cunoscut vouă sub numele de Franz Biedermeyer, recunosc că i-am omorât pe toți acei oameni.

– Te-a ajutat cineva să cari cadavrele?

– Bineînțeles că da. Normal!

– Cine?

– Fratele meu... cine altcineva?

– Dar nu aveți nici un frate, *Herr* Biedermeyer, spuse Maria. Ați fost singurul copil la părinți.

– Bineînțeles că am un frate! Pentru prima dată, expresia amabilă a lui Biedermeyer dispăru, fiind înlocuită de ceva nedefinit și amenințător. Expresia unui animal de pradă. Fără fratele meu nu sunt nimic. El fără mine nu este nimic. Ne completăm reciproc.

– Cine este fratele tău?

Zâmbetul înțelegător apăru din nou pe chipul lui Biedermeyer.

– Dar îl știți cu siguranță! L-ați întâlnit deja.

Fabel arătă că nu înțelesese.

– Îl cunoașteți pe fratele meu, Wilhelm Grimm, sub numele de Gerhard Weiss.

– Weiss? întrebă Maria, din spatele lui Fabel. Vrei să spui că scriitorul Gerhard Weiss a comis aceste crime împreună cu tine?

– Încep prin a spune că acestea nu sunt crime. Sunt acte de creație, nu este nimic rău în ele. Toate reprezintă întruchiparea unor adevăruri transmise din generație în generație. Eu și fratele meu am înregistrat aceste adevăruri. El nu a *săvârșit* nimic cu mine, el a *colaborat*. La fel cum am făcut și acum aproape două sute de ani.

Fabel se sprijini de spătarul scaunului și-l privi pe Biedermeyer, care avea un zâmbet amabil, ce contrasta cu aspectul amenințător al trupului său masiv. „De aceea purtai o mască, își spuse Fabel. De aceea îți ascundeai fața." Își imagină înfățișarea terifiantă a măștii pe care probabil că o purtase Biedermeyer, groaza imensă pe care victimele sale o resimțiseră înainte de a muri.

– Dar adevărul este, *Herr* Biedermeyer, că Gerhard Weiss habar nu are de toate astea. Cu excepția scrisorii pe care le-ați trimis-o editorilor săi, nu a existat nici un contact real, tangibil între voi doi.

Biedermeyer zâmbi din nou.

– Nu, eu cred că nu înțelegeți, nu-i așa, *Herr Kriminalhauptkommissar* Fabel?

– Poate că nu înțeleg. Ajutați-mă să înțeleg. Dar mai întâi de toate, trebuie să vă pun o întrebare importantă. Poate cea mai importantă pe ziua de azi. Unde este corpul Paulei Ehlers?

Biedermeyer se aplecă în față și își sprijini coatele de masă.

– O să aveți răspunsul, *Herr* Fabel! Vă promit! O să vă spun unde se află corpul Paulei Ehlers. Și am să vă spun astăzi... dar nu încă. Mai întâi am să vă spun cum am găsit-o și de ce am ales-o pe ea. Și am să vă fac să înțelegeți legătura specială dintre mine și fratele meu, Wilhelm, pe care dumneavoastră îl cunoașteți sub numele de Gerhard Weiss. Făcu o pauză. Puteți să îmi dați puțină apă?

Din nou, Fabel făcu semn din cap către unul dintre ofițerii de poliție, care umplu un pahar de plastic cu apă de la dozator și îl puse în fața lui Biedermeyer. Acesta bău paharul până la fund, iar sunetul pe care îl făcea când înghițea era amplificat de liniștea deplină din camera de interogatoriu.

– Am livrat tortul la reședința familiei Ehlers în ziua anterioară aniversării zilei sale de naștere, cu două zile înainte de a o răpi. Mama sa se grăbea pentru că voia să ascundă tortul, înainte ca Paula să vină acasă de la școală. Tocmai plecam, când am văzut-o pe Paula la colțul străzii îndreptându-se spre casă. Mi-am spus: „Am avut noroc! Am livrat tortul la timp, era cât pe ce să își vadă cadoul-surpriză". Atunci, Wilhelm mi-a spus că trebuie să iau fata și să o lichidez.

– Wilhelm era cu tine în mașină?

– Wilhelm este mereu cu mine, oriunde merg. A tăcut atâta vreme... De când eram copil, dar am știut întotdeauna că se află acolo, că mă urmărește, plănuindu-mi și scriindu-mi povestea, destinul. Și am fost atât de bucuros să îi aud din nou vocea!

– Ce ți-a spus Wilhelm?

– Mi-a zis că Paula era pură, inocentă. Era încă neatinsă de corupția și de mizeria lumii noastre. Wilhelm mi-a spus că pot să mă asigur că va rămâne așa, că o pot salva de la corupție și de la distrugere, dacă o ajut să doarmă somnul de veci. Mi-a spus că trebuie să pun capăt poveștii ei.

– Adică să o omori? întrebă Fabel.

– În majoritatea zilelor, eu îmi încep munca dis-de-dimineață, face parte din meseria de patiser, *Herr* Fabel. Jumătate din viața mea, i-am privit pe cei din jurul meu cum se trezeau, în timp ce eu făceam pâine pentru ziua ce avea să înceapă – pâinea este unul dintre cele mai vechi și cele mai importante produse din istoria alimentelor. Chiar și acum, după atâta timp, încă iubesc combinația dintre prima rază de soare a dimineții și mirosul de pâine caldă. Biedermeyer făcu o pauză, pierdut în magia amintirilor. În orice caz, în funcție și de schimbul în care lucrez, de cele mai multe ori termin devreme și am toată după-amiaza la dispoziție. Am profitat de acest timp liber și am urmărit obiceiurile Paulei, începând chiar de a doua zi; dar erau atipice, datorită aniversării zilei sale de naștere, așa că nu aveam nici o șansă să o răpesc. Însă în ziua următoare s-a dus la școală, iar eu mi-am dat seama, brusc, în vreme ce o urmăream, că exista șansa de a o putea răpi în timp ce traversa strada principală, pentru a se duce acasă. A trebuit să iau o hotărâre. Mi-era teamă să nu fiu prins, dar Wilhelm mi-a spus: „Ia-o acum. E în regulă, o să fii în siguranță. Ia-o și pune capăt poveștii ei". Dar mie mi-era teamă. I-am spus lui Wilhelm că ceea ce aveam să fac nu era bine și că am să fiu pedepsit pentru fapta mea. Dar mi-a zis că o să-mi dea un semn. Ceva care să îmi demonstreze că ceea ce făceam era bine și că nu o să pățesc nimic. Și mi-a dat, *Herr* Fabel. Mi-a dat un semn ca să-mi demonstreze că deține controlul asupra destinului meu, asupra destinului ei, al nostru, al tuturor. Așa că am făcut-o. Totul a decurs atât de repede și de ușor! Am luat-o de pe stradă și pe urmă i-am curmat viața, așa că povestea ei s-a terminat. O expresie lacomă îi înăspri trăsăturile imense ale feței. Se legănă înainte și înapoi. Nu am să intru în detalii neplăcute, dar Paula nu a știut mare lucru din ce i se întâmpla. După cum cred că știți, *Herr* Fabel, eu nu sunt un pervers. Am pus capăt poveștii ei pentru că așa îmi spusese Wilhelm. Mi-a spus să o protejez de relele lumii în care trăim, luându-i viața. Și am făcut-o repede și, pe cât posibil, fără nici o durere. Presupun, chiar dacă a trecut atâta timp, că veți înțelege acest lucru atunci când veți recupera

cadavrul. Și îmi voi ține promisiunea de a vă spune exact unde puteți să o găsiți. Dar nu încă.

– Vocea lui Wilhelm. Ai spus că nu ți-a mai vorbit de mult timp. Când ai mai auzit-o în trecut? Ai mai omorât sau ai mai rănit pe cineva în trecut?

Zâmbetul lui Biedermeyer dispăru din nou, făcând loc unei triste imense.

– Mi-am iubit mama, *Herr* Fabel. Era frumoasă și deșteaptă și avea un păr bogat roșu-auriu. Cam asta e tot ce îmi amintesc despre ea. Asta și vocea ei când îmi cânta în timp ce eu stăteam întins în pat. Nu când vorbea. Nu îmi amintesc cum suna vocea ei atunci când vorbea, dar îmi amintesc cum cânta. Și îmi amintesc părul ei lung, minunat, care mirosea a mere. Apoi a încetat să mai cânte. Eram prea mic ca să înțeleg, dar ea s-a îmbolnăvit și am văzut-o din ce în ce mai rar. Îmi cânta din ce în ce mai rar. Apoi a murit. A murit de cancer, când avea 30 de ani, iar eu, patru.

Făcu o pauză de parcă aștepta un comentariu, compătimire, înțelegere.

– Continuați, spuse Fabel.

– Știți povestea, *Herr* Fabel. Trebuie să fi citit totul în timp ce mă urmăreați. Tatăl meu s-a recăsătorit. O femeie dură, o mamă falsă. O femeie crudă, demonică și care mă obliga să îi spun *Mutti.* Tatăl meu nu s-a căsătorit din dragoste, ci din comoditate, din spirit practic. Tatăl meu a fost un om foarte practic. A fost comandant pe un vas comercial și era plecat de acasă luni de zile, așa că nu avea cum să aibă, singur, grijă de mine. Astfel, am pierdut o mamă frumoasă și am dat de o mamă vitregă... de un demon. Vedeți? Vă dați seama? Am fost crescut de mama mea vitregă și, cu cât mă măream, cu atât se mărea și cruzimea ei. Apoi, când *Papi* a avut un atac de cord, am rămas singur cu ea.

Fabel încuviință din cap, invitându-l astfel pe Biedermeyer să continue. Era deja conștient de nebunia acestuia. Era monumentală. Un vast și complex edificiu de psihoză, construită în mod elaborat.

Stând acolo, în umbra unui om uriaș și a unei nebunii la fel de uriașe, Fabel fu copleșit de groază.

– Era o femeie înfricoșătoare, îngrozitoare, *Herr* Fabel! Pe fața lui Biedermeyer se citea groază amestecată cu respect. Dumnezeu și Germania erau singurele lucruri la care ținea. Religia și națiunea noastră. Singurele două cărți care erau permise în casă erau Biblia și *Poveștile fraților Grimm.* Orice altceva însemna poluare. Pornografie. Mi-a luat și toate jucăriile. Îmi spunea că mă făceau leneș. Dar a fost o jucărie pe care am ținut-o ascunsă: un cadou pe care mi-l făcuse tata înainte să moară... O mască. O mască cu față de lup. Faptul că păstrasem acea mască a devenit singurul meu gest de revoltă secretă. Apoi, într-o zi, când aveam aproape zece ani, un prieten mi-a împrumutat o carte cu benzi desenate. Am strecurat-o în casă și am ascuns-o, dar ea a găsit-o. Din fericire, nu era ascunsă în același loc cu masca. Dar acela a fost începutul. Atunci a început. A zis că dacă vreau să citesc, voi citi ceva pur, nobil și adevărat. Mi-a dat *Poveștile fraților Grimm,* pe care le avea de când era copil. Mi-a spus să încep prin a învăța pe dinafară *Hänsel și Gretel.* Apoi m-a pus s-o recit. Trebuia să stau în picioare în fața ei și să recit totul, cuvânt cu cuvânt. Se uită rugător la Fabel, iar pe fața lui mare se zărea ceva din copilul care fusese odinioară. Eram doar un băiețel, *Herr* Fabel! Doar un băiat, și m-am încurcat. Normal că m-am încurcat. Era o poveste atât de lungă! După aceea m-a bătut. M-a bătut cu un băț, până mi-a dat sângele. Apoi, în fiecare săptămână, îmi dădea o altă poveste și în fiecare săptămână luam o altă bătaie. Câteodată mă bătea așa de rău, că leșinam. Când mă bătea, vorbea cu mine. Nu țipa niciodată, își păstra mereu glasul stăpânit. Îmi spunea că nu sunt bun de nimic, că sunt un monstru. Îmi spunea că motivul pentru care cresc atât de mare și de urât este pentru că există în mine o mare răutate. Am învățat să urăsc. O uram. Dar mai mult decât pe ea, mă uram pe mine.

Biedermeyer făcu o pauză. Avea un aer trist. Ridică paharul pentru a cere apă. Agentul i-l umplu, iar el sorbi înainte de a continua.

– Dar am început să învăț din povești. Am început să le înțeleg și să le recit. Am învățat un truc extrem de util pentru a le învăța mai repede... Priveam dincolo de cuvinte. Încercam să înțeleg mesajul pe care îl transmiteau și să văd cum oamenii nu erau, de fapt, oameni, ci simboluri, semne. Forțe ale binelui și ale răului. Am văzut că Albă-ca-Zăpada și Hänsel și Gretel îmi semănau, prinși fără scăpare de aceeași forță a răului pe care o reprezenta mama mea vitregă. M-a ajutat să îmi aduc aminte poveștile și făceam din ce în ce mai puține greșeli. Asta însemna că mama mea vitregă avea mai puține motive să mă bată, dar ce pierdea la frecvență recupera la severitate... Apoi, într-o zi, am greșit ceva. Un singur cuvânt. O propoziție dintr-un dialog. Nici acum nu știu ce era, dar m-a bătut, și m-a bătut, și m-a bătut. Apoi am avut impresia că întregul univers se clatină. Mi se părea că în capul meu se produce un cutremur și totul se zdruncina dintr-o parte în cealaltă. Îmi amintesc că am crezut că voi muri și m-am bucurat. Puteți să vă imaginați asta, *Herr* Fabel? Un copil de unsprezece ani care se bucura că avea să moară? Am căzut pe podea, iar ea a încetat să mai dea în mine. Mi-a spus să mă ridic și eram sigur că se temea că, de data aceasta, mersese prea departe. Dar am încercat să fiu băiat cuminte, chiar am încercat. Am încercat să fac ceea ce mi se spusese, să mă ridic, dar nu am putut. Pur și simplu nu am putut. Simțeam gust de sânge în gură, în nas și parcă și în urechi. Acum, mă gândeam eu, acum o să mor. S-a aplecat înainte, cu o privire intensă și pătimașă. Atunci l-am auzit. Atunci i-am auzit vocea pentru prima dată. Vă imaginați că la început mi-a fost frică. Dar vocea lui era puternică, și blândă, și caldă. Mi-a spus că îl chema Wilhelm Grimm și că a scris poveștile împreună cu fratele său. „Acum nu mai ești singur, mi-a zis, sunt aici, eu sunt povestitorul și te voi ajuta.“ Și m-a ajutat, *Herr* Fabel, cu poveștile pe care trebuia să i le recit lui *Mutti,* ca pe o pedeapsă. După aceea, după ce l-am auzit pentru prima dată, nu am mai greșit niciodată, nici măcar un cuvânt, pentru că el îmi șoptea ce să spun. Biedermeyer râse, nevrând parcă să spună o glumă pe care nimeni din camera aceea, în afară de el, n-ar fi înțeles-o vreodată. Am crescut prea mare

pentru ca *Mutti* să mă mai bată. Cred că începuse să îi fie frică de mine. Dar cruzimea ei era aceeași, numai că acum folosea cuvinte, în locul unui băț. În fiecare zi, îmi spunea că sunt un nimeni, că nici o femeie nu mă va dori, pentru că eram un monstru mare și urât și, bineînțeles, rău. Dar de fiecare dată, vocea lui Wilhelm m-a ajutat. Pentru fiecare insultă pe care mi-o arunca ea, el îmi dădea încredere în mine. Apoi s-a oprit. Știam că este acolo, dar încetase să-mi mai vorbească, iar eu eram singur cu otrava demonică și haină a mamei mele vitrege.

– Dar a revenit și ți-a spus să o omori pe Paula Ehlers, nu? întrebă Fabel.

– Da... da, exact. Și știam că va continua să stea de vorbă cu mine, dacă aveam să fac ceea ce îmi spunea. Dar mama mea vitregă era prea puternică. A aflat despre Paula. Mi-a spus că o să fiu dus la pușcărie, că ea va trebui să trăiască cu toată această rușine. Așa că m-a convins să mă debarasez de Paula, înainte de a putea să mă folosesc de ea, înainte de a putea retrăi o poveste prin ea.

– La naiba! Werner clătină din cap, neîncrezător. Mama vitregă era la curent cu faptul că ai răpit și ucis o fetiță?

– M-a ajutat chiar să ascund corpul... Dar, așa cum am mai spus, o să revenim mai încolo asupra acestui lucru. Pentru moment, vreau să înțelegeți că aveam o chemare, iar ea a inhibat-o. M-a împiedicat să fac ceea ce îmi spunea Wilhelm. Apoi, acesta nu a mai vorbit cu mine vreme de aproape trei ani. Însă, acum trei luni, mama mea a fost redusă la tăcere pentru totdeauna.

– A murit? întrebă Fabel.

Biedermeyer clătină din cap.

– Un accident vascular cerebral care a amuțit-o pe nemernică, a paralizat-o și a băgat-o în spital. Se terminase. Nu mă mai putea răni. Nu mă mai putea insulta sau opri de la a împlini ceea ce eram predestinat să fac. Ceea ce trebuia să fac.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Fabel. Vocea din capul dumitale s-a întors și ți-a zis să ucizi din nou...

– Nu, nu atunci. Wilhelm a continuat să tacă. Dar am văzut cartea lui Gerhard Weiss. De îndată ce am început să o citesc, am știut că el era Wilhelm, că nu era nevoie ca el să-mi vorbească în mintea mea. Se afla în întregime acolo, în carte, în *Die Märchenstrasse.* Era drumul pe care îl străbătusem împreună acum un secol și jumătate și pe care trebuia să-l parcurgem din nou. Exact în aceeași noapte am început să citesc. Auzeam din nou vocea blândă, caldă a lui Wilhelm, dar numai grație acelor pagini frumoase. Știam ce aveam de făcut. Dar știam și că urma să joc rolul pe care îl mai interpretasem o dată: vocea adevărului, a preciziei. Wilhelm, ori Gerhard Weiss, dacă preferați așa, a fost obligat să modifice unele lucruri pentru public. Dar nu și eu.

– Așa că ați omorât-o pe Martha, spuse Fabel. Ați terminat povestea ei.

– Scăpasem de mama mea vitregă și îl regăsisem pe *Märchenbruder,* pe Wilhelm. Știam că venise momentul. Îmi planificasem întreaga operă de artă: un șir de povești, care duceau la împlinirea destinului meu, către un final fericit. Dar, mai întâi, trebuiau terminate alte povești. Iar fata din Kassel, Martha, a fost prima. Făceam o livrare și am văzut-o acolo. Am crezut că este Paula... că s-a trezit dintr-un somn magic. Apoi am înțeles ce însemna: era un semn de la Wilhelm. Exact ca și volumul de povești pe care îl avea Paula la ea. Era un semn că trebuia terminată, și că trebuia să joace un rol în următoarea poveste.

– Ai ținut-o în viață. Ai ascuns-o timp de câteva zile înainte de „a pune capăt poveștii ei". De ce?

Biedermeyer îl privi dezamăgit pe Fabel, de parcă ar fi pus o întrebare al cărei răspuns era de la sine înțeles.

– Pentru că trebuia să fie un „om-de-sub-pământ". Trebuia să fie ținută sub pământ. Îi era frică, dar i-am spus că nu aveam să-i fac nici un rău. Nu avea nici un motiv să se teamă. Mi-a povestit totul despre părinții ei. Mi-a părut rău pentru ea, îmi semăna. Era captivă într-o poveste în care părinții o abandonaseră în întuneric, în pădure. Nu știa ce înseamnă să fii iubit, așa că am terminat povestea

ei, transformând-o în „copilul schimbat“ și dăruind-o unor părinți care să o iubească și să țină la ea.

Werner clătină din cap, năucit.

– Ești nebun! Nebun de legat. Știi asta, nu-i așa? Toți oamenii ăia nevinovați pe care i-ai omorât, toată frica și durerea pe care le-ai provocat-o...

Biedermeyer se întunecă la față, scârbit. Era ca o furtună iscată din senin și care se apropia, iar Fabel se uită cu subînțeles la cei doi ofițeri SchuPo sprijiniți de peretele din spatele lui Biedermeyer. Cei doi luară poziție de drepți, pregătindu-se pentru orice eventualitate.

– Nu înțelegi, nu-i așa? Ești prea prost ca să înțelegi! Tonul vocii lui Biedermeyer era acum ceva mai ridicat, mai dur și mai amenințător. De ce nu poți să înțelegi? Ridică mâinile și înconjură cu privirea întreaga cameră. Toate astea... tot ce-i aici... doar nu credeți că sunt *reale,* nu? Este doar o poveste, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vă dați seama de asta? Este doar un mit... o poveste... o fabulă. Le aruncă celor din fața sa o privire sălbatică, iar ochii săi frustrați căutau la ei o urmă de înțelegere. Credem toate astea pentru că facem parte din ele. Pentru că noi suntem povestea. Nu am omorât pe nimeni în realitate. Când eram copil, am înțeles că totul era o poveste. Nimeni nu putea să fie atât de nefericit cum eram eu. Nimeni nu putea să fie atât de trist și de singur. Este ridicol! În ziua aceea, în ziua în care mama mea vitregă mă bătea și totul se clătina în jurul meu, Wilhelm nu m-a ajutat numai să îmi amintesc poveștile pe care trebuia să le recit, ci mi-a explicat că nimic din toate astea nu mi se întâmplau mie în realitate. Mi-a spus că era doar o poveste pe care o inventa el. Vă amintiți? Îmi spunea că el este povestitorul. Vedeți? Eu sunt fratele său pentru că a scris despre mine într-una dintre poveștile sale, ca despre fratele său.Toate acestea sunt pur și simplu *Märchen.*

Biedermeyer dădu din cap ca un bătrân înțelept, de parcă toată lumea de la masă ar fi trebuit să se simtă cu adevărat iluminată. Fabel își aminti ceea ce spusese Otto despre premisa că autorul, Gerhard Weiss, concepuse un talmeș-balmeș pseudoștiințific despre

ficțiunea care devine realitate. O porcărie. O porcărie crasă, dar acest monstru de om, jalnic și nefericit, a crezut fiecare cuvânt. Și a trăit toate acestea.

– Dar despre ceilalți? întrebă Fabel. Spune-ne despre celelalte crime. Să începem cu Hanna Grünn și Markus Schiller.

– Așa cum Paula reprezenta tot ce e mai bun și mai sănătos în lume, ca pâinea proaspătă, abia scoasă din cuptor, Hanna era ca o pâine veche și murdară... era o femeie ușoară, promiscuă, inutilă și coruptă. În zâmbetul lui Biedermeyer se citea mândria unui meșteșugar care își expunea cea mai bună operă. Am văzut că ea își dorea mereu mai mult. Și mai mult. O femeie desfrânată mânată de lăcomie. Își folosea trupul ca pe o unealtă, pentru a obține ceea ce își dorea, și totuși mi se plângea mie de comportamentul lui Ungerer, vânzătorul, care îi arunca ocheade și îi făcea complimente libidinoase. Știam că povestea ei trebuia să fie terminată, așa că am urmărit-o, așa cum am urmărit-o și pe Paula, dar mai mult timp, ținând un jurnal exact al obiceiurilor sale.

– Și așa ați aflat de relația ei cu Markus Schiller? întrebă Fabel.

Biedermeyer încuviință din cap.

– I-am urmărit de câteva ori, când se duceau în pădure. Apoi totul a devenit atât de clar! Am citit din nou *Die Märchenstrasse*, precum și textele originale. Wilhelm îmi dăduse un alt semn, înțelegeți? Pădurea. Aveau să devină Hänsel și Gretel...

Fabel stătu și îl ascultă pe Biedermeyer care descrise și restul crimelor. Dezvălui cum plănuise să-l răpească pe vânzător, pe Ungerer, apoi fusese o încurcătură cu tortul comandat de Schnauber, iar el, Biedermeyer trebuise să-l ducă personal. Atunci o văzuse pe Laura von Klosterstadt, atunci îi remarcase frumusețea trufașă și părul lung și blond. Știa că avea în față o prințesă. Nu o prințesă oarecare, ci pe *Dornröschen* – Frumoasa-din-Pădurea-Adormită. Așa că o adormise pentru totdeauna și îi luase părul.

– Apoi l-am terminat pe Ungerer. Era un porc depravat și murdar. Mereu îi arunca ocheade Hannei, ba chiar și Verei Schiller. L-am urmărit timp de câteva zile și am văzut murdăria în care se

bălăcea și cu ce prostituate umbla. Am făcut în așa fel încât să dau peste el în St Pauli. Am râs la glumele lui murdare, dezgustătoare, și la remarcile lui nerușinate. Voia să mergem să bem ceva, dar nu am vrut să fiu văzut cu el în public, așa că m-am prefăcut că știam niște femei la care ne puteam duce. Dacă povestea ne învață ceva, asta este cât de ușor îi poți abate pe ceilalți de pe drumul cel bun în pădurea întunecoasă. Cu el a fost simplu. L-am dus... mă rog, l-am dus într-o casă unde vă veți duce și voi cât de curând și i-am spus că femeile sunt acolo. Apoi am luat un cuțit și i l-am înfipt în inima aia a lui neagră și coruptă. Nu se aștepta, așa că a fost simplu și totul s-a terminat într-o secundă.

– Tu i-ai scos ochii?

– Da. I-am atribuit lui Ungerer rolul fiului regelui din povestea lui Rapunzel și i-am smuls ochii ăia libidinoși cu care se uita după femei.

– Dar Max Bartmann, cel care avea atelierul de tatuaj? întrebă Fabel. Pe el l-ai omorât înaintea lui Ungerer și nu a jucat nici un rol în nici una dintre poveștile dumitale. Și ai încercat să ascunzi cadavrul pentru totdeauna. De ce l-ai omorât? Doar pentru a-i lua ochii?

– Într-un fel, da. Pentru ceea ce văzuseră ochii lui. Știa cine sunt. Eu eram deja liber să-mi încep opera, el ar fi văzut reportajele de la televizor sau articolele din presă. În cele din urmă ar fi făcut legătura, așa că a trebuit să pun capăt și poveștii lui.

– Despre ce vorbești? îl întrebă Werner, nerăbdător. De unde știa cine ești?

Biedermeyer se mișcă atât de repede, încât nici unul dintre ofițerii din cameră nu avu timp să reacționeze. Sări în picioare, proiectând scaunul pe care stătuse până atunci înspre peretele din spate, iar cei doi ofițeri SchuPo săriră în lături. Mâinile sale mari se înfipseră în cămașa imensă pe care o purta. Nasturii se rupseră, în vreme ce corpul său uriaș se lupta să iasă de sub veșmântul deja sfâșiat. Fabel ridică o mână pentru a-i opri pe ofițerii SchuPo să intervină. Werner și Fabel erau amândoi în picioare, iar Maria se

repezi înainte. Toți trei stăteau în umbra staturii uriașe a lui Biedermeyer și se uitau la corpul imens al acestuia.

– Doamne ferește... spuse Warner cu voce joasă.

Toracele lui Biedermeyer era complet acoperit cu cuvinte. Mii de cuvinte. Din cauza lor, corpul său era negru. Poveștile erau tatuate pe trupul său cu litere negre de tip *Fraktur,* atât de mici cât permiseseră competența celui care făcuse tatuajul și pielea umană. Titlurile erau clare: *Dornröschen, Schneewittchen*[1]*, Die Bremer Stadtmusikanten*[2]...

– Dumnezeule!

Fabel nu-și putea lua ochii de la tatuaje. Cuvintele păreau că se mișcă, propozițiile păreau că se contorsionează, cu fiecare mișcare, cu fiecare respirație a lui Biedermeyer.

Fabel își aminti de volumele din micul apartament al lui Max Bartmann: cărți scrise în germana gotică, în *Fraktur* și în *Kupferstich*. Biedermeyer rămase o clipă tăcut. Apoi, când începu să vorbească, vocea sa avea aceeași rezonanță adâncă și amenințătoare ca mai înainte.

– Acum vedeți? Acum înțelegeți? Eu *sunt* Fratele Grimm. Eu sunt suma tuturor poveștilor și *Märchen* ale limbii noastre, ale pământului nostru, ale poporului nostru. A trebuit să moară. Văzuse toate astea. Max Bartmann m-a ajutat să creez toate astea, așa că le-a văzut. Nu puteam să-l las să spună cuiva. Așa că l-am omorât și i-am luat ochii de care aveam nevoie în următoarea poveste.

Toată lumea rămăsese în picioare, încordată, așteptând.

– Acum este momentul, spuse Fabel. Acum trebuie să ne spuneți unde se află corpul Paulei Ehlers. Nu se potrivește. Singurul cadavru pe care l-ați ascuns, în afară de cel al Paulei, este cadavrul lui Max Bartmann, și asta pentru că nu făcea parte din planul dumitale. De ce nu am găsit cadavrul Paulei?

– Pentru că s-a închis cercul. Paula este Gretel a mea. Eu sunt Hänsel al ei. Ea încă mai are un rol de jucat. Biedermeyer zâmbea cu

[1] Albă-ca-Zăpada (în germ. în orig.)

[2] Muzicanții din Bremen (în germ. în orig.)

toată fața. Dar nu era genul de zâmbet prietenesc, normal, amiabil pe care Fabel îl mai văzuse la Biedermeyer. Acum era un zâmbet rece, înspăimântător, care îl făcu pe Fabel să înghețe. *Hänsel și Gretel* era povestea pe care mama mea mă punea să o recit mai mult decât pe oricare alta. Era lungă și dificilă și mereu mă încurcam. Apoi mă bătea. Îmi rănea trupul și mintea până credeam că vor fi terminate pentru totdeauna. Dar Wilhelm m-a salvat. Wilhelm m-a adus înapoi la viață cu vocea lui, cu semnele lui și cu noile lui scrieri. Mi-a spus de prima dată când l-am auzit că într-o zi o să fiu în stare să mă răzbun pe vrăjitoarea care îmi era mamă vitregă, că o să scap de răsuflarea ei, așa cum Hänsel și Gretel s-au răzbunat pe bătrâna vrăjitoare și au fugit.

Biedermeyer se aplecă înainte, iar cuvintele se întinseră și se deformară pe pielea sa. Fabel își stăpâni impulsul de a se trage înapoi.

– Am pregătit eu însumi tortul Paulei, continuă Biedermeyer, cu o voce rece, adâncă, întunecată. Am copt și preparat tortul Paulei eu însumi. Câteodată lucrez pe cont propriu pentru petreceri mai mici. Am o bucătărie perfect utilată pentru patiserie, în subsol, am chiar și un cuptor profesional. Cuptorul este foarte, foarte mare și trebuie să fie așezat pe o podea de beton.

Fabel îl privea confuz. Trimiseseră un echipaj care să supravegheze casa lui Biedermeyer. Era un apartament, situat la parter, în Heimfeld-Nord, iar ofițerii confirmaseră că era o casă goală, în care nu se găsea nimic neobișnuit, cu excepția faptului că unul din cele două dormitoare fusese modificat pentru a fi folosit de o persoană în vârstă sau invalidă.

– Nu înțeleg, spuse Fabel. Nu există nici un subsol în apartamentul dumitale.

Biedermeyer rânji.

– Aia nu e casa mea, fraiere! Aia e casa pe care am închiriat-o ca să-i conving pe cei de la spital să mi-o dea acasă pe *Mutti*. Casa mea adevărată este acolo unde am crescut. Casa pe care am împărțit-o cu vrăjitoarea aia bătrână plină de venin. Rilke Strasse, Heimfeld.

E lângă autostradă. Acolo o să o găsiți.... Acolo o găsiți pe Paula Ehlers, în podea, unde am îngropat-o eu și *Mutti*. Dezgropați-o, *Herr* Fabel! Scoateți-o pe Gretel a mea din întuneric și amândoi vom fi liberi.

Fabel le făcu semn ofițerilor SchuPo, care apucară mâinile agitate ale lui Biedermeyer, i le răsuciră la spate și îi puseră cătușele.

– O s-o găsiți acolo... strigă Biedermeyer către Fabel, în timp ce echipa acestuia părăsea sala. Apoi râse. Și dacă tot vă duceți acolo, opriți și cuptorul! L-am lăsat deschis azi-dimineață.

60

Vineri, 30 aprilie, 04.20 p.m.
Heimfeld-Nord, Hamburg

Casa se afla la marginea pădurii Staatforst, aproape de locul unde autostrada A7 o împărțea în două. Era mare, veche și avea un aspect deprimant. Fabel presupuse că fusese construită în anii 1920. Era așezată în mijlocul unei grădini mari și părăginite. Casa în sine arăta de parcă nu s-ar mai fi ocupat nimeni de ea de multă vreme: vopseaua exterioară era lipsită de strălucire, pătată și scorojită, ca o piele bolnavă.

Ceva îi aminti lui Fabel de vila în care locuiseră Fendrich și răposata lui mamă. Și casa aceasta părea pierdută, deplasată, ca și cum s-ar fi aflat în niște împrejurimi și într-o epocă în care nu își avea locul. Chiar și poziția ei, la marginea pădurii, și zgomotul autostrăzii care trecea pe lângă ea, toate erau nelalocul lor.

Luaseră două mașini, iar ofițerii SchuPo îi însoțiseră. Fabel, Werner și Maria se duseră direct la ușa din față și sunară. Nimic. Anna și Henk Hermann, fiind în spatele lor, le făcură semn ofițerilor SchuPo, care aduseră un berbec din portbagajul suspendat al mașinii de patrulare, un Opel verde cu alb. Ușa era solidă, din stejar, și, odată cu trecerea anilor, devenise aproape neagră. A fost nevoie de trei lovituri de berbec pentru ca încuietoarea să cedeze și ușa să se trântească de peretele vestibulului.

Fabel și ceilalți schimbară o privire înainte de a intra în casa lui Biedermeyer. Cu toții știau că sunt în pragul casei unui nebun de legat și fiecare se pregătea pentru ce avea să găsească înăuntru.

Începură cu holul.

Interiorul casei era întunecos și mohorât. O ușă de sticlă despărțea vestibulul de holul de dincolo. Fabel deschise ușa. O făcu extrem de precaut, chiar dacă nu-l pândea nici un pericol. Biedermeyer era acum închis în celula lui; și totuși, nu era; prezența lui uriașă se simțea acolo, în casă. Intrară într-un hol mare, îngust, cu un tavan înalt, de care stătea atârnată o lustră cu trei becuri. Fabel apăsă pe întrerupător, iar holul fu inundat de o lumină galbenă și tristă.

Pereții erau acoperiți cu un amalgam urât de picturi și de pagini imprimate sau scrise de mână. Foi de hârtie îngălbenite erau lipite de tencuială, fiecare acoperită cu însemnări făcute de mână, cu cerneală roșie. Fabel le examină: poveștile fraților Grimm. Toate scrise în același mod, obsesiv și toate fără nici o greșeală. O nebunie perfectă. Printre foi, se aflau pagini tipărite din edițiile scrierilor fraților Grimm. Și poze. Sute de ilustrații la povești. Fabel recunoscuse multe dintre ele după originalele aflate în colecția lui Gerhard Weiss. Se mai aflau și altele, de pe vremea naziștilor, similare cu cele pe care le descrisese scriitorul. Fabel remarcă faptul că Anna Wolff se oprise să privească o poză: era din anii 1930, iar bătrâna vrăjitoare fusese desenată cu trăsături caricaturizate de evreică, aplecată înainte și făcând focul la cuptor, în timp ce arunca un ochi avid și miop asupra blondului nordic Hänsel. În spatele vrăjitoarei, o Gretel tot nordică se pregătea să o împingă pe vrăjitoare în propriul cuptor. Era una dintre imaginile cele mai oribile pe care Fabel le văzuse vreodată. Nici nu putea să își imagineze cum se simțea Anna.

Înaintară de-a lungul holului, din care se putea intra în câteva camere mari; ceva mai departe, o scară ducea undeva la etaj. Toate încăperile erau golite de mobilă, dar colajele demente ale lui Biedermeyer se aflau peste tot, chiar și pe scări, înșirate pe pereți ca un mucegai sau ca un puroi. Se simțea un miros. Fabel nu putea să își

dea seama ce anume era, dar se răspândea în casă, pătrunzând în pereți și în hainele ofițerilor.

Fabel intră în prima cameră din stânga și îi făcu semn lui Werner să intre în încăperea de vizavi. Maria merse de-a lungul holului, iar Anna și Henk urcară la etaj. Fabel examină camera în care se afla. Dușumeaua de lemn era plină de praf; ca și în celelalte încăperi, nu exista nici o mobilă sau vreun semn că ar fi fost locuită.

– Șefu'! strigă Anna. Veniți să vedeți ceva!

Fabel urcă scările, urmat de Werner. Anna stătea în fața unei uși deschise, ce ducea într-un dormitor. Spre deosebire de celelalte camere, aceasta, în mod evident, fusese locuită. Pereții, ca și cei din hol, erau groși, acoperiți cu hârtii scrise de mână, cu poze și cu pagini rupte din cărți. În mijlocul camerei, se aflau un pat pliant și o masă mică. Dar toate acestea nu îl interesau pe Fabel. Doi dintre pereții camerei erau plini de rafturi, iar rafturile erau pline cu cărți. Fabel se apropie. Nu. Nu cărți. O carte.

Biedermeyer trebuie să fi cheltuit o avere pentru a cumpăra toate edițiile *Poveștilor* fraților Grimm. Exemplare vechi stăteau alături de cărți noi, cu coperte de carton; ediții cu coperte aurii erau așezate lângă altele ieftine; lângă sute de exemplare în germană, apărute în aproape două sute de ani, se aflau copii în franceză, în engleză și în italiană. Titluri chirilice, grecești, chinezești și japoneze erau puse laolaltă cu altele, în alfabet latin.

Fabel, Werner, Anna și Henk rămaseră o vreme fără grai. Apoi Fabel spuse:

– Cred că ar fi bine să găsim subsolul.

– Cred că l-am găsit, sau cel puțin intrarea.

Maria se afla în spatele lor, în pragul ușii. Îi conduse înapoi la parter și de-a lungul holului. Camera din capăt era – sau fusese – bucătăria. Era o cameră mare, cu aparate de gătit pe unul dintre pereți. Curățenia ce domnea acolo și zgomotul frigiderului mare și nou sugera că, asemenea dormitorului-bibliotecă de deasupra, acesta era un spațiu funcțional locuit.

Existau două uși, una lângă alta. Una era deschisă și dădea într-o cămară, cealaltă era zăvorâtă.

– După calculele mele, aceasta este ușa care duce către subsol, spuse Maria. Și către Paula...

Anna se uită lung la ușă.

Werner ieși din bucătărie și se duse la ușa de la intrare, unde cei doi ofițeri SchuPo stăteau de pază. Se întoarse imediat cu un vătrai.

– În regulă, spuse Fabel arătând cu capul spre ușa ferecată.

De îndată ce încuietoarea cedă și ușa se deschise, Fabel realiză că mirosul pe care îl remarcase mai devreme devenise și mai pronunțat. Treptele coborau în întuneric. Werner găsi întrerupătorul. Când îl aprinse, încăperea fu inundată de lumina neoanelor. Fabel își conduse echipa în subsol.

Era o brutărie. O brutărie curată. Așa cum spusese, Biedermeyer instalase un cuptor mare, italienesc. Căruciorul de afară putea ține câteva duzini de pâini. În contrast cu camerele de deasupra, aici totul era curat. O masă pentru pregătit pâinea, cu suprafața de oțel inoxidabil lustruit, strălucea în lumină, la fel ca și mașina de făcut cocă, de lângă ea. Fabel se uită la podeaua de beton. Paula se afla dedesubt.

Mirosul acela. Un miros de ars. Fabel își aminti că Biedermeyer îi spusese să închidă cuptorul, pentru că-l lăsase deschis dimineață. Fabel crezuse că glumise, dar era clar că pusese ceva la copt înainte de a pleca la Backstube Albertus, gândindu-se că se va întoarce pe la jumătatea după-amiezii.

Lumea lui Fabel se opri în loc.

Își simțea adrenalina crescând cu fiecare secundă și parcurse acum o distanță mai mare decât toate pe care le parcursese de la începutul anchetei și până atunci. Se întoarse să-și privească echipa. Stăteau cu toții în picioare, uitându-se la podeaua de beton, ca și cum ar fi încercat să vadă prin ea unde ar fi putut să fie Paula. Nu Paula, Gretel. Privi înapoi către cărucior care ar fi trebuit să fie în cuptor, nu afară. Și nimic nu este ținut la copt o zi întreagă.

– Oh, Doamne... spuse el, în timp ce întinse mâna după cârpa ce zăcea pe masă. Oh, Isuse, nu...

Înfășură cârpa în jurul mânerului cuptorului și-l învârti. Apoi deschise ușa.

Un aer cald și urât mirositor se revărsă peste Fabel și în brutăria de la subsol. Era o putoare sufocantă de carne arsă. Fabel se dădu în spate, punându-și cârpa peste nas și peste gură. Universul său îl înfășură de mii de ori, până când nu mai rămase nimic acolo decât el însuși și oroarea din fața sa. Nu-l auzi pe Henk Hermann vomitând, nu auzi strigătul sufocat al Mariei ori suspinele Annei Wolff.

În fundul cuptorului se găsea o tavă mare de metal. Pe tavă, ghemuit în poziție de fetus, se afla corpul pe jumătate carbonizat al unei femei bătrâne. Avea părul ars, doar câteva șuvițe tocite mai erau lipite de scalpul prăjit. Pielea era înnegrită și crăpată. Căldura uscase și lichefiase tendoanele, iar corpul se chircise.

Fabel se uită la cadavru. Aceasta era capodopera lui Biedermeyer: finalul poveștilor fraților Grimm, care închisese cercul.

Încheierea din *Hänsel și Gretel:* bătrâna vrăjitoare căzuse în propria capcană.

Rafael Ábalos – GRIMPOW

John L. Allen, jr. – OPUS DEI

Michael Baigent – DOSARELE ISUS

Carl Bernstein & Bob Woodward – TOȚI OAMENII PREȘEDINTELUI

Steve Berry – CAMERA DE CHIHLIMBAR
MOȘTENIREA TEMPLIERILOR

Jules Boucher – SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI

Dan Brown – ÎNGERI ȘI DEMONI

Susanna Clarke – JONATHAN STRANGE & MR NORRELL

Bill Clinton – VIAȚA MEA

John Darnton – SECRETUL LUI DARWIN

Jeffery Deaver – LUNA RECE

Juan Manuel de Prada – FURTUNA

Umberto Eco – ÎNAINTE CA RACUL

Laurence Gardner – TESTAMENTUL MAGDALENEI

Maria Georgescu & Mihai Retegan – SSI-SOE. JURNAL POLITIC

Dinu C. Giurescu – FALSIFICATORII. „ALEGERILE" DIN 1946

Mircea Goga – VETURIA GOGA, „PRIVIGHETOAREA LUI HITLER"

Jason Goodwin – COPACUL IENICERILOR

John Grisham – NEVINOVATUL

Efraim Halevy – OMUL DIN UMBRĂ

John Twelve Hawks – CĂLĂTORUL

Elizabeth Kostova – COLECȚIONARUL DE ISTORIE

David McCullough – 1776

Julia Navarro – CONFRERIA SFÂNTULUI GIULGIU
BIBLIA DE LUT

Andy McNab – Bezna

Kate Moss – Labirintul

Roberto Pazzi – Conclav

Michael Peinkofer – Frăția runelor

L. Picknett & C. Prince – Misterul Sionului

Douglas Preston & Lincoln Child – Relicva

Craig Russell – Vulturul însângerat

John Sack – Conspirația Franciscană

Antoine de Saint-Exupéry – Micul prinț

Boris von Smercek – Al doilea Graal

Margaret Starbird – Femeia cu vasul de alabastru

Alex Mihai Stoenescu – Din culisele luptei pentru putere 1989–1990. Prima guvernare Petre Roman

Paul Sussman – Secretul templului

Pierre-André Taguieff – Iluminații

Philipp Vandenberg – Conjurația sixtină
A cincea evanghelie

Enrique de Vicente – Chei oculte în Codul lui da Vinci

Michael White – Echinox

Bob Woodword – Informatorul

vă oferă:

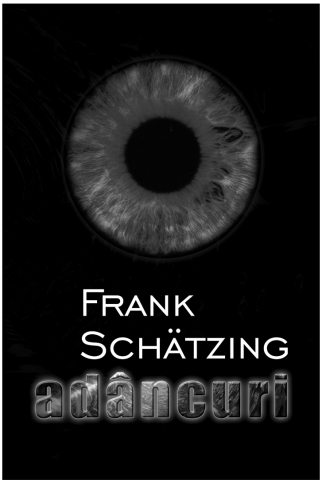

Frank Schätzing
Adâncuri

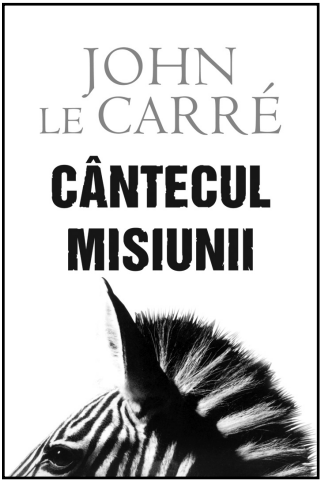

John le Carré
Cântecul misiunii

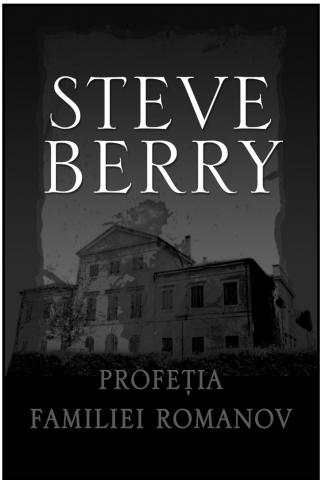

Steve Berry
Profeția familiei Romanov

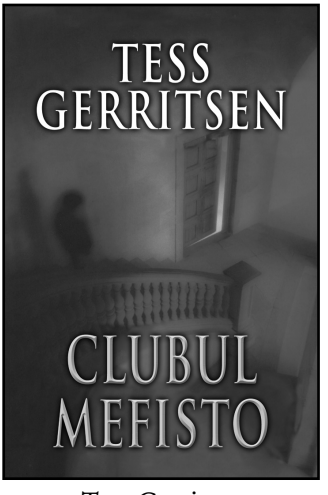

Tess Gerritsen
Clubul Mefisto

clubul cărții rao

CLUBUL CĂRȚII RAO
are un regulament de funcționare mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor odată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România